

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

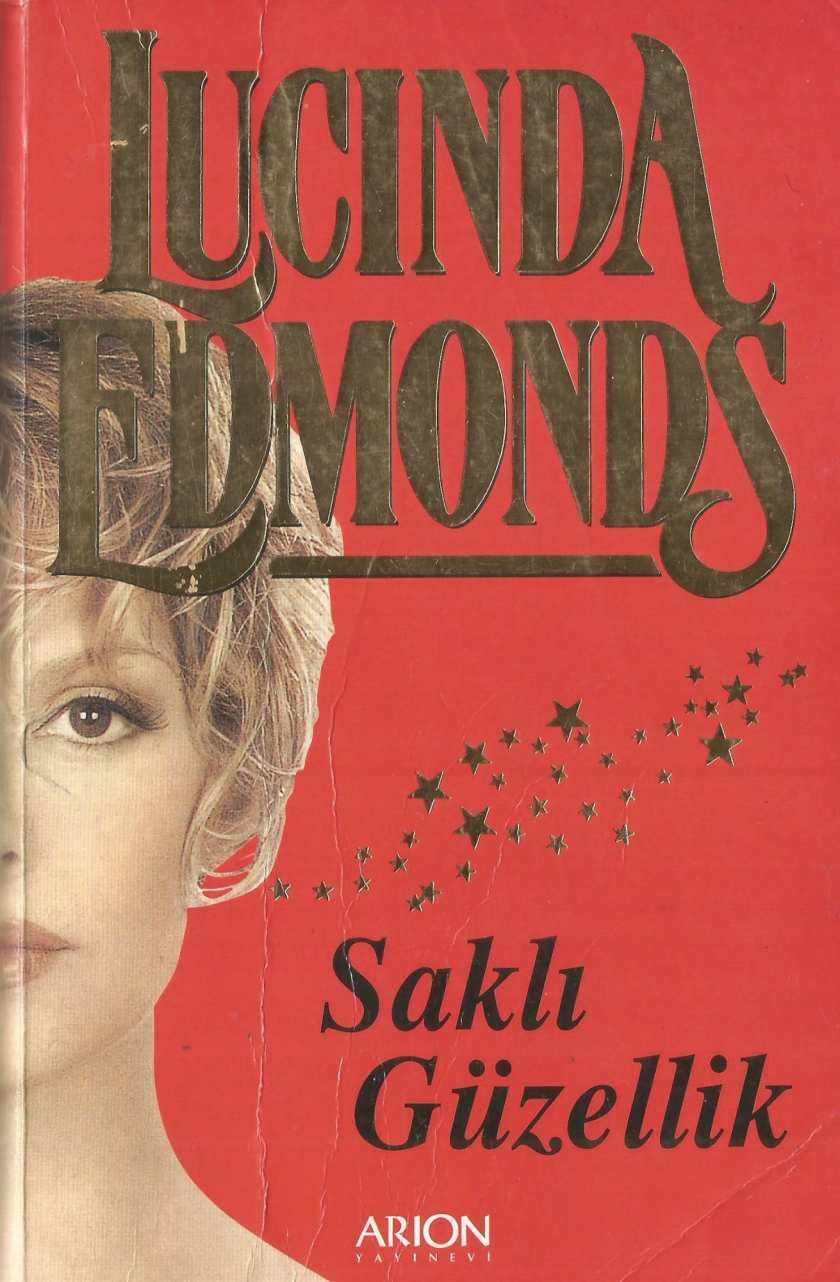
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LUCINDA
EDMONDS

*Saklı
Güzellik*

ARION
YAYINEVİ

ARION

YAYINEVİ

ARION

Lucinda Edmonds

Saklı Güzellik

Lucinda Edmonds

Saklı Güzellik

Çeviren
Semra Kalkan

ARION
YAYINEVİ

Roman dızısı: 26

ARION YAYINEVİ

Ocak - 2003 (1. Basım - İstanbul)

"Bu çevirinin tüm yayın hakları ARION YAYINEVİ Ltd. Şti.'ne aittir."

© Lucinda Edmonds, 1993

Kitabın Orijinal Adı : Hidden Beauty
Yazarı : Lucinda Edmonds
Yayına Hazırlayan : Haluk Şenay
Çeviren : Semra Kalkan
Dizgi : Burhan Maden
Kapak Uygulama : Nüans
Baskı : Doyuran Matbaası

Yazışma Adresi : PK: 395 34433-Sirkeci/İstanbul-TR
Faks : (0 212) 512 79 73

<http://www.arionyay.com.tr>

ISBN - 975-571-099-X

Yaşlı kadın Leah'yı şöyle bir süzdü. Sonra gülümsedi. Gülümseyince yüzünde binlerce kırışık oluştu. Leah onun en azından yüz elli yaşında olduğunu düşünüyordu. Okuldaki çocuklar onun bir cadı olduğunu söylerlerdi. Okuldan köye dönüşte, o yıkık dökük kulübesinin önünden geçerlerken ölüm perileri gibi bağırsırlardı. Yetişkinler için ise yaralı kuşları kulübesine alan, onların kırık kanatlarını iyileştirmek için bitkilerden ilaçlar yapan yaşlı Megan'dı. Bazıları deli olduğunu söylerler, bazıları da acayip güçlere sahip olduğuna inanırlardı.

Leah'nın annesi onun için üzülüyordu.

"Zavallı yaşlı kocakarı," diyordu. "O rutubetli, pis kulübede yapayalnız." Sonra Leah'ya kümeden aldığı birkaç yumurtayı verip Megan'a götürmesini söylerdi. Leah'nın yüreği kadının o harap kapısını çalarken hep korkuyla çarpardı. Megan genellikle kapıyı yavaşça açıp aralıktan bakar, başını eğip, yumurtaları alırdı. Kapı kapanır, Leah da tüm gücüyle koşarak eve dönerdi.

Ama bugün kapı Megan'ın arkasını, kulübenin o karanlık boşluğunu görebileceği kadar geniş açılmıştı.

Megan hâlâ onu süzüyordu.

"Ben... Ben... Annem biraz yumurta isteyebileceğinizi düşündü." Leah kutuyu uzattı ve onu saran uzun kemikli parmakları izledi.

"Teşekkür ederim."

Leah kadının sesindeki nazik tona şaşırdı. Megan'ın sesi kesinlikle cadı gibi değildi.

“Neden girmiyorsun?”

“Peki, ben!..”

Bir kolunu Leah'nın omzuna atmış, onu içeriye alıyordu bile.

“Fazla kalamam. Annem merak eder.”

“Ona Cadı Megan'la çay içtiğini söyleyebilirsin,” diye kıkırdadı. “Oraya bir yere otur. Şimdi bir şeyler hazırlarım.” Megan küçük, boş bir şöminenin iki yanındaki eski püskü koltukları işaret etti.

Leah ellerini bacaklarının altına sıkıştırarak tedirgin bir şekilde oturdu. Ufacık mutfığa korkuyla göz gezdirdi. Bütün duvarlarda içleri garip renkli karışımlarla dolu kahve kavanozlarının dizildiği raflar vardı. Megan bir kavanoz alıp, antika bir demliğe iki çay kaşığı sarı toz koydu. Çaydanlıktan su ekleyip demliği iki çay fincanı ile birlikte bir tepsiye yerleştirdi. Tepsiyi Leah'nın önündeki masaya koydu. Sonra Megan kendini yavaşça diğer koltuğa bıraktı.

“Sen koyar mısın canım?”

Leah başıyla onayladı, öne doğru eğildi ve iki küçük Çin fincanına dumanı tüten sıvıdan boşalttı. Kokladı. Keskin, tuhaf bir kokusu vardı.

“Tamam, seni zehirlemiyorum. Bak önce ben bir yudum alıyorum. Ölüp ölmediğimi görebilirsin. Yalnızca hindiba çiçeği çayı.” Fincanı iki eliyle tutarak, içti. “Bir dene.”

Leah o tuhaf aromayı denemek için fincanı dudaklarına götürdü. Tadına bile bakmadan yuttu.

“İşte bu kadar. Çok kötü değil, değil mi?”

Leah başını iki yana salladı, fincanı masaya bıraktı. Megan fincandaki sıvıyı sonuna kadar içerken o, koltuğunda rahatsızlıkla kırmıldanıp duruyordu.

“Çay için teşekkürler. Çok güzeldi. Gerçekten gitmeliyim. Annem şimdi...”

“Her gün buradan geçişini izlerim. Büyüyünce sıradışı bir güzelliğin olacak. Şimdiden belli.”

Megan'ın o derin yeşil gözleri onu tepeden aşağıya süzerken Leah kızarmıştı.

“Yaşam sanıldığı kadar lütufkâr olmayabilir. Dikkatli ol.” Megan kaşlarını şöyle bir çattı, masanın diğer tarafına uzandı. Elini pençe gibi kavrayan kemikli parmaklar Leah’yı ürküttü. Paniğe kapılmaya başlamıştı.

“Evet, ben... ben eve gitmeliyim.”

Megan’ın gözleri sanki Leah’dan öte bir noktaya dikilmişti. Kızsa gergindi. “Kötü bir şey var, hissediyorum. Kendine dikkat etmelisin.” Megan’ın sesi yükseliyordu. Leah korkudan adeta donakalmıştı. Elini kavrayan pençe daha da sıkıyordu.

“Doğal olmayan şeyler... şeytanca şeyler... asla doğaya karşı koyma, onun dengesini bozarsın. Zavallı ruh... o adam kayıp... talihsiz... kırlarda seni bulmaya gelecek... ve sen kendi isteğinle döneceksin. Kaderi değiştiremezsin... onun farkında olmalısın.”

Elini saran pençe aniden gevşedi ve Megan gözleri kapalı bir şekilde tekrar sandalyesine çöktü. Leah sıçradı, ön kapıdan caddeye doğru koştu. Anne ve babasıyla paylaştığı küçük evin arkasındaki kümese varıncaya kadar hiç durmadı. Mandalı kaldırdı, tavukları sıkıştırarak yere çöktü.

Başını arkaya, ahşap duvara dayadı, soluklandı.

Köylüler haklıydı. Megan deliydi. Leah’nın dikkat etmesini istediği şey neydi? Korkutucu bir şey. On bir yaşındaydı ve anlamamıştı. Annesini istiyordu, ama ona olanları anlatamazdı. Bayan Thompson bunları uydurduğunu düşünür, zavallı, çaresiz yaşlı bir kadın hakkında böylesine kötü söylentiler yaymamasını söylerdi.

Leah ayağa kalktı ve yavaşça arka kapıya doğru ilerledi. Sıcacık mutfığa girdiğinde evin o güven veren kokusuyla sakinleşmişti.

“Merhaba Leah, tam da çay zamanı. Otur şöyle.” Doreen Thompson döndü, gülümsedi. Ama Leah’nın halini görünce yüzünde hafif bir kaygı belirdi. “Ne oldu Leah, sorun nedir? Kireç gibi bembeyazsın.”

“Hiçbir şey anne, iyiyim. Biraz karnım ağrıyor, hepsi o kadar.”

“Çok ağrıyor olmalı. Haydi biraz bir şeyler yemeyi dene. Emnim kendini daha iyi hissedeceksin.”

Leah annesine sokularak onu sıkıca kucakladı.

“Bu ne şimdi?”

“Ben... seni seviyorum.” Leah o güvenli kollara sokuldu. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu.

Ama ertesi hafta annesi her zamanki gibi yumurtaları Megan’a götürmesini istediğinde hemen reddetti.

Megan altı hafta sonra öldü. Leah memnundu.

Bölüm Bir

Yorkshire, Haziran 1976

1

Rose Delancey ince, samur fırçasını turpentin kavanozuna koydu. Paletini boya lekeli tezgâha bıraktı, kalın telli kızıl saçlarını yüzünden çekerek havı dökülmüş koltuğa gömüldü. Üzerinde çalıştığı fotoğrafı aldı. Onu önünde duran sehpadaki tamamlanmış resimle karşılaştırdı.

Benzerlik mükemmeldi, asıl fotoğrafla resmi birbirinden ayırmak zordu. Galerî Londra'da sergilemek üzere bir dizi çalışmayı bir araya getirmeye çalışırken buna benzer tabloların asıl maliyeti karşıladıklarını biliyordu.

Bu çalışmanın masrafları hali vakti yerinde, üç yarış atı sahibi, yöredeki bir çiftçi tarafından karşılanıyordu. 'Ondine', kahverengi yeleleriyle capcanlı bakan bu at, Rose'un iki numarasıydı. Bu zengin çiftçi her resme beş yüz pound ödüyordu. Bu parayla çocuklarıyla birlikte yaşadığı bakımsız, taş, çitlik evinin çatısını değiştirtilirdi. Ama hep çektikleri rutubet ya da ahşap kısımlardaki çürüme sorunu çözmeye yetmezdi. Yine de bir başlangıçtı.

Rose bu sergiye güveniyordu. Yalnızca bir iki resim satabilse bile borçlarını ödemesine yararı olacaktı. Banka müdürüne sürekli olarak verilen sözler artık anlamını yitiriyor ve Rose durumunun kritik olduğunu biliyordu.

Ama, son serginin üzerinden uzun zaman geçmişti; neredeyse yirmi yıl. El üstünde tutulduğu o günlerden bu yana insanlar onu unutmuş olabilirlerdi. Genç, güzel, çok başarılı... Sonra hiçbir şey yolunda gitmemiş, resmi bırakmıştı. Londra'dan Yorkshire'da Sawood'a taşınmış, adeta inzivaya çekilmişti.

Evet, gelecek yıl nisan ayındaki sergi kesinlikle bir kumardı; oynanması gereken bir kumar.

Rose ayağa kalktı. Geniş çerçeveli resmi dar stüdyosunda dikkatle taşıdı. Resmin ötesindeki durgunluğa takıldı gözleri. Bu manzara ona hep huzur vermişti. Bu çiftlik evini almasının asıl nedeni buydu. Uçsuz bucaksız bir vadinin tepesindeydi. Aşağılarda akıp giden Leeming Deltası diye bilinen gümüşü su, etrafındaki yoğun yeşillığe zıt düşüyordu. Bu manzaranın elinden gitmesine katlanamazdı. Ama, sergi başarısız olursa bu evi satması gerektiğini biliyordu.

“Lanet! Lanet! Lanet!” Rose parmağını pencere pervazının gri sert taşına vurdu.

Elbette başka bir seçenek vardı. Her zaman başka bir seçenek olmuştu. Ama bu, yirmi yıldır kullanmamak için direndiği seçenektir.

Rose erkek kardeşi David’i düşündü. New York’taki çatı katı, Gloucestershire’daki kır evi, Karayipler’de eşsiz bir adada villası ve okyanuslarda dolaşan ve Cote d’Azur’da bir yerlerde demirli yatı olan erkek kardeşini. Yatağının yanına yerleştirilmiş metal tavaya damlayan suyu dinleyip ondan yardım istemeyi düşündüğü çok geceler olmuştu. Her şey çok uzakta, çok geçmişte kalmıştı.

Onu yıllarca görmemiş, yalnızca gazete makalelerine yansıyan olağanüstü yükselişini, ticari başarısını izlemişti. Sekiz ay önce onu on altı yaşındaki oğluyla dul bırakarak ölen karısının ölüm haberini okuyunca yüreğinde ince bir sızı duymuştu.

Ardından bir hafta önce bir telgraf aldı.

“Sevgili Rose, stop. Gelecek iki ay önemli iş bağlantılarım var, stop. Oğlum Brett’in haziranın yirmisinde okulu bitecek, stop. Henüz annesinin acısının dinmediği bir zamanda yalnız kalmasını istemiyorum, stop. Sana gelsin, stop. Kır havası iyi gelir, stop. Onu ağustos sonunda alırım, stop. David.”

Rose, telgraftan sonraki beş gün stüdyosuna giremedi. Kırda uzun uzun yürüdü, David’in bunu neden yaptığını düşündü.

Evet, yapılacak çok az şey vardı. David oldu bittiye getirmişti. Çocuk geliyordu. Herhalde üzüntüden biraz yorgun düşmüştü.

Belki de çimlerin büyümesini izlemekten başka yapılacak pek fazla bir şey olmayan bu eski çiftlik evinde kalmaktan hoşlanmayabilirdi.

Kendi çocuklarının, henüz hakkında herhangi bir şey bilmedikleri bu kuzen için neler hissedeceklerini merak ediyordu. Rose yalnızca Brett'in değil belki de dünyanın en zengin adamlarından biri olan bir dayının bu aniden ortaya çıkışını anlatmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

On dokuz yaşındaki uzun boylu, yakışıklı oğlu Miles başını sallayabilir ve hiçbir şey sormadan kabullenebilirdi. Buna karşılık Miranda... Rose inatçı, sarışın, evlatlık kızını düşününce o her zaman ki karmaşık suçluluk hissine kapıldı.

Rose, çok zor başa çıkılabilen Miranda'nın bu şekilde yetişmesinden kendini sorumlu tutuyordu. Miranda hep şımarık ve kabaydı, isteklerine karşı gelirdi. Rose ona en az Miles'a gösterdiği kadar sevgi göstermek için çok çabalardı. Ama, Miranda içgüdüsel olarak anne ve oğul arasındaki o etle kemik misali bağla asla rekabet edemeyeceğini biliyordu.

Bu yüzden evde bir güven ve aile havasının oluşmasına katkıda bulunmak yerine yalnızca gerilim yaratıyordu. Aralarındaki iletişimsizliğin başında, suçluluk ve sürekli dargınlık yatıyordu. Ama ara sıra birbirlerini hoşgördükleri de söylenebilirdi. Hiç kuşku yok ki, Rose elinden geleni yapmak ve Miranda'yı sevmek için çok çaba harcıyordu.

Rose, Miranda'nın Brett'in gelişinden ve babasının hayret verici zenginliğinden ne kadar etkileneceğini biliyordu. Onunla flört etmeyi deneyeceğine emindi. Daha şimdiden arkasında bıraktığı birçok kırık kalple çok güzel bir kızdı. Rose onun öyle pek... arsız bir şekilde ortaya atılmaması için dua ediyordu. On beş yaş için vücudu iyi gelişmişti ve onu gizlemeye hiç çalışmıyordu. Rose parlak kırmızı ruju ve aşırı kısa mini etekleri yasaklamaktan vazgeçmişti. Çünkü o zaman günlerce somurtuyor ve evdeki gergin hava uzayıp gidiyordu.

Rose saatine baktı. Miranda az sonra okuldan gelecekti. Miles ise üniversitede yarıyılı tamamlamış Leeds'ten dönüyor olmalıydı.

Onu görmek çok iyi olacaktı. Bayan Thompson'ın çay için özel bir örtü sermesini istedi.

Rose onlara katılır, erkek kardeşinin oğlunun tatillerde onlarda kalması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yeğenininde yakında geleceğini haber verirdi.

Kendini duruma hazırlamıştı. Oynaması gereken bir rol vardı. Oğlunun asla bilmemesi gereken bir rold bu.

2

“Leah, bugün büyük evin temizliğinde bana yardım etmek ister misin? Bayan Delancey’nin yarın bir konuğu var, kalmaya gelecek. Üst kattaki odalardan birini açmam ve iyice temizlemem gerek. Neyse ki mevsim yaz. Bazı pencereleri açarsak belki şu berbat rutubet kokusunun temizlenmesine bir faydası olur.” Bayan Thompson o sırada burnunu kırıstırdı.

“Elbette gelirim,” dedi Leah, annesini inceleyerek. Doreen Thompson’ın hoş kısa kesimli dolgun saçları vardı. Son zamanların demi-dalgalı bu saç modelinde dalgalar alnında ve ensesinde sıklaşıyordu. Yıllarca ağır çalışma koşulları ve üzüntü ince yapısını korumasına yardımcı olmuş, ama yüzünde otuz yedi yaşına göre çok fazla çizgi bırakmıştı.

“İyi. Öyleyse bu iş tamam. Gidip en eski kotunu giy Leah. O odada leş gibi olacak. Çabuk ol. Babanın öğle yemeğini hazırlar hazırlamaz gitmek istiyorum.”

Leah için daha fazla davete gerek yoktu. Merdivenlerden hızla çıktı, odanın birindeki ayakkabılığı açtı. Küçük gardırobun altlarını karıştırıp eski bir kot buldu. Üzerine eski bir eşofman giyindi. Yatağının ucuna oturdu. Böylece beline kadar inen kahverengi saçlarını aynada görerek öğretilirdi. Sırtında sallanan saç örgüsüyle on beş yaşından küçük görünüyordu. Ayağa kalktığı anda ise ayna daha olgun bir kızın yavaş yavaş gelişen hatlarını yansıtıyordu. Boyu yaşına göre hep uzundu, annesine çekmişti. Ama, özellikle bu yıl çok boy atmıştı. Şimdi sınıfındaki diğer kızların tepesinden bakıyordu. Annesi hep güç toplansın diye uğraşıyor, Leah’nın o incecik bedenini güçlendirmek için daha çok yemeye zorluyordu.

Leah spor ayakkabısını yatağın altından çıkarıp ayağına geçirdi. Büyük eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Annesi götürdüğünde o evi çok sevmiştir. Bu çiftlik evi kendi yaşadığı sıkış tıktık eve göre çok geniştir. Bayan Delancey'ye hayrandır. Tanıdığı herkesten farklıdır. Miranda'nın böyle bir annesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordu. Bu, annesini sevmediğinden değildi. Ama, tekerlekli sandalyedeki babasına bakan ve bütün gün çalışan annesi bazen aksileştiriyor, bağırıyordu. Leah bunun yalnızca yorgunluktan olduğunu biliyordu. Elinden geldiğince onun işlerine yardımcı olmaya çalışıyordu.

Leah, babasının yürüyüşünü belli belirsiz anımsardı. Daha dört yaşındayken romatizma geçirmişti. İplik fabrikasında el işçiliğine dayanan o ağır işini bırakmıştı. Annesi ise Bayan Delancey'nin yanında üç beş kuruş kazanmaya çalışıyordu. Bütün o zamanlarda babasının şikâyet ettiğini duymamıştı. Yalnızca karısının kendisine bakmak ve ailenin geçimini sağlamak için çalışmak zorunda olduğunu biliyor ama yine de suçluluk duyuyordu.

Babasını yürekten seviyordu ve ona mümkün olduğu kadar fazla zaman ayırmaya çalışıyordu.

Leah aşağıya koştu, ön odanın kapısını çaldı. Babası hastalanınca oturma odası, annesiyle babasının odası olmuştu. Belediye hemen mutfak yanındaki kilere bir duş ile tuvalet monte etmişti.

"Gel."

Kapıyı açtı. Bay Thompson pencerenin önünde her zamanki yerinde oturuyordu. Leah'nın babasına çeken kahverengi gözleri onu görünce parladı.

"Merhaba ufaklık. Gel, babana bir öpücük ver."

Leah söyleneni yaptı. "Annemle büyük eve gidip ona yardım edeceğim."

"Tamam kızım. Sonra görüşürüz öyleyse. Haydi kolay gelsin."

"Tamam. Annem sandviçlerini getiriyor."

"Harika. Hoşça kal ufaklık."

Leah kapıyı kapattı ve mutfakla geçti. Annesi bir tabak sandviçi yağlı kâğıda sarıyordu.

"Bunları babana bırakayım, gideceğiz Leah," dedi.

Oxenhope'tan Bayan Delancey'nin tepedeki çiftlik evinin olduğu küçük Sawood köyü üç kilometrelik bir yürüyüş uzaklığındaydı. Bayan Thompson genellikle bisikletle giderdi. Ama bugün Leah yanındaydı. Köyden, tepedeki eve kadar hızla yürüdüler.

Gökyüzü, uçuşan küçük beyaz bulut kümeleriyle kırılgan bir yumurta kabuğu mavisiydi. Güneş parlıyordu. Gün ılık ve sakindi. Leah anorağını omuzlarına almıştı. Kırılarda sıcaklığın düşeceğini ve dönüşte ona gereksinimi olabileceğini düşünüyordu.

"Sanırım bu yıl çok sıcak olacak," dedi Bayan Thompson. "Bayan Delancey bugün yeğeninin buraya kalmaya geleceğini söyledi. Bir yeğeni olduğunu bilmiyordum."

"Kaç yaşında?"

"Henüz çok genç. Bayan Delancey'nin bu seferki konukların hepsi çok genç. Miles üniversiteden geliyor. Miranda da okuldan dönüyor. Şimdi onları organize etmesi, ilgilenmesi gerek."

"Anneciğim?"

"Evet?"

"Sen... sen Miles'ı seviyor musun?"

Bayan Thompson durdu ve gözlerini Leah'ya dikti. "Elbette seviyorum. Onun büyümesine yardımcı oldum, değil mi? Bu aptalca soruyu niye sordun?"

"Aslında, hiçbir nedeni yok," dedi Leah annesinin yüzündeki o sert, koruyucu bakışı izleyerek.

"Ama eğer o kız kardeşten, o küçük bayandan söz ediyorsan, o iyi bir dayak istiyor. Kimse aksine inandıramaz beni."

"Bayan Delancey neden bunu yapmıyor öyleyse?"

"Bilmiyorum. Benim karışabileceğim bir konu değil. Onun aslında kimin çocuğu olduğunu merak ediyorum. Bana sorarsan kötü bir geçmişi var. Köyde kibirle dolaşır. Onun yaşındaki bir kız için hiç de hoş değil."

Leah, Miranda'nın o cesur, gösterişli giysilerine hayrandı. Miranda ile aynı zamanda gittiği Greenhead Gramer Okulu'nda erkek çocuklar etrafına toplanınca Miranda'yı hayranlıkla izledi. Leah bazen onu okuldan sonra kendinden bir sınıf büyük erkeklerle Cliffe Castle Parkı'na giderken görürdü. Kendisinin yalnızca zayıflığını

ve uzun boyunu ortaya çıkaran o kasvetli okul üniformasının onun üzerinde nasıl bu kadar güzel görüldüğünü merak ederdi. Miranda'dan yalnızca bir ay küçük olmasına rağmen onun yanında kendini çocuk gibi hissedirdi.

"Biliyorum, Bayan Delancey'nin parası olmadığını söylemek istiyorsun. Ama, Miranda'nın üzerinde hep yepyeni giysiler oluyor. Ve o büyük evde yaşıyorlar."

Bayan Thompson başını salladı, bunların farkındaydı. "Yaşam tarzı Leah. Örneğin bizim ailemizi alalım. Bir araya getirecek iki penimiz bile yok, tıpkı Bayan Delancey'nin söylediği gibi. Ama eskiden çok zengindi, gerçekten zengin. O zamana kıyasla yoksul olduğunu düşünüyor. Anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Miranda partiye gidecek giysisi olmadığından şikâyet ediyor. Sen ise masada çayla yiyecek bir şey olmadığından yakınıyorsun."

"Neden artık zengin değil?"

Annesi omzunu silktilti. "Parasını ne yaptığını bilmiyorum. Ama birkaç yıl önce tekrar resme başladı. Muhtemelen uzun zamandır bir şey satamadı. Artık bu sohbeti bırakmalıyız. Biraz hızlan kızım, yoksa geç kalacağız."

Bayan Thompson evin doğrudan mutfığa açılan arka kapısını açtı. Oda Leah'nın evinin tüm alt katından daha genişti.

Miranda üzerinde parlak pembe saten bir elbise, uzun çam masaya oturmuş kahvaltısını yapıyordu.

"Merhaba Doreen, tam zamanında geldin, bana bir tost daha yaparsın."

"Bugün beni bağışlamalısın, genç bayan. Bugün annenin konuğuna oda hazırlamam gerekiyor."

"Öyleyse belki Leah yapar. Yapar mısın canım?" dedi Miranda sözcükleri uzatarak.

Leah annesine bir göz attı, o da sert bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu. Çabucak, "Elbette yaparım. Anne sen çık, ben az sonra gelirim," dedi.

Bayan Thompson öfkelenmişti. Omuzlarını silkerek, mutfaktan çıktı. Leah tost makinesine birkaç dilim ekmek attı.

“Seni her görüşümde biraz daha büyümüş buluyorum. Senin de göğüslerin çıkmış.”

Leah kızardı. Elleriyle içgüdüsel olarak yeni oluşmakta olan göğsünü kapattı.

Miranda yavaş yavaş ona değer vermeye başlıyordu. “Diyette misin? Çok incesin.”

“Şey, hayır, annem bana çiroz diyor. Onun sayesinde tabağımı silip süpürüyorum.”

Miranda yakınlıkla, “Ne kadar şanslısın. Ben kremaya baktığımda bile kilo alıyorum,” dedi.

“Ama çok güzel bir vücudun var. Bizim sınıftaki oğlanlar öyle diyor.” Leah tost makinesinden ekmek fırlayınca sıçradı.

Miranda kayıtsızca, “Yağ oranı düşük olan margarinden kullan ve çok ince bir tabaka marmelat sür. Oğlanlar hakkımda başka ne söylüyorlar?” diye sordu.

Leah yine kızardı. “Şey, senin çok... güzel olduğunu söylüyorlar.”

“Sen benim güzel olduğumu düşünüyor musun Leah?”

“Şey, evet, çok. Ben... ben senin giysilerini beğeniyorum.” Leah, Miranda’nın önüne tost tabağını koydu. “Bir çay daha ister misin?”

Miranda başını salladı. “Öyleyse anneme giysilerimi beğendiğini söylemelisin. Eteğimin boyu ayak bileklerimin yukarisına çıkınca çıldırıyor. Böyle tutucu biri. Neden kendine biraz çay koyup benimle otur muyorsun?”

“Oturmasam iyi olur. Yukarıya çıkıp, anneme yardım etmeliyim.”

“Sen ayarla. Sonradan zamanın olursa benim odama gel. Sana geçen cumartesi aldığım yeni elbiseyi gösteririm. Olağanüstü bir şey.”

“Çok isterim. Sonra görüşürüz Miranda.”

“Tabi.”

Leah gıcırtilı iki kat merdiveni çıktı. Annesini geniş koridorda eski bir kilimi olanca gücüyle silkelerken buldu.

“Seni çağdırmaya geliyordum. Yatağı ters yüz etmek için yardıma ihtiyacım var. Bir köşesi küflenmiş. Denemek için ve oda birazcık kurusun diye şömineyi yaktım.”

Leah onun arkasından geniş yatak odasına girdi. İki kişilik ağır yatağın bir ucunu tuttu.

“Tamam, şimdi o ucu o tarafa doğru kaldır... İşte öyle. Umanım o bayanın sana hizmetçi gibi davranmasına izin vermezsin. Biraz yüz verirsen tepene çıkar. Gelecek sefer hayır de kızım. Senin işin onu memnun etmek değil.”

“Üzgünüm anneciğim. Miranda yetişkin bir kız, değil mi?”

Bayan Thompson kızının gözlerindeki hayranlığı yakaladı.

“Muhakkak öyle ve sana örnek olacak bir hanımefendi. Bir gün eve onun gibi acayip bir kılıkta gelsen baban ve ben canına okurduk. Şimdi yine fena görünmüyor. Son dakikaya kadar çarşafı koymayacağız. Bırakalım kurusun. Zavallı delikanlı bunun üstünde uyuduktan sonra zatürree bile olabilir. Şu kutuda biraz pencere cilası olacaktı. Kirli çerçeveleri iyice ovala, yapar mısın ufaklık?”

Leah başını salladı, cilayla temiz bir bez parçası buldu, pencereye gitti. Çerçeve üzerindeki toz üzerinde bir parmağını gezdirdi, bir örümcek, ağından düştü.

“Aşağıya elektrik süpürgesini almaya gidiyorum.”

Bayan Thompson odadan çıktı. Leah kirli çerçevede çalışmayı sürdürüyor, cilayı bulayıp bez simsiyah oluncaya kadar ovalıyordu. Dört küçük kare çerçeveyi bitirince durup şöyle bir baktı. Deltanın diğer tarafındaki Oxenhope köyünün bacalarının görüldüğü vadiye kadar uzanan kırların görüntüsü mükemmeldi. Güneş parlıyordu, kırlar ışık içindeydi.

Sonra evden belki beş yüz metre kadar uzaklıkta bir tepeliğin üzerinde duran bir şekil fark etti. Birisi kollarını dizlerine dolamış oturuyor, aşağısındaki vadiyi seyrediyordu. Leah o gür siyah saçları tanıdı. Bu Miles'ti.

Miles onu korkutuyordu. Asla gülümsemezdi, asla merhaba demezdi, yalnızca gözlerini dikip öylece bakardı. Evdeyken kırlarda yalnız başına saatler geçirirdi. Onu ara sıra vadinin yükseklerinde,

Bay Morris'in atlarından birinin sırtında güneşe karşı siyah bir silüet olarak görürdü.

Miles birden döndü. Ve sanki Leah'nın onu izlediğini biliyor gibi o kara gözlerini doğrudan kıza çevirdi. Belli bir uzaklıkta bulunsa da Leah bakışlarının içine işlediğini hissetti. Tümüyle sessiz ve kıpırdamadan duruyordu. Sonra birden ürperdi, çabucak pencereden uzaklaştı.

Bayan Thompson elinde elektrik süpürgesiyle geldi. "Gel Leah, tut şunu. Şu çerçevelerin dörtte birini zor temizlemiştin."

Leah isteksizce pencereye geri döndü.

Tepeciğin üzerindeki şekil yok olmuştu.

* * *

"Doreen sana sormak istiyorum; Leah birazcık cep harçlığı kazanmak ister mi acaba?"

Leah ve annesi köye dönmeden önce mutfakta oturmuş çay içiyorlardı.

Bayan Delancey üzerinde karışık parlak renkli gömlekle mutfak girişinde duruyor, Leah'ya gülümsüyordu.

"İyi fikir gibi görünüyor, değil mi Leah?" dedi Bayan Thompson.

"Evet, Bayan Delancey. Ne yapmamı istiyordunuz?"

"Biliyorsun benim bir yeğenim var; Brett. Yarın kalmaya geliyor. Sorun; şu anda sergimin hazırlığında en yoğun günleri yaşıyorum. Her gün yemek pişirecek zamanım olmayacak. Bu yüzden her gün annenle gelip ona evi toplamasında, benimle çocuklar için kahvaltı ve akşam yemeği hazırlığında yardımcı olur musun, merak ediyorum. Benimkiler kendilerini çok güzel idare ediyorlar. Ama yeğenim... daha lüks bir yaşam tarzı olduğunu söylemeliyim. Elbette sana fazladan çalıştığın saatler için de ayrıca ödeme yapacağım Doreen, Leah'ya da biraz vermen için."

Bayan Thompson, Leah'ya baktı. "Babamız için yemek hazırlayacağımız saatte eve dönebildikten sonra, iyi bir fikir gibi geliyor, değil mi Leah?"

Leah annesinin fazladan yapılacak ödemeleri düşündüğünü biliyordu. Başını salladı. "Evet Bayan Delancey, yardım etmeyi çok isterim."

"İyi, öyleyse hallettik. Ambarda eski bir bisikletim var. Buraya gelip gitmek için onu kullanabilirsin. Brett yarın öğleden sonra geliyor. Akşam yemeği için ona özel bir şeyler hazırlamanızı isterim. Yemek odasında yiyeceğiz. Wedgwood takımları çıkarırsınız. Sonra bu hafta için gerekli sebze, meyve için de bir liste çıkarırsınız. Marketi arayıp istenilenleri getirmelerini isteyeceğim. Şimdi stüdyoma dönmeliyim. Yarın görüşürüz."

"Tamam Bayan Delancey," dedi Bayan Thompson.

Rose mutfaktan çıkmak üzere arkasını döndü, biraz durakladı ve tekrar geri döndü.

"Yeğenim size biraz... farklı gelirse üzerinde durmayın. Annesini kaybedeli çok olmadı ve söz ettiğim gibi her şeyin en iyisine alışıktır. Evet, dediğim gibi, yarın görüşürüz," diyerek mutfaktan çıkarak, kapıyı kapattı.

"Zavallı çocuk, ne kadar küçükken kaybetmiş annesini." Bayan Thompson çay fincanlarını lavaboda yıkadı.

Kapı açıldı, Miranda üzerinde dar mini kırmızı bir etek ve belini açıkta bırakan bir büstiyerle içeri daldı.

"Yeni elbisemi görmeye geleceğini sanmıştım Leah," dedi biraz alınganlıkla.

"Evet ben..."

"Boş ver. Sana göstermeye geldim bile. Ne düşünüyorsun? Çok iyi, değil mi?" diyerek gülümsedi, kendi etrafında dönerken.

"Sanırım bu..."

"Sanırım babanın çayını hazırlamaya geç kalıyoruz." diye araya girdi annesi.

Miranda onu önemsemedi. "Keighley'deki yeni butikten aldım. Yarın akşam yemeğinde sevgili kuzenimin gelişinin şerefine giyeceğim. Babasının dünyanın en zengin adamlarından biri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunları uydurmuyor musun genç bayan?" diyerek sitem etti Bayan Thompson.

“A, ama bu doğru, gerçekten.” Miranda bir sandalyeye oturdu, bacaklarını sergileyerek masaya uzattı. “Sevgili annem bunu size anlatmadı, değil mi? Erkek kardeşi David Cooper. Sayın David Cooper demek istiyorum.” Gözlerini onlara dikerek tepkilerini bekledi. Hiçbir tepki alamayınca somurttu. “Onun hakkında hiçbir şey duymadığınızı söylemeyin sakın. Dünyaca ünlüdür. Cooper Sanayi’nin sahibi, dünyanın en büyük şirketlerinden biri. Sevgili yaşlı Rosie’nin David Cooper gibi bir erkek kardeşi varken neden bu sefil yerde yaşadığımızı yalnızca Tanrı bilir.”

“Annenize Rosie demeyin bayan.”

“Üzgünüm Bayan T,” diye tekrarladı Miranda. “Ve ben ıssızlığın içindeki bu rutubetli yerde heyecan verici hiçbir şey olmadığını düşünürken zengin bir dayım olduğunu yeni keşfediyorum. Ve oğlu yarın geliyor. En önemlisi de on altı yaşında olması. Kız arkadaşı olup olmadığını merak ediyorum.” Dalıp gitti.

“Ona iyi davran Miranda. Zavallı, annesini kaybedeli çok olmuştur.”

Miranda sırtıttı. “İnanın ki iyi davranacağım Bayan T. Rahat etmesi için elimden geleni yapacağım. Neyse artık gitmeliyim. Görüşürüz.” Miranda sıçrarcasına kalktı ve mutfaktan çıkıp gitti.

Bayan Thompson yazık dercesine başını salladı. “Gel Leah, gitsek iyi olacak. Yarın yoğun bir gün olacak.” Ellerini el havlusuna kuruladı, başını kapıya çevirdi. “Ve kötü bir şeyler olacağını seziyorum.”

3

Uzun siyah limuzin küçük Yorkshire köyüne süzülerek girdi. İnsanlar gözlerini merakla onun üzerine diktiler ve hafif renkli camların arkasındaki gölgeyi seçmeye çalıştılar.

Brett Cooper kendisini görmeyen o yüzlere acıyarak baktı. Gökyüzü bulutlanmış, yağmur yağmaya başlamıştı. Etrafındaki uçsuz bucaksız kırlar hissedebildiğince ıssız görünüyordu.

Brett uzanıp minibardan bir kutu kola aldı. Arabanın insanı dış dünyadan tümüyle ayıran süetten iç döşemesi, ona bir mezar gibi geliyordu.

Brett bir düğmeye bastı. "Ne kadar kaldı Bill?"

"Yalnızca yarım saat, bayım," diye tekrarladı metalik ses.

Düğmeyi bıraktı. Kot giydiği uzun bacaklarını uzatarak kolasını yudumladı.

Babası onu okuldan alacağına, Yorkshire'a birlikte gidip halasıyla tanıştıracığına söz vermişti. İşte bu hevesle arabanın arkasına geçip oturdu. Ama babası yoktu.

Babasının şoförü Bill ona Bay Cooper'ın özür dilediğini Amerika'ya umduğundan önce uçması gerektiğini söyledi.

Brett, Windsor'dan kuzeye beş saatlik yolculuk boyunca tıpkı çocukluğunda olduğu gibi babasına öfke duydu. Hiç tanımadığı halasıyla karşılaşmaktan çekiniyor, babasının ona aldırmiyormuş gibi davranmasından ve bir zamanlar bu duyguyu biraz olsun yumuşatan annesinin yanında olmayışından dolayı kahredici bir üzüntü duyuyordu.

Geçen yıl bu zamanları düşününce Brett'in gözleri doldu. Nice Havaalanı'nda annesiyle buluşup onun Cap Ferrat'ta kiraladığı

villaya gitmişlerdi. Birlikte unutulmaz bir yaz geçirmişlerdi. Babası birkaç kez ziyarete gelmişti. Ama o günlerde de ya çalışma odasına kapanmış ya da onu ziyarete gelen önemli işadamları ile birlikte yatında zaman geçirmişti.

Üç ay sonra annesi öldü. Okul müdürünün odasına çağırılışını ve haberin kendisine verilmesini anımsıyordu.

Odasına çıktı, yatağının kenarına oturup gözlerini boşluğa dikti. Bütün o para ve lüks, annesinin ölümüne engel olamamıştı. O, yalnız ölmüştü. Kendisine sağlığı hakkında hiçbir şey söylemediği için annesine kızıyordu. O yanında olmadığında oğlunun nasıl hissedeceğini bilmiyor muydu?

Babası her şeyden haberdardı. Neden karısı ona en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda yanında değildi?

Brett bunun çok aptalca bir soru olduğunu biliyordu. Yanıtı belliydi: İş! Babasının neden evlendiğini merak ediyordu. Yazılanı yazan, telefonlarına bakan ve arada birlikte olabileceği bir sekreter, ona yeterdi. Böylesi David Cooper'a çok daha uygundu. Her şeye rağmen annesi ona çok sadıktı. Onu çok az görmekten ve oğlunun öncelikler listesinin en sonunda olmasından asla şikâyet etmezdi. Onların tartıştığını yalnızca bir kez görmüştü. Dört yaşındaydı.

"Tanrı aşkına Vivien, bir kez daha düşün. New York yaşamak için harika bir yer. Brett hazırlık okuluna giderken tatillerde gelebilir. Çok güzel bir daire. Hiç olmazsa gel bir gör."

Annesi sakın, tek düze bir ses tonuyla yanıtlamıştı; "Hayır David, üzgünüm. İngiltere'de kalmak istiyorum. Böylece Brett her ihtiyaç duyduğunda onun yanında olabilirim."

Brett büyüdükçe daha iyi anlıyordu. Annesi daha o zamanlar seçimini yapmıştı. Oğlunu seçmişti. Babası o tartışmadan sonra eve daha da az uğramaya başlamış, New York'ta zaman geçirir olmuştum. Karısına da New York'a gelmesi için bir daha baskı yapmamıştı.

Brett, Eton'da okula ilk başladığında çocuklar ona o meşhur babasını sorarlar, Brett de, "harika" ya da "iyi biri" gibi yanıtlar verirdi. Oysa onu hiç tanıımıyordu.

On üç yaşındayken David, Brett'i bir kenara çekmiş, inşa halindeki yeni bir apartmanın planlarını göstermişti. Babasının anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışmıştı.

"Cambridge'i bitirir bitirmez bu işi öğreneceksin ve o, bir gün senin olacak."

Brett başını sallayıp gülümsemiş ama aslında büyük bir baskı duymuştu. Babasının işine en ufak bir ilgi duymuyordu. Rakamlara, istatistiklere kafası çalışmazdı.

Eton'a giriş sınavından da İngilizcedeki başarısı sayesinde geçmişti.

Brett özellikle son iki yıldır babasının kendisiyle ilgili yaptığı gelecek planlarının baskısını duyuyor, uykularından ter içinde uyanıyordu. Geçen yıl Cap Ferrat'ta annesine içini dökmüştü. Bazı resimlerini göstermiş, onu şaşırtmıştı.

"Aman Tanrım! Böyle resim yapabildiğini bilmiyordum. Hepsi çok güzel. Gerçekten yeteneğin var. Bunları babana göstermeliyim."

David ise resimlere ilgisizce bakmış, omzunu silkmişti. "Kötü değil. Bir işadınının kendini rahatlatacak bir hobisi olması iyi bir şey."

Brett ondan sonra boyalarını, tuvalini bir yana bırakmıştı. Annesi onu rahatlatmaya villanın penceresinden görünen olağanüstü manzarayı tuvale dökmesi için cesaretlendirmeye çalışmıştı.

"Yararı yok anne. Resim eğitimi almama asla izin vermeyecek. O zaten her şeyi planlamış. Cambridge'e gireceğimden o kadar emin ki okulumu bitiremeyeceğimi bir an bile aklına getirmiyor."

Vivien içini çekti. En kötü olasılıkla yüklü bir bağışla iyi bir okul ayarlanabileceğini ikisi de biliyorlardı.

"Bak Brett, senin için onunla konuşacağıma söz veriyorum. Daha on beş yaşındasın. Zamanı geldiğinde onu ikna edebileceğimize eminim. Sen resme devam etmelisin tatlım. Gerçek bir yeteneksin."

Brett başını iki yana salladı, umutsuzdu. İki ay sonra okula döndü. Annesinin Gloucestershire'daki evlerinin bahçesinde salıncakta otururken bir resmini yaptı. Bu resmi onun zarif güzelliğini

tümüyle yansıtan o en sevdiği fotoğrafindan kopya etmiş ve ona Noelde vermeyi planlamıştı. Ama Noelde o artık hayatta değildi. Resim hâlâ okuldaki yatağının altında süslü ambalajında sarılı duruyordu. O zamandan beri resim atölyesine giremiyordu.

Sekiz ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ annesi dün ölmüş gibi hissediyordu. Annesi onun her şeyi, hayattaki tek güvencesiydi. Şimdi babasıyla arasında annesinin yaptığı arabuluculuğu yapacak kimse olmadığından kendini çaresiz hissediyordu.

Böyle yaz tatillerinde Gloucestershire'daki eve ya da Antigua'ya gitmeyi düşünüyordu. Ama babasının özel sekreteri Pat'in yazdığı mektupta Yorkshire'a, hiç tanımadığı halasının yanına gönderileceğini öğrenince yalnızca umutsuzluğu arttı. Babasıyla New York'tan bağlantı kurmayı denedi. Bu kararı protesto etmek istiyordu. Ama boşuna uğraşıyordu. Çünkü Pat babasıyla bağlantı kuramıyordu.

"Brett tatlım, baban önümüzdeki birkaç ay yoğun bir programı olduğu için senin gitmen konusunda kararlı. Harcamaların için sana beş yüz pound havale ediyorum. Daha fazla gerekirse haber verirsın, değil mi?"

Brett tartışmanın hiçbir yararı olmadığını biliyordu. David Cooper istediğini elde ederdi.

Diyafondan sürücünün sesi geldi. "Beş dakika sonra orada olacağız bayım. Evi buradan görebilirsiniz. Solunuza bakın; şu tepedeki."

Brett baktı, pusun içinden onu gördü. Büyük, gri taş bir bina kırların ortasında duruyordu. Dickens romanlarından fırlamış bir figür gibi ıssızlığın ortasında hiç de çekici görünmüyordu.

Kendi kendine, "Soğuk şey." diye mırıldandı. Limuzin tepeye doğru tırmanırken kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Belki de bininci kez annesinin yanında olmasını, her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istedi.

Araba evin önünde yumuşak bir duruş yaptı. Brett derin bir nefes aldı. Annesi burada değildi ve bu olayı bir erkek gibi tek başına göğüslemeliydi.

Rose arabanın evin önüne gelip durduğunu duydu. Stüdyosunun penceresinden baktı ve büyük limuzini gördü. Şoför indi ve kapıyı açmak üzere arkaya yöneldi. Camlar hafif renkliydi, içerisini göremiyordu. Uzun boylu, genç adam inerken nefesini tuttu. Şoförün kapıyı kapatması sanki hiç bitmedi, nefesini hâlâ tutuyordu.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi nefesini bırakarak. Gizlice dışarıyı izlediği noktadan erkek kardeşinin oğlunu incelemeye koyuldu.

Rose onda kendi saçlarının kızılını fark etti. Oğlan dönünce David'in derin mavi gözlerini ve güçlü çene yapısını gördü. Brett olağanüstü yakışıklı bir adamdı. Şoför bagajı boşaltıp bavulları ön kapıya götürürken oğlanın ceketinin cebinde bir şeyle oynadığı gözünden kaçmadı. Çocuğun ifadesinde bir şeyler Rose'u hüznlendirmişti. Zavallı şey, benden çok daha heyecanlı olmalı, diye aklından geçirdi. Kapının zili çaldı. Rose çabucak aynada kendine çekidüzen verdi. Bayan Thompson'ın tam söylediği gibi ön kapıyı açışını duydu. Çocukla bir süre yalnız kalabilmek için Miles ve Miranda'yı öğleden sonra at binmeye göndermişti.

Ona oturma odasına doğru yol gösterirken arkadan pek de doğal olmayan ve Bayan Thompson'a sessizce bir şeyler söyleyen, David'in konuşmasına benzer bir ses işitti. Rose kapıyı açtı ve koridora doğru yürüdü. Şoför son valizi de getirdi.

"Sanırım Bayan Cooper'sınız."

"Hayır, Delancey aslında."

"Kusura bakmayın Bayan Delancey. Bay Cooper teşekkürlerini ilettiler. Bunu size David için vermemi istedi." Şoför, Rose'a bir zarf verdi.

"Teşekkür ederim. Bir fincan çayla yiyecek bir şeyler ister misiniz? Uzun bir yolunuz var."

"Hayır Bayan Delancey, teşekkür ederim. Ama hemen gitmek zorundayım. Saat beşte Leeds Bradford Havaalanı'ndan almam gereken kimseler var."

"David seni çok fazla çalıştırıyor gibi görünüyor."

"Beni epey çalıştırır ama memnunum. On üç yıldır onunla beraberim ve Brett'in yaşamının büyük bir kısmını bilirim. İyi çocuktur, size hiç sorun çıkarmayacaktır. Size biraz fazla sessiz gelirse

hiç de kolay bir dönemde olmadığını bilin. Annesine hayrandı. Ölümü bir trajediydi gerçekten.”

“Merak etmeyin, ona göz kulak olurum. Onunla anlaşacağımıza eminim. Dikkatli kullanın.”

“Tamam.” Elini şapkasına götürerek selam verdi. “Hoşça kalın Bayan Delancey.”

Rose ön kapıyı kapattı, limuzinin gidişini duydu. Zarfı yırtarak açtı ve ‘Cooper Industries’ antetli bir teşekkür kartı ve nakit bin dolar buldu.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Bu parayı harcayabilmem için ona her gece havyar ve şampanya sunmam gerekecek.” Çatı için fiyat almak üzere tamirciyi bir an önce çağırması aklından geçirerek zarfı üzerinde bol duran eteğinin cebine soktu. Oturma odasının kapısını açtı.

Brett’in kafasında canlandırdığı o bilinmeyen hala, asla bu kadın olamazdı.

Annesi hep Brett’in bu kızıl saçları kimden aldığını merak ederdi. Çocuk şimdi bunu biliyordu.

Halası Rose çok renkli bluzu ve bol etekliğiyle iri bir kadındı. Brett onun bir zamanlar, kilo almadan önce çok güzel bir kadın olduğunu görebiliyordu. Sanatçı gözüyle bakınca sağlıklı kemik yapısını, genişleyen cilt hücrelerine rağmen çıkık kalmayı başarabilen elmacık kemiklerini görebiliyordu. İri yeşil gözleri yüzünün asıl büyüydü. Geniş ve çekici dudakları babasınıninkiler gibiydi. Pembeyaz düzgün dişlerini göstererek ona gülümsedi. Yüzü tanıdık geliyordu. Brett onu daha önce bir yerlerde gördüğünden emindi. Ama nerede olduğunu çıkaramıyordu.

“Merhaba Brett, ben Rose.” İri yapısına uygun zengin, derin bir sesle konuşuyordu.

Brett ayağa kalktı. “Sizinle görüştüğüme çok sevindim Rose hala.” Elini uzattı. Ama kadın onu tutacağına sıkıca ellerinin arasına aldı. Keskin bir parfüm kokusu ile beraber bir koku daha duyuyordu... evet, bunun yağlıboya kokusu olduğuna emindi. Rose onu bıraktı, kanepeye oturup koltuğun birini önüne çekti. Çocuk oturunca elini yine ellerine aldı.

"Seni burada aramızda görmek çok güzel Brett. Buraya geldiğin ve tanımadığın akrabalarıyla kaldığın için biraz tuhaf hissediyor olmalısın. Yakında alışacağına eminim. Uzun yolculuktan sonra acıkmış olmalısın. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bill yol için bana bir şeyler hazırlamıştı."

"Belki bir fincan çay alırsın öyleyse?"

"Evet, çok iyi olur."

"Doreen'e çay söyleyeceğim."

Rose mutfağa giderken Brett etrafına bakındı. Oda düzensizce duran eski mobilyalarla ve küçük dekorasyon eşyalarıyla doluydu. Ama dikkatini çeken ilk şey, duvardaki sıradışı resimlerdi...

"Yolculuk ne kadar sürdü?" Rose bir kez daha karşısına oturdu.

"Yaklaşık beş saat. Trafik iyiydi."

"Yine de yorgun olmalısın."

"Biraz."

"Çayımızı içtikten sonra sana odanı göstereceğim. Çocuklar at binmeye gittikleri için ev sessiz. Belki akşam yemeğinden önce biraz uzanmak istersin."

"Belki," dedi Brett.

Rose bir şey söylemek için düşünürken bir suskunluk oldu.

"Ah, işte Doreen çayı getirdi. Şeker alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler Rose hala."

"Brett, Tanrı aşkına şu 'hala' lafını bırak, olur mu?" diye gülümsedi Rose. "Neredeyse yetişkin birisin. Hem bu lafı duyunca kendimi yaşlı hissediyorum. Çocuklarım da bana Rose derler. Anne ya da anneciğimden de öylesine nefret ederim."

"Bu akşam yemekte Miles ve Miranda'yı göreceksin. Miranda hakkında seni uyarmalıyım. Biraz kibirlidir, bu tavrını fazla ciddiye alma. On beş yaşında, senden yalnızca birkaç ay küçük. Onunla iyi geçinebilirsin."

"Oğlunuz kaç yaşında?"

"Miles yirmisinde. Leed Üniversitesi'nde ikinci sınıfta okuyor, yeni geldi. Pek konuşmaz. O yüzden onu tanımak biraz zaman alırsa üzülme. İyi geçineceğinize eminim." Rose onunla bu konuşmayı

yaptığına inanamıyordu. “Peki, şimdi çayını bitirdiysen seni üst kat-taki odana götüreceğim.”

Brett gıcırtilı iki kat merdiveni çıkıp muşamba kaplı koridoru geçen Rose’u takip etti.

“İşte burası. Korkarım biraz basit. Ama bu pencerenin manza-rası evdeki en iyi manzaradır. Yerleşmen için seni yalnız bırakaca-ğım. Bir şeye ihtiyacın olursa, Doreen genellikle mutfakta olur. Ye-mekte görüşürüz.” Rose gülümsedi ve kapıyı kapattı.

Brett gelecek iki ay boyunca kendisine ait olacak odaya baktı. ‘Patchwork’ örtü ile kaplanmış iki kişilik bir yatak vardı. Yerleri kaplayan muşamba yıpranmıştı. Tavandaki sıvada büyük çatlaklar vardı. Brett pencereye yürüdü, dışarıya baktı. Sis yağmura dönüş-müştü. Uzakta gri bulutlar tepeleri kaplıyordu. Titredi. Oda soğuk-tu, rutubet kokuyordu. Hafif bir damlama sesi duydu. Sonra kapı-nın yanında küçük bir su birikintisi fark etti. Birikintinin üzerine denk gelen yerde tavan epey deforme olmuştu.

Boğazında bir şey düğümlendi. Kendini terk edilmiş, büsbütün kötü ve yapayalnız hissediyordu. Babası nasıl olup da onu bu re-zalet, ıssız yere gönderebilirdi? Kendini yüzüstü yatağa attı ve an-nesi öldüğünden beri ilk defa ağlamaya başladı.

Uzun süre ağladı. Sonra titrediğini hissetti. Üstünü değiştirme-den, olduğu gibi örtünün altına girdi, derin bir uykuya daldı.

İşte Rose onu üç saat sonra aynen bu durumda buldu. Yavaşça sarstı, yanıt alamayınca parmaklarının ucuna basarak odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

4

Brett adeta göz kapaklarını delip geçen kör edici bir ışıqla uyandı. Gözlerini açtı ve pencereden akıp giren güneşin altın sarısı ışıkları gözlerini kamaştırdı. Bir an için nerede olduğunu anımsayamadı. Anımsayınca kalkıp oturdu. Pencereden dışarıya, güzelim yeşillığe baktı. Güneşin dünkü ıssız puslu havayı böylesine bir güzellik ve sukûnete boğduğuna inanamadı.

Geriyeye döndü, şöyle bir gerindi ve onu gördü.

İki elinde bir tepsi kapıda duruyordu. Uzun ve çok zayıftı. Neredeyse beline kadar inen uzun saçları, kahverenginin en güzeliydi. Aynı kahverengiden gözleri siyah kirpiklerle çevreleniyordu. Doğal renkli dudakları, küçük burnu ile yüzü kalp biçimindeydi. Kız doğrudan üzerinde parlayan ve saçlarına dans eden ışıklarını gönderen güneşle öyle saf ve mükemmel görünüyordu ki oğlan bir an için Meryem Ana'yı gördüğünü zannetti. Sonra Meryem Ana'nın kahvaltılık tepsisi taşımadığını, tişört ve kot giymediğini anımsadı. Gerçeğe dönmek zorundaydı. O, gördüğü en güzel kızdı.

Kız utangaç bir tavırla, "Merhaba," dedi. "Annem acıkmış olabileceğinizi düşündü."

Kız yumuşak bir Yorkshire aksanıyla konuşuyordu. Öyleyse bu Miranda olmalı, diye düşündü Brett. Onunla koskoca iki ay, ne harika bir şey! Belki de bu tatil Brett'in umduğu kadar kötü geçmezdi.

"Anneniz çok ince. Gerçekten açlıktan ölüyorum. Sanırım dün, akşam yemeğini kaçırdım."

“Kaçırdınız.” İnci beyazlığındaki kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. “Tepsiyi yatağın ucuna bırakıyorum. Kızarmış domuz bifteği ve yumurta var. Biraz da tost ve çay.”

Kendisine doğru zarif hareketini ve tepsiyi bırakışını izledi.

“Teşekkürler Miranda. Bu arada ben Brett.”

Güzel kız, yüzünü buruşturdu, kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. “Hayır, ben o değilim...”

“Birisi benden mi söz ediyor?” Parlak sarı saçlı, üzerinde dar binici pantolonu ve hızla gelişen göğüslerini ortaya koyan tişörtüyle bir kız kapıda belirdi. Kız kötü yapılmış makyajla yüzü sıvanmamış olsa çok sevimliydi. Oğlana doğru adeta sıçrarken tepsiye çarpıp yatağın kenarına oturdu. Bu arada birkaç porselen kırıldı.

“Hay aksil! Kim koydu o tepsiyi oraya? Temizler misin Leah?” Diğer kız yere diz çökerken o Brett’e gülümsedi. “Miranda Delancey, kuzenin. Ya da sevgili yaşlı Rosie küçükken beni evlat edindiği için üvey-kuzen demeliyim.”

Brett’in içi sızladı adeta. Leah denilen kızın yerde et ve yumurtalar arasından porselen parçalarını toplayışına baktı.

“Seninle tanışmak güzel,” dedi Miranda’ya. Sonra yataktan atladı. “Sana yardım edeyim.” Leah’nın yanına diz çöktü.

Miranda yatağın üzerinde kışkırtıcı bir pozla bacaklarını sallayarak, “Bırak yapsın, bunun için para alıyor,” dedi. Brett son porselen parçasını da verirken Leah’nın gözlerinden geçen öfkeyi gördü.

Brett, ayağa kalkarak, “İşte bitti,” dedi.

“Buraları temizlemek için süpürgeyle bez getirmeye aşağıya gidiyorum. Kahvaltınızı yine buraya getirmemi ister misiniz?”

Brett kahvaltının aklındaki son şey olduğunu düşünerek Leah’nın gözlerine baktı. “Hayır, ben aşağıya geleceğim.”

Leah başını salladı, tepsiyi aldı ve odadan ayrıldı.

Brett, Miranda’ya, “Bu kim?” diye sordu.

Miranda, “Leah Thompson, yardımcımızın kızı. Tatillerde ev işlerine yardım ediyor,” dedi aldırış etmeden. “Şimdi, daha önemli şeylere gelem. Sen ve benim bugün ne yapacağımız gibi yani.

Rosie beni Brett Cooper'ın iyi zaman geçirme komitesinde görevlendirdi. Senin bir dakika bile yalnız kalmaman için çalışacağım."

Brett kızın yırtıcı bakışlarından ve ifadesindeki açık aşağılama-dan şaşkına dönmüştü. Erkek okulunda okuduğu ve tatillerini yetişkinlerin arasında geçirdiği için kızlara alışık değildi. Bazı sınıf arkadaşları yeni yeni başladıkları seksüel ilişkilerini övünerek anlatırlardı. Ama hikâyeler genellikle oğlanın işi nasıl planladığı, kızı nasıl yalnız yakaladığı, kendisini öpmesini nasıl sağladığı üzerineydi. Miranda yatağın üzerinde, hemen orada hazırmış gibi uzanmış kışkırtıcı bir pozda yatıyordu. Oğlanı bir aşağı bir yukarı süzüyor, Brett kızardığını hissediyordu.

"Peki, bugün ne yapmak istersin?"

"Ben...bilmem...ben..."

"At biniyor musun?"

"Evet."

"Öyleyse tamam. Sen hazır olunca yaşlı Morris'in oraya gidip iki at alalım. Kırlarda bol bol bineriz. Birbirimizi daha yakından tanırız." Eliyle saçlarını arkaya attı ve gözlerini oğlana dikti.

"İyi. Şey, banyonun nerede olduğunu söyleyebilir misin? Sanırım yıkanıp giysilerimi değiştirmeliyim."

"Koridorda, soldan ikinci kapı. Dün gece sana ne oldu? Yemek için özellikle giyinmiştim," diyerek dudaklarını sarkıttı.

"Ben... yolculuktan yorgun düştüm sanıyorum."

"Umarım, normalde giysilerinle uyumak gibi bir alışkanlığın yoktur." Miranda oğlana göz kırptı, yataktan atlarken. "Seni aşağıda bekliyorum. Çabuk ol, tamam mı?" diyerek odadan çıktı.

Brett koridorda ağır ağır yürüdü, banyoyu buiddu, suyu açtı. Su boruları önce takırdadı ve ardından musluktan püskürme sesi geldi. Tuhaf sarı renkli bir su akmaya başladı.

Brett buruşmuş elbiselerini çıkardı. Eski madeni küvetin tabanındaki kahverengi kumlu tortuyu görmemeye çalışarak içine girdi. Gözlerini kapattı. Aklında yalnızca odanın kapısında duran Leah'nın hayali vardı. Tatilini birlikte geçireceği kız o olmadığı için kahredici bir düş kırıklığı içindeydi.

Banyodan çıktı, kurulandı. Hâlâ üç bavulundan birinde duran binici pantolonunu aramak için odasına gitti. Hepsini aceleyle boşalttı. Yirmi dakika sonra mutfakta kocaman bir tabak kızarmış et ve yumurtayı yemekle uğraşıyordu. Miranda gelecek iki aya ait on, on iki ayrı planını anlatıp duruyordu. Leah annesine kurulamada yardımcı oluyordu.

• Miranda, "Artık çıkma zamanı," dedi. "Çiftlik yalnızca bir kilometre uzaklıkta. İstersen bisikletle gidebiliriz."

"Hayır, yürüyüş iyi gelir."

Miranda onun kapıdan çıkmasını bekledi. Brett durdu ve, "Hoşça kal Leah. Sonra görüşürüz," dedi.

"Hoşça kal Brett."

Brett yamaçtan aşağıya doğru büyük adımlarla hızla yürüyen Miranda'ya, "Gitmeden önce halaya... şey yani Rose'a hoşça kal demem gerekiyor mu sence?" diye sordu.

"Tanrım! Hayır. Stüdyosuna kapanmıştır ve onun için bu durumda rahatsız edilmek ölümcül bir şeydir. Yalnızca yemek için dışarı çıkar."

"Ne tür bir stüdyo bu?"

"Aa, bilmiyor musun? Rose çok eski çağlarda ünlü bir ressamdı. Yıllardır hiçbir şey yapmamış. İki yıl önce alt kattaki odalardan birini stüdyoya dönüştürdü. Gelecek yıl Londra'da bir sergi açacak. Onun için büyük bir dönüş mü olacakmış ne. Şahsen ben zamanını boşa harcadığını düşünüyorum. Yirmi yıl önceden onu kim anımsayacak ki?" Miranda bumunu çekti.

Brett yamaçtan aşağıya doğru yol aldıkça kafasında her şey yerli yerine oturuyordu. Onu kucakladığında aldığı yağlıboya kokusu, oturma odasının duvarlarındaki tablolar ve Rose'un yüzü... elbette!

"Rose'un soyadı Delancey mi?"

Miranda başını salladı. "Evet, niye?"

"Miranda, şimdi sana annenin yirmi yıl önce sanat dünyasının gururu olduğunu söyleyebilirim. Avrupa'nın en ünlü kadın ressamıydı. Sonra birden ortadan kayboldu."

“Şahsen, ben onun resimlerine tahammül edemiyorum. Hepsi çok tuhaf. Neyse, sen onun hakkında çok şey biliyorsun herhalde. Resimle ilgileniyor musun?”

“Evet, ilgileniyorum.” Brett çok heyecanlı ve şaşkıındı. Babasının neden kız kardeşinin Rose Delancey olduğundan hiç söz etmediğini merak ediyordu. Bu kesinlikle çok onur verici bir şeydi.

“Eminim Rosie en sevdiği konu olan resim hakkında konuşmak için sana birkaç saniye ayırabilir. Şimdi söyle; ne kadar iyi bir binişisin? Bu beygirle biniş harikadır ama tahmin edilemez ve bu kısarak... tamam, kolay bir biniş istersen ona ben binebilirim.”

Ahıra vardılar. Miranda oğlana yol gösteriyordu.

“Ben kısrağı alacağım, teşekkürler Miranda.”

Atlar eyerlendi, Bayan Thompson'ın hazırladığı piknik yiyecekleri beygirin heybesine yerleştirildi.

İkisi atları tırıs geçirdiler, rahat bir binişle kırlara doğru uzandılar.

“Bu yerin dün akşam geldiğim yer olduğuna inanamıyorum. Hayatımda hiç o kadar bunaldığımı anımsamıyorum. O kadar karanlık ve kasvetli görünüyordu...”

“Burada hava böyledir. Hava bir anda değişir. Kırların güneş parlarken böylesine farklı görünmesi şaşırtıcı,” diye katıldı Miranda.

“Bu arazilerin sahibi kim?” diye sordu Brett.

“Çoğunlukla çiftçiler. Buralarda koyunlarını otlatırlar.”

“Sanki kilometrelerce uzanıyor.” Açık otlakta hızla yol alıp tepeye doğru bir yokuşu tırmanmaya başladıklarında Brett vadiye şöyle bir baktı.

“Öyle. Su rezervuarının diğer yanı Blackmoor'dur. Üç mil ötede Haworth'un sınırına kadar gider. Kışın burası çok ıssız olur, tahmin edersin. Sürekli kar yağar.”

Brett birdenbire içinde bir sevinç duydu. Buraya geldiği için mutlu olduğunu hissediyordu. Geri dönmek ve halasıyla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Miranda nefes nefese alını sildi. “Sıcak bir gün. Tepeye vardığımızda oturup bir şeyler içmeliyiz.”

“İyi.”

On beş dakika sonra atlar bağlanmıştı. Brett ve Miranda tepede, kaba çimlerin arasında uzanmış kola içiyorlardı.

“Brett, bak,” diye yerinden fırladı Miranda. “Miles orada, aşağıda, at üstünde.”

Brett kalkıp oturdu. Vadiden aşağıya Miranda’nın gösterdiği yöne doğru baktı. Uzakta, kırdan, büyük siyah bir atla tırıs giden birini gördü.

“Üniversiteden buraya gelince zamanının çoğunu ata binerek geçirir,” dedi Miranda yumuşak ve dalgın bir sesle.

“Ne okuyor?”

“Tarih. Buralarda olmadığında onu özlüyorum.” Miranda bir tutam ot kopardı. “Evdeyken birlikte çok zaman geçirirdik. Miles herkesten farklıdır... çok sessiz...” Sesi titrer gibi oldu. Sonra Brett’e döndü. Gülümseyince yüzündeki ciddiyet yok olup gitti. “Bana gelince, ben hayat dolu insanları severim; sesi, hareketi, bilirsin. Okulu bitirir bitirmez Londra’ya gideceğim. Burası çok durgun, hiçbir şey olmuyor.”

“Bence çok güzel,” diye mırıldandı Brett.

“Evet ama sen burada yaşamak zorunda değilsin, değil mi? Yani demek istiyorum ki sen her zaman güzel partilere, ünlü lokantalara gidersin.”

Brett babası yüzünden kaç kez süs köpeği gibi dolaştırıldığını düşündü. Ve aklına yine onun zoruyla giyindiği takım elbiseli kıyafetlerle gittiği yerlerden, bunalıp da eve dönmek için nasıl sabırsızlandığı geldi.

“Miranda, aslında bu tür şeylerin o kadar da heves edilecek tarafı yok.”

“Onları kendim yaşamak istiyorum. Bir gün çok zengin olmak istiyorum. Özel olarak benim için yapılmış elbiselerle, ayakkabılarla dolu bir odam olsun istiyorum. Kocaman bir evim, bir Rolce Royce arabam ve...”

Brett çimlere sırtüstü yattı ve neden tüm dünyanın parayla mutluluğun satın alınacağına inandığını düşündü. O ise bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Sonra atlarına binerek ahıra geri döndüler, eve doğru yürüdüler.

Bayan Thompson mutfakta yemek hazırlıyordu.

“Ata binmek iyi geldi mi ikinize de?” diye gülümsedi.

Brett, “Harikaydı,” diye yanıtladı.

“Bayan Delancey siz dün akşam yemeğini kaçırdığınız için bu akşam, yemeği yine yemek odasında istiyor. Saat sekizde hazır olacak. Şimdi güzel bir çaya ne dersiniz?”

* * *

O akşam saat sekizde Brett alt kattaki yemek odasına indi. Kimse yoktu. Büyük, çok bölmeli pencerenin yanına yerleştirilmiş olan eski deri koltuğa oturdu.

Leah elinde çorba kâselerinin sıralı olduğu bir tepsiyle içeriye girdi, meşe masaya doğru ilerledi, tepsiyi koydu.

“Ben yardımcı olayım, Leah.” Brett ayağa kalktı.

“Hayır, ben yaparım. Bayan Delancey şimdi burada olacak.” Leah biraz heyecanlı görünüyordu.

“Burada mı oturuyorsun Leah?”

“Şey, hayır, babam ve annemle birlikte köyde yaşıyorum.”

“Anlıyorum. Bugün Miranda, Haworth’ın buradan pek uzak olmadığını söyledi. Gitmek ve Brontes’nin yaşadığı yeri görmek isterdim.”

Leah’nın gözleri parladı. “O, evet orayı ziyaret etmelisin. Ben çok gittim. Tüm kitaplarını okudum, hepsi çok güzel.”

“Ben de okudum. En sevdiğin roman hangisi?”

Leah, “Uğultulu Tepeler,” dedi duraklamadan. “Çok romantik.”

Brett onun pembeleşen yüzünü ve kapıya doğru gidişini seyretti.

Oğlan bir elini kızın omzuna koyarak onu durdurdu. “Peki öyleyse, sen bu konuda uzman olduğuna göre belki bir gün beni oraya götürüp gezdirirsin.”

Kız ona baktı, sessizce gülümsedi. “Tamam, sen istersen götürürüm Brett.”

“Çok isterim.”

Rose yemek odasının kapısında göründü. Leah telaşla odadan çıktığında masanın baş köşesine oturmuştu.

Rose gözünü kırparak. “Peki Brett, uzun bir uykudan sonra kendini daha iyi hissediyor musun?” dedi.

“Evet, çok daha iyi hissediyorum. Ama, dün bana ne oldu bilemiyorum.”

“Yorkshire’ın havasındandır belki. Miranda bugün at bindiğinizi söyledi. Herhalde iyi gelmiş. Çünkü geldiğinde çok solgun görünüyordun. Artık alıştın, değil mi?”

“Evet, her şey güzel.”

“Odandaki akıntı için özür dilemeliyim. Yarın tamirci gelip bir bakacak. Korkarım çatının tümüyle değiştirilmesi gerekiyor.”

“Sorun değil,” dedi Brett kibarca. “Rose, Miranda senin yenden resme başladığını söyledi. 1950’lerdeki resimlerini biliyorum. Bir ara gelip yeni resimlerini görebilir miyim acaba?”

Rose’un yüzü aydınlandı. “Elbette. Resme meraklısın, öyle mi?”

“Çok fazla. Sizin Rose Delancey olduğunuzu bilmiyordum. Soyadınızın babamınki gibi Cooper olduğunu düşünmüştüm.”

“Oldukça uzun bir süre inzivaya çekildim. Eserlerimi tanıman beni çok heyecanlandırdı. Yemekten sonra stüdyoma gelersen sergi için yaptıklarımı gösteririm.”

“Bu harika, elbette isterim. Ama babamın neden daha önce sizden söz etmediğini anlayamıyorum. Hele de benim gibi resimle bu kadar ilgilenen birine...”

Rose yanıt vermek için ağzını açtığında Miranda içeri daldı. “Selam ikinize de.” Kırmızı dar bir mini etekle belini açıkta bırakan şifon bir bluz giymişti. Masanın bir yanına oturdu ve ayağıyla yanındaki sandalyeye hafifçe vurmaya başladı. “Gel, yanıma otur Brett.”

Brett kızın dediğini yaparken Rose söyleniyordu. “Miranda bu etek gerçekten...”

“Herkesten özür dilerim, geç kaldım. Umarım yemeği benim yüzümden geciktirmediğiniz.”

Brett kapıda duran adama dikkatlice baktı. Birden Leah’yla daha önce yaptığı bir konuşmayı anımsadı. Adamın uzun boyu, siyah saçları ve gözleri Heathcliff’i andırıyordu. Annesini öpüşünü, masaya onun karşısına oturuşunu izledi.

Brett, bir erkeğin başka bir erekte hissedebileceği gibi, bu adamın ezici yakışıklılığını fark etti. Ama üzerinde yoğunlaşan bakışlarında, gözlerinde bir yabanilik seziyordu. Sonra adamın yüzünde kocaman, samimi bir gülümseme belirdi, kolunu masanın diğer yanına uzattı.

“Miles Delancey, tanıştığımıza sevindim Brett.” Brett el sıkışırken sağlam atletik bir yapının gücünü hissetti.

“Ya siz?”

Leah büyük çorba kâsesiyle odaya girdi ve servise Rose’dan başladı. Brett onu izlerken bir başkasının daha kızı izlediğini fark etti. Miles kızın masanın etrafında dolanışını hiç sakınmadan seyrediyordu. Bir an için bile gözlerini ayırmadı. Leah’nın Miles’a servis yaparken duyduğu bir anlık heyecan da Brett’in gözünden kaçmamıştı. Kız çorbayı kâsesine boşaltırken de Miles bakışlarını ayırmadı.

“Nasılsın Leah? Geçen yıl seni son gördüğümünden beri biraz serpilmişsin herhalde.” Miles’ın gözleri Leah’nın üzerindeyken kızdaki belli belirsiz ürperti Brett’in gözünden kaçmadı.

“İyiym Miles.” Leah elinde boş kâseyle çabucak kapıya yöneldi. Miles da bakışlarıyla onu takip etti.

Rose kaşışını eline alarak, “Herkes başlasın,” dedi.

“Şimdi, herkesin 23 Temmuz’daki büyük olaydan haberi vardır umarım,” dedi Miranda. “On altı yaşıma gireceğim ve hepimiz bunun ne kadar önemli bir doğum günü olduğunu biliyoruz, değil mi?” Brett bir elin uyluklarında gezindiğini hissetti. Döndü, Miranda’ya sertçe baktı. Kız çabucak elini çekti. “Rose, sevgili Rose, bunu kutlamak için bütün arkadaşlarımı çağırabilir miyim?”

Rose endişeli bir şekilde baktı. "Miranda, yapılacak o kadar çok işim var ki bir ev dolusu yeniyetme herhalde isteyeceğim son şey."

"Miles'a on altısına girerken kutlama için bir parti isteyip istemediğini sormuştun ama..." Miranda'nın gözleri öfkeyle parladı.

Rose köşeye sıkıştırıldığının farkındaydı.

"Peki Miranda, cumartesi gecesi bazı arkadaşlarını çağırabilirsin."

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim Rose. O akşam için bir yere gidilmesini istemezdin, değil mi?"

Rose'un bakışları böyle bir şey istemediğini ortaya koyuyordu. Miranda daha fazla ısrarın faydasız olduğunu biliyordu.

"Bayan Thompson ve Leah yiyecek bir şeyler hazırlayıp servis yapabilirler, değil mi?"

"Aynı sınıfta okuduğuna göre Leah'nın de konuklarından biri olması gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi Miles sakinçe.

Miles kıza gülümserken Miranda da ona baktı. Başıyla onayladı onu. "Elbette. Şimdi kendime yeni bir elbise almalıyım. Saçımı da Farrah Fawcett Major'ünki gibi kestiririm..." Miranda bütün yemek boyunca neşe içinde konuştu. Miles tek bir sözcük daha söylemedi. Tatlılar biter bitmez ayağa kalktı.

"Affedersiniz, biraz işim var. İyi geceler," diyerek odadan ayrıldı.

"Miles çalışacak mı?" Brett kibarca sordu.

"Hayır Brett. Onun büyük tutkusu, fotoğraf. Zamanının çoğunu dışarda, kırlarda fotoğraf çekerek geçirir. Üst kattaki küçük odalardan birini karanlık oda yaptı. Galiba şimdi oraya gitti. Bazı fotoğrafları çok güzel."

"Görmek isterdim."

"Öyleyse onları sana göstermesini istemelisin Brett. Peki şimdi benim stüdyoya gelecek misin?"

"Evet, lütfen."

Miranda, "Ama Brett, ben sana üst katta ABBA'nın cumartesi günü aldığı yeni albümünü çalmayı düşünüyordum," diye so-murttu.

“Eminim ki Brett yeni albümünü başka bir zaman dinleyebilir.” Rose masadan kalktı. Brett arkasından giderken Miranda koluna asıldı.

Kız, “Eminim sen geldiğinde ben hâlâ uyanık olurum,” diye fısıldadı.

Brett yalancıkdan gülümsedi ve yemek odasından koridora çıkıp stüdyosuna giden Rose’u izledi. Oda karanlıktı, Rose düğrneyi çevirdi.

Brett o tanıdık, rahatlatıcı boya ve tiner kokusunu aldı. Stüdyo pek geniş değildi. Duvara dayanmış tuvallerle gelişigüzel doldurulmuştu. Duvarlardan biri boyunca uzanan tezgâh üzerinde boya fırçaları, paletleri ve tüpleri dağınık duruyordu.

Brett geniş tuvale doğru gitti, üzerindeki çalışmayı incelemeye başladı. Yalnızca kalın, siyah vuruşlarla belirlenmiş bir taslak vardı ortada. Brett ne olduğunu anlayamadı.

“Ona bakarak boşuna zaman harcama. Daha bu öğleden sonra başladım. Gel de şu bitmiş olanlardan birine bak.” Rose tuvallerden birini duvardan alıyordu.

Brett, Rose Delancey’nin eserlerinin her yerde ayırt edilebileceğini biliyordu. Realist tarzını hâlâ koruyordu. Ama, Rose’un bir zamanlar ünlü olduğu haşin, hatta bazen de ürkütücü resimlerine göre renkleri daha yumuşak ve durağan kullandığını fark etti.

Rose tedirgin, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Brett koskoca Rose Delancey’nin kendisine eserleri hakkında fikir soruyor olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Realizm kendi benimsediği tarz değildi. O, İngiliz empresyonist tarzına yakındı. Ama, Rose’un eserlerindeki güce, bireyselliğe her zaman hayrandı. Yeni resimlerinde de aynı özelliklerin, hatta fazlasının olduğunu görebiliyordu.

“Bunlar harika Rose, gerçekten. Eski çalışmalarından farklı, insanı tekrar bakmaya iten bir gizemleri var.”

Rose rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim, sevgili Brett. Bunları başka hiç kimseye göstermedim, biliyorsun. Aptalca gelebilir ama resim yeteneğimi yitirmiş olmaktan korkmuştum.”

“Hayır, kesinlikle öyle değil. Benim görüşümün ne kadar geçerli olduğunu bilemem. Ben henüz işin başındayım demek istiyorum. Ama, bu konuda otorite olan birine bunları göstermek konusunda hiçbir çekincen olmamalı. Diğerlerini görebilir miyim?”

Bunu izleyen bir saat boyunca Rose ve Brett tamamlanmış seviz resmi incelediler. Rose her birini detaylı olarak anlattı ve ikisi renk, şekil ve biçim üzerine tartıştılar. Rose bir zamanlar ün kazandığı realist tarzdan ayrılırken neler hissettiğini anlattı.

“En garibi,” dedi Rose dalgın dalgın, “Çok gençken tamamen reprezantasyonel tarzda çalışıyordum. Tema üzerinde çok romantik bir yaklaşımım vardı. Yetişkinlik dönemimde ise resmini yaptığım her şeyin yalnızca soğuk ve sert çizgilerini, hatalı yanlarını görmeye başladım. Çalışmalarına da bunu yansıtmak istedim. Eleştiriler benim neredeyse erkeksi bir tarzım olduğunda birleşiyordu. Kraliyet Koleji’den ‘Kitchen Sinkers’ adı verilen bir grubun eleştirilerine de maruz kaldım. Auerbach ve Kossof’un, Graham Sutherland’ın çalışmalarından çok etkilendim. Ama, resme tekrar başladığımdan beri artık öyle hissetmiyorum. İnsanlar güzellikleri de görsün istiyorum.”

Brett, Rose’un gözlerinin buğulandığını fark etti.

“Görecekler Rose, inan bana.”

Rose, Brett’e döndü, gülümsedi. “Baban öyle çok severdi ki...” Sözüünü yarım bıraktı, başını iki yana salladı. “Seni sıkıyor olmalıyım. Kusura bakma. Haydi gel gidip mutfaktan kahve alalım, ne dersin?”

Brett, Rose’un resimleri tekrar yerlerine yerleştirmesine yardımcı oldu.

“Resmi neden bıraktın Rose?” Mutfakta oturmuş kahvelerini yudumluyorlardı.

Rose’un neşesi kaçtı. “Uzun hikâye Brett. Tuvale koyacak hiçbir şeyim kalmamış gibi hissettim. Yani tükenmişim diyebilirim. Çok genç yaşta başarıya ulaştım. Bu, bir ressam için çok olağandışı bir durumdur, biliyorsun.” İç çekti. “Bir sabah uyandım ve artık resim yapmak istemediğimi hissettim, hepsi bu.”

“Ve tekrar geri dönecek gücü bulmak yirmi yılını aldı.”

“Evet. Ama, yirmi yıl önceyle kıyasladığımda şimdi resimden ne kadar fazla zevk aldığımı anlatamam. O günlerde kendimi durmadan çabalayan, galeriler ve koleksiyoncular için belli tarihlere iş yetiştiren bir makine gibi hissediyordum. Şimdi, başkalarının beklentilerine karşılık vermek için değil, yalnızca kendim için resim yapmak var.”

“İddiaya girerim ki bir sergiyi garantilemek konusunda hiçbir sorunun olmaz.”

“Aslında her şey daha çok bir raslantıya dayanıyor. Yeniden resim yapmaya geçen yıl başladım. Resim öğrenimi gördüğüm zamanlardan eski bir sınıf arkadaşımdan telefon geldiğinde ilk resmimi yeni tamamlamıştım. Yeni yılda Londra’da bir galeri açıyor-muş. Bana tekrar resim yapıp yapmayacağımı sordu. Ben de olumlu yanıt verdim. O da hemen kendi galerisinde bir sergi açmamı teklif etti. Başlangıçta hayır dedim. Ama ikinci resmi tamamladıktan sonra neden olmasın diye düşündüm. Maddi sıkıntım da bu kararı vermemde etkili oldu. Bu ev binlerce pound har-cama istiyor. Kasam boş. Para kazanmam gerek ve resim, elim-den gelen tek şey.”

“Eminim büyük ilgi toplayacak.”

“Bana güvendiğin için teşekkür ederim Brett. Ama unutma ki toplum hafızası zayıftır. Neyse bu kadar benden söz etmek yeter. Resme hep ilgi duydun mu?”

“Evet, ama bu şimdi... benim hobim,” dedi Brett temkinli bir şekilde.

Rose, “Güzel, ama emekli olmak için çok genç olduğunu düşünüyorum,” diyerek güldü.

Brett bu büyük tutkusunu ve bir zamanlar yaptığı annesinin resmini neden unutmaya çalıştığını, derin bir ümitsizlikle neden resim yapmak istemediğini anlatabilmek için basit bir yol aradı.

“Konu şu Rose; babam ressam olmama hiç sıcak bakmıyor. Benim tüm geleceğimi planlamış durumda. Cambridge Üniversitesi’nden sonra onun şirketine girip bu işi öğrenmemi istiyor. Böylece o çekilince işin başına benim geleceğimi düşünüyor. Annem benim resim öğrenimi görmek istediğimi biliyordu ve zamanı

gelince onunla konuşacaktı. Ama şimdi..." Brett omuz silktili. Öylesine umutsuz görünüyordu ki Rose elini masanın diğer yanına uzattı, çocuğun elini tuttu.

"Brett, sorun her neyse, inan bana, başarılı her sanatçının başlangıçta böyle sorunları olur. Resme devam etmelisin. Seni teselli ettiğini, rahatlattığını bile görebilirsin. Çünkü, beni kesinlikle teselli etti."

"Evet ama, hiçbir yararı yok bunların. Babam, o..."

"Çok karmaşık bir adam. Ben onu herkesten daha çok tanırım." Rose suskun kaldı ve bakışları kahve fincanına dalıp gitti. "Yine de rüyalarına sarıl, Brett. Şimdi ikimiz de yatacak iyi olur. Yarın stüdyoma gel, sana bir tuval, biraz boya ve kâğıt vereceğim. Neden biraz kırlarda dolaşmıyorsun? Çizilmeye değer bir sürü güzel manzara var. Gelecekte rakibim olup olmayacağını görmek istiyorum!" Rose ayağa kalktı. "İyi geceler sevgili Brett. İyi uykular."

Brett üst kata yatmaya gitmeden önce mutfakta uzun süre yalnız başına oturdu.

Rose'a sormak istediği pek çok sorusu vardı. Halasının kendisinden neden saklanmış olduğunu bilmek istiyordu. Ama Rose'un erkek kardeşinden söz ederken gözlerinde beliren hüznü, onu bu soruları sormaktan alıkoyuyordu.

Brett yatağın yanındaki ışığı söndürdü.

Rose haklıydı. Resme devam etmeliydi. Rose gençliğinde sorunlarla yüzleştiğini söylememiş olsa da Brett bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Birdenbire babasının kendi sanatçı yanını bu kadar görmezden gelmesinin Rose ile bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Açıklığa kavuşturmak istediği bir sır vardı. Yine de bu arada resim yapmalıydı.

Ve kiminle başlayacağını çok iyi biliyordu.

5

“Bugün kendi kendini oyalaman gerekecek, sevgili Brett. Ben on altıncı yaş günümde giymek için değişik bir şeyler almaya ve saçımı yaptırmaya Bradford’a gidiyorum. Zaten sen bu sıkıcı manzaraları çizip dururken kırlarda oturup seni beklemekten bıktım.”

Brett rahat bir nefes aldı. Bir şeyler çizmeye çalışırken Miranda’nın yanında olması sinirlerini altüst eden bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Ama bu bir yana, son on gündür annesi öldüğünden beri ilk defa kendini bu kadar mutlu hissetmişti. Dört resim yaptı. Sürekli temiz havayla birlikte en sevdiği şeyle uğraşmak ona ilaç gibi gelmişti.

Miranda mutfaktaki masadan kalktı. “Çay zamanı burada olurum. Görüşürüz.”

Miranda gidince Brett belli etmeden dönüp, annesiyle birlikte tabakları kurulayan Leah’yı izlemeye koyuldu. Bir tür koruma işlevini kendiliğinden üstlenen Miranda çoğu zaman yanında olduğu için onunla çok nadiren konuşma fırsatı bulmuştu. Şansını denemesi gerektiğini biliyordu.

“Bugün belki de Haworth’a gidip Papaz Evini gezerim diye düşünüyordum. Yalnız, oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum.”

Bayan Thompson, “Çok, kolay. Köydeki istasyondan Worth Vadişi trenine binersin. Haworth yalnızca on dakika sürer ve yol çok güzeldir. Acele edersen on trenine binebilirsin,” dedi.

“Çok iyi. Bana etrafı göstermek için Leah da gelsin mi? Anladığım kadarıyla Brontes konusunda uzman ve ben de hiçbir şey kaçırmak istemiyorum.”

Bayan Thompson'ın kaşları çatıldı. "Bilemiyorum Bay Brett, üst kattaki bütün çarşafı değiştirmemiz gerekiyor ve..."

"Lütfen anneciğim. Haworth'u ne kadar sevdiğimi bilirsin." Leah yalvaran gözlerle annesine bakıyordu.

Bayan Thompson kızının son iki hafta ne denli sıkı çalıştığını düşündü. İyi iş yapmış ve ödülü hak etmişti.

"Tamam kızım. Saat dörtte dönüp babanın çayını hazırlamak koşuluyla. Tren paran var mı?"

"Bunu düşünmeyin Bayan Thompson. Leah'nın gelmesini ben istediğime göre ben ödeyeceğim."

"Yeterince param var anne, teşekkür ederim." Leah'nın gözleri ışıldıyordu.

"On trenini yakalamak istiyorsanız biraz acele etmeniz gerek."

Birkaç dakika sonra ikisi tepeden köye doğru hızla yürüyorlardı. Brett şimdi Leah'yla gerçekten yalnızdı, tamamen dili tutulmuştu.

Tren, istasyona girdiğinde biletlelerini yeni almışlardı. Brett Alman turistlerle dolu bir vagonun kapısını açtı ve iki yer buldu.

Yanında oturan bu güzel kızdan gözlerini ayıramıyordu. Leah camdan dışarı bakarken kusursuz bir profili olduğunu fark etti.

Yolculuğun geri kalan kısmı tümüyle sessizlik içinde geçti. Brett, Leah'nın en az kendisi kadar utangaç olduğunu anlıyordu.

Haworth'a vardıklarında trenin inen kalabalığı izlediler, köye giden yol boyunca yürüdüler.

Leah, "Bu yoldan," dedi ve Brett köyün bu en merkezi, parke taşlı caddesinden yukarı doğru zarifçe yürüyen kızın arkasından gitti. Cadde bir sürü hediyelik eşya dükkanlarından içeri ve dışarı koşuşup duran insanlarla dolup taşıyordu.

Leah, "Sanırım sıraya girmek zorundayız. Aynı anda birçok kişinin içeri girmesine ancak bu şekilde izin veriyorlar," diye uyardı. Brett iyice aptallaştığını ve konuşamaz hale geldiğini fark ederek başını salladı. Leah onu caddenin en yüksek noktasına kadar getirdi. Oradan sol tarafı mezarlık olan dar bir yola geçtiler.

"İşte burada. Güzel, değil mi?"

Papaz Evi, güneşin pırıl pırıl ışıkları altında çok görkemli duruyordu. Brett o kadar çok trajedinin bu binada yaşanmış olduğuna inanamıyordu.

Kuyruk Leah'nın beklediği kadar kötü değildi. On dakika içinde oturma odasında Emily Bronte'un son nefesini verdiği yere geldiler.

Leah adeta bitmez bir enerjiyle odadan odaya geçiyor, ona durmadan bir şeyler anlatıyordu. Brett ona sorular sormaktan, bilgilendirici ve ilginç yanıtlar almaktan memnundu.

"Charlotte Bronte'un bu kadar ufak tefek olduğuna inanamıyorum. Şu elbise sanki bir yapma bebek elbisesi. Ben kendimi onun yanında fil gibi hissediyorum."

Ünlü Charlotte'a ait eşyalar bulunan cam bir kabinin önünde durdular.

"File benzemediğine emin olabilirsin Leah."

Brett gülümseyince Leah birden kızardı.

Bir saat sonra Brett'in okul arkadaşlarına göndermek için kartpostal aldığı bir hediyelik eşya dükkânındaydılar.

"Şimdi tur rehberime verdiği bilgiler için bir öğle yemeği ısmarlamak istiyorum. Bir yer önerebilir misin?"

Leah şaşırdı. Buraya ne zaman gelse yanında sandviç getirirdi. Hayatında hiç lokantaya gitmemiş, dışarıda yemek yememişti.

"Şey, pek bilemiyorum."

"Boş ver. Haydi yürüyelim. Bakalım nasıl bir yer bulacağız."

Buldukları yer geleneksel Yorkshire yemekleri yapan Stirrup Kafe'ydı. Kalabalık salonun arkalarında bir masaya geçip sipariş verdiler. Leah kendini tuhaf hissediyordu.

"Baban ne yapıyor?"

"Hiçbir şey. Yürüyemiyor."

"Üzgünüm Leah."

"Tamam, sorun değil."

Garson iki kolayla geldi. Sessizce yudumladılar.

"Tatillerinde hep Rose'un evinde mi çalışırsın?"

"Hayır. Bu kez sergiden dolayı ve sen burada olduğun için çalışmam gerekti."

“Üzgünüm, tatilini mahvettim Leah,” dedi Brett gülümseyerek.

“Hazır hayır, ben öyle demek istemedim. Yani bizim paraya ihtiyacımız var...” Leah durakladı. Brett’in babasının ne kadar zengin olduğuna dair Miranda’nın anlattıklarını duymuştu. O, parasızlığı anlayamazdı. “Burada kalmaktan memnûn musun?” diye sordu.

“Hem de çok. Özellikle bugün. Benimle geldiğin için teşekkürler. Seninle konuşmak için fırsat kolluyordum. Ama Miranda...” dedi Brett sesini alçaltarak.

“Çok güzel, değil mi?”

Brett karşısında oturan kusursuz doğal güzelliğe bakıp gülümsemedi. “O tipten hoşlanırsan evet. Bence sen çok daha güzelsin.”

Leah bakışlarını yere indirdi ve bir kez daha kızardı. Ismarladıkları tatlıların gelmesiyle yanıt vermekten kurtuldu.

“İyi, bu iyi.” Brett iştahla yumuldu. “Burada yemek yapmasını gerçekten çok iyi biliyorlar. Babam bu yaz buraya gelmemi söylediğinde hiç istememiştim. Ama, geldiğime çok memnûn. Burası çok güzel.”

“Evet.” Leah, İngilizceyi böylesine düzgün ve kendine özgü konuşan bu oğlanın karşısında kendini çok daha küçük hissediyordu. Sanki bambaşka bir dünyadaydı. Onun yalnızca birkaç ay büyük olduğuna inanmak zordu.

“Bunu bitirdikten sonra gidebileceğimiz başka yerler var mı? Yürümek istiyorum.”

“Bu binanın arkasındaki kırlara doğru yürürüz ya da Top Withens harabeleri var. Emily’nin Wuthering Heights’da o çiftlik evinden esinlendiği söylenir. Ama biz oraya gitmeyeceğiz, çok uzak.”

“Peki, öyleyse gidebileceğimiz yere kadar gideriz,” diye omuz silkti Brett. Günün bitmesini istemiyor, kızla birlikte olabildiğince uzun zaman kalmaya çalışıyordu.

Papaz Evi’nin arkasına geçtiler. Haworth kırlarında yan yana yürürlerken kendilerini bir kez daha sessizliğe bıraktılar.

Bir süre sonra Brett kendini çimenlerin üzerine attı.

“Yaşlanıyor olmalıyım,” dedi şakayla karışık. “Bittim.”

Leah aralarında biraz mesafe bırakarak oturdu. Brett elini parılayan güneşe siper ederek arkalarında bıraktıkları görkemli eve baktı.

“Papaz Evi bugün çok güzel görünüyor. Ama kışın buraların ne kadar kasvetli olduğunu düşleyebiliyorum. Neredeyse Heathcliff’in camı tıklattığını duyabilirsin herhalde.”

Leah başını salladı. Kırılardan başını çevirip ellerini zerafetle dizlerine dolamış oturan kıza baktı.

“Bana Catty’yi anımsatıyorsun. Tişört ve kotun hariç tabi,” diye güldü Brett. Kız da ona gülümsedi. Tüm istediği onu kendine çekip öpmekti. Ama buna cesaret edemezdi.

Leah oğlanın elini tutmasının ne kadar romantik olacağını düşünüyordu. Şimdiye kadar oğlanlara hiçbir ilgi duymamıştı. Oysa Brett... Hayır, o yalnızca yoksul bir köylü kıızıydı. Elbette ki Miranda ona çok daha uygun bir tipti, öyle değil mi?

Bir süre böyle oturdular. Brett kıza daha fazla yaklaşmak istiyordu. Sonunda elleriyle otları yolarak bunu yaptı.

“Ben... ben bugünü çok sevdim, gerçekten Leah. Umarım birlikte daha fazla zaman geçirebiliriz. Aslında sana bir şey sormak istiyorum.”

“Nedir?”

“İstersen hayır diyebilirsin. Resmini yapmak istiyorum.”

“Resmimi yapmak mı?” Leah’nın sesinde apaçık bir şaşkınlık vardı.

“Senin... çok güzel olduğunu düşünüyorum.”

Şimdiye kadar Leah’ya kimse böyle bir şey söylememişti.

“İzin verir misin, lütfen?”

“Tamam, eğer gerçekten çok istiyorsan. Çok zamanım yok ama. Benim yerime Miranda’nın resmini yapamaz mısın?”

“Hayır.” Çok emindi. Kıza uzandı, elini onunkinin üzerine koydu. “Resmini yapmak istediğim kişi, sensin.”

Leah elini tutmasına izin verirse mutluluktan öleceğini geçiriyordu aklından.

Brett biraz cesaretlelenerek diğer kolunu Leah’nın omzuna attı.

“Bundan Miranda’nın haberi olmamasını tercih ederim. Yoksa o da gelmek ister. Resmini yaparken yalnızca ikimizin olmasını istiyorum. Neden evin yakınında, bir yer belirlemiyoruz? Her gün orada bir saatliğine buluşabiliriz. Senin için en uygun zaman nedir?”

“Öğleden sonra. Saat üç gibi.” Yanı başında onun sıcaklığını duyarken neler söylediğinin neredeyse hiç farkında değildi.

“Bu iş oldu öyleyse. Dönerken iyi bir yer buluruz.”

Leah saatine baktı. İki buçuk olmuştu. Burada sonsuza kadar kalmak istese de eve gitmek zorunda olduklarını biliyordu.

“Gitmeliyiz.”

“Peki. Ama önce...” Kızı kapalı dudaklarından temkinlice öptü. Aslında o dudakları açmak ve şevkle daha derinden öpmek istiyordu. Ama daha kontrollü yaklaşması gerektiğini anlamıştı. Dudaklarını ayırdı. Kıza sıkı sıkı sarıldı.

Leah gözleri sımsıkı kapalı, başı onun omzundayken kendini rüyada gibi hissetti. Bu ilk öpüşmesi sınıfındaki o küstah ve kaba oğlanlardan çok farklı biriyle olmuştu. Öyle olağanüstü hissediyordu ki, ağlamak istedi.

Brett sonunda kızı bıraktı, yamaçtan aşağıya el ele yürüdüler. Günün başlangıcında aralarındaki o rahatsız edici sessizlik, şimdi tamamen aşkı ilk tadışlarının doğallığına dönüşmüştü.

6

“Anneciğim, gelecek hafta Miranda’nın partisinde giyecek hiçbir şeyim yok,” diye yakındı Leah.

“Geçen yıl Jackie’nin partisinde giydiğin elbise var. O işini görür.”

“Ama anne, o zamandan bu zamana büyüdüm. Hem o elbise çok çocuksu.”

“Dinleyin bayan, yalnızca on beş yaşındasınız ve...”

Leah, “18 Ağustos’ta on altı olacağım,” diye düzeltti.

Annesi sertçe, “Yalnızca on beş yaşındasın ve ben elden geçirsem o elbise iyi olur,” dedi.

“Bradford’a gidip bir bakabilir miyim? Evde çalışmamdan biriktirdiğim para var. Lütfen anne.”

“Sen eskiden giyimine hiç önem vermezdin kızım.”

“Biliyorum ama artık büyüyorum. Hem Miranda’nın bütün arkadaşları kim bilir ne güzel elbiseler giyecekler.”

“Onların paraları var. Bizim yok.” Bayan Thompson kızının yılgın yüzüne bakınca biraz yumuşadı. “Bak ne diyeceğim, yarın Keighley’e gidelim. Bakalım çabuk tarafından dikebileceğim bir şeyler bulabilecek miyiz. Olur mu?”

“Çok iyi olur, anne, teşekkür ederim.” Leah onu sevgiyle kucakladı.

“Tamam. Ben şimdi büyük eve gidiyorum. Sen babanın çayını yap. Sonra görüşürüz.”

Bayan Thompson mutfaktan çıktı. Leah çayın yanına pişireceği patatesi soymaya koyuldu. Onları haşlanmaya koyar koymaz

masaya oturdu. Brett'le geçirdiği öğleden sonrayı anımsayınca yüzü bir gülümsemeye aydınlandı.

Leah her gün saat iki buçukta büyük evden köye döner gibi ayrılır doğruca kırdaki buluşma yerine koşardı. Gizli ve güzel bir köşe bulmuşlardı. Brett orada elinde kâğıdı, karakalemiyle onu beklerdi. Brett onun resmini çizerken Leah hareketsiz yarım saat poz verirdi. Sonra Brett kıza sarılırdı. Kızlara uzanır, konuşurlardı. Leah bütün bunların gerçek olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordu. Artık onu Bayan Delancey'nin yeğeni ya da çok zengin bir adamın oğlu olarak düşünemiyordu. O yalnızca, ressam olmayı ne kadar çok istediğini söyleyen, annesinin ölümünden duyduğu üzüntüyü anlatan, onu ve Yorkshire'ı bırakıp Eton'daki okula dönmek istemeyen Brett'ti.

Leah içini çekti. Patatesin altını kapatmak için masadan kalktı. Olanları bilse Miranda'nın neler söyleyeceğini merak etti. Miranda'nın Brett'ten çok hoşlandığı açıktı. Leah, Brett'in Miranda yerine kendisini tercih etmesine inanamıyordu.

Tencereyi ocaktan aldı, bolca tereyağı katarak patatesleri ezdi. İki tabağa paylaştırdı ve babasına seslenip çayın hazır olduğunu söyledi.

Harry Thompson tekerlekli sandalyesiyle ustaca dar koridordan geçerek masanın önüne yerleşti.

"Mmmm, nefis kokuyor kızım. Annen kadar iyi pişirmeye başladın."

"Teşekkürler babacığım." Babasının karşısına oturdu. "Soğumadan başla."

"Peki kızım. Anlat bakalım, büyük evde her şey yolunda mı?"

"İyi. Fazladan para kazanmak güzel."

"Bayan Delancey'nin genç yeğeni nasıl biri?"

"O... O... çok iyi biri."

Harry kızının gözlerindeki ifadeyi kaçırmadı. Son üç haftadır kızının yürüyüşündeki canlılığı, yüzünde kimsenin bakmadığını zannettiği zamanlardaki aydınlığı ve dalgın ifadeyi görüyor ve şüpheleniyordu.

“Anlıyorum. Anlatmak istediğın bir şeyler var mı?” Leah’ya gülümsedi.

Leah kıpkırmızı oldu. Babasından asla bir şey saklayamazdı.

“Tamam baba, ama anneme söylemeyeceğine söz ver. Orada çalışmama izin vermez yoksa ve...”

Bütün hikâye ortaya döküldü. Birine anlatmak ne kadar ferahlatıcıydı.

Leah, “Brett gidince nasıl yaşarım bilmem,” diye bitirdi. Gözleri doldu.

“Ben varım çocuğum. Omzumda ağlayabilirsin,” dedi Bay Thompson. “Bak Leah, annen onun ne kadar kıbar bir delikanlı olduğunu söyledi. Ama, onun dünyası bambaşka. Seni incitmesine izin verme, olur mu?”

Leah, “Brett asla beni incitmez,” diye savundu.

“Eminim bunu yapmaz, kızım. Keyfine bak. İlk aşk, büyüğü bir şeydir. Konuşmak istersen buradayım. Her zaman seni dinlerim.”

Leah başını salladı. Ayağa kalktı. Babasının yanına gidip onu kucakladı.

“Teşekkürler babacığım. Seni çok seviyorum, biliyorsun. Şimdi gidip filmini seyret. Ben bulaşıkları yıkadıktan sonra çay getiririm.”

Harry başıyla onayladı. Sandalyesini mutfaktan dışarıya doğru sürdü. Masum kızının altı hafta önce hayatına giren bir delikanlıya bu denli güçlü duygular beslemesi onu düşündürmüştü.

* * *

Brett masmavi gökyüzüne bakarak, “Vaav, bu yaz şimdiye kadar ki en sıcak yazlardan biri olmaya başladı,” dedi.

Leah başıyla onayladı. Bu arada Brett’in kollarındaki yerini değiştirip daha rahat bir pozisyon aldı.

“Eton’a döndüğümde bana en azından her gün mektup yazacağına yemin et?”

“Sen de yazarsan eğer,” diye yanıtladı Leah.

“Sömestr tatilimi de burada geçirmeyi düşünüyorum. Belki Noeli de.”

“Evet.” Leah, Brett’in gideceğini düşünemiyordu bile. Konuyu değiştirdi. “Resmimi görmeme ne zaman izin vereceksin?”

“Bitirdiğimde. Sabırsızlanıyorsun, değil mi bayan?” Kızın üzerine eğilip gıdıklamaya başladı.

“Dur, dur!” diye güldü Leah. Onunla geçirdiği her saniyeden zevk alıyordu. Oğlandan uzaklaştı ve içini çekerek saatine baktı. “Gitmeliyim. Babam çayını bekler.”

“Peki, ama önce...” Brett kızı tuttu, kollanna doğru çekti. Kızın ince bluzunun altından göğsünün yumuşak hatlarını hissediyordu. Ensesini okşadı, elini yumuşak kabartılara doğru gezdirmeye başladı. Leah’nın karşı koymamasından aldığı cesaretle bluzunun üst düğmesini çekinerek açtı. Yavaşça içeriye girmeyi denedi.

“Hayır!” Leah sinirlenerek uzaklaştı.

Brett düş kırıklığı içinde, “Üzgünüm Leah. Bana güvendiğini düşünmüştüm,” diye mınıldandı.

“Güveniyorum. Ama, sana söylemiştim. Daha ileri gitmek istemiyorum.”

“Beni yeterince sevmiyor musun? Bu yüzden mi?”

“Seni elbette seviyorum. Ama annem bir kızın başına neler gelebileceğini anlattı.”

“Leah, lütfen doğruyu söyle. Yaptığımız bu şeylerin başına iş açabileceğine inanıyor musun? Miranda, Oxenhope’daki oğlanların yansıya buraya gelebilir ve...”

Leah gözleri dolu dolu, “Öyleyse neden gidip onu bulmuyorsun?” dedi. Ayağa fırladı, yamaçtan aşağıya koşmaya başladı.

“Leah, ben...” Brett içini çekti. Yere yığılırcasına oturup zarıfçe koşarak uzaklaşan Leah’ı izledi. Morali bozulmuştu. Son yaptığı şey kızı düş kırıklığına uğratmıştı. Ama onun için deli oluyordu. Sabah buz gibi soğuk suyla, erotik fantazilerle, kırlarda, banyoda ve her yerde Leah’nın çıplak düşlerini ve ona duyduğu şehvetle dolu banyonun zevkini düşündü.

“Kahretsin!”

Elbette anlıyordu. Çok masum ve çocuksuydu, kendisinden çok küçük görünüyordu. Ama sarıldığında hissettiği vücut başka

şeyler gösteriyordu. Bu, olgunluğa yeni adım atan bir kadın vücudu ve ona böyle karşılık vermekten başka çaresi yoktu.

Gece gündüz kızın düşleriyle birlikteydi. Hem şevkle ona sahip olmak hem de onu korumak istiyordu. Yaşam hakkında o kadar az şey biliyordu ki böylece kendisini daha erkek ve güçlü hissediyordu.

Ona âşıktı. Bunu ona gelecek hafta Miranda'nın partisinde söyleyebilirdi.

Leah, Brett'ten iyice uzaklaşınca kadar koştu ve kendini kırlara atıp bütün gücüyle ağlamaya başladı. Brett o hassas yerlerine dokunmasını istemediğini biliyordu. Ama onu durdumuştı. Artık suçluluk duymuyordu.

"Senin neyin var?"

Bir gölge gelip güneş ışığını kesti. Leah baktı. Miles büyük siyah bir atın üzerinden ona bakıyordu. O atından inerken kızın az önce hissettiği o düş kırıklığı yeniden gelip geçti. Yüzündeki yaşları sildi, ayağa kalktı. Bir an önce gitmek istiyordu.

"Hiçbir şey. İyiyim. Şimdi hemen eve gitmeliyim."

"Yeni erkek arkadaşınla iyi vakit geçiriyor musun bakalım?"

"Ben... ne demek istiyorsun?" Leah omzunda onun eli, hiç kılmadan dikilmiş, o simsiyah gizemli gözlere bakıyordu.

"Öğleden sonra ikinizi kırlarda gördüm. Büyüdün artık, öyle mi?"

Korkudan donakalmıştı. Oğlan kızın omzunu bıraktı, dönüp yüzüne baktı.

"Üzülme, kimseye söylemem. Aramızda küçük bir sır olarak kalabilir, değil mi?" Kıza gülümsedi. "Haydi annene koş."

Miles eliyle kıza uzandı. Kızın ensesinden beline doğru parmaklarını hafifçe gezdirdi. Bu dokunuş kıızı harekete geçirdi. Koşabildiği kadar hızla kırlardan o tanıdık ve güvenli yere; eve doğru koştu.

Leah o gece bir kâbus gördü. Adamın biri onu kırlarda kovalıyordu. Yakalarsa adamın neler yapabileceğini biliyordu. Ama bacakları gitgide gücünü kaybediyor, yavaşladıkça yavaşlıyordu. Bir yerlerden Megan'ın sesi geliyordu: "... kötü şeyler... ölüm... sonunu değiştiremezsin... ondan sakınmalısın..."

7

“İşte bak babası, kızımız resim gibi görünmüyor mu?” Anne gururla gülümsüyordu.

Bay Thompson sevgiyle, “Gerçekten resim gibi. Bu elbise çok güzel olmuş. Moda dergilerinden çıkmış gibi görünüyor. Çok güzel dikiş dikiyorsun, öyle değil mi canım?” diye yanıtladı.

Leah anne ve babasının yatak odasında durmuş, gözlerine inanamadan aynaya bakıyordu. Elbise ucuz, beyaz bir pamuklu kumaştan basitçe yapılmıştı. Ama, annesi onu Leah’nın upuzun, zarif vücuduna bir modacı kadar profesyonelce uydurmuştu. Kolsuz ve sıfır yakalı, pileli etekliydі. Başkasının üzerinde çocuk elbisesi gibi basit ve yakışksız dururdu. Oysa Leah’nın boyu ve inceliği elbiseye ayrı bir hava vermişti. Olduğundan daha büyük görünüyordu.

Bayan Thompson, “Şimdi genç bayan, kendine dikkat et. Ben yiyecek ve içecek servisi yapıyor olacağım. O yüzden seni izleyecek zamanım olmayacak. Bayan Delancey, Güney Yorkshire’ın yarısını davet etti. Durmadan parasızlıktan şikâyet eden de o,” diye söylendi. “Tuvalet giydim diye savaşa giden yerliler gibi yüzünü boyamak falan yok öyle genç bayan. Hafif bir ruj senin yaşındaki bir genç kıza yeter.”

Leah itaatle, “Evet anne,” dedi. “Gitsek iyi olacak.”

“Git de ceketini al, Leah. Dönüşte serin olacak.”

Leah ceketini bulup getirdi. Sonra babasına iyi geceler dileyip öpmek için yatak odasına geri döndü. Onu yalnız bıraktığı için üzülüyordu.

“İyi geceler baba,” diyerek adamı öptü.

“İyi geceler tatlım. Bunun içinde olgun bir bayan gibi görünüyorsun. İyi eğlenceler, kendine dikkat et.” Gülümsedi, bir de göz kırptı.

“Dikkat ederim.”

Annesiyle beraber evden çıktılar. Sıcak ve rutubetli temmuz gecesinde, tepeye doğru yürümeye koyuldular.

* * *

Miranda çilek kırmızısı ile dudaklarına gölge yapmayı tamamladı. Sonra arasına bir kâğıt mendil koydu, sertçe bastırdı. Peçetede çıkan ize baktı. Brett’in onları öpmeye neden hâlâ hiçbir eğilim göstermediğini merak ediyordu.

Onunla flört edebilmek, ondaki isteksizliği kırmak için edepsizce her yolu denemişti. Hiçbiri işe yaramamış görünüyordu.

Miranda ayağa kalktı, kendini aynada inceledi. Mükemmeldi. Dar siyah elbise, şehvetli vücudunu ortaya sermişti. Bu gece Brett bile kesinlikle ona karşı koyamayacaktı.

Miranda zengin bir yaşamı, dünyadaki her şeyden daha fazla istiyordu. Bu evden, bu küçük, sıkıcı, kimsenin olmadığı, monoton, küçük yaşamların sürdürüldüğü bu köyden gitmek istiyordu.

Yüzünü ve biçimli vücudunu kullanarak, göğsünün bir dokunuşuyla ya da masum okul üniformasının altına giydiği jartiyeri bir parçacık göstererek okuldaki oğlanları her şeyi yapabilecek hale getirmeyi çoktan öğrenmişti. Derslerde okulun iyilerinden değildi. Ama hayatta nelerin geçerli olduğunu biliyordu.

Para, güç ve kontrol demekti ve kadınların bunlara sahip olmasının yalnızca bir yolu vardı.

Aşk... ona pek inanmıyordu. Aşk aptallar içindi. İnsanı güçsüz kılar, istediğini elde etmekten alıkoyardı. Bu tuzağa asla düşmezdi.

Oysa Brett’in tepkisi canını sıkıyordu. Bildiği erkekler gibi davranmıyor, onların gösterdiği zaafı göstermiyordu. Buradan çıkışının tek yolu; bir anlamda pasaportuydu. Yine de son kartını oynamamıştı. Hayır, o kart bu gece için saklanmıştı.

Miranda ayağa kalkarken aynadaki görüntüsüne gülümsedi. Brett'in hiç şansı yoktu.

* * *

"Teşekkür ederim Rose, çok hoş görünüyor." Miranda köyden birilerinin bu gece için temizleyip süslediği ve hazırladığı ambar-dan bozma salona alıcı gözle baktı. Mobil disko önde hazırlanıyordu. Bayan Thompson mutfakta yiyecekleri hazırlamakla meşguldü.

Rose kızına baktı. Ona vücudunu saran kısa siyah elbisesi, ince ve yüksek topuklu ayakkabıları, aşırı makyajıyla hafifmeşrep kadınlara benzediğini söyleyecek cesareti bulmayı diledi içinden. Kızıyla ilişkisini kolaylaştırmak uğruna parti için çok uğraşmıştı. Onunla tartışmayı hiç istemiyordu.

"Tamam. Şimdi dinle Miranda, sen ve arkadaşların için bazı temel kurallar. Eve, banyoya girebilirler ama başka yerlere olmaz. Başka taraflarda kimseyi görmeyeceğim. Ve birazcık şarap karıştırılmış meyveli meşrubatlar dışında kimsenin içki içmesini istemiyorum. Ben yetişkinlerle birlikte oturma odasında olacağım. Sorun olmadığı sürece de orada kalacağım. Ama..."

Miranda sabırsızca söze girerek, "Peki anladım," dedi. "Sen kendi partine bak, ben de kendiminkine. Elbisemi beğendin mi bu arada?"

Rose dişlerini sıktı. "Evet, bu...çok...fevkalade."

"Ben de öyle düşündüm. Sonra görüşürüz. Şimdi gidip kimse gelmeden makyajımı kontrol etmek istiyorum."

Miranda dar elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla çıkabil-diği kadar hızla merdivenleri çıktı. Koridordan Brett'in odasını geçip banyoya doğru yürüdü. Kapı hafif aralıktı, oğlanın ısılık çaldığını duydu. Kapıya yavaşça yaklaştı, aralıktan gizlice baktı. Brett arkası dönük yatağının üzerinde oturmuş, düz, dikdörtgen biçiminde bir nesneyi paketliyordu. Kapıyı çaldı ve odaya girdi.

Sıçradığına bakılırsa Brett belli ki irkilmişti. Çabucak o nesneyi yatağının altına koyuverdi ve yüzünü döndü.

"Tanrım! Miranda, insanları böyle rahatsız etmemelisin."

“Üzgünüm canım.” Yatağa oturdu ve her şeyini sergileyerek bacak bacak üstüne attı. “O şey, benim doğum günü armağanım mıydı?”

“Şey, hayır. Seninki bu.” Miranda’nın ilgisini yatağın altından uzaklaştırmayı umarak hoş ambalajlı bir paket uzattı.

“Şimdi açabilir miyim?”

“İstersen, elbette açabilirsin. Mutlu yıllar.”

Miranda ambalajı yırttı, içinde mavi kadife bir kutu buldu. Açtı, sevimli altın madalyona baktı. Hiç de tarzı değildi ama bir armağandı sonuçta. Kutudan aldı, parmaklarında tutup inceledi.

“Teşekkür ederim Brett. Çok hoş.” Kolyeyi açmaya uğraştı, başardı. “Bak, buraya birinin resmini koyup kalbimin üstüne takabilirim. Buraya koyabileceğim bir resmin var mı?”

“Hayır, o kadar küçüğü yok. Beğendiğine sevindim Miranda. Sana ne alacağımı bilemedim. Bu yüzden Bayan Thompson’dan yardım istedim.” Aslında onu Leah seçmişti. Ama Brett, Miranda’nın bundan pek hoşlanmayacağını düşündü.

“Boynuma takabilir misin bu gece için?”

“Elbette.” Brett, Miranda’nın arkasında yatağa diz çöktü, kolyeyi açtı. O daha takmaya bile yeltenmeden, kız dönerek kollarını ona doladı. Kızın yüzü yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Oğlan kızın sürdüğü ağır kokuyu alıyordu.

“Bu armağan için sana bir öpücük vermeliyim, değil mi?” Miranda dudaklarını oğlanın kine kilitledi, dilini ağzının içinde dolaştırdı.

“Hayır Miranda, ben...”

Oğlan kımıldayamadan kız diğer eliyle onu göğsüne çekip iyice yerleştirdi.

Brett elinin altında göğüsleri hissederek hissetmez hemen karşılık verdi. Kızlardaki onca sonuçsuz girişimden ve her gece gördüğü erotik rüyalardan sonra artık kendine engel olamadı. Dudaklarını serbest bıraktı, Miranda’nın dilini rahatça dolaştırmasına izin verdi. Elini önce bir göğsünde sonra diğerinde gezdirdi. Miranda, Brett’in elbisesinin içine doğru devam etmesine engel olmadı. Avcuna gelen çıplaklığı iyice hissetti. Yanlış ve tehlikeli olduğunu

bile bile sürdürüyordu. Çünkü kontrol beyrinde değil vücudundaydı. Miranda'nın elbise askılarını omuzlarından kaydırđı. Göğüslerine ulaştı. Eliyle kızın vücudunu yerleştiren dudaklarını dudaklarından ayırmıyordu. Elleriyle birbirlerini keşfettiler. İlk kadın dokunuşu Brett için her şeyi geri dönölmez hale getirmişti. Sonunda vücutlar bütünleşti. Şehvet dağıldıktan sonra Brett adeta donakaldı. Tek düşündüğü kızıdan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaktı. Dudaklarını kızinkinden ayırdı, doğrudu ve hızla kapıya doğru ilerledi.

“Miranda... ben...”

Kızın gözlerinde zafer ısıltısı vardı.

“Üzgünüm.” Banyoya gidip kendini kilitlemeden önce söyleyebildiği tek söz bu oldu.

Başı ellerinin arasında küvetin kenarına oturdu. Leah'ya söylediği onca şeyden sonra bunu nasıl yapabiliirdi? Son birkaç dakika içerisinde o hükmetmemiş, ona hükmedilmişti. Fiziksel tatmininden başka hiçbir şeyi düşünemez haldeydi. Teninde yavaşça kuruyan ıslak yapışkanlık zayıflığının kanıtıydı. Bütün erkekler böyle miydi? Seksüel rahatlamaya gereksinim duyduklarında tüm güçlerini kayıp mı ederlerdi? Durmadan okuduğu o hırslı arsız kadınlar yüzünden kariyeri mahvolan erkek hikâyelerinin aslı bu muydu?

Bunu Leah'ya söyleyemezdi. Onu asla affetmez, o da bu yüzden kızı suçlayamazdı.

Oysa bu geceyi heyecanla bekliyordu. Ona sevdiğini söyleyecek, bitirdiği karakalem resmi armağan edecekti. Ambarların birinde gizli bir yer bulmuştu. Miranda odasına girdiğinde işte o resmi paketliyordu. Onu sonradan Leah'ya göstermek için aşağıda bulunduğu gizli yere götürmeye hazırlanıyordu.

Brett ayağa kalktı, soyundu. Miranda'nın dokunuşundan temizlenircesine vücudunu, yüzünü ve ellerini yıkadı. Derin bir nefes aldı. Leah'yı kaybetmemeye, bu sırla yaşayıp, onu Leah'ya karşı başka yollardan telafi etmeye karar verdi.

Birden Leah gözünde saf, dokunulmamış, masum, Miranda gibi baştan çıkarıcı olmayan pırıl pırıl bir ikona dönüştü.

“Kahretsin! Resmim!”

Brett kapının kilidini açtı, koridordan odasına doğru koştu. O da boştu. Yatağının altını kontrol etti. Rahatlamıştı; resim hâlâ oradaydı. Miranda'nın onu unutmuş olmasını diledi. Çünkü Miranda'nın o resme vereceği zarar, oğlanın kendisine değil Leah'ya verilmiş bir zarar olurdu.

* * *

Brett odadan ayrılır ayrılmaz Miranda'nın ilk yaptığı buydu. Para, refah ya da güç her neye sahip olurlarsa olsunlar sonuçta erkeklerin hepsinin aynı olduğu inancıyla, son başarısından mutlu, yatağın altına eğilip o nesneyi çıkarmıştı.

Büyük bir şoktu. Birden kül gibi soldu. Oysa içi öfkeyle yanıyordu. Brett'in incelikle kâğıda döktüğü Leah'nın güzelliği ve masumiyeti resmi aydınlatıyordu.

Ama Miranda bunu göremedi. Onun tek gördüğü küçük paralar kazanmak için Rose'un tabaklarını yıkayan bir çocuktur.

"Orospu!" dedi homurdanarak. Belki de Brett'in isteksizliğinin nedeni de buydu. Çünkü istediğini o velette buluyordu.

Miranda önce çerçeveyi paramparça etmek istedi. Hayır, Brett kimin yaptığını hemen anlardı. İntikamını almanın daha iyi bir yolu vardı.

"Sana göstereceğim," dedi resme, onu sarıp yatağın altındaki yerine bırakırken. Sonra ayağa kalktı, saçını düzeltti ve aşağıya konuklarını karşılamaya gitti.

Disjokey herkese hoş geldiniz derken hoparlörlerden 'Dancing Queen' yankılanıyordu. Birkaç kişi dans pistinin kenarında hafifçe kimildanmaya başlamıştı.

Brett en uzaktaki ambarda bulduğu gizli yere Leah'nın armağanını saklayıp geldiğinde, Miranda armağanlarını vermeye çalışan bir grup arkadaşıyla çevrilmişti.

Brett, buraya kadarki her hareketinin başından sonuna izlendiğinden habersiz bir şekilde gözleriyle Leah'yı aradı.

"İşte buradasın. Ne kadar güzel görünüyorsun." Leah'yı öptü ve bir kolunu kızın omzuna attı.

“Brett yapma. Miranda şuracıkta, görebilir.”

“Hiç aldırımıyorum artık. Bizi durduramaz.”

“Hayır, ama...”

“Susss, haydi gidip dans edelim.”

Eğlence yeri doluyordu. Köyden bazı oğlanlar şarap ve bira getirmişti. Miranda da onların ikram ettiklerinden içiyordu. Etrafına bakındı. Dans pistinde Brett’le Leah’nın görüntüsü öfkesini kabartıyordu.

“Gel, benimle dans et.” Miranda en yakınındaki erkeği kolundan yakalayıp dans pistine çekti. Bir eliyle şarabı tepesine dikerken baştan çıkarıcı hareketlerle müziğe uymaya çalıştı.

Brett’in kolları Leah’ı sarıyordu. Müziğe göre yavaşça kımıldanıyorlardı.

“Mutlu musun, Leah?”

Kız ona baktı. “Evet.”

Brett, “İyi. Sana bir şey vereceğim. Kızlara doğru en uzak ambarda. Oraya ayrı ayrı gitmeliyiz. Böylece kimsé bizi göremez. Gelecek misin? Sana karşı dikkatli olacağıma söz veriyorum,” diye yalvardı.

Leah gülümseyerek, “Tamam,” dedi.

Bayan Thompson mutfaktan yiyecekleri getirdi ve salonun arkasındaki masaya yerleştirdi. Leah’nın Brett’le dans ettiğini görünce, “Bunun sonu hayır değil,” diye mırıldandı kendi kendine. Şarkı biter bitmez, ellerini çırparak, “Yiyecekler hazır!” diye bağırdı.

Herkes üzeri tamamen dolu masaya akın etti. Bayan Thompson sosisleri, fırın patatesleri ve salatayı servis yapmaya başladı.

Kızı tabağını doldurmaya geldiğinde ona, “Gözüm üzerinde,” diye fısıldadı. Leah utanarak yere baktı. “İnan anneciğim, yalnızca dans ediyoruz, hepsi bu.”

Bayan Thompson, “Böyle devam etsin. Ortadan yok olma.” diyerek bir sonraki servise geçti.

* * *

Miles ambarın köşesindeki yerinden Leah ve Brett'i izliyordu. Leah tıpkı onun tahmin ettiği gibi müthiş güzel bir genç kız olma-ya başlamıştı. Ama birlikte olduğu oğlan... Babası dünyanın yarısı-na sahip olsa da bu kıza layık değildi.

Miles'da kızın daha beş yaşındayken evin etrafında annesinin yanında dolanırken gizlice çekilmiş fotoğrafları vardı. Çok güzel olduğu kadar çok da fotojenikti. Ustaca çekimlerle bu özgün gü-zellik daha da ortaya seriliyordu.

Ve şimdi onun üzerindeki bu gizli hâkimiyetine göz koyan biri vardı. Portreyi görmek ve onu paramparça etmek için sabırsızlanı-yordu.

Brett anlamak zorundaydı. O kız saf ve mükemmeldi. Ve he-nüz hazır değildi. Geçen gün ona dokunduğunda bunu anlamıştı. Kızın kendine ait olduğunu bir şekilde belirtmeliydi.

Ay ışığında ıssız ve karanlık gölge gibi olarak Miles, kırdan on-ların gideceği noktaya doğru ilerliyordu.

* * *

Leah annesi bir yığın kirli bulaşığı eve götürdüğü bir anda sıvı-şıp buluşacakları ambara geldi. Ortada yalnızca ürpertici bir ay ışığı vardı. Brett'in daha önce gelmiş olmasını diledi içinden. Amba-rın öbür köşesinden bir ses duyunca rahatladı.

"Brett, Brett, iyi misin?" Sesin geldiği yöne doğru sendeler gi-bi oldu, yere yansıyan bir ışık gördü. Işık hemen söndürüldü. Ardından derin bir essizlik oldu.

"Brett, neredesin?" Kız ışığın olduğu noktaya geldi, birinin ne-fesini duyuyordu. Elini uzattı, yumuşak bir şeydi dokunduğu.

"Oh çok şükür, Brett, o ses neydi?"

Kollar uzandı, kız onlara sokuldu. Ama bir tuhafılık vardı. Kız şöyle bir baktı, gözlerini o belli belirsiz ışığa alıştırmaya çalıştı. Bir çılgılık attı.

Bir el ağzını kapattı, kız uğraştı ama adam sımsıkı tutuyordu.

"Seni incitmeyeceğim Leah. Tanrı aşkına direnmeyi bırak."

Leah daha da korktu, yüreği ağzındaydı.

“Hayır!” Bütün gücüyle kendini kurtarıp uzaklaştı. Ama aynı kuvvet sırtını duvara dayadı. Elbisesi bir yere takıldı, bir kumaş yırtılması duydu. Sıyrılarak yere indi.

“Leah, Leah, iyi misin? Hay aksi, hiçbir şey göremiyorum!”

Leah kendini yerden kaldırdı ve ambarın girişinde silüet halinde duran Brett'e doğru koştu. Kendini onun kollarına attı, içini çekerek ağlamaya başladı.

“Ne oldu?”

“Burada... buradaydı, sen olduğunu sandım... değildi.”

Brett, “Tamam, tamam, sakın ol. Şimdi buradayım,” diye yatıştırırmaya çalıştı.

Ambarın diğer ucuna doğru baktı, hiçbir şey göremedi.

“Sen burada dur, ben bakayım.”

“Hayır! Gidelim.”

“Ama sana göstermek istediğim bir şey var.”

“Eve dönmek istiyorum. Şimdi. Elbisem yırtıldı ve...”

“Peki, sonra gösteririm.”

Brett kızı ambardan dışarı doğru çıkardı. Tam o sırada kollarını önünde kavuşturmuş duran Miranda'yı gördü.

“Evet, evet, evet. Çok yoğun bir gece geçirdik, değil mi Brett?” Leah'nın elbisesinde omzundan aşağıya inen yırtığı gördü.

“Merhaba Miranda. Sana bir şey söyleyecektim...”

Miranda aşağılayarak, “Aynı zamanda hem benimle hem de onunla birlikte olduğunu mu söyleyecektin?” dedi.

“Kes sesini Miranda.”

“Neden, sanırım küçük Leah'nın, âşığının bu gece daha evvel nerede olduğunu bilmeye hakkı var, değil mi?” diyerek güldü.

Leah bakışlarını karşıya dikmiş, sessizce orada duruyordu.

“Haydi öyleyse Leah, sor ona. Bak bakalım, inkâr edecek mi?” dedi alaylı.

Leah, Brett'e baktı. Ondaki gözleriyle aynen öyle yapmasını istedi. Sormasına gerek kalmamıştı. Her şey oğlanın yüzünden okunuyordu.

Büyük bir hıçkırıktan sonra ambardan koşarak çıktı, doğru annesinin kollarına koştu.

8

“Haydi Leah, şimdi annene neler olduğunu anlat.” Bayan Thompson kızının omzuna bir hırka örttü. Kız sürekli titriyor, tek sözcük söyleyemiyordu. Bayan Thompson, Brett’i diskoya geri gönderdi. Çekinmeden içmeye devam eden Miranda’yla ayak üstü konuşmuştu. Miranda, Leah ve Brett’i ambarda yalnız bulduğunu, kızın çılgınlığını duyduğunu anlatmıştı.

Bayan Thompson kızının yırtık elbisesine baktı, yoksa korktuğu mu başına gelmişti?

“O oğlan, Bay Brett...” Bayan Thompson bir türlü soramıyordu. Neyse ki bir ara Leah ve Brett’in ortadan kaybolduğunu fark edip onları aramaya koyulmuştu.

Leah yanıtlamadı. Eğer o oğlan kızına dokunduysa, tamam... işte o zaman onun, babası ne kadar zengin olursa olsun, verilecek hesabı olacaktı.

“Leah, Bay Brett...?”

“Hayır anneciğim.”

“Öyleyse ne oldu? Elbisen nasıl yırtıldı?”

Leah dudakları sımsıkı kapalı, kül gibi solgun oturdu. Bayan Thompson bu gece daha fazla üzerine gitmemesi gerektiğini anladı.

“Tamam canım. Yarın konuşuruz. Sanırım seni eve götürüp yatırmalıyız.”

Bayan Thompson babasının, bunların hiçbirini bilmesini istemedi. Rose’un konuklarıyla birlikte olduğu oturma odasına gitti. Oradaki çiftçilerden birine, Bay Broughton’a kızı kendisini iyi hissetmediği için onu eve bırakıp bırakamayacağını sordu. Adam

kabul etti. Bayan Thompson kızı arabanın arkasına yerleştirdi. Ona eve varır varmaz üst kata çıkıp hemen yatmasını söyledi.

Mutfağa geri döndü. Lavabodaki tabak yığınlarını yıkamaya başladı. Mutfak kapısı açıldı, içeriye kül gibi solgun ve utangaç yüzüyle Brett girdi.

“İyi mi, Bayan Thompson?” diye sordu usulca.

“İyi. Yatması için eve gönderdim.”

“Ona dokunmadım biliyorsunuz, gerçekten. Dokunmam. Onu üzecek hiçbir şey yapmaya gönlüm razı olmaz, çok seviyorum.”

“Ama Miranda öyle demedi. Bir çığlık duyunca ambara gittiğini, orada Leah’yla seni birlikte bulduğunu söyledi.”

Brett bir elini saçında gezdirdi. “Aman Tannım, öyle mi söyledi?”

“Evet, öyle söyledi. Her neyse, yarın bir şekilde Leah’yla konuşacağım. Yazın geri kalan kısmında bu eve çalışmaya gelmeyecek. Bir gece için gereğinden fazla sorun yarattın, genç adam. Yerinde olsam gidip yatardım.”

“Haklısınız. Lütfen Bayan Thompson, Leah’ya selamımı ve özür dilediğimi söyleyin.”

Bayan Thompson hiçbir şey söylemeden tabakları yıkamayı sürdürdü.

Brett düş kırıklığı içinde merdivenleri çıktı. Her şey mahvolmuştu. Suçluydu. Daha güçlü olsaydı, Miranda’ya karşı koyabilseydi bunların hiçbirisi olmazdı. Ambarda olanlar ise Miranda’ya yanıttı. Miranda aldatıldığını iddia ediyordu. Leah artık asla kendisini görmek istemezdi, biliyordu.

Brett soyundu, bitkin bir şekilde örtülerin altına girdi. Gözlerini kapattı, kaybettiği aşkını düşlemeye başladı.

* * *

Miranda ise alkolle sızmış bir şekilde yatağında yatıyordu. Biri odasına girdi, yatağa onun yanına geldi. En hassas yerlerine dokunuyor, ona âşık olduğunu söylüyordu. Kız onun sertliğini vücudunda duydu. Adam sonunda onu öptü ve odadan çıktı.

Miranda diğer tarafına döndü.

Bu rüyayı daha önce defalarca görmüştü.

9

David Cooper sandalyesini tekerlekleri üzerinde kaydırarak Central Park'a cepheli yerden tavana pencerelerinden dışarıyı seyretmek için masasından uzaklaştı. Ağaçlar aşağıda çok uzakta minicik yeşil noktalar halindeydiler, arabalarsa oyuncaya benziyorlardı.

Fiziksel olarak yüksekte olan bu konumunun yaşamdaki yerine de yansıyışını düşündü. Beşinci Cadde de işleri için koşturup duran, kendisinden çok uzaktaki sıradan, normal insanlarla nadiren karşılaşılıyordu. Bugünlerde karşılaştığı herkes çok zengin, çok güçlü, kendisinin aynadaki yansımalarıydılar.

Para kazanma zevkinin kansının ölümünden beri neden kendisini terk ettiğini merak ediyordu. Onu severdi. Ama bu sevgi, şimdi yüreğini yakan kaybetme duygusu kadar kuvvetli değildi. Hem evliliği boyunca sayısız ilişkisi de olmuştu. Kullanılıp atılabilen türde bir seks. Onları bir gece kullanır, ertesi sabah atardı. Oysa son dokuz aydır tek bir kadına bile dokunmamıştı.

Vivien'in ölümü onu mahvetmişti. Hem de tamamen. Çünkü bu ölüm kendi ölüm gerçeğini tekrar gözlerinin önüne sermişti.

Oğlunun da annesinin ölümünden çok etkilendiğini görüyordu. O öldükten sonra oğlunu yalnızca iki kez görmüştü. Cenaze töreninde ve Noelde. Ama bu acıyı paylaşmamışlardı.

Brett'in Yorkshhire'da Rose'la birlikte nasıl olduğunu geçirdi aklından. Rose... yirmi yıldan fazladır görmediği... Hâlâ yirmisinde olağanüstü güzel bir kız imajı vardı aklında.

David bugünlerde geçmişi çok düşünüyordu. O geçmişi yok sayarak varlığını sürdürebilmiş, yaşamını geleceği planlamakla geçirmişti. Şimdi anıların canlanması için tekrar geriye bakıyordu.

Bazıları acıydı. O kadar acıydılar ki anımsamamak olanaksızdı. Ama diğerleri... İş açısından geriye bakınca yirmi sekiz yılda ne kadar ilerlediğinin farkına varıyordu.

David şimdi işini Bayswater'daki küçük dairesinin oturma odasından yürüttüğü günleri anımsadı. Ellilerin başlarında Islington'da eski, dökük bir apartman binasının yerini satın alıp daireleri şık, gösterişli stüdyolara dönüştürerek yenilemişti. Gençler o yıllarda gayrimenkul satın almıyorlardı. Kazandığı parayla benzeri bir bina daha aldı. Ellilerin ortalarında bunun gibi yirmi binası olmuştu. Onlar sayesinde bankalardan daha fazla kredi istemeye yetecek kadar düzenli ve iyi bir gelir sağlamıştı.

Londra'nın merkezinde, savaştan beri hâlâ dokunulmamış ve üzerlerine sürekli sayıları artan şirketlere yönelik iş merkezleri yapıp sattığı yerler vardı.

Altmışların ortalarında Büyük Britanya'nın en büyük inşaat şirketine sahip oldu. Yurtdışına, yeni gelişen tatil piyasasına bakmaya başladı. İspanya'da, Balear Adaları'nda, İtalya'da araziler aldı. Bu arazilere oteller yaptı. Beş yıl elinde tutup parselledikten sonra, üç katı fiyata hükümete geri sattı.

On yıl oluyordu. Neredeyse bütün belli başlı gelişmiş ülkelerde arazileri vardı. Yeni iş olanakları için üçüncü dünya ülkelerine yönelmişti.

Büyük Britanya'nın en zengin on, Amerika'nın ise en zengin elli adamı arasındaydı.

Başarının simgesi bir imparatorluk gibi.

Başarılı bir iş yaşamının hırsı, insan taraflarından birisini yok etmişti. İş arkadaşlarının, karısının, oğlunun kendisini soğuk ve duygusuz bir adam olarak gördüklerini biliyordu.

Şimdi o ölüydü. David, Vivien'e neden sevgiden yoksun olduğunu açıklayabilmiş olmayı istedi... ama çok geçti.

Anılarına bu dönüşünden dolayı Brett'in Yorkshire'a gitmesi gerektiğine karar vermişti.

David oğlunu Yorkshire'dan almaya gitmeyecekti. Bunu yapabileceği olasılığı bile onu sevindiriyordu. Ama o kadar yıldan sonra

onu görmek... buna henüz hazır değildi. Londra'da yeni aldığı galeride Rose sergi açtığıında, şöyle bir görmek için uğrayabilirdi.

David arkasını döndü. Duvarda masasının arkasında asılı resmi incelemeye koyuldu. İç geçirdi. Her şeyin özellikle de insanların kolaylıkla alınıp satılmasına bazen üzülürdü. Ayağa kalktı. İnce Cartier çantasını aldı. Öğlen yemeği için otuz dakika içinde Sardi's'de olacak, yeni seçilen bir senatörle buluşacaktı.

Bürosundan çıkıp asansör beklerken bu adamın fiyatını düşünmeye başladı.

10

“Evet Brett, bizimle birlikte olmandan çok memnun olduk. Umarım yakında geri gelir, bizi yine ziyaret edersin.” Rose onu öptü. “Resme devam et. Benim gördüklerim büyük bir potansiyeli gösteriyorlar.”

“Teşekkürler, Rose. Burada olmak beni mutlu etti. Sergine gelmeye çalışacağım.”

Bill ve limuzin dışarda onu bekliyorlardı.

“Hoşça kal Brett, seni tanımak güzeldi.” Miranda merdivenlerden koşarak geldi ve yanağından kocaman öptü. Ama Brett aynı karşılığı veremedi. Gülümsedi, büyük arabanın arkasına yerleşip el salladı.

“Tatiliniz iyi geçti mi bayım?” Bill diyafondan seslendi. “İyi görünüyorsunuz, bunu söylemeliyim.”

Brett son iki ayı düşündü. Yeniden keşfettiği resim ve Leah’yla geçen ilk beş hafta harikaydı. Ama son bir ay, onun bir türlü aklından çıkaramadığı düşünle geçmişti.

Bayan Thompson’ın dediği gibi Leah o günden sonra eve tekrar gelmedi. Ve onu parti gecesinden sonra hiç göremedi. Zamanının çoğunu kırlarda Leah’yla her gün buluştukları yerde, onun gelmesini umarak ve bunun için dua ederek geçirdi. Bayan Thompson’a zaman zaman onun nasıl olduğunu sordu. Kadın yalnızca, “İyi,” diye yanıtıyor, konuşma böylece bitiyordu.

Geçen hafta kızı görme umuduyla köye gittiğinde ona rastlayamamış, iyice ümitsizliğe kapılmıştı.

“Evet Bill, farklıydı.”

“İyi bayım. Babanız selam gönderdi. Sömestrde sizi ziyarete gelecek. Önümüzdeki altı hafta boyunca Güney Amerika’da olacak.”

Brett kendini Yorkshire’a geldiği zamankinden daha moralsiz hissetti. Sevdiği kızla arasındaki kilometreler arttıkça kalbinin dayanamayacağını düşünmeye başladı.

Yorkshire sınırından Derbyshire’a geçip Windsor’a doğru otobana girerlerken, “Hoşça kal Leah, seni asla unutmayacağım,” diye fısıldadı.

11

Rose üzerine üst üste giydiği üç kazağa ve atkıya rağmen tir tir titriyordu. Soğuktan hissizleşen ve artık fırçayı tutamayacak hale gelen ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu.

Kar, stüdyosunun penceresinde büyük yığınlar yapmıştı. Dün erimeye başlasa da bu yüksek yerlerde kann erimesi uzun zaman alıyordu.

Rose küçük, pek ısıtmayan ateşini karıştırdı, ellerini ısıttı. Dondurucu ocak soğuşu ona kasvet veriyor, bunaltıyordu.

Tuvaldeki resme bakmak için döndü. Kendi kendinden duyduğu şüphe bir kez daha rahatsız bir duygu yarattı.

“Ah,” diye inledi sıkıntıyla. “Buna değer mi? Hâlâ yapabilir miyim? Eleştirilerle yerin dibine mi sokulup çıkarılacağım yoksa?”

Bırak bunları, dedi içinde bir ses, sanki küllendiğini zannettiğı bir ateş yeniden parlamaya başlamış gibi. Sergi başarılı olursa merkezi ısıtma yaptırabileceğini getirdi aklına.

Rose ateşin önüne oturmuş, kahve fincanına sıkıca sardığı ellerini ısıtıyor, arada bir yavaşça yudumluyordu. İç geçirdi, fırçasını ve paletini tekrar eline aldı, tuvale geri döndü.

“Olumlu düşün Rosie, yaşlı kız. İki tane kaldı, sonra bitecek. Bu resimler dört buçuk radyatöre değer,” diyerek gülümsedi ve resmine devam etti.

* * *

Bir saat kadar sonra stüdyo kapısı çalındı.

“Girin.”

“Rose, seninle bir dakika konuşabilir miyim?” Miranda hiç olmadığı kadar solgun bir şekilde kapıda duruyordu.

Rose onun son birkaç aydır ne kadar durgun olduğunu fark etmişti. Aslında büyük bir rahatlamaydı bu. Rose, Brett gittikten ve Miles da üniversiteye geri döndükten sonraki dört buçuk aydır sergi hazırlığını daha yeni yeni bitirmişti.

Şimdi arada bir şeyler unutup unutmadığından şüphe ediyordu. Miranda'nın hali korkutucuydu. Fırçasını bıraktı.

“Elbette canım. Gel otur. Ne var?”

Miranda aniden gözyaşlarına boğuldu. Rose onun böyle hıçkırığa ağladığını daha önce hiç görmemişti. Önünde diz çöktü, kolunu omzuna koydu.

“Her ne olursa, bu kadar üzülmene değecek kadar kötü bir şey olamaz eminim.”

“Kötü bir şey, kötü bir şey,” diye hıçkırdı.

“Gel öyleyse ne olduğunu söyle.”

“Sanırım hamileyim.” Sözcükler ağzından hızla döküldü.

Aman Tanrım, diye düşündü Rose. Bunu tahmin etmeliydim. Köydeki oğlanlardan biridir, belki ben stüdyoma kapanmışken...

“Son reglin olmadı mı tatlım?”

Miranda başını salladı. “Ondan önceki ve daha önceki de... kaç tane olduğunu bilmiyorum.” Baktı. Rose ona sempatiden başka bir şey duyamıyordu. Her şey bir yana, bu sorunla şu ana kadar tek başına cebelleşmişti.

“Net olarak düşünmeye çalış güzelim. Belki hâlâ yeterince zaman vardır...”

“Beş kadar ya da belki altı...bilmiyorum.”

“Peki, şimdi Leeds'de çok iyi bir kliniğe telefon edeceğim. Yarın için randevu alırım. Kar engel olmazsa gideriz. Belki hamile bile değildir. Belki bir kadın hastalığıdır ve...”

“Dokun bak,” Miranda, Rose'un elini aldı, kazağının üzerine, karnına doğru götürdü. Rose da belirgin bir şişkinlik hissetti.

“Neden bana daha önce gelmedin Miranda? Belli ki çok önce fark etmişsin.”

Kız bunu duyunca tekrar gözyaşlarına boğuldu. “Biliyorum. Ama, gelecek ay düzelir diye düşünerek hep hamile olmadığımı ümit ettim.”

Rose, “Peki, peki,” diye onu teselli etmeye çalıştı. Kendi kâbusunu bugün gibi anımsıyordu. “Üzülme, halledeceğiz. Şimdi, güzel bir fincan çaya ne dersin?”

Miranda’yı mutfığa götürdü, çaydanlıktaki suyu kaynattı. Miranda’nın her zamanki kibirli, ukala hali tamamen yok olmuştu. Mutfak masasında korku içinde oturan küçük bir kızdı.

Rose ertesi gün için randevu alırken Miranda çayını yudumluyordu.

“İşte, her şey ayarlandı. Kate adında sevimli bir kadın doktorla görüşeceğiz.”

“Teşekkür ederim Rose,” dedi Miranda suçlu bir sesle.

“Ne için?”

“Bu kadar iyi olduğun için. Biliyorum bazen sorun oluyorum, üzgünüm.”

“Tamam, önemli değil.” Rose, Miranda bu kadar sakinleşmişken babasının kim olduğunu sormak istiyordu. Ama bunu, yarın doktora göründükten sonra sormanın daha uygun olacağına karar verdi.

“Korkuyorum.”

Miranda her zamankinden mavi ve iri duran makyajsız gözleriyle daha küçük görünüyordu. Rose yanına gidip ona sarıldı.

“Üzülme hayatım, halledeceğiz.” Rose mümkün olduğu kadar kendine güvenerek konuşmaya çalışıyordu.

* * *

“Korkarım hamileliğiniz altı buçuk ayı geçmiş Bayan Delancey. Ulusal Sağlık Hizmetleri’nin üst limitlerine göre yasal sınırın yalnızca iki hafta altında. Bence çok riskli. Bebek 20 Nisan’da doğabilir.”

Rose derin bir iç geçirdi. Durum beklediği kadar kötüydü.

Miranda taş kesilmiş bir şekilde doktora bakıyordu.

“Yani bundan kurtulamayacağımı mı söylüyorsunuz?” Yüzü ölü gibi solgundu.

“Senin sağlığın açısından büyük bir risk olduğunu söylüyorum. Bu riski almak istemem.”

“Kesinlikle,” dedi Rose. “Seni tehlikeye atamam. Korkarım bebeği doğuracaksın Miranda, tatlım.”

Kate, “Babası bunu biliyor mu?” diye nazıkçe sordu.

Miranda gözlerini ellerine dikti, başını iki yana salladı.

“Babasının kim olduğunu biliyor musun tatlım?”

Miranda annesine baktı ve Rose bir an için kızının gözlerindeki korkuyu gördü. O korku bir anda kayboldu, Miranda sessizce uzaklara daldı.

“Hayır.”

“Ama hayatım, sanırım...”

“Hayır! Bunun onunla ilgisi yok.”

Rose, Kate’in kendisine bir uyarı işareti yaptığını fark etti.

“Tamam, Miranda. Şimdi konuşmak istemiyorsan sorun değil. Doğum öncesi prosedüre başlamadan önce yarın bana gelmeni istiyorum. Seni genel bir kontrolden geçireceğim. Bebeğin doğumuna yalnızca üç ay var. İkinize de dikkat etmemiz gerek. Sigara içiyor musun Bayan Delancey?”

* * *

Rose yanında suskun oturan Miranda’yla eski Land Rover’ını Oxenhope’a sürdü. Yol boyunca Miranda’nın son birkaç aydır belli bir oğlandan söz edip etmediğini anımsamaya çalıştı. Şu anda altı aydan fazladır hamileyse bu iş temmuz ortasında olmuş demektir... elbette, Miranda’nın doğum günü partisi. Rose, Miranda’nın gecenin sonunda epey dağıttığını biliyordu... yirmi ya da daha çok delikanlıdan herhangi biri olabilirdi bunu yapan. Belki Miranda anımsamıyordu bile ve belki de bu yüzden bir şey söylemiyordu.

“Okulu bırakman gerekecek hayatım, en azından şu sıra. Sergimi bebeğin doğumuna kadar erteleyeceğim. Böylece sen daha bir alışsın.” Rose ona derdini açmayarak ve böylece bütün şansını

yok ederek ne kadar aptallık ettiğini haykırmak istiyordu. Ama, belli ki son aylarda duyduğu suçluluk o benmerkezciliğini aşmış ve sırrını açmasını engellemişti. Rose bunun kendi hatası, dolayısıyla da kendi sorumluluğu olduğunu düşündü.

Miranda yalnızca başını salladı, camdan dışarıya bakmaya devam etti.

Çiftlik evine vardıklarında Miranda doğru odasına çıktı. Kendini yatağa atıp gözünü tavana dikti. Bu berbat gerçeği anlatabileceği birine ihtiyaç duymuştu. Ama, söyleyemeyeceğini biliyordu. Rose'dan başkası anlamazdı.

Babası? Ona söylemeli miydi? Anlar, yardım eder miydi?

Kalkıp oturdu, yataktan atladı. Çekmecelerinde not kâğıdı aradı. Elinde not defteri ve kalemle yatağa tekrar uzandı...

"Sevgili..."

Miranda kâğıdı defterden yırtıp yere fırlattı. Sicim gibi inen yaşlarla yüzü yıkanmaya başladı.

Ona söyleyemezdi. Kimseye söyleyemezdi.

Bu gerçeği kendi bile kabul edemiyordu.

12

Leah küçücük odasında gözlerini boşluğa dikmiş oturuyordu. Okul o haberle çalkalanıyordu: Miranda Delancey hamile ve bebeğinin doğumundan sonra okulu bırakacak. Babanın kim olduğuna dair çeşitli söylentiler vardı. Miranda'nın her zaman hayranları vardı. Ama hiçbiri tam anlamıyla onunla olamamıştı.

Leah gerçeği biliyordu.

İçi iyice daraldı, boğazında düğümlenen şey küçük bir damla gözyaşına dönüşüp yanağından aşağıya süzüldü.

Bayan Thompson haberi alıp büyük eve geldiğinde, "Tam beklediğim gibi," diye söylendi. "O hep sorun oldu. İşte o küçük bayan. Karnındaki zavallı, babasından habersiz masum bebek. Bayan Delancey, Miranda söylememekte direniyor dedi."

Leah, Miranda'nın Bayan Delancey'ye neden söylemediğini de biliyordu.

Brett. Miranda'nın bebeğinin babası. Leah'nın kendisine âşık olduğunu zannettiği oğlan.

Leah son altı buçuk ayı kendini dünyanın en mutsuz kızı sayarak geçirdi. Gencecik kalbini öyle sevgi dolu ve bütünüyle ona vermişti ki iyileşeceğine emin değildi.

Brett'in iki kilometre bile uzakta olmadığını bilmekse işin en zor yanıydı. Miranda'yı onun kollarında düşlemek de berbat bir şeydi. Annesi Brett'in okuluna döndüğü haberini getirdikten sonra aralarına giren fiziksel uzaklık acısını yavaş yavaş hafifletmişti.

Aldatılmış olmanın öldürücü öfkesi Brett'i bir daha göremeyeceğini bilmenin acısına dönüşmüştü.

Aklından zaman zaman Miranda'nın durumu kendi lehine çevirmek için yalan söylemiş olabileceğini geçirmişti. Ama, Miranda'nın o zaman gerçeği söylediği şimdi ortaya çıkmıştı.

Leah, Brett'ten nefret etmeyi diledi. Böylece duyduğu derin özlem de silinip giderdi. Ama o kadar zaman sonra bile bunu yapamıyordu.

Ona hâlâ âşıkty.

Leah eskisinden daha çok içine kapandı. Okulda üstün başarı gösterebilmek için kendini derslerine verdi. Böylece dikkatini büyük acısından başka bir yere çekebildiğini gördü. Annesi onun akşam yemeklerindeki uzun sessizliklerini ergenlik döneminde yaşadığı büyüme sancılarına bağlıyordu. Oysa babası gerçeği biliyordu. Ona göz kırpar, komik hikâyeler anlatarak güldürmeye çalışırdı. Leah bütün bu çektiklerini ona anlatamamanın sıkıntısını da duyuyordu. Başka kimse de anlayamazdı. Babası oğlanı affetmesini söylüyordu. Bunu yapamazdı.

Hiçbir zaman.

13

“İkinmaya devam et, gel bebeğim, neredeyse geldi. Haydi, son bir kez daha ve...”

İyice tükenmiş ve kıpkırmızı olmuş haliyle Miranda son bir kez daha ıkındı. Çığlığı yeni doğan çocuğunun ilk seslerine karıştı. Ebenin ayaklarından sallandığı, her şeyden habersiz, tuhaf mavi şeyi görünce gözlerini kapattı.

“Haydi, şimdi tut bebeği.” Ebe bağıırıp duran bebeği onun kollarına bıraktı. “Küçük, güzel bir kız.” Miranda bu çirkin, kırmızı yüzlü minnacık yaratığa bakınca ebe de ona gülümsedi.

Onu ilk kez kollarına aldığıında neler hissedeceğini merak ediyordu. Belki korku? Ya da sevgi? Miranda ikisini de hissedemedi. Hiçbir şey hissetmedi.

Avaz avaz ağlayan kundağı ebenin eline tutuşturdu. “Şimdi çok yorgunum,” dedi. Gözlerini bir kez daha kapattı.

Bu hoşnutsuzluğa ebenin canı sıkıldı. Yine de bebeği alıp odasına götürdü.

Beş dakika sonra Rose telaş içinde odaya girdi. Kızının terden alınına yapışmış saçlarını yüzünden çekti.

“Aferin tatlım. Onu gördüm, çok güzel gerçekten. Seninle gurur duyuyorum,” diye gülümsedi.

Miranda, herkesin bebeğin güzel olduğunu söyleyip dumasına bir anlam veremedi, gözleri hâlâ kapalı, başını salladı. O, güzel olduğunu düşünmüyordu.

“Her neyse, seni yalnız bırakayım da biraz uyu canım. Sonra seni görmeye geleceğim.” Kızını yanağından öptü, yavaşça odadan çıktı. Doktordan anne ve bebeğin sağlıklarının iyi olduğunu

öğrendikten sonra otoparktan arabasını aldı, Oxenhope'a doğru sürdü. Miranda'yı doğumdan önce gelen suyun paniği içinde mutfakta otururken bulduğundan beri, yirmi dört saattir evden uzaktı. Rose yol boyunca gizliden en az onun kadar korku içinde ve doğum sancısını anımsayıp buna dayanmasını dileyerek kızını sakın bir şekilde hastaneye yetiştirmeyi başardı.

Neyse ki doğum biraz uzun sürse de sorunsuz olmuştu. Oxenhope'a yaklaşırken Rose'un gözleri doldu. Güzel bir nisan günüydü. Havada baharın taze kokusu vardı.

Rose, "Yeni bir yaşam, yeniden doğum," diye fısıldadı heyecanlı. Miranda'nın gerçek annesini ve keşke o da torununu görebilseydi, diye düşündü.

Sorunların şimdi başlayacağını bilerek, "Yapabileceğimin en iyisini yapacağım, söz veriyorum," diye mırıldandı.

Bayan Thompson, Miranda okula dönerse bebeğin günlük bakımını üstlenmeyi önerdi.

Rose bundan biraz şüpheliydi, o, okulda asla iyi olmamıştı. Kendi sınıfındaki diğer öğrencilerin, özellikle oğlanların tavırları, sınıfın kendine en çok güvenen kızını okuldan uzaklaştırmaya yetiyordu.

Ama, Doreen Thompson'ın işini çok iyi yapacağına şüphe yoktu. Miles küçükken ona da çok iyi bakmıştı.

Rose sergiyi ancak ağustosun başına kadar erteleyebildi. Bayan Thompson'ın yardımı özellikle o Londra'dayken çok önem kazanacaktı.

Arabayı tepeye doğru sürdü, evin önüne park etti. Tamirciler çatıda ve bitişik ahırda hâlâ çalışıyorlardı. Bu ahırları ucuz bir aylıkla yakındaki bir çiftçiden kiralamıştı. Hepsisi süpürülüp temizlenmiş, yeni sakinlerine hazır hale getirilmişlerdi.

Arabasından çıkar çıkmaz çatıdaki tamircilerden biri, "Bayan Delancey, nasıl gitti?" diye bağırdı.

"Çok iyi. Bir kız. Hem bebek hem anne ikisi de iyiler."

"Bu harika bir haber," diye gülümsedi adam. "Size, mutfak masasına bir şey bıraktım. Ahırları temizleyen çocuklardan biri buldu. Sizin resimlerinizden biridir diye düşünmüş."

Rose'un kaşları çatıldı. Başını salladı. "Teşekkürler, Tim." O resmin evin önceki sahiplerinden kalmış olabileceğini düşünerek mutfak kapısını açtı.

Çerçevesi parçalanmış bir şekilde masada duruyordu. Ama resim bozulmamıştı. Rose sertçe aldı. Leah'nın çok güzel bir portresiydi. Aldı, stüdyosuna götürdü, bir tuvale yerleştirdi. Sonra oturup sağ köşedeki imzayı tanımaya çalıştı. 'B.C.' Elbette ki Brett'in çalışmasıydı.

Rose'un gözleri kamaşmıştı. Brett manzara resimlerini gösterdiğinde yeteneğinden etkilenmişti. Ama bu... ressamının yaşını ve deneyimini inkâr eden bir olgunluk ve derinlik taşıyordu. Resimden ona bakan yüz, büyük bir güzellikti.

O gözler adeta hipnotize ediyordu. İnsanın gözlerini ayırması neredeyse olanaksızdı. Brett onlarda masumiyeti ve olgunlaşan bir genç kızı mükemmel bir şekilde yakalamıştı.

Ve biliyordu ki bu resim aşkın eseri idi.

Rose içini çekti ve Brett'in bu resmi neden kendisine hiç göstermediğini merak etti. Onun halasına çekmiş olduğunu düşünerek gururlandı. Bunu görmüş olsaydı onu daha çok teşvik ederdi.

Rose'un gözleri resme kilitlenmiş, dolu dolu olmuştu. Bu resim ona gençken ve âşıkken yaptığı çok benzer bir resmi anımsatmıştı.

David'in oğlunun cesaretini kırmaya hakkı olmamalıydı. Çekmecelerden birine gitti, bir bloknot çekip çıkardı, bir dolmakalem buldu ve sandalyeye oturdu.

Boş sayfaya beş dakika kadar bakıp kaleminin arkasını çiğnedikten sonra bloknotu tekrar yerine koydu.

Hayır, Brett'e yardım için daha iyi bir fikri vardı.

14

“Sevgili Rose, o kadar yıldan sonra seni yeniden görmek ne kadar harika.” Roddy ona büyük bir şevkle sarıldı, sonra çekilip tepeden tırnağa süzdü. “Mmn, hâlâ aynı güzel Rosie.”

“Çok nazıksın ama beni son gördüğün yirmi yıl önceden bu yana bir sürü kilo aldım,” diye rahatsız gülmüsedti.

“Tatlım, sana yakışıyor. Sen zaten hiçbir zaman çok zayıf olmadın.” Roddy ellerini çırpı. “Burada olduğuna inanamıyorum.” Kolunu Rose’un koluna koydu. “Beni takip et. Çalışma odamda bir şişe senin çok sevdiğin Veuve Clicquot var, soğumaya bıraktım. Galeriye şöyle bir dolaşınız sonra. Resimlerin dün geldi, bu arada, hemen bakmadan edemediğimi itiraf etmeliyim.”

Rose yeni düzenlenmiş kocaman galeriyi Roddy ile birlikte dolaştı. Düz beyaz ve bomboş duvarlar ona burada olma nedenini anımsatıyorlardı. Sevinç doluydu.

Roddy eline şampanya bardağını tutuşturarak, “Hayatım, biliyorum ki sergi çok başarılı olacak,” dedi.

Rose bardağını kaldırdı, Miranda ve küçük Chloe’nun nasıl olduğunu düşünerek içti. Onları bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Ama, anaç tavuk gibi etraflarında dolanan Bayan Thompson sayesinde herkesin iyi olduğunu biliyordu. Yalnızca Miranda’nın bahaneler uydurup bebekle ilgilenmekten kaçmasından ve Bayan Thompson’ı çok fazla yormasından korkuyordu.

“Gelecek hafta elbette ki Chelsa’ya gelip benimle kalacaksın.”

“Olabilir, ama Roddy, aslında ben bir otelde yer ayırttım...”

“Bırak şu oteli, benimle kalmada ısrarlıyım. Bir yıl önce aldım, süper bir dairem var. Mükemmel bir yer ve ben gürül gürül yanın

şöminenin başında oturup senden geçen yirmi yılda olanları dinleyeceğim geceleri iple çekiyorum.”

Rose arkadaşına gülümsemek zorundaydı. Başındaki peruk dışında hiç değişmemişti. Her zamanki ünlü modacılarından kusursuz giyimiyle sıırım gibiydi. Sözünü ettiği daireyi Roddy'nin hangi zengin sevgilisinin cinsel istekleri için verdiği kusursuz hizmetler karşılığı olarak aldığını merak etti.

Roddy'yle 1948'de tanışmıştı. Kraliyet Resim Koleji'nde onunla aynı dönem öğrencisiydiler. Geçmişine ait sırları hissetmiş gibi, anımsaması onun için acı verici olacak hiçbir şey sormamıştı.

Rose okul bittikten sonra Earls Court'taki konforlu dairesine taşındı ve Roddy'nin karmaşık seks yaşamı sorunlarının iyi bir dinleyicisi oldu. Aslında seks yaşamı çok adiydi ve üstelik bir de bundan gurur duyuyordu. Devon'da geçmişi pek de belli olmayan bir ailedendi. Ellili yıllarda yeni tanınan ressamların bir araya geldiği Colony Room'da iyi bir isim yaptı.

Resme çok az yeteneği olduğunu ama bu ortamı ve insanları sevdiğini keşfetmiş, yaşamını şehvet düşkünlüğü üzerine kurmuştu. Sanatçıların o zamanki küçük ve herkesin birbirini tanıdığı camiasında Roddy'nin baştan çıkartmadığı tek ressamın Rose olduğu söylenirdi. Rose, Yorkshire'a taşındığında Roddy de Güney Fransa'da zengin bir tablo tüccarıyla yaşıyordu.

Rose, “Bu galeri kimin Roddy?” diye sordu. “Yeri çok merkezi.”

Roddy kadının bardağını bir kez daha doldurdu. “Bir şirketten beni arayıp Cork Caddesi'ndeki bu lüks yeni galeri için müdürlük teklif ettiler. O zamanlar biraz paraya ihtiyacım vardı. Gelip yeri gördüm. Tanrım, görmeliydin. Burada hiçbir şey yoktu. Neyse, sonra New York'u arayıp burası yenilendikten sonra benimle bağlantı kurmalarını söyledim. Son halini görmeden de kesin yanıt veremem dedim. Onlar da istediğim gibi tasarlayabileceğimi, paranın sorun olmadığını söylediler. Tabi ki dayanamadım. New York'tan çok hoş bir adam gelip galerinin son halini gördü. Çok beğendi. Bunu memnuniyetle söyleyebilirim. Aslında ellili yılların ressamlarına ait bir sergi açma fikri onundu. İyi bir fikirdi, benimsedik.

Vergilerimizi, her şeyimizi zamanında ödedik ve sen de güvendesin. Mafya ya da başka parayla yapılmadı bunlar. Tüm kalbimle söylüyorum ki her şey mükemmel bir şekilde ayarlandı. Şimdi yönetmem için bana bıraktılar.”

“İyi gidiyor mu?”

“Zaten daha yılbaşında açtık. Seninki altıncı sergimiz. Ama tabii benim bağlantılarım da olacak seninle ilgili. Sanat dünyasını yeniden canlandırmaya niyetliyim. Bizim küçük grubumuzdan sonra camia bozuldu, herkes kendi yoluna gitti. Herkesi özel olarak görmeye davet ettim. Sontag, Lucie-Smith ve birkaç kişi daha her an gelip eski arkadaşlarına merhaba diyebilirler. Şimdi insanlar sırf senin hâlâ hayatta olduğunu görebilmek için akın edecekler.”

“Lütfen sevgili Roddy, kendimi eski bir anıtmışım gibi hissediyorum. Yalnızca kırk sekiz yaşındayım, biliyorsun,” diye içini çekti Rose.

“Affedersin tatlım, ama, insanlar gizemi severler. Kimse senin neden kariyerinin zirvesinde derin bir bilinmezliğe dalıp gittiğini bilmiyor.”

Rose, Tanrım bana yardım et, umarım asla bilmezler, diye geçirdi aklından.

“Senin için birçok röportaj ayarladım. Yarı Guardian, perşembe Telegraph ve John Russell. Sonra...”

Rose gazetelerin uzun listesini dinledi. Ona hangi güç bunu yapıyordu? Üstesinden gelebilecek miydi? Soğukkanlılığını koruyup profesyonel gazetecilere açık vermeden yalan söyleyebilecek miydi?

Buna zorunluymuştu. Yirmi yıl bu suç için çok uzun bir cezaydı. Kendi şansını yok ettiği bu süreyi kendine borçluymuştu. Bu düşüncelerle Roddy’ye başını salladı, gülümsedi, onunla resimlere bakmaya gitti.

Rose biraz gergin, oturmuş şampanyasını yudumlarken, Roddy uzun uzun resimleri inceledi. Sonunda kadına döndü, boncuk gibi gözleri bu kez onu incelemeye koyuldu. “Bunda romantizmin izi var zannediyorum. Âşık mı oldun canım?”

Rose güldü, başını iki yana salladı. "Hayır Roddy, biliyorum yeni çalışmalarım daha yumuşak, renkler daha az çarpıcı, hatlar daha durağan. Ama, sen sevdin, değil mi? Yoksa ilham beni terk mi etmiş?" Rose en derin duygularını aktardığı resimlerini biri incelediğinde içini saran güvensizlikten duyduğu nefretle dudağını ısırıldı.

"Evet, bunlar önceki eserlerinden farklı ama yine aynı büyük Rose Delancey tarzı bu. Olgunlaşmışsın. Belki de verdiğin ara doğru bir zamanlamaydı. Çünkü bunlar..." Roddy eliyle bütün resimleri işaret ederek, "...Olağanüstü!" dedi. Gözlerini resimler bürümüştü sanki. Rose adamın kafasının içindeki para kasasının sesini duyar gibiydi.

"Şimdi seni San Lorenzo'ya öğlen yemeğine götüreceğim. Sonra yine buraya gelir, resimleri galeriye nasıl yerleştireceğimize bakarız. Ne dersin?"

"Çok iyi Roddy, çok iyi." Rose gülümserken duymaya başladığı ferahlık yüzünden okunuyordu.

Beauchamp Place'e bir taksi tuttular. Garson Lucio onları lokantanın içinde yetiştirilen büyük bir çınar ağacının altında güzel bir masaya oturttu. Çörek otlu ızgara balık ve dana etinden oluşan pahalı yemeğin yanında bir şişe Frascati Fontana Candida ile Roddy yine resimlerden konuştu. Kabaca fiyatları belirlediler.

"Birazcık fazla hırslı davrandığımızı düşünmüyor musun Roddy? Nihayetinde ben yirmi yıl boyunca yoktum ve eserlerim şimdi gençlerin yaptıklarına göre değerlendirilmeli."

"Kesinlikle hayır canım. Yeni başlayanlar arasında seninkinden daha figüratif çalışmalar çok yaygın, işte Lucien'in çalışmaları! Şans eseri satıyor. Alıcılara ve koleksiyonculara İngiliz tarihinden bir parça aldıkları hissini verebilmek için seni bugünün sanatçılarından ayrı göstermek zorundayız. İnsanlar nadir olan bir şeye para ödeme zevkini tatmak istiyorlar. Pazarlıkla alınabilen, ucuz, sıradan bir şeye para vermek itici geliyor."

Rose, "Umarım öyle olur," diye iç çekti. Piyasadan çok uzak kaldığını görüyordu. Roddy'nin telaffuz ettiği rakamlar çok yüksekti ve banka hesabını beklemediği hızda istediği düzeye çıkarabilirlerdi.

“Ama ben hâlâ kendimi bugünün yıldız sanatçılarıyla aynı fiyat grubuna sokmanın bir kumar olduğunu düşünüyorum.”

“Güven bana, Rose. Sen benim bir numaralı projemsin. Bu galeride köklenmem senin başarına bağlı. Seninle bu işimiz sona erdiğinde buradan kutuplara kadar bütün koleksiyoncular senin geri döndüğünü öğrenmiş olacaklar. Ben seni ellilerde olduğundan daha büyük yapmaya niyetliyim.”

“Bakalım sergi nasıl gidecek, tamam mı?”

Rose daha fazla ileri gitmek istemiyordu.

“Tamam hayatım, kaygını anlıyorum. Şimdi kahve söyleyeceğim. Sen de belki biraz ıslaklık, rutubet ve sisler diyarından söz edersin.”

“Tamam peki, orada bir çiftlik evim ve iki çocuğum var. Ayrıca daha yeni büyükanne oldum.”

“Rose!” Roddy’nin boğazındaki yudum neredeyse nefesini tıkayacaktı. “Evlendiğini bilmiyordum.”

“Evlenmedim. Çocuklarımdan biri, Miranda, evlatlık.”

“Anlıyorum. Peki diğerinin babası?”

“Birisi, öylesine birisi.”

“Gizemli bayan, bir kez daha...” Roddy gülümsedi. “Ahh peki, seni sorgulamayacağım. Ama herhalde niye bu şekilde yok olduğunu anlatırsın? Kimseye tek söz söylemeyeceğime söz veriyorum. Sanat dünyasının geri kalan tümü gibi ben de bu konuda teroriler üretiyordum. Söylentilerden biri senin çöllerde bir yerde durmadan resimlerini satın alıp duran bir Arap şeyhinin haremine katıldığın üzerineydi. Bir diğerine göre Almanlar tarafından kaçırılmıştın. Bir de ...”

Rose kendi kendine güldü ve başını iki yana salladı. “Hiç de ilginç bir şey yapmadım Roddy. Yorksire’a gittim, hepsi bu.”

Roddy, “Fransa’dan dönüp de bir hoşça kal demeden, adres bile bırakmadan benden ve o daireden ayrıldığına dair notunu bulduğumda seni öldürebilirdim. Ayrıca, ardında bıraktığın birçok kırık kalple de ben uğraşmak zorunda kaldım. Bana Yorkshire’dan yazana kadar bir yıl geçti ve ancak o zaman sana ulaşabildim. Ama ne yapalım, yine de seni affettim galiba,” diyerek iç çekti.

“Üzgünüm Roddy. Kendimi çok kötü hissettim o yüzden. Ama korkarım, öyle davranmak zorundaydım.”

“Ama neden Rose? Her şey harika gidiyordu. Kariyerin, seninle evlenmek için can atan onca itibarlı, zengin adam. Özellikle Loire'deki küçük evine seni götürüp getiren Fransız aristokrat, adı neydi...”

“Jean, Jean de Plessey,” diye mırıldandı Rose. Anımsamıştı. Nasıl unutulabilirdi ki?

“Evet, oydu. Onun neredeyse aklını çelmek üzere olduğunu düşünmüştük.”

Rose kahvesinden bir yudum aldı. “Geçmişten bu kadar lakırdı yeter. Sana söyleyebileceğim; o yaşamın dışına çıkmak istedim. Kendime gelmek için zamana gereksinimim vardı. Resim yapmak istemedim, tamam mı Roddy?”

Roddy, Rose'un alnına, çatık kaşlarına baktı, geçmişi daha fazla eşelememesi gerektiğini biliyordu. “Elbette ki. Haydi kahvemizi bitirelim. Galeriye gidip çalışmaya başlayalım.”

Roddy'yle resimleri bir düzen içinde astılar, sonra beğenmeyince hepsini indirip tekrar tekrar yeni baştan düzenlediler. Rose bütün bunlardan çok zevk almıştı.

“Tanrım, bittim. Artık ara verelim.” Roddy arka taraftaki küçük mutfağa gitti. İki dakika sonra elinde küçük bir çerçeveye geri döndü.

“Sanırım, bunu unutmuşuz. Diğer resimlerin konulduğu depoda buldum. Şuna bir bak.” Roddy resmin üzerindeki bezi çekti, bir duvara yerleştirdi.

“Rose tatlım, bu kesinlikle senin değil?”

“Şey, hayır. Nasıl buldun?”

Roddy dalgın, resmi inceledi. “Çok sevimli ve bu kız olağanüstü. Bunu yapan kim?”

“Bir arkadaşım. Onu buraya getirdiğimden habersiz. Ama ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum. Bu yüzden de başkaları görsün istedim. Çok genç bir ressam.”

“Burada bir himaye mi seziyorum?” diye gülümsedi Roddy.

“Hayır pek değil, hayır. Benim yeğenim.”

“Aha! David’in oğlu, değil mi?” Roddy kadına bakıp vereceği tepkiyi bekledi ama sonuç alamadı. “Buna bakarak ikiniz arasında bir benzerlik olduğunu söyleyebilirim. Tarz açısından değil tabi ki, kalite açısından. İstersen şu köşeye asacağım. Yeni ressamlar kısmının başına konulabilir.”

“Peki, tamam öyleyse. Ama satılık değil.”

“Tabi ki hayır. Asalım, bakalım ilgi görecektir mi?”

“İyi. Şimdi, kahveye ne dersin?”

* * *

Bir hafta sonra Rose, Roddy’nin konuk odasındaki duvardan duvara aynanın önünde durmuş, kendine bakıyordu. Yirmi yıldır ilk kez, vücudunun o esnek, güzel biçimini kaybettiği için pişmanlık duydu. Yorkshire’dayken nasıl görüldüğü pek önemli değildi. Çevresinde onu fark edecek kimse yoktu. Oysa bu gece yalnızca eserleri değil kendisi de gözler önünde olacaktı.

Siyah bol elbisenin kemerini düzeltti ve çok biçimsiz göründüğüne karar verdi. Dior marka, korkunç pahalı bu elbisenin üstü parlak pullarla işliydi. Elbiseyi alırken denediğinde şık ve belki birazcık daha ince görüldüğünü sanmıştı. Ama şimdi bunun bir yanılgı olduğunu görüyordu.

“Kahretsin” Rose elbiseyi çıkardı, Roddy’nin banyosunda bir yere asıverdi. Gardırobundaki giysileri hızla karıştırdı ve çok sevdiği kaftanlarından birini çıkardı. Kim bilir kaç yıl önce Leeds’de bir etnik giysi dükkânından otuz pounda almıştı. Ama onun içinde kendini rahat hissediyordu. Aynanın önünde bir kez daha durdu ve birden kendini daha iyi hissetti. Koyu yeşil kaftan zümrüt yeşili gözlerine, kızıl saçlarına uymuştu. Ağır altın zincirler ve kalın bileziklerle kıyafetini tamamladı.

Rose kendini sakinleştirmek için derin derin nefes aldı. Bir yavru kedi kadar ürkek hissediyordu kendini.

“Haydi kızım, sen çok daha kötülerini atlattın. Bu gece senin gecen. Parayı düşün ve keyfine bak.”

Rose, Roddy'yi bulmaya gitti. Onu bu akşam için giyinip kuşanmış oturma odasında kendisini beklerken buldu.

“İyi görünüyor muyum Roddy? Lütfen doğruyu söyle.”

Roddy ellerini ona doğru kaldırdı. “Mükemmel, olağanüstü. Bu kaftan bir harika. Balmain mı yoksa Galanos mu?”

Rose gülümsedi, Roddy'nin ellerini tuttu. “İkisi de değil ne yazık ki. Bu günlerde Marks & Spencer benim bütçemi aşıyor.”

“Ahh, sen bu geceden sonrasını bekle yalnızca. Sanat dünyasının öz kızını nasıl karşılayacağını gör. Büyük modaevlerinin bütün çeşitlerini alabileceksin. Tamam işte taksi geldi. Gidelim mi? Üzülme tatlım. Bu eve bir kraliçe olarak geri döneceksin.” Roddy, Rose'un yanağına hafifçe dokundu, girmesi için kolunu uzattı. Kadın gülümseyip koluna girdi.

* * *

Saat dokuzda galeri tıklım tıklımdı. Şampanya su gibi gidiyordu. Yirmi yıldır görmediği kişiler Rose'un etrafını sarmıştı. Göz ucuyla her resmini inceden inceye tartan sanat eleştirmenlerini takip ederken kendini desteklemeye gelenlerle sakince sohbet ediyordu. Aynı atmosferdi bu, etrafını saranlar da aynı kişiler. Ama çok şey değişmişti. Yıllar önce birlikte olduğu saçları kırlaşmış, yüz çizgileri derinleşmiş insanlar hem aynılıkların hem de değişimin kanıtıydılar. Bir zamanların genç, deli dolu sanatçılarını bugün akıllı başında, eşleri ve düzgün işleri olan adamlar olarak görmek tuhaftı.

Herkes tekrar tekrar aynı soruları soruyordu. Basınla bir haftalık deneyimden sonra yanıtlamada usta olmuş, prova ettiği cümleler dudaklarından doğallıkla dökülür olmuştu.

Rose etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Roddy ellili yıllardan tanıdığı bir resim koleksiyoncusuyla hararetle sohbe dalmıştı. Bu adam o zamanlar zengindi ve üç tablosunu almıştı. Şimdi asıl olan; onun gibi etkili birinin başlangıcı yapmasıydı. Geri kalanlar nasılsa onu izlerlerdi.

Saatine kaçamak bir göz attı. Miles'in nerede kaldığını merak etti. Saat sekiz buçukta burada olacağına söz vermişti. Ama bu saate kadar ortada yoktu.

"Sevgili Rose," Roddy onu düşüncelerinden ayırdı. "Sana söylemedim mi? Büyük başarı kazanacaksın demiştim. Şimdi gel de Peter'a bir merhaba de. Onu anımsarsın. Yıllar önce resimlerinden üçünü almıştı. Şimdi de ikisiyle çok ilgileniyor. Yani ona iyi davran ve..."

Peter Vincent, Rose'un Roddy ile birlikte daha önce gördüğü koleksiyoncuydu. En etkileyici gülümsemesiyle gidip adamın elini sıkıttı.

Miles galeriye girdi. Garson ona bir bardak şampanya ikram etti. Reddetti, onun yerine portakal suyu aldı. Tıka basa dolu salona göz attı ve derin bir sohbete dalmış annesini buldu. Bu gibi kalabalıklardan nefret ederdi. Kapalı yer sıkıntısı bu tür kalabalıklarda artıyor, kendini önemsiz hissediyordu. Kökten yontulmuş bir kıymık gibi sanki. Ama, annesi gelmesini rica etmişti, reddemezdi. Zaten son iki gündür Londra'da fotoğraflarını dergi ve gazetelere göstermekle meşguldü.

Bu öğleden sonra kendine bir iş buldu. Yalnızca geçici bir sözleşmeydi bu. Ama önemli bir moda dergisiydi. Gelecek hafta bahar ve yaz gündemindeki gösterileri takip etmek üzere Milano'a gidecekti. Tam olarak fotoğraf çekimi yapmakla değil en ünlü fotoğrafçılardan biri olan Steve Levine'nın asistanı olarak görevliydi. Film makaralarının değiştirilmesi, malzemelerin Steve'in istediği yerlere taşınması gibi işlerin arasında, belki kendi özel resimlerine de biraz zaman ayırma şansı olurdu.

Miles galeriyi gezdi, resimlere baktı. Annesinin işini biraz tuhaf buluyor, bunu Rose ile bağdaştıramıyordu. Ondaki yeteneği görüyor, ama gerçeğin fotoğrafla karmaşık olmayan bir yoldan sunuluşunu tercih ediyordu.

Köşelerden birini döndü. Galerinin bu kısmının görece daha az kalabalık olması onu memnun etti. Sonunda kendini Leah'nın karakalem portresini izlerken buldu. Onun güzel yüzü resimden

yansıyordu. Ama o, bu resmin Leah'nın güzelliğini asla kendi fotoğrafları kadar iyi yansıtmadığını düşündü.

"Kahretsin!" diye söylendi.

"Pardon?" Kır saçlı bir adam arkasında durmuş resmi inceliyordu.

"Affedersiniz, bir şey demedim," dedi Miles.

"Bir şey, söylediniz sandım. Bu kızın kim olduğunu biliyor musunuz acaba?"

"Sanırım galeri sahibine sorsanız daha iyi olur. Üzgünüm size daha fazla yardımcı olamayacağım." Miles oradan ayrıldı.

Steve Levine omzunu silkti ve gözünü tekrar resme dikti. Bu kız insana bir şevk veriyordu. Gençlik, masumiyet ve güzellik; Madelaine'in yaşamının her günü her köşe başında aradığı buydu. Ve Steve'in fotoğraflamayı düşlediği bir yüz tipi. Kalabalığa daldı ve Rose Delancey'yle ayaküstü sohbet eden Roddy'yi buldu.

"Sevgili Steve." Roddy onu iki yanağından öptü. "Rose Delancey ile tanıştın mı?"

"Evet," diye gülümsedi Steve. "Yıllar önceydi. Ama eminim o beni anımsamaz. O günlerde daha yeni başlamış ve isim yapmak için her tarafa saldıran deneyimsiz bir fotoğrafçıydım."

Rose, "Ama ben sizi anımsıyorum. Regent's Park'da herkesten gizli tutmaya çalıştığım bir adamla resmimi çekmiş, sonra da Fleet Caddesi ahalisinin yarsına satmıştınız," diye alaylı güldü.

"Ah Tanrım, beni anımsıyorsunuz!" Elini yarı şaka korkuyla yukarı kaldırdı. "Korkarım ki suçluyum."

Roddy, "Eminim ki Rose seni affeder. Biliyorsun Steve şimdi Londra'nın bir numaralı fotoğrafçısı. Sosyete bile Bailey'den ona dönüyor artık," diye açıklamada bulundu.

"Mmm, evet bunu başardım," diye gülümsedi. "Roddy sen belki bana yardım edebilirsin aslında. Şu köşede çok güzel bir kızın karakalem bir portresi var. Sen tanıyor musun? Madelaine'in onunla ilgileneceğine eminim."

Roddy omzunu silkti. "Korkarım hayır. Sen Rose?"

"Evet, ben tanıyorum. Peki Madelaine kim?" diye şüpheyile sordu.

“Londra’nın en büyük manken ajansının başı,” dedi Roddy.

“O resimdeki kız gelecek hafta on yedisine girecek ve...”

“Mükemmel. Bugünlerde gençleri tercih ediyoruz.”

“Adı Leah ve benim yardımcımın kızı.”

Roddy, “Gerçek Sinderella ha,” diye yapmacıktan gülümsedi.

“Roddy, senin için bir sakıncası yoksa yarın bu resmi göstermek için Madelaine’ı buraya getirmek istiyorum. Bakalım o ne diyecek. Sonra kızı büroya getirttiririz ve...”

“Dur bir dakika,” diye sözünü kesti Rose. “O kız, Leah, Yorkshire’da yaşıyor ve okula gidiyor. Anne ve babasının Londra’ya gitmesine öyle kolayca izin vereceklerini hiç sanmam.”

“Öyleyse Madelaine, Yorkshire’a gelir. Zor anne babalarla ilişki kurma konusunda deneyimlidir. Seni temin ederim.”

“Burada dur işte. Kız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, onunla hiç karşılaşmadın ve...”

Steve kadının sözünü kesti. “Resimde görüldüğünün yarısı kadar güzelse, birkaç yıl içinde Jerry ve Marie kadar büyük bir isim olacak demektir. Sen onu gördün Rose. Boyu kaç?”

Rose, Leah’nın yaklaşık 1.79 olduğunu duyunca Steve’in gözlerinin daha da çok parlayacağını bilerek iç çekti ve isteksizce doğru bilgiyi verdi.

“Bu konu gittikçe daha ilginç hale geliyor,” diye gülümsedi Steve. “Peki, seni bunca yıldan sonra görmek güzel. Umarım Regent’s Park’daki fotoğraf için beni affedersin. O fotoğraf benim için iyi bir çıkış olmuştu gerçekten. Sen tamam dersin Roddy, yarın o karakalemi göstermek için Madelaine’ı beraberimde getireceğim.”

“Çok iyi. Öyleyse yalnızca yaşayan en büyük ressamı yeniden keşfettiğimi değil aynı zamanda yeni bir modelin göz kamaştırıcı kariyerine yardım etmiş olduğumu da söyleyebilirim artık.”

Steve galeriden çıkarken el salladı. Roddy, Rose’u sıkıca kucakladı. Heyecandan yerinde duramıyordu. “Evet, Peter’a iki satış neredeyse kesin. Yarın bir Amerikalı ‘Yaşamımın Işığı’nı tekrar görmeye gelecek ve ‘Fırtınaya hayran Parisli bir koleksiyoncu. Bu

gece bir servet yapabilirsin tatlım. Haydi gidip diğer olası alıcılara bakalım. Gece sürüyor Rose.”

Adam hâlâ kalabalık galerinin içine doğru Rose’a yol açarken Rose gülümsemeye çalıştı. Geri dönmek güzeldi.

15

“Ne diyebilirim ki tatlım? Sanırım bu iş bir zaferle sonuçlanacak. Artık geri döndün Rose.”

Telefonda onu dinlerken Roddy’yi ağzı kulaklarında gözlerinin önüne getirebiliyordu.

Serginin açılışından sonraki gün Rose, Miranda ve bebeği düşünerek sabah treniyle Leeds’e geri dönmek için ısrar etti. Roddy çok karşı çıktı. Hâlâ görüşmesini istediği alıcılar olduğunu söyledi. Ama Rose kararını değiştirmedii.

Çoğu sergisine ait güzel haberler veren pazar gazeteleriyle dolu stüdyosunda oturuyordu.

“Bütün yardımların için teşekkür ederim Roddy.”

“Bana teşekkür etme hayatım. Ressam sensin. Sanırım artık gidip kendine yeni bir tuval ve bir fırça takımı alabilirsin. Altı resmini toplam on beş bin pounda sattık.”

“Aman Tanrım, bu inanılmaz!” dedi Rose.

“Bu gelecekte kazanacağının yanında hiçbir şey, ama bir başlangıç. Şimdi başka bir şey: Steve, Leah’nın portresini göstermek için Madelaine’i galeriye getirdi. Tanrım, onu görünce Madelaine mest oldu.”

“Lütfen Roddy!”

“Affedersin. Her neyse, Steve gelecek haftasını alacak bir iş için Paris’e uçtu. Ama, eylülün başında geri geldiğinde Madelaine’i getirmek istiyor, senin kızı göstermeye. Ben de bir numaralı ressamımın nerede yaşadığını ve çalıştığını görmek için onlarla

gelmeyi düşünüyorum. Hep beraber arabayla yola çıkar, öğle yemeğine orada oluruz. Nasıl?”

“İyi Roddy, ama ben gerçekten Leah’nın ailesinin bütün bunlara tepkisinin ne olacağını bilemiyorum.”

“Leah ve annesini öğle yemeğinden sonra oraya çağırmanı öneririm. Böylece Madelaine çalışmaya başlar.”

“Buna karışmak isteyip istemediğime emin değilim. Leah okulunda yeni döneme başlamak üzere ve...”

“Bak, kıza kendi kararını verme şansı tanı. İsterse Madelaine’a her zaman hayır diyebilir.”

Rose iç çekti. “Tamam Roddy.”

“Ona ben ön ayak oluyorum. Leah’ya Steve Levine’in Madelaine Winter ile birlikte Yorkshire’ın bu ıssız yerlerine gelmeye kalkışmasının kendisi için büyük bir onur olduğunu söyle.”

“Yarın Leah’nın annesiyle görüşüp sorarım.”

“Çok iyi. Ve şimdi sana resimlerinle ilgili birkaç iyi haber daha verebilirim. Tablolardan üçüyle ilgilenen biri yarın galeriye gelecek. Seni arayacağım. Hoşça kal canım.”

Telefon kapandı. Rose mutfağa, bebeğin biberonunu sterilize eden Miranda’nın yanına gitti. Küçük Chloe masanın yanındaki arabasında mutlu sesler çıkarıyordu.

“Merhaba bebeğim,” dedi Rose bebeğe sevgiyle. Bir parmağını bebeğin avucuna verdi. “Ufaklık çok kuvvetli. Bu tutuş olağanüstü. Eminim ben gittiğimden beri büyümüştür, değil mi güzelim?” Rose bebeği kaldırdı, kucağına aldı.

Miranda somurtkan, “Sen öyle diyorsan öyledir,” dedi.

Rose kızına bakıp içini çekti. Chloe’nun doğumundan beri Miranda farklı bir kız olmuştu. Tüm canlılığı yok olmuş ve o gösterişli görünümünden uzaklaşmıştı. Miranda artık nasıl görüldüğüyle ilgilenmiyordu. Güzelim sarı saçları atkuyruğuyla ortadan kalkmıştı. Haftalardır aynı kotu giyiyordu.

“Telefondaki Roddy’ydi. Bir iki iyi haber aldım. Resimlerimin altı tanesini yüksek bir fiyata satmış. Bunu kutlamamız gerekiyor galiba. Yarın seni Bradford’a alışverişe götürüyorum.”

“Bebek ne olacak?” diye sordu Miranda. Bebeği Rose’un kolundan özensizce alıp masaya oturdu. Biberonu çocuğun ağzını sokunca çocuk ıkıldanmaya başladı.

“Bayan Thompson’ın bebek bakmaya itirazı olmayacağına eminim. Biliyorsun Chloe’ya tapıyor. Her neyse, onunla Leah hakkında konuşmalıyım.”

Miranda baktı. “Leah’ya ne olmuş?”

Rose onun bu konu üzerinde duracağını biliyordu. Morali daha da bozulacaktı. “Bir fotoğrafçı onunla ilgileniyor. Roddy’nin bir arkadaşı. Eylülde burada bir öğle yemeğine gelecek.”

“Bu adam onu nerede gördü ki?” Miranda’nın gözleri ısrarla soruyordu.

Rose çabucak, “Sergide onun karakalem bir portresi vardı,” dedi. Biraz çekinerek kalktı. “Sonra görüşürüz tatlım.”

Rose mutfaktan çıkınca Miranda gözlerini kapattı. Kızının halinden memnun biberonunu emişini dinledi.

Pis bezlerin, talk pudrasının ve elbiselerine bulaşan sütlü kusunun o her yere sinen kokusundan nefret ediyordu. Gecenin her saati, ağlayan Chloe’yu beslemek için uyanmaktan ve her bakımdan kendine muhtaç biri tarafından yaşamının mahvedilmesinden nefret ediyordu.

Miranda bazen Chloe’nun kendisine bile nefret duyuyordu. Daha on yedi yaşındaydı. Ama, yaşamı daha başlamadan bitmiş gibi hissediyordu.

Bu hikâye ona bir şeyi öğretmişti. Artık erkeklerden nefret ediyordu. Yüreği intikam hırsıyla dolmuştu. Neden babanın yaşamı kendisinininki gibi ziyan olmuyordu? Bir yıl önce bu zamanlar geleceğini her şeyiyle planlamıştı. Erkekler onun kontrolünde olacak ve istediğini elde etmek için onları kullanacaktı. Şimdi ise kurban kendisiydi.

Boş biberonu Chloe’nun ağzından aldı ve gazını çıkarmak için sertçe omzuna koydu.

Chloe’nun doğumundan beri kendi annesini düşünmeye başlamıştı. Hayatında ilk kez onun kim olduğunu, neden o kadar

küçükken kendisini terk ettiğini merak etti. Miranda bazen aynı şeyi Chloe'ya yapmayı aklından geçiriyordu.

Ama şimdi anlıyordu. Herkes bencil ve çıkarcıydı. Kendisini gerçekten umursayan kimse yoktu.

Daha iyi bir yaşam için kurduğu bütün hayaller Chloe'nun gelişile suya düşmüştü.

Acı gözyaşlan yavaşça yanağından aşağıya süzöldü.

16

Rose çiftlik evinin önüne yanaşan yeşil Jaguarı gördü. Ön taraftan inen kadına dikkat etti.

Eski manken ve Avrupa'nın en başarılı manken ajansının sahibi Madelaine Winter hâlâ çok güzel bir kadındı. Madelaine'in kendisinden yaşlı olduğunu biliyor, ama daha genç gösterdiğini de kabul ediyordu. Bir tutam bile gri bulunmayan siyah gür saçları sıkı bir topuza dönüştürülmüştü. Altmışlı yılların başlarını yansıtan duruşu, hareketleri hâlâ mükemmeldi. Giydiği Chanel marka kırmızı takımı ve makyajı kusursuzdu. Rose kendini bir kez daha rüküş ve yaşlı hissetti ve hemen diyeteye girmesi gerektiğini düşündü.

"Hayatım! İşte geldik! Felaket, burası sanki dünyanın sonu gibi! Yine de sen buradasın!"

Rose, Roddy'ye gülümsedi, öptü, Steve ve Madelaine'la tokalaştı, onlara oturma odasına doğru yol gösterdi.

"Ne müthiş bir manzara," dedi Madelaine pencereden dışarıya bakarak.

"Gerçekten öyle," diyerek ona katıldı Steve.

Roddy, "Bu kız için değer diye düşünüyorum. Otobanda trafik korkunç, geri dönmek saatler alacak," diye homurdandı.

Rose mükemmel giyimli bu üç Londralının kendi oturma odasında bulunmalarını garipsiyordu. Etraflarına tamamen aykırı duruyorlardı. Leah çok etkilenecekti ve Rose, Bayan Thompson'ın kızını buraya getirme konusunda ikna edip edemediğini düşünüyordu.

"Hafif bir öğle yemeği hazırladım. Ama önce burada bir şeyler içelim diyorum."

"Mükemmel. Onuncu resminin satışını kutlamak için yanımda küçük bir şişe şampanya getirdim." Roddy elindeki çantadan bir şişe çıkardı.

"Tebrikler Rose. Londra hâlâ senin sergini konuşuyor." Madelaine kusursuz beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Rose birkaç bardak buldu, Roddy de ona içki verdi.

"Şimdi Leah'ya gelemim," diye Steve söze girdi.

"Leah'nın annesi şimdi mutfakta öğle yemeğini hazırlıyor. Leah bize sonra katılacak. Doreen bütün bunlarla ilgili pek rahat değil. O yüzden sizin yerinizde olsam ona karşı dikkatli davranırdım. Dobra bir Yorkshirelıdır ve iyi çalışır. Ne Doreen'in ne de Leah'nın sizden baskı görmelerini istemem."

Madelaine, "Üzülme Rose. Dikkatli davranırım, söz veriyorum," diyerek gülümsedi.

Rose, "Sanırım neredeyse yemek zamanı. Doreen'i görebilirsiniz," dedi.

O anda kapı açıldı ve Miranda odaya girdi. Rose bir an nefesini tuttu. Kızı dar mini bir etekle bir büstiyer giymişti. Yüzü yine boya ile sıvanmıştı adeta. Bu haliyle çok basit, adi görünüyordu. Rose utanmaktan başka bir şey yapamadı.

"Miranda, bu Madelaine Winter, Steve Levine ve Roddy Dawes. Bu, kızım Miranda."

Miranda gülümsedi ve girmeden önce bir saniye kadar daha kendini gösterdi. "Yemekte size katılabileceğimi düşündüm, eğer senin için sakıncası yoksa Rose." Miranda sesini alçaltmış, yavaş, kısık bir sesle konuşuyordu.

"Elbette hayatım. Miranda bu yakınlarda bana bir torun verdi."

O anda Miranda, Rose'a bir hınç duydu.

"Haydi gidip bir şeyler yiyelim, olur mu?" dedi Rose hızla.

Yemek odasında herkes yerine yerleşti. Miranda ise Steve yerini alana kadar bekledi ve masada onun karşısına oturdu.

"Ahh, işte Doreen de çorbalarla geldi. Doreen, Steve Levine'la seni tanıştırmak isterim. Sana daha önce sözünü ettiğim beyefendi."

“Sizinle tanıştığımıza sevindim Bayan Thompson. Leah’yla buluşmayı dört gözle bekliyorum.”

Bayan Thompson başını salladı.

“Ben de öyle. Ben Madelaine Winter. Bir manken ajansı olan Femmes firmasını işletiyorum.”

Doreen, “Sizinle tanışmak güzel Bayan Winter,” diye geveledi, çok etkilenmişti.

Rose o anda Doreen’e yoğun bir sempati duydu. Madelaine, Leah’yı isterse Bayan Thompson’ın onu durdurmasının olanaksız olduğunu biliyordu. Bir kenara itiliverilirdi.

Bayan Thompson çorba servisini tamamladı ve odadan çıktı.

Rose, “Sana bir sürprizim var Steve,” dedi.

“Ne olabilir acaba?”

“Vogue’un Milano’da sana yardımcı olması için birini işe aldığını duydum.”

“Bu doğru. İki yıldır yanımda çalışan sadık yardımcım Jimmy kendi işini kurmak için benden ayrıldı. Epey zor durumda kaldım. Dergide Diane kısa bir duyuruyla birini bulabileceğini söyledi. Görüşmeleri değerlendirmeye bile zaman bulamadım. Daha bir hafta oldu. Eğer işe yarar biri değilse döndüğümde bir başkasını nasılsa bulurum.”

Rose, “Umarım onu işe yaramaz bulmazsın. Çünkü o benim oğlum Miles,” diye gülümsedi.

“Oğlun mu?” Steve hayret içindeydi.

“Biliyorum, tamamen raslantı. Pazar akşamı telefonda bana Milano’da senin yanında işe başladığını söyleyinceye kadar ben de bilmiyordum.”

“Burada mı?”

“Hayır. Londra’da. Eminim düş kırıklığına uğramayacaksın. Çok yetenekli bir fotoğrafçıdır. Ayrıca, elinden gelenin en iyisini yapması için uyarıldı!”

Steve dalgın, “Dünya küçük,” dedi.

Rose yemek boyunca Miranda’yı izledi. Davranışları Rose’u dehşete düşürüyordu. Saçlarını bir yandan diğer yana atarak, öne

doğru eğilip tüm masaya göğüslerini sergileyerek Steve'e kur yapıyordu.

Roddy, "Kızın yanlış ata oynadığından haberdar mı?" diye fısıldadı. "Elbette ki kadınlarla arası iyidir ama bil ki en az benim kadar 'gay'dir."

Oturma odasına geçerlerken Rose bütün bunlara başını sallayarak karşılık verdi. Miranda kanepede Steve'le burun buruna otururken artık kendini çaresiz hissetmeye başladı.

Beş dakika sonra Bayan Thompson bu kez bir tepsi kahveyle geldi. Leah arkasında şaşkın duruyordu.

Miranda, Leah'ya baktı. Steve'in onunla neden ilgilendiğini anlayamıyordu. Leah cılız, sırık gibi, göğüsleri yok denecek kadar ufak, hiçbir seksi cazibesi ve süsü, takısı olmayan çocuk gibi bir kızıydı.

"Sanırım Chloe'yu doyurma zamanı tatlım," dedi Rose. Miranda kaşlarını çattı. "Bir ihtiyacı olduğunu sanmam. Yukarda derin uykuda."

"Öyleyse gidip bir kontrol et, tamam mı?"

Miranda isteksizce kalktı.

"Sonra görüşürüz Steve," diyerek gülümsedi ve onu ele geçirdiğinden emin bir edayla odadan ayrıldı.

Steve gözlerini kapıdaki kıza dikmişti. Tüm özensizliğine rağmen üzerinde hoş duran eski bir kot ve tişört giymişti. Uzun, gür, parlak, doğal maun rengi saçları harikaydı. Çıkık elmacık kemikleri ve kahverengi gözleriyle yüzü tam fotoğraflıktı. Boyu en azından bir yetmiş dokuzdu ve çok incedi. Kendisine başıyla kaçamak işaret gönderen Madelaine'ın gözlerinin de kızın üzerinde olduğunu gördü. Özel bir şey yakaladığını biliyordu.

"Leah seni Steve Levine ve Madelaine Winter'la tanıştırayım." Rose ayağa kalktı, Leah'yı önce Steve'e sonra Madelaine'a yönlendirdi. Leah da onlarla çekingen tokalaştı. "Şimdi gel, yanıma otur, sen de Doreen. Madelaine ikinizle de konuşmak istiyor."

Madelaine, Leah'ya kibarca gülümsedi. "Leah, mankenlik hakkında bir şey biliyor musun?"

Leah başını iki yana salladı. "Hayır, bilmiyorum."

“Renkli dergi kapaklarını görmüşsündür?”

“Evet.”

“İşte Steve o fotoğrafları çekiyor ve zannediyorum ki sen de o kapaklardan birinde yer alabilirsin.”

Leah dehşet içinde, “Ben mi?” dedi.

Steve başını salladı. “Evet, sen Leah. Madelaine’ı bu yüzden buraya getirdim. Londra’nın en büyük acentelerinden birini işletiyor.”

Leah, “Acente nedir?” diye sordu.

Madelaine, “Manken kızlarım var. Onlara modellik işi buluyorum, alacakları para konusunda anlaşma yapıyorum ve bu paranın onlara ödenmesini de takip ediyorum,” dedi. “Sana da bu konuda kariyer yaptırmayı çok istiyorum Leah.”

Bayan Thompson kızının karşısında sessizce oturuyordu. Leah yardım isteyen gözlerle ona baktı. Ama bir hareket göremedi. Bayan Thompson da en az onun kadar şaşkıncı.

Leah, “Ama ben okula devam ediyorum,” diyebildi. Annesi de başıyla onayladı.

Madelaine, “Okuluna Londra’da devam etmemen için hiçbir neden yok. Seyahatlerin dışında ders çalışmak için çok zamanın olacak,” diyerek kızı güvence verdi.

Leah’nın gözleri korku doldu. “Buradan ayrılmak ve Londra’ya taşınmak zorundayım öyleyse?”

Madelaine başını salladı. “Ama, anne ve babanı istediğin zaman ziyaret edebileceksin ve eminim ki diğer kızlarla iyi vakit geçireceksin,” diyerek kızı ikna etmeye çalıştı.

“Ama, ben...” Leah çaresizce başka bir bahane aradı. “Ben on yedime daha üç hafta önce girdim.”

“Mükemmel bir yaş, canım. Ben zaten kızları küçük yaşta alıp yetiştirmeyi tercih ediyorum. Böylece daha önce başka firmada çalışmamış olduklarından kötü alışkanlıklar da getirmiyorlar.”

“Ama, şey...” dedi Leah. “Ben... ne dersin anneciğim?”

Bayan Thompson içini çekti. “Emin değilim, Leah. Bu modellik konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Ve Leah’nın yalnız başına Londra’ya gidip orada yaşamasını da pek istemiyorum.”

Madelaine, "Başlangıçta onunla birlikte gidebilirsin Doreen," dedi.

"Hayır, bunu yapamam. Kocam Harry, tekerlekli sandalyede. Felçli ve sürekli bakıma gereksinimi var."

"Aa üzgünüm."

Rose, Madelaine'in mimiklerinde gerçek ilgiyi fark etti.

"Ben kesinlikle Leah'ya oturacak bir yer bulurum. Muhtemelen diğer model kızlardan birinin yanına yerleştiririm. Dikkate alınması gereken bir önemli konu da Leah başarılı olursa gerçekten çok para kazanabilir. Sanırım babanın bakımı konusunda annene yardım etmek istersin, değil mi Leah?"

Madelaine, Leah'ya samimiyetle gülümsedi. Rose, Madelaine'in yaptığı acımasız duygusal şantaj karşısında donakalmıştı. Leah'nın tereddütlü halini izledi.

"Elbette, ama..."

Rose, "En iyisi Leah ve Doreen'in birkaç günlüğüne Londra'ya gelmeleri. Böylece Leah nasıl hissedeceğine bir bakar," diyerek sertçe kesti.

Steve, "İyi fikir," dedi. "Ben de Leah'nın birkaç deneme fotoğrafını çekerim. Hem Doreen'le Leah senin büronu ziyaret eder, seninle sohbet ederler Madelaine."

"Sanırım tamam. O zaman her ikinizle de işin nasıl yürüdüğü konusunda daha detaya girebilirim." Madelaine'in gözleri sevinçten parlıyordu. Onları bir kere Londra'ya getirmeyi başarırca Leah'yla anlaşmayı imzalayabileceğini biliyordu.

"Çok iyi. Şimdi artık Londra'ya geri dönmek için yavaş yavaş yola çıkmalıyız. Tam iş çıkış saatine denk geleceğiz ve benim saat sekizde yemeğe yetişmem gerekli." Roddy ayağa kalktı. Steve ve Madelaine onu izlediler.

"Gelecek hafta defileler için Milano'ya gidiyorum. Ama, Madelaine seni arayacak ve bir sonraki hafta için bir zaman ayarlayacağız. Hoşça kal Leah. Seninle en kısa zamanda tekrar buluşmayı sabırsızlıkla bekleyeceğim." Steve, Leah'nın elini sıktı.

“Hoşça kal tatlım. Çok yakında görüşeceğiz.” Madelaine, Leah’ya gülümsedi ve dışarda bekleyen Rose, Roddy ve Steve’e doğru ilerledi. Leah ve Bayan Thompson odada yalnız kaldılar.

“Ne düşünüyorsun anne?” Leah gözlerini kocaman açarak annesine sordu.

“Gel önce güzel birer fincan çay içelim. Haydi canım.” Bayan Thompson kolunu kızının omzuna doladı ve mutfığa gittiler.

* * *

“Söz ver bana Rose, haftaya bu annenin üzerinde biraz duracaksın. Leah çok duyarlı, onu mutlaka almalıyım,” diye yalvardı Madelaine.

“Elimden geleni yapacağım. Ama, Leah’nın üzerinde dursan daha iyi olur. Evden ayrılma fikri ona pek hoş gelmiş görünmüyor.”

Steve, “Dürüst olmak gerekirse bizim elimizdeki bütün kızlar yıldız olmaya can atan kızlar. Karşımıza çıkan bu ilk masum kıızı almak zorundayız,” dedi.

“Ama bu, onun güzelliğinin bir parçası. Bunu kaybetmek istemeyiz. Her neyse, öğle yemeği için teşekkürler Rose. Hoşça kal.” Madelaine arabaya bindi ve Roddy, Rose’a hoşça kal öpücüğü verdi.

Roddy, “Başka satış olursa seni arayacağım. Şimdi stüdyona dön ve çalışmaya başla. Gelecek yıl çok daha fazlasına ihtiyacım olacak, Rose Delancey,” diye gülümsedi.

Araba yamaçtan aşağıya doğru gözden kaybolurken Rose el salladı. Sonra eve geri döndü. Leah ve Bayan Thompson mutfakta çay içiyorlardı.

“Bilmiyorum Bayan Delancey. Bu mankenlik işi hakkında siz ne düşünüyorsunuz?”

Rose omzunu silkti. “Doreen, Leah dalındaki en iyi fotoğrafçının ve acentenin bu kadar yolu kendisi için gelmiş olmalarından onur duymalı.”

Leah kızardı. “Beni model olacak kadar güzel bulduklarına inanmıyorum Bayan Delancey.”

“Bırak bunu onlar düşünsün. Bu insanlar profesyonel. Senin başarılı olacağını düşünmeseler, bunca zaman harcamazlardı.”

“Bilmiyorum,” Bayan Thompson başını şüpheyile iki yana salladı.

“Bak Doreen, sanırım Leah’yla Londra’ya gitmeli ve ondan sonra karar vermelisin. Söyleyeceğim; Madelaine bu sektörün en iyisi ve kızlarını çok iyi kollar. Leah başarılı olursa çok para kazanır.”

“Londra’da yalnız olmak istemem. Ama eğer çok para kazancaksam... hem babam ve sen...” Leah’nın sesi titremeye başladı.

“Kararını para üzerine verme. O senin paran olacak nasılsa. Babam ve ben şimdiye kadar idare ettik. Bundan sonra da başımızın çaresine bakabiliriz,” dedi Bayan Thompson sebatla.

Miranda bir omzunda Chloe ile mutfığa girdi.

Bayan Thompson, “Merhaba benim yavrum,” dedi ve bebeği Miranda’dan aldı.

Miranda kinayeli, “Yeni Twiggy nasıl?” dedi.

“Tıpkı senin bebeğin gibi aç,” dedi Bayan Thompson sertçe. “Neden hemen eve dönmüyorsun kızım?” dedi Leah’ya. “Hem babana Bayan Winter’dan söz edersin hem de çayı hazırlamaya başlarsın. Benim buraları temizlemem gerek.”

“Tamam anneciğim. Hoşça kalın Bayan Delancey, hoşça kal Miranda.” Leah mutfak kapısını açtı ve eve doğru yola çıktı.

Dışardaki taze sonbahar havasını ciğerlerine doldurdu. Kızların yumuşak bir altın sarısına dönmeye başladığı eylül başlarını çok severdi. Sabahları tepelerde asılı kalan sisi seyretmek için erken kalkardı.

Bütün bunları nasıl bırakabilirdi? Ya annesi ve babası? Londra’ya giderse yalnız kalacaklardı. Bir yandan da Bayan Winter’ın söylediği doğruysa çok para kazanacaktı. Onlara yardımcı olmak ne kadar iyi olurdu. Bunca zamandır sıkıntı içindeydiler.

Geçen on yedi yıl boyunca benimsediği her şeyi kaybedebileceğinin farkına varmak şimdi önünde duran yeni hayatın kıymetini çok iyi bilmesini sağlıyordu.

Brett'le birlikte çok güzel zamanlar geçirdiği yerden geçti. Durdu, oraya oturdu. On iki aydan sonra hâlâ her sabah onunla dolu rüyalarından uyanıyordu. Nefret etmek istediği ama aşktan başka hiçbir şey duyamadığı bu oğlanın hayalini silemiyordu. Uzaklara gitmesi belki unutmasına yardımcı olurdu.

Leah eve varınca doğru babasının odasına gitti. Kitap okurken uyuyakalmış, gözlüğü burnunun üzerine kaymıştı. Ona bakınca içi sevgiyle doldu.

Bay Thompson kımıldandı, gözlerini açtı. Kapıda duran kızını görünce gülümsedi.

“Merhaba tatlım. Büyük evde Londra’dan gelen konuklarınızla ne yaptınız?”

Leah gidip babasının yanındaki pufa oturdu. “Londra’ya gitmemi ve manken olmamı istiyorlar.”

“Şimdi mi? Sen ne düşünüyorsun peki?”

Leah omzunu silkti. “Bilmiyorum babacığım. Bayan Delancey bunun büyük bir fırsat olduğunu söylüyor. Ama Londra’ya gitmek ve orada yaşamak zorunda olacağım. Seni, annemi, Yorkshire’ı çok özleyeceğim. Bu, çok kötü.”

Bay Thompson güzel kızına baktı, endişeli yüzüne gülümsedi. Geçen yıl onun için çok üzülmüştü. Kızının ilk aşk deneyimi çok zorlu geçmişti. Ama zamanla bunu atlatacağını biliyordu. Bu mankenlik işi de onun kendine güvenini tam olarak geri kazanması için çok uygun görünüyordu. Onun gitmesine üzülürdü. Ama o Leah’da özel bir şeyler olduğunu biliyor, hayata atılıp kendi geleceğini kendisinin bulması gerektiğini düşünüyordu.

“Tamam öyleyse. Biliyorum anneni ve beni özleyeceksin çocuğum. Ama iş durumları buralarda kötü ve birisi sana iş teklif ediyor. Hem de olağanüstü bir iş.”

“Okulu bırakmak zorunda kalacağım. Bu sınavlar için çok çalıştım ve daha yüksek notlar alıp puanlarım yeterse üniversiteye gitmeyi düşünüyorum.”

“Elbette ki bu yalnızca senin kararın olacak, Leah. Ama bu fırsatı kaçırmamalısın. Hayatta insanın karşısına bu tür fırsatlar pek sık çıkmaz. Tercihin ne olursa olsun seni destekleyeceğim. Ama bir büroda bir sekreter olmanı ve bir sürü çocuk sahibi olup hayatını mahvetmeni istemem. Sen bunlardan daha fazlasına layıksın. Hem çok güzel bir çocuksun. Babana da iyi bakıyorsun elbette.” Bay Thompson gülümsedi. “Gel, sarıl bana.” Leah kollarını babasının boynuna doladı. Ve bu inceliğine karşılık onu armağan yağmuruna tutmanın ne kadar güzel olacağını düşündü. Ona sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum babacığım.”

Bay Thompson’ın boğazında bir şey düğümlendi. “Haydi, şimdi git de çayı koy. Baban aç ve sen de henüz süper star değilsin biliyorsun.”

Leah’nın odadan çıkışını izledi. Sonra ceketinin cebine uzanıp gözlerini silmek için bir mendil aldı. Leah için yaşıyordu. Ve onu kaybedeceğini biliyordu.

Madelaine fotoğrafları masaya yaymış Leah'ya gösterirken, "Bunlar mükemmel," dedi.

Leah resimlerdeki güzel kızı görünce, "Bu gerçekten ben miyim Bayan Winter?" dedi hayretle.

"Lütfen bana Madelaine de, tabi ki sensin Leah. İyi bir makyaj ve fotoğraf sanatçısı neler yapabiliyor görüyorsun, değil mi?"

"Yaşımdan çok daha büyük görünüyorum."

"Bence olgun görünüyorsun, evet. Giysilerin de etkisi var."

Bayan Thompson fotoğraflara saygıyla dokundu. "Bay Levine'in çok iyi bir iş yapmış olduğunu kabul etmeliyim. Bunun bizim Leah olduğuna inanamıyorum." Gururla gülümsedi.

Madelaine rahat bir nefes aldı. Bayan Thompson ve Leah'ı son üç gece için bir otele yerleştirdikten, Bayan Thompson'ı kızı Londra'da yalnızken ona göz kulak olacağı konusunda ikna etmek için saatler harcadıktan ve hatta sakat bir kocaya bir hemşire tuttukten sonra o tanıdık annece gururu görmekten büyük bir zevk duydu. Şimdi ikna etmesi gereken yalnızca Leah kalmıştı.

"Fotoğrafları beğendin mi Leah? Steve ikinizin de iyi zaman geçirdiğinizi söyledi."

"Evet, beğendim Bayan... şey Madelaine. Steve çok iyi bir adam."

"Öyleyse böyle bir şeyi sürekli olarak yapmayı düşünür müsün?"

Leah, Madelaine'a baktı. Annesiyle birlikte iyi bir otele yerleştirilmekten duyduğu mahcubiyetle, Madelaine'ın kazanacağını

söylediği parayla anne ve babasına yardım edebileceği fikri, hayır demesini zorlaştırıyordu.

Bu da tam Madelaine'ın yaratmaya çalıştığı ruh haliydi.

"Peki sınavlarım ne olacak?" dedi, annesine bakarken.

"Bayan Winter'ın söylediği gibi mankenliği bir yıl denersin. Gerçekten hoşlanmazsan sınavlarını gelecek yıl da verebilirsin. Bu, harika bir şans Leah." Bayan Thompson teşvik etti.

"O zaman sanırım nasıl gideceğine bakmak için bir deneyebilirim," dedi ürkekçe.

"Seninle bir yıllık bir anlaşma yapmak zorunda olsam da peki diyorum Leah. Korkarım ki standart prosedür bunu gerektiriyor." Madelaine kontratı aldı, kızı verdi. "Neden imzalamıyorsun? Sonra da bir yere yemeğe gidip kutlarız."

Leah önündeki ufak harflerle yazılı beş sayfaya baktı.

"Haydi tatlım. Hoşuna gitmezse, eve dönmek istersen eminim ki Bayan Winter anlayış gösterir."

Madelaine, "Elbette ki Doreen," diye başını salladı.

Leah, Madelaine'ın tedirginlikle eline tutuşturduğu ağır altın kalemi aldı.

"Önce okumalı mıyım?" diye sordu.

"Hayır, hepsi hukuksal şeyler. Ama, asıl olarak Femmes firmasının senin temsilcin olduğunu, senin için alınan her işten bir yüzde alacağını söylüyor."

Leah derin bir nefes aldı, gösterilen yere imzasını attı.

"Harika!" dedi Madelaine. "Sıkı çalışmaya başlamadan önce gidip biraz rahatlayalım."

Madelaine onları Berkeley Meydanı'nda bürosuna yakın güzel bir lokantaya götürdü. Şampanya ve Leah'ya adının 'hescargo' olduğunu söylediği ve salyangoza benzer tuhaf bir yemek ısmarladı. Sonra Leah'ya gelecekte söz etti.

"Bu öğleden sonra sizi Jenny'nin evine götüreceğim. Benim yeni ve gelecek vaat eden mankenlerimdendir, evinde boş bir odası var. Senden birkaç yaş büyük, iyi ve hassas bir kızdır. Sana yardımcı olabilir, Londra'yı gezdirebilir. Eminim ikiniz de onu seveceksiniz," dedi Madelaine. Sevinçten gözleri parlıyordu. "Yarın

saat dokuzda büroya gelmenizi istiyorum. Saçını yaptırmak için Vidal'den bir randevu ayarlayacağım. Öğleden sonra da seni Barbara'ya göndereceğim. Sana makyaj yapmayı gösterecek. Seni güzel konuşma dersleri veren arkadaşım Janet'a da göndermeliyim, Yorkshire aksanından kurtulman için."

Leah yaşamını planlayan Madelaine'ı dinledi ve onun her sözüne güvenen annesini izledi.

"Bütün bunlar heyecan verici, değil mi Leah? Madelaine'a senin için yaptığı her şey için teşekkür et."

Leah, "Teşekkür ederim Madelaine," diye tekrarladı.

"Gelecek ay sana Milano'da bir hazır giyim koleksiyonu için rezervasyon yaptırmaya çalışacağım. Çoğu kızlar oradan başlarlar. Vogue'un moda editörü Avrupa'dan giyinmeyene bakmaz bile."

Madelaine konuşmaya Leah'nın yeni evine gitmek için bindikleri takside devam etti. Ev Chelsa denilen bir yerdeydi ve taksi büyük beyaz bir evin önünde durdu.

"Burası güvenilir bir bölge Doreen. Yani bu açıdan merak edilecek bir şey yok." Madelaine zile bastı, kapıyı günlük giysileri içinde bir kız açtı.

"Sevgili Madelaine." Kız onu iki yanağından öptü. "Girin. Bu Leah olmalı. Merhaba ben Jenny, gel."

Üçü iki kat merdivenden yukarıya Jenny'yi takip ederlerken Leah hayatında gördüğü en güzel kızın o olduğunu düşünüyordu. Leah'yla hemen hemen aynı boyda, uzun sarı saçlı, iri mavi gözlüydü. Leah onun kendisinden çok daha güzel olduğunu düşündü.

Jenny küçük ama çok şık döşenmiş daireyi onlara gezdirdi. Leah'nın odası neredeyse büyükçe bir gardırop kadardı. Ama, sevimli duvar kâğıtlarıyla ve uygun perdeleriyle çok güzel döşenmişti.

Her türlü aletin bulunduğu ufacık mutfak görünce Bayan Thompson'ın ağzı açık kaldı. Bu, Leah'ya evdeki büyük, basit mutfaktan çok farklı gelecekti.

Madelaine ve Doreen oturma odasına geçip oturunca Jenny kahve ikram etmek istedi.

Jenny, "Kalkıp kahve yapmama yardımcı ol Leah. Biraz gergin görünüyorsun," diyerek gülümsedi.

"Biraz."

"Üzülme. Madelaine beni Bristol'ün caddelerinde bulduğunda ben de senin gibiydim. Daha önce hiç Londra'ya gelmemiştim."

"Ben de öyle," dedi Leah.

"Madelaine sana göz kulak olur, bir sorun olursa ben de burada olacağım. Yalnızca majestelerine itaat et ve o ne derse yap."

"Majeste?"

"Evet, Madelaine'in kızları ona aralarında kraliçe derler," dedi Jenny bir sır verir gibi.

Leah kıkırdadı ve tepsiyle kahveleri oturma odasına taşıdı. Biraz daha iyi hissediyordu.

Ama o akşam King's Cross istasyonunda gözyaşları içinde beklerken hiç de aynı şeyleri hissedemedi.

"Aman Leah. Bir gören de beni ve babanı bir daha hiç göremeyeceğini sanır. Madelaine gelecek hafta istersen bizi ziyaret edebileceğini söyledi."

Leah annesinin pardösüsünden çekiştirerek, ağlamasını sürdürdü.

Bayan Thompson, "On yaşında bir kız gibi davranıyorsun. Kendini toparla, kaç kızın senin yerinde olmaya can attığını düşün," diye çıkıştı.

Leah burnunu çekti, trene yaklaştı.

"Trenin gitmesini bekleme, git. Gidip o bekleyen taksiye bin. Kim bilir Madelaine'a kaç mal oluyordur." Bayan Thompson kızını öptü, vagonun kapısını açtı.

"Hoşça kal hayatım. İyi kız ol ve Madelaine'in dediğini yap. En kısa zamanda sana yazacağım."

"Babama selam söyle, olur mu?"

"Tabi ki söylerim. Seninle gurur duyalım çocuğum."

Bayan Thompson'ın gözleri yaşla doldu. Telaşla elini salladı ve kendine bir yer bulmak için gözden kayboldu.

Leah geriye dönüp taksiye doğru ilerledi, gözleri yaşlarla bulguluydu. Büyük siyah arabanın kapısını açtı, içine atladı.

"Nereye bayan?"

Jenny'nin adresini okudu ve taksi Leah'yı yeni yaşamına doğru yola çıkardı.

18

“Benimle kısa bir süre sonra görüşecek olmanıza sevindim. Ama sizi Washington’dayken yakalamak istemiştim Bay Cooper.”

David keskin bir aksanla konuşan bu iri yapılı adamı inceledi. “Tam olarak neyi görüşmek istiyorsunuz?” Biraz sinirliydi. Önemli bir iş toplantısı vardı ve büyük bir olasılıkla kendisinden para isteyecek olan böyle bir Üçüncü Dünya Gönüllü Organizasyonu’yla da uğraşmak istemezdi. Genellikle bu tür işlerle Pat ilgilenirdi. Bu kez nasıl olup da doğrudan kendisine ulaştıklarını anlayamadı.

“Öncelikle Bay Cooper, sizden özür dilemek zorundayım. Gerçek sandığınızdan farklı. Ben sizin zannettiğiniz organizasyonda çalışmıyorum.”

Tanrım, işte aradığım buydu, diye aklından geçirdi David. İç geçirdi. “Peki kimin adına çalışıyorsunuz?”

“Oturmaz mısınız Bay Cooper, anlatayım.”

Adam nazıkçe anlatmaya başlayınca David’in tüm öfkesi geçti. Yüzünün rengi normale döndü.

Adam bitirdiğinde David bakışlarını boşluğa dikmiş sessizce oturuyordu.

Sonunda, “Beni nasıl buldunuz?” dedi.

“Birlikte çalıştığımız organizasyonlardan biri bir haberdeki fotoğrafinızdan tanıdı. Sizi yıllar öncesinden tanıyormuş.”

“Ne istiyorsunuz?”

“Bu adamla bir iş yapmak üzere olduğunuzu biliyoruz.” David’e üzerinde o adamın adı bulunan bir dosya uzattı.

“Bu, sizin ilişkide olduğunuz adam, değil mi?”

David yavaşça başını salladı. “Evet, ne olmuş?”

“Bu adamla hiç karşılaştınız mı?”

“Onunla sıkça görüştük, kısaca telefonda da konuştum. Birkaç haftaya kadar bir öğle yemeğinde buluşacağız.”

“Size şu raporu okumak isterim. Elbette ki çok gizli ve hiçbir kelimesinin sızması gerekiyor. Aksi halde otuz yıllık bir uğraşının ürünü boşa gider. Bunu size bırakacağım. Baştan sona okumanızı isterim. Sanırım içindekileri biraz rahatsız edici bulacaksınız. Bitirdiğinizde beni bu numaradan aramanızı isterim. Eğer kabul ederseniz memnuniyetle sizinle buluşabilecek biri var.” Adam ayağa kalktı, elini uzattı. David’le el sıkıştılar. “Hoşça kalın Bay Cooper.”

Adam odadan ayrıldı. David bara gitti. Kendine bir büyük bardak buzlu Scotch viski doldurdu, otelin rahat koltuğuna yerleşti ve dosyayı okumaya koyuldu.

Bir saat sonra yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve beşinci bardağı içiyordu.

“Tanrım!..” diye söylendi. Banyoya gitti ve yüzüne soğuk su çarptı.

O kadar yıl önce, o kadar acı. Bunca yıl üzerine set çekilmiş bir geçmiş... şimdi...

Odaya geri döndü ve bir bardak viski daha doldurdu.

Vaktiyle yaşamının en zor kararını vermek zorunda kalmış olduğunu biliyordu.

Elleri şoktan titriyordu. Beyni onu anılarının o çok uzun zamandır girmediği karanlıklarına kapı açarak geri dönmeye zorluyordu.

19

Varşova, 1938

“Anneciğim, gidip Joshua'yı görebilir miyim? Yeni bir treni var ve onunla oynamamı istedi.”

Adele önünde duran oğlan çocuğuna sevgiyle gülümsüyordu. Kendi de dahil hiç kimse bu çocuğa dayanamazdı. Çok akıllıydı ve arkasından hiçbir kötü ve şeytani düşünce geçmesine olanak bırakmayan melek gibi masum bir yüzü vardı.

“Elbette gidebilirsin. Profesör Rosenberg'in verdiği okumayı bitirdikten sonra tabi.”

“Aa, evet anneciğim, onu saatler önce bitirdim. İngilizce tuhaf bir dil. Birden fazla anlamı olan kelimeleri var. Bazen kafamı karıştırıyor.”

On yaşındaki bir oğlan çocuğu için fazla ciddi ve akıcı konuşuyordu. Öğretmenleri onun geleceğini parlak görüyorlardı.

“Tamam öyleyse. Samuel'e söyle seni arabayla götürsün. Döndüğünde kemanının sesini duyacağım.”

“Elbette anneciğim.”

Kadın sevgiyle, “Annene bir öpücük ver bakayım David,” dedi.

Çocuk biraz öne çıktı, alnına bir öpücük kondurdu.

“Hoşça kal anneciğim,” diye gülümsedi ve resim atölyesinden dışarı çıktı.

Adele mutlulukla içini çekti ve bir kez daha ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Ne mutlu ki on yıl önce böylesine büyük bir riski göze almış ve âşık olduğu genç bir Polonyalı ressamla Paris'ten kaçmıştı.

1927 yazında Adele evlenmemiş halası Beatrice ile birlikte Avrupa'ya bir seyahate gitmişti. İngiltere'ye döndüğünde babasının uygun gördüğü bir adamla evlenecek ve onun karısı olarak Hindistan'a gidecekti. Paris ziyaretleri sırasında Beatrice zehirlendi ve Adele gezintisine tek başına devam etmeye başladı. Montmartre'ye denk geldi, soğuk bir şeyler içmek için oturdu ve yan masada yüksek sesle sohbet eden bir grup ressamı dinlemeye koyuldu. Aralarından biri onu Picasso'nun mu yoksa Cezanne'in mi zamanın en büyük ressamı olduğu tartışmasına katılmaya davet etti. Adele istenileni yaptı, yan masaya geçti ve orada Jacob Delanski ile tanıştı. İnsanın içine işleyen mavi gözleri ve etkileyici kahkahasıyla bu uzun boylu Polonyalı, Adele'i büyüledi. Jacob, Adele'e resmini yapmayı teklif etti. Gelecek hafta Ritz Otel'deki odasından ayrılıp Jacob'un Sen Nehri üzerindeki ufacık çatı katına gitti. Adele dünyanın bu en heyecan verici şehrinde karizmatik kişiliği, gençliğinin coşkusu ve yeteneğiyle Jacob'a karşı koyamamıştı. O, babasının balolarda kendine kaval-yelik yapmalarını uygun bulduğu şekilci, Viktorya tarzıyla yetişmiş, formal, sert bakışlı genç ordu mensuplarına alışık-tı. Şimdi ise öğleden sonra saat üçte Montmartre'de şarabını yudumluyor ve kendisine âşık olduğunu, evlenmek istediğini söyleyen Jacob'u dinliyordu.

Adele bunun olanaksız olduğunu iddia etmişti. Jacob ise onu susturmuş ve yanıldığını, bunun bir alinyazısı olduğunu söylemişti. Sonra birlikte olmuşlar ve Adele, Jacob'a hak vermiş, bir daha ayrılmamaları gerektiğine o da inanmıştı. Adele babasının Paris'e kendisini aramaya geleceğini biliyordu. Bu yüzden Jacob'un memleketi Varşova'ya gitmeye karar verdiler. Adele, Ritz'i sabah erkenden küçük bir valizle ve ona bu ani kararı verdiren yakışıklı, genç sevgilisine duyduğu büyüleyici aşkla terk etti.

Jacob ve Adele, Varşova'ya varınca Jacob'un en eski arkadaşıyla birlikte bir işçi semti olan Wola'da bir ev tuttular.

İlk istedikleri evlenmekti. Ama bu bir sorundu. Jacob Yahudi, Adele ise İngiliz Hristiyanıydı. Kentte onları evlendirecek ne bir Yahudi ne de Hristiyan din adamı vardı. İkisinden birini dinini değiştirmesi gerekiyordu ve Adele bunun kendisi olması gerektiğine karar verdi.

Jacob ekmek parası kazanmak için iş ararken o da kurslara devam ediyordu. Jacob babasını da ziyaret etti. O ise resim yapmasına karşıydı ve birlikte çalışmasını istiyordu. Jacob reddetti. Kütüphanede, Adele'le ikisine bir oda tutup, evlilikleri için küçük bir kutlama yapacak kadar para kazandıran bir iş buldu. Nikâh törenlerine Jacob'un ailesi katılmamıştı.

Başlangıçta her şey çok zordu. Ama aşk onları hayatta tutuyor, morali bozuk olduğu zamanlarda Jacob yüzünden hiç eksik etmediği gülümsemeyle Adele'e hayat veriyordu. Yaşama bağlılığı etkileyiciydi ve Adele çözülmeyecek hiçbir sorun olmadığını öğrenmişti. Evlendiklerinden bir yıl sonra Adele, David adını verdikleri bir erkek çocuğu dünyaya getirdi. Odaları ıslak çocuk bezleriyle, boya kokusuyla dolmuştu. Jacob resimde başarıya ulaşmak ve ailesine onlara ihtiyacı olmadığını göstermek istiyordu.

Jacob'a bir arkadaşının zengin bir akrabasının portresini yapması teklif edildi. Böylece iki odalı bir apartman dairesine geçecek paraları oldu. Üç ay sonra aynı aileden bir teklif daha geldi. Derken Jacob kütüphanedeki işini bırakıp tüm zamanını resme vermeye başladı.

Adele 1931'de Rosa'yı doğurduğunda bu kalabalık kentten yeni Paniatowski Köprüsü civarında Varşova'nın merkezine eklemelenen Saska Kepa'ya taşındılar. Jacob portre ressamı olarak iyi bir isim yapıyordu. Tuvalde ve her koşulda pohpohlanmaya meraklı orta yaşlı kadınlar onun yakışıklılığı ve cazibesine de kapılıyorlardı.

Jacob'un ünü ve başarısı büyüdükçe ailesi yaptığı işten ve nazik karısından rahatsızlık duymakla birlikte ona karşı daha olumlu bir yaklaşım içine girdi. Onlar da şehirden taşınıp Jacob ile Adele'in yanına Saska Kepa'ya yerleştiler, onlarla görüşmeye başladılar. Adele'in çocuklarını Yahudi geleneklerine göre titizlikle

yetiştirdiğini görünce ve İngiltere’de soylu bir aileden geldiğini öğrenince onu kabul ettiler ve torunlarına yöneldiler.

Adele, Jacob’un neden dininden vazgeçmediğini anlıyordu. Bu, ondan tabiyetini değiştirmesini istemek gibi bir şeydi. Ama, çocuklarının kendi geçmişine dair bazı şeyleri de bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden bebekleri olduktan sonra onlarla İngilizce konuşmaya başladı. Polonya diline bir türlü alışamadığından Jacob’la aralarındaki dil Fransızcaydı. şimdi on ve yedi yaşlarındaki David ve Rosa her üç dili de rahatlıkla konuşuyorlardı.

Akşamları küçük yataklarına yattıklarında Adele onların yanına oturur, Londra’da çocukluğunun geçtiği Hyde Park’a bakan büyük evdeki yaşamından söz ederdi. Big Ben’i, Parlamento binasını ve dünyanın başkenti olan bu şehri boylu boyunca geçen yaşlı Thames Nehri’ni anlatırdı. Artık uykudan göz kapakları iyice ağırlaştığında bir gün onları Londra’ya götüreceğine söz verirdi.

Adele sık sık anne ve babasını, ortadan kaybolduktan sonra onlara ne olduğunu düşünürdü. Zavallı Beatrice halayı bu haberi vermek gibi zor bir durumda bırakmanın ezikliğini hâlâ duyardı. Ama başka seçeneği yoktu. şimdi ise büyük bir olasılıkla öldüğünü düşünüyorlardı.

Resim atölyesinin kapısının  alınmasıyla hayallerinden uyandı.
“Gir.”

Yuvarlak yüzlü  ocuk bakıcısı Christabel, Rosa’nın elini annesine uzattırdı.

“Merhaba yavrum.”

Kalın telli kızıl saçlarıyla annesinin bir kopyası olan küçük kız kollarını onun boynuna doladı. Adele onu kaldırıp sıkıca sarıldı.

Christabel neşeyle, “Annene ne göstereceksin, söyle,” dedi.

Rosa’nın zümrüt yeşili iri gözleri daha da açıldı ve Christabel’in uzattığı bir parça kâğıdı ondan aldı.

“Bu.” O kâğıdı annesine verdi. O da Rosa’yı yere bırakıp kâğıdı incelemeye koyuldu.

K ğıda içinde çiçekler olan bir k se resmi yapılmıştı. Adele bunu yapanın yedi yaşındaki kızı olduğunu düşününce nefesini tuttu. İnanamıyordu. Renk ve şekillerin kullanımı ve titizlikle belirlenen

detaylar çok daha deneyimli bir ressamın eseri gibiydi. Adele gerçekten tarafsız bakıp bakmadığını kendi kendine sorguladı, tekrar baktı, tarafsız baktığından emindi.

Rosa kollarını tertemiz önlüğü üzerinde kavuşturmuş sabırla bekliyordu.

“Hayatım bu harika! Bana doğruyu söylediğinden emin misin? Bunu gerçekten sen mi yaptın?”

“Ben şahidim hanımım. Kendi gözlerimle gördüm. Hem yukarda bunlarla dolu bir defter var.”

Rosa bakıcı ve annesinin konuşmalarını izliyordu. Yetişkinlerin o ve David’in yanındayken kullandıkları türden ifadelerdi bunlar.

“Peki Rosa; sanırım bunu babana göstermeliyiz, değil mi?”

“Evet. David’e de gösterebilir miyim?” Rosa’nın gözleri parladı.

“Tabi gösterebilirsin.” Adele iki çocuğunun birbirlerine yakınlığından çok etkileniyordu. Sanki asıl çocuk kendisiydi.

Jacob kızının resmini görünce dehşete düştü. Kızında kendisinininki gölgede bırakan bir yetenek olduğunu anlıyordu. Hemen çalışmaya başladı. Rosa her sabah iki saat evin arkasında Jacob’un düzenlediği stüdyoya gitmeye başladı. Babası ona bildiği her şeyi öğretti. Onun yeteneğini ve verdiği her şeyi hiç zorlanmadan alışını gururla ve hayretle izledi. Jacob ve Adele kendisine söylemeler de içindeki enerjiyi kâğıt üzerinde yaşama geçirme arzusuyla dolup taşan kızları Rosa’nın olağanüstü bir yeteneğe sahip olduğunu biliyorlardı.

David’in ise kemana yeteneği vardı. 1938’deki onuncu yaş gününde Jacob ve Adele ona ender bulunan, değerli bir Ludwig keman almışlardı. Her gece dördü oturur, onun bu değerli kemana çalışını dinlerlerdi.

Jacob karısına yatarlarken, “Tek mutluluk şansımızın bir arada bulunmak olduğunu sana söylemiştim, değil mi?” diye fısıldardı.

“Evet aşkım. Yaşam mükemmel.”

Yaklaşan dehşetten habersiz, birbirlerinin kollarında masumca uykuya dalarlardı.

1 Eylül 1939'da Almanya, Polonya'yı işgal etti. Üstün bir hava kuvvetleri donanımına sahip bir milyondan fazla adam, Polonya'nın yetersiz ordusunu kolaylıkla ele geçirdi. İki hafta sonra Rusya kuvvetlerini Doğu Polonya'ya gönderdi. Polonya güçleri tamamen dağıldı, ülke Rusya ve Almanya arasında bölüşüldü.

Varşova Savaşı kızışmıştı. Jacob, Adele, David ve Rosa hücrelerine sinmiş oturuyorlardı. Jacob dehşetle ve gitgide büyüyen bir korkuyla doluydu. Berlin'de Yahudilere canice saldırılar yapıldığını duymuştu. Yahudi karşıtlığının Polonya'da tekrar canlandığını görüyordu. Yahudilerin çoğu Polonya kentlerinden ve köylerinden boşaltma politikasının zalimce katliamlarından kaçmak için Varşova'ya akın ediyordu. Daha şimdiden binlerce Yahudi ölmüştü. Jacob her gün Varşova'yı sarsan patlamalara bakıyor ve bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu anlıyordu.

27 Eylül'de Varşova teslim oldu. Jacob bir haftadır ilk defa dışarı çıkabildi ve muhteşem Varşova kentinin viraneye dönmüş halinden dehşete düştü. Kraliyet Sarayı tümüyle yanmış, yeni yapılan merkez tren istasyonu çok kötü hasar görmüştü.

Anne ve babasının evine gitmeye çalışırken caddeleri terk edilmiş buldu. Yan binayı iç kısımları asılı halde için için yanarken görünce iyice çaresiz hissetti.

"Aman Tanrım, Jacob. Naziler buradayken bize ne olacak? Hâlâ şansın varken Adele ve çocukları buradan uzaklaştırmalısın."

Bakışları annesinin bembeyaz yüzüne odaklanmış içini çekti. "Biliyorum anne ama Adele reddetti."

"Öyleyse şansını kaybetti. Şimdi burada kalıp bizimle birlikte ölecek."

"Anne böyle konuşma! Polonya'da üç milyon Yahudi var. Naziler bile hepimizi öldüremezler. Ayağa kalkmalı ve savaşmalıyız."

Surcie Delanski oğlunun cesur yüzüne, gençliğine ve gücüne baktı. Ama yüreğinin derinliklerinde savaşın şimdiden kaybedilmiş olduğunu biliyordu.

Varşova düştükten sonra Polonya hükümeti yetkilileri Paris'e sürüldü. Polonya'da yeni bir askeri hükümet kuruldu. Hükümet Başkanı General Hans Frank, Yahudilerin Alman hâkimiyeti altında

kendi konseylerini kurmalanna yönelik emirleri uygulamaya başladı.

Jacob'un babası Kehillot Konseyi'nin üyesiydi. Jacob Yahudiler arasında uygulanacak son Alman emirlerini anlatan babasını dinledi.

"Yarıdan itibaren bütün Yahudiler tek tip kolluklar takacaklar. Kentin bazı kesimleri bize kapatılacak."

"Baba, buna inanamıyorum! Bu konsey onlara karşı savaşılmayacak mı?"

"Naziler daha şimdiden insanlarımızı terörün hâkimiyetine sokmuşken bunu nasıl yapabiliriz ki? Rasgele ateş açmalar, kamyonlara istif edilmiş çalışma kamplarına götürülen insanlar... Binlercesi öldü bile ve daha kötüsü olacak."

"Kent'in bazı kesimlerine girmemize izin verilmediğini mi söylüyorsun? Bu neredeyse bir gettolaştırma."

Samuel Delanski başını bedbahtça salladı. "Biz asıl yapmak istediklerinin bu olduğunu düşünüyoruz. Oğlum, şimdi senden sahip olduğun her şeyi satmanı rica ediyorum. Çok geç olmadan toparlayabildiğin kadar para bul. Çok şükür ki banka hesaplarımdaki paramı çekmeyi akıl ettim. Nazilerin el koyabileceğini biliyordum. Bazı arkadaşlarım her şeylerini kaybettiler. Üzerimize atılan ağ daralıyor. Adele'i çocuklarla birlikte kenti terk etmeleri için ikna etmeni öneririm. Hâlâ İngiliz pasaportu var, değil mi?"

"Evet baba."

"Hem ne David ne de Rosa Yahudiye benziyor. Onları dışarı çıkarmalısın David. Sensiz hayatta kalma şanslarının çok daha fazla olduğunu biliyorsun."

"Adele bensiz gitmez, ama onu ikna etmeyi son bir kez daha deneyeceğim."

"İyi. Gdynia'ya gidenlere yardımcı olan bir arkadaşım var. Hâlâ Danimarka'ya giden birkaç tekne var. Oraya vardıklarında İngiltere'ye gidecek gemi kalkıncaya kadar saklanabilirler."

O gece Jacob, Adele'e Samuel'in söylediklerini anlattı. Ancak Adele, tam da düşündüğü gibi Jacob'suz gitmeyi sertçe reddetti.

“Ama Adele, eğer ben hayatınızda olmazsam güvenliğe kavuşmak için bütün fırsatların elinde olduğunu görmüyor musun? Senin pasaportunda sen ve çocuklar hala İngiliz görünüyorsunuz. Kimse senin evlenirken din değiştirdiğini araştırmaz.”

Adele’in gözleri yaşla doluydu. Başını iki yana salladı. “Benimle gelmezsen gitmeyeceğim. Seni burada olası ölümle yüz yüze bırakamam.”

Jacob karısına baktı. Şimdi ona duyduğu aşkın her zamankinden daha güçlü olduğunu hissediyordu.. Bu çılgınlıktan kaçmak için şansı vardı. Bu, sonuçta onun savaşı değildi. Ama onunla kalmaya ve acı çekmeye razıydı.

Son kez denedi. “Adele, seninle gelemeyeceğimi biliyorsun. Yakalanırsak anında ölürüz. Şansımızı bu kadar zorlayamayız. Ama çocukları düşün. Kalırlarsa neler çekeceklerini düşün. Lütfen Adele, yalvarıyorum.”

Kadın içini çekti, bakışları yukarılara takıldı, yavaşça kalktı, onun önünde diz çöktü. Adamın ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

“Jacob, birlikte olmak için Paris’ten buraya geldiğimiz gün bana yüreğimin sesini dinlememi söylemiştin. Öyle yaptım. O an sana sadakatimin de asla sona ermeyeceğini biliyordum. Geri dönmek yok. Senin karın olmaya karar verdim, sadakatim yalnızca sana. Aksi bir davranışta bulunursam bu, seni ve aşkımızı inkâr etmek olur. Bu yüzden sevgilim, öleceğimiz güne kadar bir aile olarak birlikte olmamız gerektiğini kabul et.”

Kollarını kocasına doladı. O da karısına sıkıca sarıldı.

Başını yavaşça salladı. “Öleceğimiz güne kadar.”

Samuel Delanski’nin tahmin ettiği gibi Kasım 1940’da Hans Frank tarafından verilen emirlere göre Varşova’daki bütün Yahudiler şehir merkezinin kuzeyinde bir bölgede bir araya getirildiler. Samuel bunun uyarısını önceden almış olduğu için Lezno Caddesi’nde fırça imalatçılarının bulunduğu mahallede bir getto bölgesinde küçük bir daire ayarlayabilmişti. Yalnızca üç odası vardı. Biri Jacob’la Adele’in, biri Samuel ve Surcie’nindi. Oturma odasında ise David’le Rosa’ya iki şilte koymak için yeterince yer vardı.

Başkalarının yaşadıkları koşullarla karşılaştırıldığında bu daire saray sayılırdı.

Jacob nakit para toplamak için sahip olduğu her şeyi sattı. Samuel'in parasıyla birleştirdi. İki yıl ya da daha fazla bir süre için gerekli yiyeceklerini karşılayabileceklerini hesaplıyorlardı.

Dört yüz bin Yahudi, Jerozolimska Caddesi'nden mezarlığa kadar uzanan, yalnızca on iki bloğun bulunduğu, yaklaşık iki kilometrekarelik alana sıkıştırılmıştı.

Gettodaki kalabalık tahmin edilemeyecek düzeyde, temizlik koşulları ise dehşet vericiydi. Daha şimdiden yiyecek sıkıntısı başlamıştı. Adele çoğu sabahlarını eve ekmek getirmek için gettonun vesikayla ekmek dağıtan birkaç fırıncısından birinin önündeki kuyrukta geçiriyordu.

Jacob ve Kehillot Konseyi getto sakinlerine biraz daha normal koşullar sağlamaya uğraşıyorlardı. Okullar başlatıldı ve aralıksız her gün öğrenim vermeye başladı, tartışmalar düzenlendi, tiyatro grupları oluşturuldu, iyi bir senfoni orkestrası haftalık konserler verdi.

Ancak, 1940'ın sonunda bazı illerdeki köylerden çıkarılan Yahudilerle gettodaki nüfus yarım milyonu aştı. Gettoya sağlanan erzak miktarı yalnızca nüfusun yarısına yetecek miktara kadar düşürüldü. Çoğu açlıktan ve hastalıktan ölüyor, karaborsa giderek yaygınlaşıyordu. Gettodan dışarıya yiyecek sağlamak için gizlice çıkanlara insafsızca fiyatlar veriliyordu. Delanskiler de ya açlıktan ölecekler ya da bu parayı vereceklerdi.

Terörün kol gezdiği, arkadaşların, dostların kaybolduğu, cadelerde Nazi mermilerinin çınladığı acayip bir yaşantıydı onlarınki. Ama Adele ve Jacob çocuklarının hatırına belli bir rutini korumak için olağanüstü çaba harcıyorlardı.

David ve Rosa sabah okula gidiyorlardı. Öğleden sonra Jacob, Rosa'yla oturup kâğıt stoklarını korumak için eski resimlerin arkalarına resim yapıyordu. Adele'in patatesten, bayat sebzelerden yenilebilir bir yemek hazırlaması saatler alıyordu. Dokuz yaşındaki Rosa top ateşi olduğunda korkudan bazen ağabeyi David'in yatağına saklansa da etrafta olanların pek farkında değildi. Bir elma

karşılığında resmini çizdiği komşularına sevimli tavırlarıyla kendini sevdiriyordu.

Geceleri bütün aile bir ateşin etrafına toplanıyor, David, Jacob'un satmaya elinin varmadığı o nadide kemanıyla bir şeyler çalıyordu.

Sonraki nisan Surcie Delanski bütün gettoyu saran tifo yüzünden yatağa düştü. Bir hafta sonra öldü. Samuel Delanski temmuzda onu izledi.

Kederinden konuşmaya bile mecali kalmayan Jacob, babasının cesedini bu amaç için ayrılan arabayla kendisi taşıdı. Son, başlamıştı bile.

Anne ve babasının ölümünden sonra Jacob suskunlaşmış, içine kapanmıştı. Artık resim yapmıyor, saatlerce pencereden dışarıya, evlerinin önündeki sefalet caddesine, korkunç yoksulluğa bakıyordu.

Adele, yüreği coşku dolu sevgili kocasının her geçen gün biraz daha içine kapandığını izledikçe ümidi daha da azalıyordu. Karısı onunla konuşmaya, onu rahatlatmaya çalışırken o, sanki onu hiç tanıımıyormuş gibi gözlerini dikip bakıyordu. Tüm söyleyebildiği, "Üzgünüm, çok üzgünüm," oluyor, gözlerinden bir kez daha yaşlar boşanıyordu.

Adele çocuklarıyla uğraşıyor, onları doyurmaya çalışıyordu. Ne kadar denese de kocasını içinde kaybolup gittiği kederden kurtaramıyordu.

Bir gün mutfakta yiyeceksizlikten, ölümcül hastalıklı iki kişiye bakmaktan zayıf düşen bedeni yere yığıldı.

David dehşetle onu kaldırdı. Kuş gibi hafifti, giysisinden kemikleri belli oluyordu. Çocuk sobada ısıtılmış et suyunu kaşıkla ağzına vererek onu besledi. David annesinin onları beslemek için kendi yiyeceklerini yemediğini o zaman fark etti.

Oğlunu izlerken Adele ağlamaya başladı.

"Ye bunu. Hepsini," diye zorladı.

"Hayır David." Kâseyi itti.

"Anne, tamam. Şu andan itibaren ben varım. Söz veriyorum bu gece masada taze yiyecek olacak."

David yarım saat sonra evden çıktı. Saat altıda bir torba taze yiyeceklerle geri döndü.

O günden sonra David haftada bir dışarı çıkmaya, alacakaranlıkta bir torba dolusu yiyeceklerle geri dönmeye başladı. Leş gibi kokuyordu. Adele onun gettoda dışarıya çıkmak için kanalizasyondan geçtiğini tahmin ediyordu.

Rosa onun yiyeceği nasıl ele geçirdiğini asla sormazdı. David'in kendisini korkunç bir riske attığını biliyor, ama bu gerçeği bir türlü kavrayamıyordu.

1942 kışında gettoda binlerce kişi daha öldü. Kömür bulmak olanaksızlaşmıştı. David de karaborsadaki büyük deneyimine rağmen çok zorlanıyordu. Para azalmaya başlamıştı. David ailesini ancak birkaç ay daha besleyecek kadar parası kaldığını biliyordu. Ama bu konuda ya da haftada bir kez aldığı risk konusunda aileden kimseyle konuşamıyordu. Dışarda yakalanırsa vurulurdu. Sevindiği tek şey bahann yaklaşmasıydı.

David'in karaborsa bağlantıları ve şehrin diğer kısımlarına seyahatleri bu konulardaki becerisini geliştirmeye de epey katkıda bulunmuştu. Bilgi kaynaklarının birinden Wartheland'daki gettonun boşaltıldığını, oradaki Yahudilerin Chelmo'ya gönderildiğini, aynı şeyin Lublin'de de olduğunu duymuştu. Chelmo'nun bir ölüm kampı olduğu, Nazilerin binlerce Yahudiyi orada imha ettikleri gibi korkunç söylentiler vardı.

David bu haberi babasına bildirmeyi ve ondan bunun sadece söylenti olduğunu duymayı çok istedi. Oysa Jacob kendi dünyasında yaşıyordu. Bugünlerde çok nadiren yataktan çıkıyordu. Sonunda David bu büyük korkuyu tek başına omuzlamak zorunda kaldı.

Temmuz 1942'de, Yahudilerin Kudüs'teki tapınağın yıkılışını andıkları bir tatil günü olan Tish B'ab gününde David elinde -o günlerde çok değerli olan- içinde beş patates bulunan bir torbayla eve dönüyordu.

Gettonun caddelerinde günlük seyrini yapan bir Alman devriyesi çok yakınından geçti ve Yahudi Konseyi'nin bulunduğu binanın önünde durdu. David Almanların yine her zamanki gibi kendi

birliklerine gerekli işgücünü toplamaya çıktıklarını düşündü, daha fazlasını tahmin edemedi.

Bu yüzden de kumandanın söylediklerine kulak kabartmadı. Altın kural, Almanlardan mümkün olduğunca uzak durmaktı.

Delanskiler oturmuş bulabildikleri yiyecekleri yedikleri sırada birden kapı çalındı.

David açmaya gitti. Kapıda kireç gibi yüzüyle alt katta ailesiyle oturan arkadaşı duruyordu.

“Gel Johann, ne var?”

“Babam seni uyarmamı istedi. Bugün Almanların yaşlıları topladıklarını, çocuklarını annelerinin kollarından çekip aldıklarını görmüş. Umschlagplatz’da topladıkları bu insanları Stawski Caddesi’nden bir sıra yük vagonunun durduğu tren yoluna yürütmüşler. Yaşlılar ve gençler bu vagonlara istiflenmiş ve tren gitmiş. Kimse nereye gittiklerini bilmiyor. Caddelerde panik var. İnsanlar ölüm kampı söylentilerini duyuyorlar. David, Rosa’yı içerde tut. Okula gitmemeli. Ben gidiyorum. Uyarmam gereken başka insanlar da var.”

“Teşekkür ederim Johann. Rosa’yı evde tutacağım.”

David kapıyı kapattı, yüreği deli gibi çarpıyordu. Wartheland ve Lublin gettolarındaki boşaltma işlemi burada da başlamıştı.

Adele oğlunun yüzünü gördüğü anda yeni bir tehlike olduğunu anlamıştı. Rosa uykuda, Jacob da yataktayken, Adele, David’i mutfığa çağırdı.

“Ne oldu David? Johann ne dedi?”

David, Johann’ın babasının gördüklerini anlattı. Adele’in yeşil gözleri korkuyla karardı.

“David, bize ne olacağı hakkında söylediklerinden daha çok şey bildiğini yüzünden okuyorum. Şimdi bana bildiğin her şeyi söylemelisin. Bunu aramızda paylaşmalıyız. Rosa bunu anlamayacak kadar küçük ve Jacob... onun bilmemesi daha iyi zannediyorum. Evet David, söyle, bu ölüm kampları hakkındaki söylentiler doğru mu?”

David annesine baktı, yavaşça başını salladı. “Evet, insanlar buna inanıyorlar.”

Sonra yere oturdu, kollarını Adele'e doladı ve duyduğu her şeyi ona anlattı. Bu korkunç sırrı paylaşmanın verdiği bir tür rahatlıkla gözyaşlarına boğuldu.

Adele sessizce oturarak, onu dinledi.

Sonra oğluna, "Bu gerçeğin üstesinden tek başına gelmek için ortaya koyduğun güç ve cesarete hayran oldum. Babanla Polonya'da kalma kararının bana ait olduğunu bilmeni isterim. Ailesine olanlardan dolayı kendisini suçluyor. Ama babana olan aşkı... belki bir gün benim onu neden terk etmediğimi anlarsın. O hep bu dünyanın kötü şeyleri üzerine set çekti, yalnızca güzel ve mutluluk verici yanlarını gördü. Ama şimdi göreceği hiçbir hoş taraf kalmadı. Bu korkunç gerçeğin şokuyla varlığını koruyabilmek için içine kapandı. Suçluluk duygusunun önüne geçmek için geçmişte yaşıyor. Anlıyor musun?"

David bunu birden ve ilk kez anladı.

"Şimdi sana belki ayınlırsın diye her ihtimale karşı bir şey vermek istiyorum. İşte." Boynundaki madalyonu aldı ve oğluna verdi. "Aç."

David denileni yaptı. İçinde Adele çok gençken çekilmiş bir fotoğraf vardı.

"Resmi çıkar ve arkasına bak."

David küçücük yazıyı gördü. "Bu ne?"

"Bu senin büyükbaban ve büyükannenin Londra'daki adresi. Eğer bir şekilde... ayrılırsak onlara ulaşmaya çalışmalısın. Şansımız varsa hayattadırlar. Kim olduğunu söylersin. Madalyon bu gerçeği kanıtlayacaktır. Adresi şimdi ezberle ve boynuna tak. Onu bir daha asla çıkarmayacağına yemin et."

David madalyonu boynuna taktı, tişörtünün altına soktu.

"Yemin ederim anne."

Adele ayağa kalktı, mutfak dolaplarından birinin arkasına doğru ilerlemeye çalıştı. Oradan ince mavi bir kitap çıkardı. "Bunu da saklamanı istiyorum. Bu benim İngiliz pasaportum. Bir şey olursa kim olduğunu kanıtlamak için kullanırsın." Adele kollarını açtı. "Gel, bana sarıl. Bana ya da babana bir şey olursa Rosa sana

emanet. Büyük bir yeteneği var ve onu geliştirmeye yardımcı olup olmamak sana kalmış.”

Adele oğlunu uzun süre kucakladı. O anda David ikisinin geleceğin konuşulmayan gerçeğini paylaştıklarını biliyordu.

Yaz boyunca Alman devriyeleri gettonun caddelerini taradılar, kurban topladılar. Delanski ailesi yirmi dört saat evden çıkmıyor, yalnızca David yiyecek bulmaya çıkıyordu. Almanların insanları rasgele toplayıp, ölüm trenlerine doldurmaları sürdükçe gerilim ve eziyet dayanılmaz hale geliyordu.

Adele, David'e evden çıkmaması için yalvarıyor, hep birlikte aç kalmalarının David'in yakalanıp gönderilmesinden daha iyi olduğunu anlatıyordu. Ama ikisi de ailenin bir şeyler yemek gibi bir ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Bir gün David küflenmiş yarım ekmek, iki bayat havuçtan başka bir şey bulamadan eve dönerken Lezno Caddesi'nde dört Alman devriyesinin bir grup insanı sıraya dizmiş yürüttüklerini gördü.

Viraneye dönmüş boş eve girdiğinde hıçkırıklara boğuldu. Sonra yere yattı.

“Anne, baba, Rosa!!! Hayırır!”

Sonunda kendini topladı ve annesiyle babasının odasına gitti. Çekmeceler açılmış, içindekiler yerlere saçılmıştı. Annesinin mücevher kutusu yatağın üzerinde boş duruyordu.

Tişörtünün içinde madalyonu hissetti, onun varlığı birazcık rahatlatıyordu. Kalbi delice çarparken onu bulmamış olduklarını ümit ederek yatağın altına daldı... hayır, kemana ve kutunun kenarına saklanmış pasaporta dokunulmamıştı.

Kemanı dışarı çıkardı, hâlâ ağlarken onu çenesinin altına yerleştirdi, yayı aldı. Ama ilk ses odayı sardığında sevgili ailesine ait taptaze anıları canlandıran tanıdık melodiye dayanamayacağını anladı.

Derken hafif bir ses duydu. O kadar derinden geliyordu ki düşte olduğunu sandı. Tekrar dinledi. Evet, evet, birisi ağlıyordu.

Bu Rosa'ydı.

“Rosa, Rosa, kochana, neredesin?”

Maun gardıroba doğru sesi takip ederek odayı dolaştı. Açtı ama içi boştu. Sonra sesin gardırobun arkasından geldiğini fark etti. Olanca gücüyle gardırobu duvar boyunca itti. Arkasında yalnızca 60 cm. yüksekliğinde ufak bir kapı vardı.

Kapıyı açtı, yarı histerik durumda korkudan titreyen Rosa kollarına atıldı.

“David, David! Askerler gelip onları götürmeden önce annem beni buraya sakladı. Çok korktum. Çok karanlıktı, nefes alamadım ve...”

“Tamam artık, yanındayım, tamam.” Annesine verdiği sözü anımsayarak saçını yavaşça okşadı.

On an, öleceği güne kadar Rosa’yı koruyacağına yemin etti.

İki hafta boyunca fark edilme korkusuyla ve David’in boş bloklarda bulduğu yiyecek kırıntılarıyla yaşadılar. Ama ikinci haftanın sonunda David, artık Rosa ile birlikte buradan çıkmazlarsa açlıktan öleceklerini düşünmeye başladı.

Rosa yalnız kalmak istemiyordu ve onu bıraktığı anda çılgılık atmaya başlıyordu. Ancak o uyuduğu zamanlarda şiltelerini dolabın arkasına doğru saklayıp yiyecek aramaya gidebiliyordu.

“Güzelim, neden bana bir resim çizmiyorsun? Dışarıya çıkıp yiyecek bir şeyler bulmalıyım. Uzun sürmez, ben...”

“Hayır!” Rosa ona sımsıkı sarıldı. “Beni yalnız başıma bırakma David, lütfen!”

Bu hiç iyi değildi. Onu yanında götürmek zorundaydı. Yoksa histerik çılgınlıkları dikkat çekecekti.

“Tamam, benimle gelebilirsin. Ama, dediğim her şeyi yapacaksın.”

Paranın ahşap zeminin altındaki bir kutuda saklı olduğu yere gitti. Ne kadar az kaldığını görünce endişesi arttı.

Sonra aklına bir şey geldi. Belki şans eseri birisi ilgilenebilirdi.

O nadide kemanının bulunduğu kutuyu aldı.

“Kalemimi ve kâğıdımı çantama koyuyorum. Belki yolda çiçek bir şeye rastlarım,” dedi Rosa bilgiç bilgiç.

David tartışmadı. “Peki. Gel öyleyse. Ve unutma ki her dediğimi yapacaksın.”

Rosa bomboş caddelerde David'i izlemeye koyuldu.

Etraftaki çürüyen ceset kokularını dayanılmaz hale getiren sıcak bir yaz günüydü. David ayak sesleri duyulmasın diye Rosa'yı kapı eşiklerinde saklayarak caddeleri süratle geçiyordu. Karaborsadaki bağlantılarından birinin kendisi gibi hayatta kalmış olması için dua ediyordu. Yorgun ve suratı asık Rosa'yı arkasından çekiştirirken tüm gözler üzerindeymiş gibi hissediyordu.

Erzak aldığı adamlardan birinin evine vardığında evi terk edilmiş buldu. Dolaplar boştu, Rosa susuzluktan şikâyet ediyordu.

David iç geçirdi. Olanaksızdı. Rosa hızını kesiyor ve görünmeleri riskini artırıyordu. Onu bırakmak zorundaydı.

Yatak odasındaki sandalyede oturan büyük tüylü bir ayı fark etti. Ayıyı verince Rosa'nın gözleri parladı.

"Bu ayının da adı David. Ben yiyecek bulup gelinceye kadar burada kalıp sana bakacak. Şimdi, itiraz etme. Sen farkına bile varmadan geri dönmüş olacağım. Yoksa Ayı David'e ne su ne yemek var. Buradan kımıldamamalısın. Eğer bağırır, çığlık falan atarsan Ayı David bana söyleyeceğine söz verdi."

Rosa tamamen yeni oyuncağına yoğunlaşmış söz dinler şekilde başını sallayınca David biraz rahatladı. "Peki, uslu duracağım. Sanırım sana armağan olarak Ayı David'in resmini çizebilirim."

David evden dışarı adeta sıyrılarak çıktı, hızla koşmaya başladı.

Bir saat sonra hâlâ elinde tuttuğu kemaniyla geri döndü. Ümitsizdi. Diğerleri de açlık çekiyorlardı. Ne kadar değerli olursa olsun kimse bir müzik enstrümanıya ilgilenmiyordu.

Oturma odasının kapısını açtı, kalbi duracak gibi oldu. Rosa oturmuş elma yerken bir Alman askeri bir kâğıt parçasını inceliyordu. Kız baktı, gülümsedi.

"Merhaba David. Bu adam bana bir elma verdi. Ayı David'in resmini beğendi ve sen gelinceye kadar kendi resmini çizmemi istedi."

Asker ayağa kalktı. Botlarının çıkardığı sesler adeta David'in iliklerine işliyordu. Neredeyse memnuniyetle gülümsedi.

"Sen David Delanski'sin ve bu da senin kardeşin Rosa."

David başını salladı, konuşamadı.

“Güzel. Kardeşin çok yetenekli bir genç bayan. Benim resmimi mükemmel çizdi. Babanı duymuştum. O da yetenekliydi. Gel, artık gitmeliyiz.”

Topuklarını yere vurdu ve Rosa’yı yere indirdi.

“Ayı David’i yanıma alabilir miyim bayım?”

David, Nazinin yüzünden, Rosa’nın masum yüzüne baktığında anlık bir sempati ifadesinin gelip geçtiğini gördü.

“Neden olmasın?” Omzunu silkti. Birkaç saat daha mutlu olmanın sakıncası yok gibi görünüyordu.

Nazinin arabasına apar topar bindirilip David’i korkudan titretmeye başlayan ölüm vagonlarının olduğu Stawki Caddesi’ne getirildiler.

Tren platformu dehşet dolu yüzlerle tıklım tıklımdı. Vagonlar insanlık dışı bir şekilde dolduruluyordu.

David arabadan indi, Rosa onu izledi. Kız Alman askere uzanıp yanağından öptü.

“Elma için teşekkürler,” dedi.

Alman, onların tıklım tıklım vagona itilişlerini izledi.

Vagonun kapısı kapatılırken kızın yüzündeki korkuyu gördü.

Arabasına geri döndü, sonra durup David’le kardeşinin bulunduğu vagonu işaret ederek askerin birine bir şeyler söyledi.

Rosa’nın öpücüğü kendi yaşamını kurtarmıştı.

David otel penceresinden dışarıda bir noktaya takılmış ruhsuzca bakıyordu. Sandalyesinden kalktı, dehşetli anılarından biraz uzaklaşıp kendine bir büyük bardak brendi doldurdu. Bir seferde içti.

Ahizeyi kaldırdı, tuşlara bastı, yaşamının bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Çevirdiği numara yanıt verince, “Bu senin için Rosa,” diye mırıldandı.

“Alitalia’nın Milano’ya AZ459 numaralı uçuşu için son çağrı. Lütfen 17 no’lu çıkış kapısında yerinizi alınız.” Leah ve Jenny pasaport kontrolünü telaşla geçip bekleme salonundan çıkış kapısına doğru koşuştururlarken mekanik ses son çağrıyı yapıyordu.

“Kahretsin! Daha erken gelmemiz gerektiğini biliyordum. Trafik o kadar sıkışık olacağını düşünemedim,” diye telaşla söylendi Jenny.

Leah, “Uff, bu uçağı kaçırsak Madelaine bizimle bir daha asla konuşmaz,” diye mızıldandı.

Jenny birazcık rahatlayarak, “Neyse, neredeyse yetiştik, yakalayacağız,” dedi. Kapı görevlisini de geçtiler.

On dakika sonra uçak pistte hızlanmaya başladı. Leah’nın özenle ojelenmiş tırnakları koltuğa geçti.

Jenny neşeyle, “İşte gidiyoruz,” dedi. “Bu duyguyu çok seviyorum, sen?”

Motorların sesi yükselip uçak gökyüzüne doğru havalanırken Leah gözlerini kapattı.

Jenny, “Artık yukardayız. Şimdi gözlerini açabilirsin,” diye kahkaha attı. “Tanrım, onca koşturmadan sonra oturmak ne güzel.”

“İçecek bir şey almak ister misiniz bayanlar?” diye sordu hostes.

“Evet, ben votka ve kola alırım. Sen ne istersin Leah?”

“Yalnızca kola lütfen.” Leah’nın midesi hâlâ iyileşmemişti.

“Baksana Leah, Milano’ya gittiğimizde artık biraz daha maceracı olmalısın. Herkes içiyor. Hatta içmeyene enayi gözüyle bakılıyor.”

“Bu tadı sevmiyorum Jenny.”

“Başlangıçta ben de sevmiyordum. Ama bir süre sonra alıştım.”

“Her neyse,” diye omzunu silkti Leah. “Yaşım henüz limitin altında.”

“Bütün kızlar ilk başladıklarında aynı şeyi hissederler. Ama aynı kalmazlar. Şeref. Senin ilk işine.” Jenny büyük bir yudum aldı ve arkasına dönüp kabine şöyle bir baktı. “Aa, bak Juanita. O da Madelaine’in dergilerinde. Ve Joe... O da Harper’s’da çalışıyor. Aynı uçakta hep aynı kişiler. Yakında herkesi tanıyacaksın. Gidip Juanita’ya bir merhaba diyeyim. Hemen dönerim.”

Jenny uzaklaştığında Leah bu korkutucu uçuşun bir an önce bitmesini dileyerek tekrar gözlerini kapattı.

Bir aydan fazla bir zamandır Londra’da olduğuna inanamıyordu. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Her gün portföy hazırlığı için çekimler, makyaj dersleri, konuşma ve hareket dersleriyle çekimler. Leah bu işi sevdiğini ya da nefret ettiğini tartmaya bile zaman bulamıyordu. Madelaine onun adına ilk bağlantıyı yapmak için bu zamana kadar beklemişti. Bu, öğrenmesi gereken tümüyle yabancı bir dildi.

Madelaine ona, “Avrupa’da biraz deneyim kazanmadan ve portföyünü biraz genişletmeden burada herhangi bir tanıtıma başlamaya değmez,” demişti. Jenny ‘tanıtım’ı fotoğrafçılara ve moda magazinlerine gidip kendine ait portföyün gösterilmesi olarak açıkladı.

Jenny ona bir kardeş yakınlığı gösteriyor, bilmediği her şeyi öğretiyordu.

“Burada ne yapıyorsun Leah?” Bir gece Leah balıkla kızarmış patates tıklarırken dehşetle yanına gelen Jenny böyle söylemişti. “Ver onları bana.” Jenny kalan kızarmış patatesleri alıp çöpe atmıştı.

“Ne oluyor Jenny, ben açım!”

“Asla, asla, asla kızarmış patates yeme!” Leah’ı tutup sarstı. “Seni şişmanlatır, sivilcelerin olur, cildin yağlanır. Al, onun yerine elma ye.”

Leah farklı bir yemek alışkanlığı edinmeyi korkunç buluyordu. Bazen Jenny akşamları evde yokken köşedeki dükkânda sevdiği şeylerden atıştırıyordu. Jenny'nin nasıl hayatta kaldığına akıl erdiremiyordu. Neredeyse yalnızca meyve ve yoğurt yiyordu. Leah onları yemeyi denediğinde hemen deli gibi acıkiyordu.

Jenny bir gün eve geldiğinde Leah'ı kocaman çikolatalı bir pasta yerken bulunca, "Ben artık seni uyarmaktan vazgeçiyorum," dedi. "Sende her şeyden daha çok nefret ettiğim; istediğin her şeyi yediğin halde hiç sivilcilerinin olmaması ve hiç kilo almayışın." Sonunda Leah'ı yedikleri konusunda uyarmayı bırakıp banyoya gitti.

Jenny, Leah'ı akşamları kendisiyle dışarıya çıkmak için ikna etmeyi denedi. Ama Leah diğer mankenlerin gittiği partilere, gece kulüplerine gidemeyecek kadar yorgun ve çekingen hissediyordu kendini. Genellikle evde oturup televizyon seyrediyor, annesiyle telefonda konuşuyordu.

Ailesini, memleketini çok özlemişti. Madelaine, Leah'ı sarsacağını düşündüğü için eve gitmesine henüz izin vermemişti.

"Kızlar' ve ben senin Kraliçe'nin yeni gözdesi olduğunu düşünüyoruz. Ben anlaşmayı imzaladığımın ertesi günü hemen Paris'e gönderilmiştim. Sana çok daha fazla önem veriyor," Jenny en ufak bir kıskançlık göstermeden Leah'nın durumunu böyle yorumluyordu.

Jenny'nin kıskanç olmasına gerek yoktu. Son altı ayda o da yükselişe geçmişti. Milano'dan Londra'ya dönüşte de İngiliz Vogue için altı sayfalık bir çalışmaya girmişti.

"Selam. Gelip seninle biraz sohbet edebilir miyim? Yalnız görünüyorsun."

"Tabi," dedi Leah. Steve Levine yanına oturdu. Leah, Steve'i yeni tanıştığı herkesten daha fazla seviyordu. Onunla çalışmaktan çok zevk alıyordu.

"Bu, hep böyle midir?" Leah arkada koltuk kollarına ilişmiş içki ve sigara içen grubu işaret ederek sordu.

“Korkarım ki öyle. Moda dünyası çok küçüktür. Herkes herkesi tanır. Yakında herkesi tanıyacaksın. İyi insanlardır. Ama asla kimseye sır verme. Ertesi gün bütün şehir duyar.”

“Bunu aklımda tutacağım Steve.”

“İyi. İçmek ister misin?” Steve elinde bir şişe şarap tutuyor, kendisine yeni bir bardak dolduruyordu.

Leah içini çekti. “Peki öyleyse.”

“Anlaşmanda böyle bir şey yok Leah. İstemiyorsan içme.”

“Biliyorum. Ama Jenny içki, sigara içmeyi sevmediğim için hepsinin beni eski kafalı bulduğunu söylüyor.”

“Jenny’ye bakma sen. Kendi yolunda ilerle o kadar, Leah ve bırak onlar seni olduğun gibi kabul etsinler.”

“Bunu söylemek kolay. Oysa ben hepsinin beni sevmesini istiyorum.”

Steve, “Tabi istersin. Yeni olmak hoş değildir. Ama herkes bu dönemi atlatmak zorunda. Şimdi senden biraz çekiniyorlar. Madelaine’in senin büyük bir gelecek vaat ettiğini düşündüğü biliniyor,” diye fısıldadı.

“Ben yalnızca podyumda tökezlememeye ve Madelaine’in söylediklerini unutmamaya çalışıyorum.”

“Sen çok doğal ve tatlı bir kızsın. Benden birkaç öğüt, hepsi bu. Bu insanların çoğu iyidir. Ama bazı kızlar çok fettandılar. Kötü görünmen için her şeyi yapabilirler. Ayrıca, partilerde de verilen hiçbir şeyi kabul etmemeye bak, kendini kolla. Hiçbir şeyi, anlıyor musun? Milano gösterilerden sonraki canlı sosyal etkinlikleriyle ünlüdür. Ama hoş olmayan bir yanı da vardır. Jenny’ye takıl. Çok dobra bir kızdır.” Steve, Leah’nın endişe çizgileri gezinen güzel yüzüne gülümsedi. “Geri dönsem iyi olacak.”

“Miles seninle mi çalışıyor?” Hiçbir çekimde karşılaşmamış olsa da Miles’in Steve’e yardım ettiğini biliyordu.

Steve’in kaşları çatıldı. “Hayır, o ilişki yürümedi. Tony adlı yeni bir yardımcım var, onu seveceğini sanıyorum. Görüşürüz meleşim.” Steve, Leah’nın yanağını okşadı ve yerine döndü.

“Zavallı küçük kız, kendisini nelerin beklediğini bilmiyor. Bu Meryem Ana’yı bir kazanovayla bir yatak odasına bir hafta

kilitlemek gibi bir şey,” diye mınıldandı ve içkisinden bir yudum daha aldı.

* * *

Taksi Leah ve Jenny’yi Linato Havaalanı’ndan on kilometre uzaklıkta, İtalya’nın en zengin kenti olan Milano’ya götürdü.

İngiltere’den başka yer görmemiş olan Leah, takside, dar sokakları, meydanları, burun buruna arabaları, kavga eden, bağrıışan sürücülerini geçip giderken heyecanla büyülenmiş gibi izliyordu. Gökyüzüne hâkim görkemli gökdelenleri, gotik süslemeli eski kiliseleriyle bu şehir, kozmopolit ve elektrikli bir atmosfere sahipti.

“Milano’da en kalabalık saat! İşte bu kente dair görüp göreceğinin hepsi bu. Tadını çıkar!” diye kahkaha attı Jenny.

Taksi Leah ve Jenny’yi Piazza della Repubblica’da büyük beyaz bir binanın önünde bıraktı.

“İşte, tatlım. Milano’daki en iyi otel, Principe di Savoia.”

Giriş yaptılar, odaları gösterildi. Saat yedi buçukta barda buluşmaya karar verdiler.

Leah’nın odadaki lüksten başı dönmüştü. Gördüğü bütün düğmelere bastı, radyo ve televizyonun sesi beklemediği bir anda açılınca sıçradı. Ama odayı tümüyle keşfetmek on dakikasını aldı.

Getirdiği giysileri büyük bir özenle askılara astı. Londra’ya ilk geldiğinde Madelaine onu alışverişe götürmüş, yeni bir gardırop düzmek için yüzlerce pound harcamıştı. Bill Gibb’den takımları, Zandra Rhodes’dan kokteyl giysileri, Jean Muir’den gece elbisesi vardı.

Madelaine, “Bir İngiliz mankenin mümkün olan her yerde İngiliz modacılarının giysilerini giymesi önemli. Jean seni şu elbiseyle görse hemen yarın podyuma çıkarır,” diye gülümsedi.

Leah duş aldı, otelin verdiği bomozu giydi. Barbara Daley’nin öğrettiği gibi hafif bir makyaj yapmak için yatağına oturdu.

“Profesyonel bir çevre ya da başka bir sosyal çevre olsun, toplum içindeyken hep en iyi şekilde görünmelisin. İnsanlar bir markete sabah alışverişine gelmiş bir kadın gibi gördükleri anda bir

mankenin bütün imajı bozulur. Evde ne istersen giy. Ama evinin dışında sen profesyonel bir mankensin.”

Leah, Madelaine’a başını salladı ve tamamen anladığını söyledi. Uzun saçlarını kuvvetle taradı. Vidal’in söylediği gibi başını aşağıya çevirdi ve tekrar geriye attı. Onun yaptığı hafif perma sayesinde saçları daha dolgun görünüyordu. Uçlarından 6-7 cm. kesilmiş, olanca güre ve parlaklığıyla omuzlarına dökülüyordu.

Jenny bunun otel barında içki içilecek sıradan bir akşam olduğunu, birkaç tasarımcının katılacağını söyledi. Gardırobuna baktı, Madelaine’in kendisi için Biba’dan seçtiği siyah krep bir tulumu çıkardı. Kalın ve siyah bir kemer buldu, şık bir ayakkabıyla giysisini tamamladı.

Aynada nasıl görüldüğüne baktı ve kendisini fena hissetmedi. Yine de doğasında olan çekingenlik ve içine kapanıklıktan dolayı bu sıradan toplantıda bile göze çarpmayacağına inanıyordu.

Tüm bunlara rağmen Madelaine’ı mahcup etmek istemezdi. Bu yüzden yapabileceğinin en iyisini yapmak için derin bir nefes aldı.

Carlo Porselli asansörden çıkan kızı izliyordu. Başka modacılar giysilerinin herhangi bir kadının bile kendini iyi hissedeceği nitelikte hazırlanması gerektiğini düşünerek ilham perilerini bulduklarını söylediklerinde hep omuz silkerdi. Ama şimdi o kız kendisine yaklaştıkça birden fikrini değiştirdi.

“Bu kim? Çok, çok güzel!”

“Madelaine’in yeni mankeni.” Beşinci bardak votka kolasını içen Jenny yanında oturuyordu. “Benimle oturuyor. İsmi Leah. Ben, Juanita ve benimle birlikte sizin grubunuzda yer alıyor. Hey Leah, gel yanıma otur, seni Carlo Porselli’yle tanıştırayım. Cuma günü onun hazırladığı giysileri giyeceğiz. Şehrin en gündemdeki genç tasarımcısıdır.” Jenny kendisiyle Carlo arasına bir tabure çekti. Bar, yüksek sesle sohbet eden mankenler, fotoğrafçılar ve moda editörleriyle tıklım tıklımdı.

Carlo ayağa kalktı, Leah’nın elini tutup öptü.

“İyi akşamlar, hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk.”

Leah çok resmi bir sesle, "Ben de memnun oldum," dedi. Oturdular. Carlo parmaklarını şıklatınca bir garson koşarak geldi. "Leah'nın ilk defilesini kutlamak için hepimiz şampanya alacağız."

Leah sakince, "Sizin için bir sakıncası yoksa ben kolayı tercih ederim," dedi.

"Ahh, genç bayan formuna ve yüzüne dikkat ediyor. Lütfen, bir kola ve bir şişe Berlucchi." Garson telaşla uzaklaştı. Carlo dikkatini Leah'ya yöneltti. "Milano'ya ilk kez geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Dünyanın en güzel şehri, özellikle kış başlarken turistler memleketlerine döndükten sonra ve ağaçların yaprak döktüğü zamanlarda. Size şehri gezdirmem için izin vermelisiniz."

"Leah'nın etrafı gezmeye zamanı kalacağını sanmıyorum Carlo. Yarından itibaren gece gündüz çalışacağız."

Carlo karşı çıkarcasına, "Zaman yaratılabilir," dedi.

İçkiler geldi ve garson içkiyi üç bardağa doldurdu. Leah kolasını aldı, bir yudum içti.

"İşte. Memleketimizin en iyi şampanyasından azıcık içmezseniz bana hakaret etmiş olacaksınız." Carlo, Leah'ya bir bardak uzattı, kız isteksizce aldı.

"Tamam, yalnızca bir yudum." Kendini zorlayarak bir yudum içti. Köpükler boğazından inerken istemeden yüzünü buruşturdu.

Carlo başını arkaya atarak kahkaha attı. "Bu, beklediğim tepki değildi. Ama bundan yararlanmak isteyebilecek kötü niyetlilere karşı senin masumiyetini korumak zorunda olduğumuzu görüyoruz." Başıyla onaylayan Jenny'ye baktı.

"Carlo playboylardan söz ediyor. Bu hafta bir etkinlikleri var. Otelin önünde bir sıra halinde park etmiş Ferrariler var. Juanita'yla konuşan şu adamları görüyor musun? Ve barda mankenlerle birlikte duran şu üçünü?"

Leah başını salladı.

"Bunlar çok zengin uluslararası playboylar. Bu gece alacaklarını alırlar. Sonra sen razı oluncaya kadar çiçeklerle, küçük armağanlarla

seni rahatsız ederler, onlarla akşam yemeğine çıkarsın. Sonra her şeyi deneyerek... işte bilirsin."

Leah, "Evet," dedi. Utangaçlığını gizlemeye çalışıyordu.

Carlo iç geçirdi. "Korkanım ki öyle. Köylülerimizin uygunsuz davranışları için özür dilerim. Ama bu İtalyan kanı. Biz güzel kadına karşı koyamayız." Leah'ya bir kez daha dikkatle baktı. "Kısacası, bu hafta için sabırsızlanıyorsun?"

"Biraz gerginim."

"Ama elbette, bu doğal. Eminim ki gökyüzündeki parlak bir yıldız gibi parlayacaksın. Şimdi gitmeli, işimin başına dönmeliyim. Cumadan önce yapılacak çok şey var. İyi geceler Jenny. Bu ufaklığa göz kulak ol." Kızı iki yanağından öptü.

Jenny, "Peki Carlo," diyerek güldü.

"Sana iyi geceler bebeğim. Çarşamba görüşürüz." Carlo, Leah'nın elini öptü ve bardan otel girişine doğru yürüdü.

"Şampanya istemediğine emin misin?" Jenny yarı dolu şişeyi alıp bardağını tekrar doldurdu.

Leah başıyla reddetti ve bardan genç playboylardan biri tarafından alınan Juanita'yı izledi.

Jenny de olanı fark ederek, "Yazık," diye mırıldandı. "O, inanılmaz. Bir pop yıldızı ile nişanlanmaya niyetli. Ama baksana, kabarık cüzdanlı bir zibidinin peşinden ne pahasına olursa olsun gidiyor."

Leah, "Carlo iyi birine benziyor," diyerek konuya geri döndü.

"Aa, evet bugünlerde öyle. Bir zamanlar bu şehirdeki bütün genç adamlar kadar kötüydü. Sonra dört yıl önce tasarım işine girdi, şimdi kendini değiştirmiş görünüyor. Babası korkunç zengin. Birisi bana geçen yıl onun büyük 'M'ler arasında olduğunu söylemişti." Jenny ona yaklaşarak konuştu.

"Büyük 'M'?" Leah da fısıltıyla sordu.

"Mafya," dedi Jenny. "Kendine dikkat et, çoğu burada. Çoğu manken ajanslarını onlar işletiyorlar. Geçen yıl anlaşmasını yenilemek istemeyen bir acenteyi bombaladılar!"

Leah'nın gözleri daha da büyüdü. Bugün öğrendiklerinden Madelaine hiç söz etmemiştir.

“Affedersiniz hanımlar. Her ikinize de içecek bir şeyler ısmarlayabilir miyiz?”

İki yakışıklı İtalyan arkalarında duruyordu.

Jenny sertçe, “Hayır teşekkürler, istemeyiz,” dedi.

“En azından yanınıza oturup sizinle biraz sohbet edebilir miyiz?”

“Aslında biz de tam gidiyorduk, değil mi Leah?” Jenny ayağa kalktı, Leah onu izledi. “Hoşça kalın!..” Jenny kibarca gülümseyerek, onu izleyen Leah’yla birlikte asansöre doğru ilerledi.

Jenny asansörün kapısı açıldığında, “Bu geceyi erken bitirmemiz her ikimiz için de daha hayırlı olacak sanıyorum. Acıktıysan oda servisini çağır,” dedi. “İyi geceler Leah. İlk dersini tamamladın ve iyi not aldın. İyi gidiyorsun.” Jenny onu öptü ve odasına girerek gözden kayboldu.

21

“İyi şanslar güzelim, başaracaksın.” Jenny giriş müziği başladı-ğında Leah’nın elini sıkarak ona moral verdi. Leah modacının kendisini arkalara yerleştirmesinden memnundu. Yalnızca iki kokteyl elbisesi sunacaktı.

Koreograf, “İlerle!” dedi ve Leah diğer kızlarla birlikte parlak ışıklara doğru yürüdü. İzleyiciler heyecanla alkışladılar. Koreografin öğrettiği dalgalı şekli izledi ve sırası geldiğinde giysisini göstermek üzere öndeki yuvarlak platforma çıkarak gülümsemeyi başardı. Dönüp podyuma doğru yürürken ve basamaktan inip kendisini giydiren ve saçını yapan uzmanlara doğru ilerlerken yüzünde flaşlar patladı.

Onun acele etmesi gereken bir durum yoktu. Bu nedenle bazı kendinden büyük ve daha deneyimli mankenlerin çekinmeden küfür savuruşlarını, çabucak bir sonraki giysilerini giyişlerini, telaşla merdivenleri çıktıktan sonra sakince podyuma girişlerini ilgiyle izledi.

Bütün gösteri kırk dakikadan kısa bir sürede tamamlandı. Sahne arkasında birçok kişi modacıyı kutluyor, öpüyordu. Ardından içecek servisine geçildi. Mankenlerin giysileri içinde kalmaları istendi. Leah’nın üzerinde kırmızı saten bir büstiyer ve siyah ağır satenden uzun bir etek vardı.

“Tebrikler. Kolay olduğunu söylemiştim, değil mi?” dedi Jenny. Bu gecenin iki baş mankeninden biri olmuştu. Leah onun ince çizgili kadife takımı, dik yakalı ipek bluzu ve boynundaki saten kravatıyla göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyordu. “Olabildiğince yakınımda dur. Şimdi ortam biraz gerginleşecek.”

Leah başını salladı ve içkilerin verildiği salona doğru onu izledi. Jenny derhal bir grup fotoğrafçı tarafından kuşatıldı. Vogue'un moda editörünün Jenny'yi öpüp kutladığını gördü.

Leah tepsiyle servis yapan bir garsondan bir bardak portakal suyu aldı, bir yudum içti. Biraz rahatsızlık duyuyordu. Görünüşe bakılırsa herkes birbirini tanıyordu. Oysa o kimseyi tanımıyordu.

"Tatlım, mükemmeldin!" Carlo kızın etrafında döndü ve iki yanağından öptü. "Bu gecenin modacısının ürünleri bir kadını benim tasarladığım giysiler kadar yüceltemez elbette. Yine de ben yalnızca seni izledim."

"Teşekkür ederim."

"Ben sendeki asıl potansiyeli cuma günü ortaya çıkaracağım. Umarım yarın akşam onun defilesinde çok fazla giysi sunmayacaktır?" Carlo arkasında duran dünyaca ünlü tasarımcıyı işaret etti.

"Henüz emin değilim."

Carlo kızın ellerini ellerine aldı. "Seni kendim için istiyorum. Yalnızca benim için. Sen benim giysilerimi ölümsüzleştirecek kadınsın." O etkileyici kahverengi gözleriyle bakışlarını yine kızda odaklamıştı. Leah söyleyecek bir şey bulamadı.

"Carlo şekerim!" Simsiyah saçlı, parlak yeşil gözlü, çok çekici bir kadın Carlo'yu dudaklarından öptü. Hızlı bir İtalyanca konuşma başladı. Carlo birkaç kez Leah'yı işaret etti.

"Kabalığımı affet ama Maria'yı aylardır görmüyordum. Bir kozmetik firması adına bir sürü dolar kazanmak için Amerika'daydı."

"Sizinle tanıştığıma sevindim hayatım." Kadının yüz ifadesi söylediklerine ters düşüyordu.

"Maria özellikle benim koleksiyonum için çalışmıştır. Cuma günü birlikte çalışacaksınız."

Maria, "Görüşürüz öyleyse, tamam mı?" diyerek bozuk İngilizcesiyle sözü bitirdi. Dönüp Carlo'yu bir kez daha öptü. Giderken arkasına dönüp Leah'ya baktı, İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve kalabalığa karıştı.

"Kusura bakma. Fotoğrafçılara yakalandım." Jenny onlara katıldı. "Sizden ayrılan Maria mıydı?"

Carlo başını salladı. "Si Jenny."

Jenny kaşlarını kaldırdı. “Mmmmm, şimdi, Astoria Kulüp’e gidiyoruz. Gianni bu gece için yer ayırttı. Sally ve ben onun arabasıyla gidiyoruz.”

“Ahh, öyleyse Leah’yı ben getiririm. Üzülme Jenny, ona dikkat ederim.”

Jenny, “Tamam Carlo,” dedi sertçe. “Tamam, orada görüşürüz. Kendine dikkat et Leah.” Göz kırptı.

“Haydi gidiyoruz.”

“Önce üstümü değiştirmeliyim,” dedi Leah.

“Peki, ben burada beklerim.”

Leah soyunma odalanna geçti, elbisesini çıkarttı ve Jean Muir’den gece elbisesini giydi.

Carlo, “Ahh, bu giysiyle çok daha fazla sensin. Muir’in çizgisini beğenirim. Benimkine benzer,” diyerek sanki bu büyük moda tasarımcısı kendi tarzını taklit etmiş gibi konuştu. Leah’nın elini tuttu, onu kalabalığa doğru çekti, Spiga Caddesi’nin serin havasına çıkardı.

“Önce seni bir yere götürmek istiyorum. Uzak değil. Yürüyebiliriz.” Carlo, Leah’nın elini sımsıkı tutarak caddede yürümeye başladı. Leah’nın tedirgin bakışını gördü ve gülümsedi.

“Tamam, tatlım, Jenny bana güvenir, sen güvenmiyor musun? Bak Quadlitalero’dayız. Bütün büyük İtalyan tasarımcıları bu birkaç caddededir.” Carlo sağa döndü, daha az kalabalık bir caddede yürümeye devam ettiler. Via dell Spiga’nın büyük neo-klasik tarzda, beyaz plaza ve büyük lüks dükkânları yerine via Sant’ Andrea’nın sakin, on sekizinci yüzyılı çağrıştıran bir havası vardı. Leah bir antikacının vitrinine bakmak için durdu.

“Gel, gel. Zamanımız az.”

“Affedersin.”

“Bak, bu Georgio’nun yeri. Perşembe günü orada olacaksın, değil mi?”

Leah başını salladı.

“Geldik.” Carlo durdu. Leah’yı merdivenlerden yukarı çekti. Zilin yanındaki altın renkli plakada ‘Carlo’ yazıyordu.

Carlo kapıyı açtı. “Yardımcım Julio hâlâ burada olmalı. Seni onunla tanıştırmak istiyorum. Burada bekle.”

Carlo ona gösterişli bir sandalyeyi işaret etti. Salonun ortasındaki merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Leah odayı incelemeye koyuldu. Burası elle boyanmış tavandan sarkan şatafatlı avizeleri, uzun pencerelerin önünde asılı ipek perdeleriyle görkemli bir yerdi.

Carlo arkasında kısa boylu, orta yaşlı bir adamla birlikte tekrar basamaklarda göründü.

“Leah, lütfen ayağa kalk.” Kız denileni yaptı. Carlo en alt basamakta durup diğer adama baktı.

“Haklı değil miyim?” dedi.

“Evet, çok haklısınız.” Yukarıdaki adam yavaşça başını salladı.

Carlo, Leah’ya doğru yürüdü. “Leah, bu Julio Ponti. Milano’daki büyük firmalarda uzun yıllar çalışmıştır. Tıpkı bu gece seni kaçırdığım gibi onu da kandırıp benimle çalışmaya ikna ettim.” Sustu, Julio’ya döndü. “Ona cuma günü gelinlik giydirmeni istiyorum.”

Julio, Carlo’ya bir deliye bakar gibi baktı. “Ama biz onu tam Maria’ya göre düzeltmiştik.”

“Leah’yı bu gece buraya bunun için getirdim. Elbiseyi giymesini istiyorum, senin de tekrar düzeltmeni. Eminim çok önemli bir fark olmayacak.”

“Bakalım,” Julio basamaklardan isteksizce indi, Leah’ya alıcı gözle baktı. “Aynı boy, aynı kalça ama sanırım Maria’nın...” Julio eliyle gösterdi. “Burası daha geniş.” Leah’nın göğsünü işaret etti.

“Bir dakikada ayarlanır. Leah, üst katta gelinliğin olduğu odaya gidecek misin? Onu giy lütfen. Biz az sonra geliriz.”

Leah başını salladı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Julio hızlı bir İtalyanca konuşuyordu. Leah’nın tek anlayabildiği ‘Maria’ sözcüğüydü. Odayı buldu, kapıyı açtı.

Parlak, dökümlü ince kumaştan beyaz bir elbise, bir köşede asılı duruyordu. Leah elbisesini çıkardı. Yeni giysiyi başından geçirerek giyindi. Julio haklıydı. Göğsünün çok geniş olması dışında her yeri tam gelmişti. Kapı çalındı.

“Hazırım,” diye seslendi.

Carlo ve Julio durup öylece bakakaldılar. Carlo başını salladı. “Haklıydım. Leah cuma günü bu gelinliği giymeli. Düğün gününde-ki bir gelinin neşesi ve masumiyetini tam olarak veriyor. Lütfen bu giysi üzerinde çalış.”

Değişiklikleri belirlemek Julio’nun yalnızca on dakikasını aldı. Bitirdiğinde Leah’nın giysisini değiştirmesi için onu yalnız bıraktılar. Kız sonra salonda onlara katıldı.

“Şimdi gece kulübüne gidiyoruz.” Leah’ya gülümsedi. Leah onu istediğini elde etmiş küçük bir oğlan çocuğuna benzetti.

“Nasıl anlatacaksın...”

Carlo bir koluyla Julio’ya doğru işaret ederken bir yandan da Leah’nın kolundan tutmuş onu ön kapıya doğru götürüyordu.

“Ben hallederim. Sorun değil. Hoşça kal, Julio.”

Carlo ve Leah kırmızı Lamborghini’yle Astoria Gece Kulübü’ne geldiklerinde paparazziler etraflarını sardı. Carlo gülümsedi, kolunu Leah’nın omzuna koydu ve yine flaşlar patladı. Sorularını İtalyanca yanıtladı, arabada oturan Leah’ı işaret etti.

“Orada bekle. Şampanya ve kola alıp geleceğim.” Sırtarak kalabalık bara doğru ilerledi.

Kendini gece hayatına henüz alışamamış ve yorgun hisseden Leah elinde bir bardakla gelen Jenny’yi gördü.

“Neredeydin? Seni bir an için yalnız bıraktım, sen ortadan kayboldun. Çok merak ettim,” diye çıkıştı Jenny.

“Benimleydi Jenny. Tamamen güvende, öyle değil mi?” Carlo, Jenny’nin arkasında göründü ve ona kazanmış edasıyla gülümse-
di.

“Sanırım öyle ama, gelecek sefer nereye gittiğinizi bana haber verin. Madelaine’a ona göz kulak olacağıma dair söz verdim. Ben birazdan otele dönmek istiyorum. Leah da bitkin görünüyor.”

“Gel, otur un momento. Bırak da sana bir şey göstereyim,” dedi Carlo. “Biliyorum seveceksin, Milano’nun en iyisi.” Üst cebinden küçük bir şişe çıkardı, Jenny’ye verdi.

“Almamalıyım. Zaten yeterince var.”

“Öyleyse bir armağan olarak sakla, tatlım”

“Teşekkürler Carlo.” Jenny, Leah’nın soran bakışları altında şeyi çantasının içine bıraktı. “Yarım saate kadar geri dönerim,” diyerek masadan ayrıldı.

“Dans?” Carlo ayağa kalkarak, elini uzattı.

“Tamam.” Leah bir an önce otele dönüp yatağına yatmayı diledi. Ayağı mahvediyordu ama eğer başarmak istiyorsa bunun da zarifçe yerine getirmesi gereken bir şey olduğunu biliyordu.

Dans pistine çıktıklarında daha yavaş bir müzik başladı. Carlo da onu kollarına çekti. Leah tıraş losyonunun keskin kokusunu duyunca bumunu çekerek onu hafifletmeye çalıştı. Bilmediği tuhaf bir kokuydu.

“Tatlım, tatlım benim” Carlo kendi kendine mırıldanıyordu. Kızın yüzünü kendisine doğru kaldırdı ve dikkatle baktı. “Seni çok ünlü yapacağım. İsimlerimiz her zaman birlikte anılacak. Sen benim ilham perimsin. Bu gece benimle kalacağını söyle.” Öne eğilerek dudaklarından öptü, diliyle kızın ağzını açmayı denedi.

“Hayır Carlo, yapma!” Kendini adamın kollarından kurtardı ve çıkışa koştu. Bekleyen bir taksiye atladı, sürücüyü otelin ismini verdi. Oteldeki güvenli odasına vardığında kendini yatağa fırlattı, gözyaşlarına boğuldu.

Olanların tümü çok fazlaydı. Yalnızca bir aydan birazcık fazla bir zaman önce küçük bir kuzey kasabasında ailesiyle birlikte yaşıyordu. On yedi yaşındaydı ve dünyaya, yaşama dair hiçbir şey bilmiyordu. Şimdi ise kendisini aniden hiç bilmediği bir dünyanın ortasında bulmuş, kendisine, henüz bir çocuk olmasına rağmen bir yetişkin gibi davranan tuhaf adamları savuşturmaya çalışıyordu.

Kendini kendinden tümüyle uzakta hissediyor, bildiği güvenli dünyaya geri dönmek istiyordu.

Kapı çalındı, Leah nefesini tuttu. Yine çalındı.

“Leah, ben Jenny. Bırak gireyim.”

Leah kalktı, kapıyı açtı. Leah’nın makyajı dağılmış yüzünü görünce Jenny’nin gözleri sempatiyle doldu.

“Tatlım, üzgünüm. Benim hatam. Seni onunla bırakmamalıydım. Haydi git banyoya da yüzünü yıka. Ben de sana bir fincan kahve yapayım.”

Leah sessizce başını salladı. Yüzünü yıkadıktan sonra kendisini birazcık daha iyi hissetti. Banyo kapısını açtı, Jenny de dumanı tüten çayı uzattı.

“Sana ne yaptı?”

“Beni öpmeye çalıştı,” dedi Leah yavaşça.

Jenny rahat bir nefes aldı. “Neyse ki hepsi buymuş. Daha önce bir gece kulübünde çok daha fazlasını denediklerini biliyorum. Yarı onları öldüreceğim. Sana dokunmayacağına söz vermişti.”

“Senin hatan değil Jenny. Ben yalnızca bu tür şeylere hazır olduğumu düşünmüyorum, o kadar.” Leah boğazında bir şey düğümlenmeye başladığını hissetti.

“Hepimizin ilk başladığımızda böyle hissettiğimizi düşünmüyor musun? Güven bana Leah, ilk başladığımda ben senden de toydum ve gerçekten çok zor öğrendim.” Jenny geçmiş anımsayınca mavi gözlerine hüznün doldu.

“Sana ne olmuştu?”

Jenny iç geçirdi. “Anımsıyor musun, Madelaine’in beni anlamayı imzaladıktan sonraki gün Paris’e gönderdiğini söylemiştim?”

“Evet.”

“Bana göz kulak olacak ve mankenlerin benim ayağımı kaydırmak için her şeyi yapabileceğini ve söyleyebileceğini anlatan kimse yoktu. İşte bu yüzden o Fransız zamparası odama çiçek göndererek, etrafımda dolanarak benimle uğraşmaya başladı. Söylediği her şeye inandım. Ben de tıpkı senin gibi romantizmin yüzü sivilceli bir yeniyetmeyle yemeğe çıkmaktan ibaret olduğunu sanırdım. Gösterdiği ilgi, armağanlar beni büyülemişti. Bir gece bana sigara içinde kokain içirdi, sonra da evine götürüp bana tecavüz etti. Üç ay sonra İngiltere’deydim ve hamile kaldığımı öğrendim. Kürtaj oldum, sağ olsun Madelaine ödedi. Onun için kürtajın parasını ödemek olağan bir şeydi sanki, her zaman karşılaşıyorduk herhalde. Kokain bir uyuşturucudur, bu arada onu belirtmeliyim, yanlış anlama,” diye ekledi Jenny.

“Carlo’nun sana verdiği o küçük tüpteki şey, kokain miydi?”

Jenny sus işareti yaptı. “Evet. Ama Madelaine’a söyleme, Leah Thompson. Duyarsa anında işten kovar. Çok sık kullanmıyorum. Ama moda dünyasındaki herkes kullanıyor. Kaçınamazsın.”

“Ama Jenny, o adamın sana uyuşturucu verdikten sonra tecavüz ettiğini söylüyorsun, neden?”

“Bir kez tattıktan sonra dönüş yok. Neyse, bütün bunları boş ver de ben seni kısacık bir süre yalnız bıraktığımda sen neredeydin onu söyle. Carlo da yok oldu.”

“Onun yerine gelinlik denemeye gittik. Onu cuma günü giymemi istiyor.”

“Tanrım!” Jenny dehşete düşmüştü.

“Ne oldu?”

“Maria her zaman Carlo’nun gelinliklerini giyer. Carlo bu işe başladığından beri onun bir numaralı mankenidir. Kadın altı ay önce Amerika’ya gidinceye kadar üç yıl süren bir ilişkileri vardı. Bundan haberi var mı?”

Leah omzunu silkti. “Carlo ona söyleyeceğinden söz etti.”

“Aman Tanrım, Leah! Senin başını derde sokacak. Carlo iyidir ama biraz ahlaksızdır. İstediklerini elde etmek için diğer her şeyi göz ardı eder. Ufacık şeyler için insanları terk eder. Maria’ya karşı kendini kollamak zorunda kalacaksın. Orospunun tekidir ve...” Jenny cümleyi tamamlayamadı.

“Jenny, eve gitmek istiyorum,” Leah alçak bir sesle konuştu.

Jenny geldi, yanına oturdu, kolunu omzuna attı. “Üzgünüm hayatım, Seni korkutmak istemedim. Elbetteki eve gitmemelisin. Hiçbir şey değilken Carlo tarafından onun gelinliklerini giymek için seçilmek, sahip olabileceğin en büyük onur ve bu, olağanüstü başarılı olacağını gösterir. Çok büyük şans. Bunun her şeyden önce bir yarış olduğunu unutma. Çok hızlı ilerlemek zorundasın. Ben yapabiliyorsam sen de yapabilirsin hayatım.” Onu sıkıca sardı.

“Ya Carlo bana dokunmayı tekrar denerse?”

“Ondan hoşlanmıyor musun? Seni çok beğendiği ortada.”

Leah omzunu silkti.

“Olamaz, Leah aynada kendine bir bak.”

Jenny onu aynaya doğru yönlendirdi. "Şimdi söyle, ne görüyorsun?"

Leah, "Kendimi," diyerek omzunu silkti.

"Şunu bil ki 'sen' yalnızca on yedisinde olabilirsin. Ama kızarmış gözlerini saymazsak aynadaki yirmi beşini aşmış olgun, güzel bir kadın, öyle gerçekten," diye takıldı Jenny. "Unutma, o adamlar seni bu şekilde görüyor ve öyle bir kadına ilgi gösteriyorlar. Tıpkı Carlo'nun yaptığı gibi. Dikkat et, eğer daha on yedisinde olduğunı söylersen onu daha da kışkırtmış olursun! Her neyse, ben yatmalıyım, sen de yatsan iyi olur. Şimdi olduğu gibi prensiplerine dört elle sarıl, böylesi senin için daha iyi." Jenny kapıya yürüdü. Sonra aniden geri döndü.

"Madelaine haklı. Sen özel birisin. İyi uykular."

22

Leah cuma günü yediye on kala saatin alarmıyla uyandı. Bitkin vücudunu yataktan çıkardı, duş almaya gitti. Çıktığında kapısı çalındı.

“Kim o?”

“Resepsiyonist, bir paketiniz var Bayan Leah.”

Leah kapıyı açtı ve gelen çocuğu elinde kocaman bir buket beyaz gülle buldu.

“Teşekkürler.” Leah çocuğa bahşişini vererek çiçeği aldı. Kapıyı kapatıp buketi yatağına taşıdı. İçindeki kartta:

“Gelinim, bu, asla unutmayacağın bir gece olacak. Carlo.” yazıyordu.

Leah, Carlo'yu pazartesi akşamından beri görmüyordu. Diğer modacılar da hiçbirinin defilesine gelmemiş, Leah da buna memnun olmuştu. Bütün haftası derslerle geçmişti. Mankenliğin cazip olmasının yanında çok da zor olduğunu anlamaya başlamıştı. Bu haftanın her günü yedide kalktı ve dokuzda Quadlitalero'daki tasarımcılardan birinin salonunda işe başladı. Orada mankenler o akşamın defilesindeki yürüyüşlerine çalıştılar. Koreografla birlikte müzikli prova yaptılar. Çalışma makyaj ve kuaförle devam etti. Sonra da tam giyinmiş olarak prova yaptılar. Genellikle akşamki defileye hazırlanmadan önce yemek için yarım saatten fazla zamanları kalmıyordu.

Defileden sonra toplantı yapılıyordu. Çoğu manken bu içkili toplantılardan sonra sabahın erken saatlerine kadar dışarılarda oluyor, partilere, gece kulüplerine gidiyordu. Leah bu insanların ertesi sabah nasıl olup da o kadar dinç görünebildiklerine akıl

erdiremiyordu. Elbette ki ertesi sabah hepsi oflayıp pufluyor, dinç hissetmek için aspirin vb. ilaçlar alıyordu. Ama, sanki bir önceki gecenin o plansız eğlenceleri bu kızların yaşamlarının bir parçası olmuştu.

Leah ise günün defilesinden sonra tasarımcının stüdyosunda sadece tek bir şey içme alışkanlığını edinmişti. Sonra yavaşça otel döner, yıkanmanın ve otel odasındaki lüksün keyfini çıkarırdı. Kendini bu kalabalığın bir parçası gibi hissetmiyordu. Bazı kızlar ona sempati gösterecekler de çoğu onu yalnız başına bırakıyordu.

Jenny genellikle ertesi sabah odasına gelir, bir yandan kahve içerlerken bir yandan da en son dedikodulardan söz ederdi. Leah playboyların kendisini hiç rahatsız etmemelerinin nedenini sorduğunda Jenny muzipçe gülmüştü.

“Carlo hepsini uyardı. Sana asla yaklaşılamazlar. Ondan çok korkarlar. Söylemiştim, o ve babası bu şehirde çok varlıklılar.”

Leah, Carlo'ya bu yüzden minnet duydu. Çılgınca partiler, içkiler, uyuşturucular onun hiç ilgisini çekmiyordu. Hem annesi böyle şeyler yaptığını duysa onu öldürürdü.

Elbette ki bu gece farklı olacaktı.

Bu haftayı geri planda kalıp yıldız mankenlere gösterilen ilgiyi izlemekle geçirmiş ve bu işin üstesinden gelebileceğine karar vermişti. Carlo'nun kendisine gelinlik giydireceğini söylediğinde diğer kızların nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Bir manken soyunma odasında en iyi giysileri giydiğinde olanları gözlemlemek ona deneyim kazandırıyor.

Koridordan geçip Jenny'nin kapısını çalarken, “Başını dik tut Leah ve duyarlı ol,” diye mırıldandı kendi kendine.

Jenny üzerinden hâlâ çıkarmadığı geceliğiyle perişan durumda kapıyı açtı.

“Gel. Geç kalıyorum. Akşamdan kalmayım gördüğün gibi! Biraz kahve yapmak için çaydanlığı koysan, ben duşa giriyorum.”

Leah öyle yaptı ve Jenny'nin, o güzelim Chanel geceliğini fırlattığı yerden alıp bir yere astı.

Jenny yatağının kenarına çıplak bir şekilde oturmuş kahvesini yudumlarken, “Mmm şimdi daha iyi hissediyorum,” dedi. “Dün

gece biriyle karşılaştım.” Kahve fincanının üzerinden bakışlarını Leah’ya dikti.

“Ama Jenny, o playboylardan hiçbirine yaklaşmayacağını söylemiştin sanıyorum.”

“O playboy değil. O bir prens.”

“Vay canına.”

“Dinle! En iyi arkadaşın hayatının erkeğine rastladı, akşamını onunla geçirdi ve buna karşılık tek söyleyeceğin ‘Vay canına’ mı?”

“Affedersin. Biraz ondan söz et öyleyse.”

“Adı Ranu ve Ortadoğu’da bir yerin prensi. Rivayete göre babası dünyanın en zengin adamı. Gazete ve dergilerin dedikodu sütunları Ranu’nun yatında ya da kendine ait adası Caribbean’da verdiği büyük partilerin haberleriyle dolu. Onu duymuş olmalısın Leah. Onu hep bu veya şu güzel kadınla evlendirmeye çalışıyorlar.”

Leah başını iki yana salladı. “Hayır, duymadım Jenny. Peki nasıl biri?”

Jenny mutlulukla gülümsedi. “Leah, hayatımın en romantik gecesi idi. Tasarımcı Giorgio, Ranu’nun benimle tanışmaya can attığını söylediğinde pek önemsemedim. Yani o adam pek de ünlü değildir. Ama o sırada Ranu geldi ve... çok tatlı Leah. Öyle kibar bir adam ki. Como Gölü kıyısında Büyük Palazzo’daki partiye gittik. Sonra beni eve bıraktı, beni öpmeyi bile denemedi. Buna inanabiliyor musun! Ben arabadan çıkmadan bana döndü ve çok seksi bir sesle, ‘Seni tekrar görmek isterim Jenny’ dedi. Kendine özgü aksanıyla ismimi söyleyişi o kadar harikaydı ki...”

Leah onun hasta olduğunu düşündü. Tatlı, hassas Jenny bu adamın söyledikleriyle aptallaşmıştı.

“Ne düşündüğünü biliyorum, ama ben tam anlatamıyorum...” Jenny her zamanki prova giysisini giyiniyordu. “O farklı, biliyorum öyle. Bu gece partiye geliyor, seni onunla tanıştırmak ve onu nasıl bulduğunu öğrenmek isterim. Benden bu kadar. Büyük güne hazır mısın?”

Leah başını salladı. “Öyle sanıyorum.”

“Unutma, kızların söylediği hiçbir şeyi dikkate alma. Yeni olmana rağmen gösterinin en önemli giysisini giydiğin için seni kışkanacaklar. Yalnız Maria’ya dikkat et. Carlo’nun ona karşı nasıl davranacağını görmek istiyorum. Haydi geç kalacağız.”

Leah ve Jenny, Carlo’nun salonuna vardıklarında diğer kızların çoğu oradaydı, kahveyle sigara içiyorlardı.

“Peki hanımlar, toparlanın. Programı baştan sona tekrarlamak istiyorum. Carlo’nun hepinize bir sözü var.” Julio gözleri kıpkırmızı bir halde yorgun görünüyordu. Leah ve Jenny arkada iki yer buldular. Carlo gösteri için kullanılacak olan podyumun önüne çıktı.

“Günaydın hanımlar. Umarım hiçbiriniz gece yarısından sonra yatmamışsınızdır...”

Dinleyiciler arasından gülüşmeler duyuldu. Carlo kaşlarını kaldırdı ve devam etti. “Çünkü bugün çok yoğun bir gün olacak. Yardımcım Julio programı tekrarlayacak. Bu yılki format bir parça farklı olacak. Bize Amerika’dan katılan güzel Maria, şirketinden yeni bir teklif aldı ve Amerika’da pazarlama ve tanıtım yapması istendi. Bu gece tabi ki bizimle birlikte olacak. Ama bu koşullarda gelinliği başka bir arkadaşımızın giymesine karar verdik.”

“İyi gidiyorsun Carlo,” diye mırıldandı Jenny. Orada tek bir kişinin bile bu sözlerle inanmadığını biliyordu.

“Hepinizin ölçüleri dikkate alınınca Maria’ya en yakın ölçülere sahip olan Leah’nın bu gelinliği giymesine karar verdik.” Dinleyicilerden belirgin bir uğultu yükseldi. İnsanlar birbiriyle konuşmaya, dönüp dönüp yüzü kıpkırmızı, elleriyle oynayan Leah’ya bakmaya başladılar. Sonra Maria’ya dönüp tepkisini ölçmeye çalıştılar. Maria ise ön sırada oturmuş omuz silkiyor, zarıfçe gülümsüyordu.

“Tamam, sizi program boyunca yanınızda kalacak olan Julio’nun becerikli ellerine ve gösteriyi gerçekleştirecek olan Luigi’ye bırakıyorum. Teşekkürler hanımlar.”

Carlo podyumdan ayrılınca kızlar fısıldaşmaya başladılar. Yaşları en büyük mankenlerden birkaçı Maria’nın etrafını sardı. Diğerleri Leah’nın yanına gidip onu samimiyetsizce kutladılar. Maria kalktı ve Leah’ya doğru yürüdü. Odadaki bütün başlar ona çevrildi.

Maria gülümseyerek Leah'yı iki yanağından öptü. Bozuk İngilizcesiyle, "Yardımın için teşekkür ederim şekerim. Bu Amerikalılar çok sahiplenilen insanlar... beni bırakmadılar. Sana iyi şanslar. Yardıma ihtiyacın olursa, söyle, tamam mı?"

Maria yerine dönerken Leah da rahat bir nefes aldı. Julio çalışmayı başlatmak için podyuma çıktı.

Sabahın geri kalan kısmında Leah yapacağı hareketleri öğrenmeye yoğunlaştı. Çoğunlukla Maria'yla eşleşti. Yaşça daha büyük bu kadın ona yeterince yardımcı olamadı. Maria bir anne edasıyla kızın üzerine düşüyor, o çok yoğun olduğu anlarda ona kahve getiriyor ve genellikle ona uzun süredir görmediği kızıymış gibi davranıyordu.

Öğle zamanı Leah ve Jenny temiz hava almaya çıktılar.

"Maria'nın sana tavrını anlayamıyorum. Bütün kızlar aynı şeyi düşünüyor. Gereğinden fazla iyi davranıyor sanki. O yüzden pek de kendini kaptırma, tamam mı?"

Leah başını iki yana salladı. Ama Maria'nın çok içten davrandığını kabul etmeliydi. Bu gece Leah'nın en korktuğu şey, hızlı giysi değiştirmelerdi. Kızları her gece izlemiş ve bu konudaki becerilerine hayran kalmıştı. Bu gece on giysi giyecekti. Kendisi de kızlar da bütün bu elbiselerin bir mankenin giymeyi tercih edeceği türden giysiler olduğunu biliyorlardı.

Giysi provası bir felaketti. Bir ara Leah hata yapınca Julio bağırdı.

Defileden bir saat önce saçları yapılırken artık Leah'nın içi içine sığmıyordu. Maria arkasında belirdi.

"Ufaklık, biraz gerginsin, değil mi?"

Leah işi bitmiş kalkarken Maria'ya başını sallayarak karşılık verdi. Sıradaki kız oturdu.

"Şey, sakinleşmen için sana şunları veriyorum." Maria üç ufak beyaz hapi eline tutuşturdu.

Leah başıyla reddetti. "Hayır, teşekkür ederim Maria."

"Bak, bunlar aspirin. Ben de aldım." Ağzına iki beyaz hapi attı ve yutmak için su bardağına uzandı.

“Ben...” Leah tereddüt etti. Işıklardan ve saçının o yana bu yana çekilip durmasından dolayı başı şiddetle ağrıyordu. Hem Maria da aldığına göre bu haplar zararsız olmalıydılar.

Suyu alıp hapları içtikten sonra, “Teşekkür ederim Maria,” dedi.

Bir saat sonra Leah ilk giysisini giydi. Kıyafet, bu hafta diğer tasarımcıların da kullandığı türde bir kazak ile yumuşak yün bir etekten oluşuyordu. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Defile başlamadan on dakika önce gösterişli beyaz takımıyla Carlo geldi.

“İyi şanslar kızlar. Yüzümü kara çıkartmayacağınıza eminim.” Leah’ya doğru ilerledi ve ellerini tuttu. “Harika görünüyorsun, cara.” Onu iki yanağından öptü. “Bir saat içinde moda dünyasının yıldızı olacaksın, inan bana.”

“Peki kızlar, herkes yerini alsın.”

Leah yerine geçti ve o anda midesi birdenbire altüst oldu, avuçları terledi.

“Heyecandan oluyor Leah, gerçekten.” Jenny, Leah’nın kül gibi yüzüne ve alnındaki tere baktı. “Buradan bir kez çıktıktan sonra kendini iyi hissedeceksin, söz veriyorum,” diyerek ona moral vermeye çalıştı.

Leah başını salladı. Ama midesini çok tuhaf hissediyordu. Podium girişine doğru yöneldi ve seyircilerin uğultusunu dinledi. Bu gece bütün kızların önünde yürüyecekti. Sunuş yapılırca bir sessizlik oldu, sonra o tanıdık müzik duyuldu. Midesindeki ağrı kötüleşiyordu.

“Tamam, başla!”

Leah ışıklara doğru yürüdü ve yoğun bir alkış aldı. İlk elbisenin gösterisi tamamlanınca elbisesini giydirene doğru koştu. Biraz daha sakinleşmiş ama hasta olduğuna karar vermişti.

Sonraki yirmi dakika kâbus gibiydi. Altı kez giysi değiştirmiş ve her an kendinden geçecekmiş gibi hissetmişti. Acilen tuvalete gitmek istiyor ama buna zaman olmadığını biliyordu. Podyuma çıktığında gülümsemeyi bir şekilde başardı.

Podyumdan inip giysi giydirene doğru telaşla koşarken, neredeyse bitmek üzere, bir tek gelinlik kaldı, diye düşündü.

Gelinlikten bir önceki giysiyi çıkarırken daha fazla dayanamayacağını biliyordu.

“Üzgünüm tuvalete gitmeliyim.”

Giysiyi giydiren yardımcıları, elinde gelinlik hızla tuvalete giden Leah’ya bakakaldı.

“Aman Tanrım! Ne yapacağız?.. Ne yapacağız?..”

Podyumun yanındaki merdivenlerden Julio aşağıya koştu.

“Çabuk. Kaybedilecek zaman yok! Maria, gel şunu giy.”

Maria’nın yüzünde zafer gülümsemesi vardı ve neredeyse nazlanarak geldi.

Giysiyi başından geçirirken, “Ama bu bana uymaz ki,” diye nazlandı. “Ufff, üst kısmı çok sıkı.”

“Sutyenini çıkar, çabuk!” diye bağırdı Julio.

“Ama göğüslerimi görürsün...”

“Sorun değil, dediğimi yap!”

Bir dakika sonra Maria sahneye girdi, seyircilerden bir uğultu ve ardından bir alkış yükseldi. Diğer kızlar onu takip ettiler. Carlo kafası karışmış bir halde bitiş için sahneye çıktı.

Jenny bayanlar tuvaletlerinden birinde kıvranan Leah’yı buldu.

“Ah güzelim, sana ne oldu bilmiyorum. Ama seni hemen hastaneye götürmeliyiz.”

Leah reddetti. “Gerek yok.”

“Korkunç görünüyorsun Leah. Ağrı nerende? Midende mi?”

Leah başını salladı. “Şimdi çıkamam. Kusura bakma.” Leah, Jenny’yi tuvaletten dışarıya itti. Beş dakika sonra iki büküm dışarı çıkmasıyla tekrar yere çömelmesi bir oldu.

“Bu zehirlenmeye benziyor. Ama sen bugün hiçbir şey yemedin. Seni izledim. Ne olabileceğini tahmin edebiliyor musun?”

“Maria gelinliği giydi mi?” diye sordu Leah.

Jenny başıyla onayladı. “Evet. Sansasyon yarattı. Çünkü sutyen takamadı. Şifonun altından göğüsleri belli oldu. Carlo’nun böyle bir şey istemiş olduğunu sanmıyorum. Ama yarın bütün gazete-lerde çıkacağı kesin.”

“Bana birkaç hap verdi. Aspirin olduklarını söyleyip iki tane de kendisi yuttu. Ağrı, ben hapları yuttuktan bir saat sonra başladı,” dedi Leah sakince.

Jenny'nin adeta dili tutuldu. “Oyalas, aman Tanrım! Sana Laxatin vermiş. Bazı mankenlerin çekemedikleri kişilere bunlardan verdiklerini duymuştum. Ama Maria'nın bu kadar alçalacağını düşünmezdim. Ayrıca, bugün çok mutlu görünüyordu, sana gereğinden fazla ilgi göstermişti. Gerçekten bunun o tabletlerden olduğunu düşünüyor musun?”

“Evet. Bugün hiçbir şey yemedim, hastalanmadım, bir şeyim yoktu. Yalnızca gitmek istiyordum.”

Leah bir kez daha tuvalete girmek zorunda kalırken Jenny, “Orospu!” dedi öfkeyle. “Giyislerini getirmeye gidiyorum. Bir de taksi çağırırım. Sen de üzerini değiştirirsin. Sonra Carlo'yu göreceğim. Maria bu işten öyle kolayca sıyrılamayacak.”

Leah tuvaletten, “Bırak Jenny. Kanıt yok ki,” diye seslendi. Ama Jenny gitmişti.

Leah oteldeki yatağında bitkin, hasta ve üzgün bir şekilde uzanıyordu. Otelde tuvalete zor yetişmiş ve oradan bir saatte çıkamamıştı. Hiç kimsenin böyle adı, korkunç bir şeyi yapabileceğine inanamıyordu.

Ama o gece düşüncesi doğrulandı. Bu olayı bir türlü içine sindiremiyordu. Bütün moda dünyasına alay konusu olmuştu ve artık kimse onu çalıştırmak istemezdi. Ertesi gün şirketten ücretini aldıktan sonra bir bilet ayarlayıp doğru ait olduğu yere, Yorkshire'a dönmeye karar verdi.

Yüzünden bir damla yaş süzüldü. Ama yarın bu zamanlar evdeki küçük yatağında sevgili annesinin kollarında olacağını düşünerek gözyaşlarını tuttu.

Başına gelebilecek en kötü şeyi de atlattığına sevinerek uykuya daldı.

Leah ısrarlı bir kapı çalınışıyla rüyasından uyandı.

Zayıf bir sesle, “Kim o?” diye seslendi.

“Ben, Carlo, aç da gireyim.”

“İyi değilim. Git.”

“Tatlım, bunu senden rica ediyorum. Kapıyı aç. Sen açana kadar gitmeyeceğim.”

Leah isteksizce ve sendeleyerek ayaklarının üzerine bastı, kapıyı açtı ve bacaklarında ancak yatağına dönecek kadar güç bulabildi.

Carlo geldi, gözleri endişeyle dolu yatağının başucuna oturdu. Elini eline aldı. “Nasıl hissediyorsun?”

“İyiym. Sanırım biraz daha iyi hissediyorum. Çok üzgünüm Carlo.”

“Özür dilemeye kalkışma şimdi. Jenny, Maria’nın yaptığını bana anlattı ve güvenilir bir kaynaktan aldığım habere göre bu gerçekten doğru. Hepsi benim hatam. Onun böyle bir şeyi anlayışla kabulleneceğini düşünerek aptallık ettim. Çok üzgünüm bebeğim.”

“Çok kötü bir şeydi. Ama mankenliğin bana göre olmadığını anlamamı sağladı. Yarın eve dönüyorum,” dedi Leah üzüntüyle.

Carlo’nun kahverengi gözlerinde tekrar endişe parladı. “Böyle bir şey yapmayacaksın! Bana bak!” Giomo adlı bir gazeteden alınan bir fotokopiyi eline tutuşturdu. Orada, ön sayfada Leah’nın defilede sondan bir önceki giysisi içinde büyük bir resmi ve fotoğrafın üstünde büyük puntolu bir yazı vardı.

“Ne diyor Carlo?” Gazeteyi geri verdi, Carlo tercüme etti.

“Kim bu kız? diyor. Gerisini okumamı ister misin?”

Leah, “Tamam,” diyerek omzunu silkti.

Carlo boğazını temizledi. “Bu, Carlo’nun dün akşamki defilesinde sansasyon yaratan esrarengiz manken. Defile sonrası partide yoktu. Bir gece kulübünde Carlo’yla kol kola görüldü. Pazartesi gecesi dışında kimse hafta boyu onu kentin hiçbir eğlence yerinde görmedi. Pazartesi gecesi ise orada yalnızca beş dakika kaldı. Rus aristokrasisinden, çar soyundan geldiği söylentisi var.”

Leah burada kendini gülmekten alamadı.

“Moda dünyasında hiç kimse Carlo’nun neden eski sevgilisi Maria Malgasa’ya gelinlik giydirdiğini anlamadı. Böyle bir şeyi yeni yıldızını seçtikten sonra Maria’yı yumuşatmak amacıyla yapmış olabileceğinden şüphe ediliyor. Gizemli mankenin podyumdaki

doğal güzelliği, göz kamaştırıcılığı yalnızca Maria'nın kendisini daha cüretkârca sergilemesine yaradı. Bu defilede onun ancak Penthouse'da görülebilecek bazı yerleri eskisinden daha yapmacık göründü."

Carlo sırtarak sordu. "Devam etmemi ister misin?"

"Hayır."

"Maria'nın kendi kazdığı kuyuya düştüğünü görmüyor musun? Senin gelinliği giymemiş olman ve partide görünmemiş olman medyanın sana ilgisinin daha da artmasını sağladı. Diğerlerinin aksine gece yaşamını sevmemen güzel. Böylece gizemli biri oluyorsun. Basının bundan daha fazla hoşlandığı bir şey yoktur."

"Ben yine de eve gidiyorum Carlo." Leah başını diğer yana çevirirken Carlo içini çekti.

"Bu senin kararın. Bu kadının yaptıklarına çok üzüldüğünü anlıyorum. Ama en iyi cezayı aldığını görmüyor musun? Senin varlığın onu çok korkutuyor. Onu ve diğer kızları gölgede bırakıyorsun. Seni sevmiyorlar, çünkü farklı olduğunu biliyorlar. Eve dönersen ellerini çırpacak ve kazandıklarını düşünecekler. Anlıyor musun?"

Leah hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Kaç yaşında olduğunu sorabilir miyim Leah?"

"Yeni on yedi oldum."

"Ahh, benim bebeğim, şimdi anlıyorum. Bütün bunlarla cebelleşmek için fazla gençsin. Ama öğreneceksin. Sanırım hem zeki hem de hassas bir kızsın. Şu andan itibaren seni tıpkı bir çocuk gibi koruyacak olan Carlo var yanında." Kızın saçını parmaklarıyla yüzünden alıp arkaya doğru taradı. "Seni öpmeye çalıştığım için özür dilerim. O kadar güzel ve olgun görünüyorsun ki yirmisinden büyük olduğunu sandım. Kalırsan sana bir daha asla dokunmayacağıma söz veriyorum. Sözüm söz."

Leah döndü, ona baktı.

"Kalmalısın Leah. Bu, senin geleceğin."

Leah ertesi sabah asansörden çıktığında kendisini bekleyen fotoğrafcılarla burun buruna geldi.

Yeni yaşamı başlamıştı.

Bölüm İki

Londra, Ağustos 1981

1

“Hepsi bu, çocuklar. Kadehlerimizi sıradan genç adamlar olarak geçireceğimiz bu son haftaya kaldıralım. Pek yakında, ilk konferansımıza gitmek için on birden önce evden çıkmak yerine şafakta uyanacağız. Akşamdan kalma olup uyuyacağımıza akşam saat yediye, sekize kadar çalışacağız. Bu yeşil ve mutlu diyarın sarhoş, sorumsuz gençleri olmak yerine iftiharlan olacağız.”

Savory Grill'deki yuvarlak masanın etrafında oturan beş genç adam kadehlerini kaldırıyor, neşeyle konuşuyorlardı.

“Düşünüyorum da, sadist hocamın başıma yığıldığı işlerin çokluğundan şikâyet ederdim,” diye homurdandı Rory.

“Sen en azından uzun öğle tatilleri alıyordun. Bu, bizim gibi zavallı eski tıp öğrencileri için fazla bile,” diye sırttı Toby.

Sebastian, “Sanırım Brett hepimizden iyi durumda. Biz bir maaşla çalışmakla yetinip kariyerlerimizi tamamlamayı planlarken o daha şimdiden babasının yanında maaşlı çalışmaya başladı. Oh ne güzel,” diye takıldı. Sözlerinde hiç kıskançlık yoktu.

Brett omzunu silkti. “En yüksekte olmak, çetin bir iştir arkadaşlar, ben biliyorum,” diye takıldı. Herhangi birinin yerinde olmayı isterdi. En iyi dört arkadaşı gelecekteki kariyerlerine dair seçimlerini yapmışlardı. Aynı şeyi yapmak için o da dolgun maaşından isteyerek vazgeçmişti.

Brett'in Cambridge'teki üç yılı güzel geçmişti. Bittiğine çok üzgündü. Öyle çok çalışmamıştı. Hukuk, sanatçı ruhunu tatmin etmiyor, ayrıntılarda yoğunlaşıyordu. Üniversitenin bu geceler gibi

arkadaşlar edindiği, daha bohem bir atmosferi olan bölümlerini kendine daha yakın hissediyordu.

Footlights drama kulübüne girdi ve manzara resimleri yapmaya, benzeri etkinliklere katılmaya başladı. Cambridge'ten dışarı çıkmaya zaman bulabildiğine şaşıyordu. Üzgün üzgün masadakilere baktı. Önce Footlights'da Noel için olağanüstü bir pandomim sunan Toby. Sonra üç yılının çoğunu öğrenci birliğinin barına veren Rory. Mükemmel bir sesi olan ve King's'teki koroda söyleyen Sebastian. Yazdığı harika oyun Footlights'da sahneye konulan, en yakın arkadaşı Mark.

Ama henüz hiçbir yeteneklerini geliştirme konusunda bir karar vermemişlerdi. Kariyerlerini seçmişlerdi. Sanki diplomalarını aldıkları anda zevkli geçen son birkaç yılın bittiğini kabullenmiş görünüyorlardı. Saygın mesleklerde, güzel ve medeni yaşamlarına başlamadan önce onların Cambridgeli gibi davranmaları, taşkınlıklar yapmaları olağan karşılanırdı.

Bunu kabullenemeyen tek kişi Brett'ti. Gelecek hafta babasının yanında çalışmaya başlayacaktı. Bu, onu korkutuyordu. Cambridge'in kendi içine kapalı yaşamında Brett iyi vakit geçiren herhangi bir öğrenciydi yalnızca. Şimdi, daha ayrılışının üzerinden yalnızca iki ay geçmesine rağmen kendisiyle arkadaşları arasındaki farkı hissediyordu.

"Bunu ben ödeyeceğim çocuklar." Brett cüzdanını açtı, içinden altın rengi bir Amerikan Express kartı çıkardı, deri kapaklı dosyanın içine koydu. Masadakilerin hiçbirisi yoksul değildi, Britanya'nın en aristokrat kökenli ailelerinden geliyorlardı. Ama hem kendisi hem de onlar, babasının zenginliğinin tamamen farklı bir düzeyde olduğunu biliyorlardı.

Sebastian sıradan bir sesle, "Şerefe Brett," dedi. "Şimdi hepimiz neler hissediyorsunuz, bilemiyorum. Ama ben henüz eve gitmeye hazır değilim. Her zaman olduğu gibi bu gece şehrin en çılgın partisine gitmek için davetiyeler var elimde. Kız kardeşim Bella getirdi bana da. Tramp'te bir mankenin yaş günü partisiymiş. Hoş olacak gibi görünüyor." Kaşlarını kaldırdı.

Brett'in yüreği kalktı biraz.

Hayır, göz kamaştırıcı başarısını ve dünyanın en çok kazanan mankeni olduğunu bilse de bu gece onun burada olamayacağını düşündü.

Onu unutmak için elinden geleni yapmıştı. Ama son yıllarda her dergide çıkan resimleri bunu zorlaştırıyordu.

Okuldayken birkaç ilişkisi olmuştu. Hepsi de Cambridge'ten bir delikanlı avlamış havasındaydılar. Ama hiçbiri, ilk aşkı için yüreğinde sakladıklarının yerini tutamadı. Ne kadar kadınsı, güzel, yumuşak olsalar da, ne kadar ustalıkla ona yaklaşırsalar da o hâlâ gözlerini kapatıp Leah'yı düşünüyordu.

Mantıklı olarak düşününce bir kızla yaşadığı bu ilk aşk deneyiminin bütün ruh halini altüst edip etmediğini merak ediyordu. Ama Leah'nın resimlerini her görüşte adeta kalbi duruyor ve bir gün onunla karşılaşmak üzerine düşler kuruyordu.

"Haydi, gelin taksi turalım. Biz gitmeden en güzel kızların seçilmesini istemeyiz." Garson Brett'in gold kartına kibarca uzanırken Sebastian masadan kalktı.

Kapı görevlisi bir siyah taksiye işaret etti. Tramp'e doğru yola çıktılar.

* * *

"Tatlım, bu gece her zamankinden daha fazla göz kamaştırıyorsun." Carlo, Leah'nın Holland Park'taki evinin kapısında, kızı iki yanağından öptü.

Leah, "Teşekkür ederim Carlo," diye gülümsedi. "Şimdi gel de annemle tanış." Leah koridorda ona yol gösterdi. Carlo'nun bu gece için ona özel olarak hazırladığı beyaz elbise, o yürüdükçe hafifçe hışırdıyordu. Carlo büyük, konforlu oturma odasına girdi. Orada Yves Saint Laurent'den siyah elbisesi içinde rahatsız görünen kırklarında bir kadın oturuyordu.

"Anne, bu Carlo."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Porselli. Leah'mız sizden çok söz etti."

“Sence annem çok hoş görünmüyor mu? Dün alışverişe gittik, bu elbiseyi bu gece için seçtik.” Leah gururla annesine baktı.

“Bayan Thompson, çok güzel görünüyorsunuz. Leah’nın güzelliğini nereden aldığını şimdi anlıyorum.”

Bayan Thompson biraz utangaç bir tavırla kımıldandı. “Şey, çok kibarsınız, Bay Porselli. Ama ben kendimi etek ve önlükle çok daha rahat hissediyorum.”

“Önlük?”

“Annem iş önlüğünü kastediyor,” diye açıkladı. “Bence resim gibisiniz. İşte ikinize de şampanya.” İkisine de birer bardak verdi.

“Ah, si, bu hem bir kutlama gecesi hem de hüznün. İlham perim gelecek hafta Amerika’ya gidiyor.”

“Boş ver Carlo, bu kadar üzülecek bir şey yok! New York’a bir kozmetik firmasıyla anlaşma yapmaya gidiyorum. Ama galiba zamanımın çoğunu orada geçireceğim. Şu anda bütün etkinliklerin asıl merkezi orası, biliyorsun.”

Carlo başını salladı. “Si, Leah. New York, Milano’dan uzak. Bunun için üzgünüm.”

“Altı hafta içinde senin defileni tamamlamış olacağım. Şimdi gitmeden önce sana bir şey vereceğim anneciğim. Biliyorum, bu benim yaş günüm, sen bana armağan alırsın. Bana söz ver; armağanımı kabul edeceksin.” Antik maun çalışma masasına doğru ilerlerken Leah çok ciddi görünüyordu. Oradan bir zarf çıkardı. “İşte,” diyerek annesine verdi.

“Haydi aç.”

Bayan Thompson zarfı alırken kızının heyecanlı yüzüne baktı. Yavaşça açtı, içinden bir deste kâğıt çıkardı. Üzerlerinde yazan anlaşılmaz hukuksal terimlere baktı. İlk sayfada kendisinin ve kocasının isminin üç dört kez geçtiğini gördü.

“Bu ne Leah? Vasiyetnameye benziyor,” dedi kaşlarını çatarak.

Carlo da Leah da kahkahalarla güldüler. “Vasiyetname değil anne. Oxenhope’da yeni bir bungalovun tapusu. Babam ve senin için.”

Bayan Thompson elindeki kâğıtlarla sessizce en yakınındaki koltuğa oturdu. Leah yanına gidip önünde diz çöktü. Bayan Thompson kızının gözlerinde parlayan yaşları gördü.

“Leah, tatlım, bunu kabul edemem.” Onun gözlerinden de yaşlar süzölmeye başlamıştı. “Sen bana ve babana zaten çok şey verdin.”

“Kabul etmelisin anneciğim. Ben biraz da bunun için manken oldum; sana ve babama armağanlar almak için. Bu bungalov babamın tekerlikli sandalyesine göre özel olarak tasarlandı. Güzel bir oturma odası, ikiniz için büyük bir yatak odası, bir de ben gelince kalabileceğim bir oda var.”

“Harikasın Leah.” Bayan Thompson birden gözyaşlarına boğuldu, birbirlerine sıkıca sarıldılar.

“Teşekkür ederim. Umarım bütün parayı bitirmemişsindir. Paranı kendine ayırmalısın. Sonuçta onu kazanan sensin.”

“Üzölme. Benim kendime yıllarca yetecek kadar param var, Carlo nasıl yatırım yapacağımı bana gösteriyor,” Leah gülümsedi. “Bu hafta sonu Yorkshire’a gelip seni ve babamı oraya götüreceğim,” dedi gururla.

Carlo bu dokunaklı sahneyi izliyordu. Derken öksürdü. “Haydi hanımlar, gitme zamanı.”

Uzun zamandır bu geceyi bekliyordu. Sabırsızdı.

* * *

Miranda ünlü gece kulübünde içeriye doğru giren kalabalığı izledi. Dışarıda bekleyen kalabalık bir fotoğrafçı grubu vardı. Miranda kendini bir yıldız gibi hissetti. Bu duygu çok hoşuna gitti. İçeri si tıklım tıklımdı. Tavandan sarkan manşeti okudu:

“Yirmi birinci yaşıñ kutlu olsun Leah, Bütün arkadaşların,” diye yazıyordu.

İçindeki kıskanç hesaplaşma yeniden başladı. Miranda kendisi kirli bebek bezleriyle cebelleşip dururken Leah’ya olanlara inanamıyordu.

'Rose ve Ailesi'ne bir davetiye göndermekle Leah'nın büyük bir incelik göstermiş olduğunu kabul etmeliydi.

Chloe ve Rose'la birlikte Yorkshire'dan dün gelmişlerdi. Rose'un Roddy'yle işi vardı. Roddy'nin evinde Chloe'ya bakabileceğini, onun da partiye katılabileceğini söylemişti.

Bu gece onun için bir şanstı. O da bu şansını kullandı.

Leah'nın limuzini kulübün önünde durunca paparazziler toparlandılar. Tramp'ın sahibi onu merdivenlerde selamladı. Carlo da kırmızılar içindeki Bayan Thompson'ı getirdi.

Fotoğrafçılardan biri, "Carlo, Leah'ya bir doğum günü öpücüğü verir misin?" diye seslendi.

Carlo başını salladı ve Leah'yı tutup ayaklarını yerden keserek dudaklarından kuvvetlice öptü.

"Harika!" Tam flaşların patladığı sırada Brett ve arkadaşlarını getiren taksi, limuzinin arkasına yanaştı.

Brett uzun boylu İtalya'nın Leah'yı tekrar yere bırakıp o mükemmel çıplak omuzlarına kolunu attıktan sonra içeriye doğru gözden kayboluşunu izlerken adeta kaldırıma çakılmış gibiydi.

Brett kendini çok kötü hissetti. Bir an önce oradan kaçıp uzaklaşmak istedi.

"Dinleyin çocuklar, ben fikrimi değiştirdim. Eve gideceğim. Siz dördünüz gidin, ben..."

Hepsi aynı anda, "Kes sesini Brett," diye bağıldılar ve onu girişe doğru ittiler.

Kulübe girdikleri sırada Leah hayranları tarafından kuşatılmıştı. Brett fark edilmeyeceği bir köşeye çekilip gecenin bir an önce bitmesini diledi.

Carlo, Leah'yı uzaktan izliyor, bu gecenin tümüyle ona özel olmasını istiyordu. Herhalde daha sonra onunla birazcık konuşacak zamanı olurdu.

Onun Milano'daki otelde hasta yatağında, kariyerini bırakmaya ve Yorkshire'a dönmeye karar verdiği zamanı anımsayarak gururlandı. Şu anda kariyerinin zirvesinde, etrafında hayranlarıyla, ölçülü, mükemmel bir dişi olan Leah, onun eseriymi.

Bir parça ham ipeğin işlenmesi gibi, onu özenle işleyerek kendi kökenlerine tamamen ters düşen sıradışı bir forma sokmuştu. Bunu, bütün büyük tasarımcıların yapması gerektiği gibi, detaylara önem vererek, zaman, yetenek ve sabırla yapmıştı. Bu dört yıl boyunca o kendi giysilerine bürünen uzun güzel vücuda elini dahi sürmemişti. Ama, Leah'yı bugün ulaştığı zirveye kadar mkem-melleştirmek için bu geceye kadar harcanan zamana değdiğini biliyordu.

Bugün artık yirmi bir yaşındaydı ve Carlo yeterince beklemişti.

* * *

“Merhaba güzelim. Dans etmek ister misin?” Uzun boylu, yaşlıca bir adam Miranda'ya yaklaşmıştı. Tuhaf bir yabancı aksanı vardı.

“Neden olmasın?” Adam onu piste çıkardı. İlk gençliğinde balolarda öğrendiklerini bugünün saldırgan disko müziğine uyarlamış olan yaşlı centilmen müziğe göre kımıldanmaya başladı.

Miranda adamı inceliyordu. Büyük bir olasılıkla atmışlı yaşlarının ortalarındaydı. Seyrek saçlıydı ve yüzü incecik mavi damarlarla kaplıydı.

Kısacası bu adam kesinlikle açık olunacak biri değildi. Ama kolundan sarkan altın Roleks saatle pahalı giysisi göze çarpıyordu. Dört yıldır saklı kalan dans yeteneğini ustalıkla sergilemeye başladı. Yalnızca bir kısmı lame elbisesinin altında kalan göğüslerini cömertçe sergiliyor, adama sürtünerek adeta bir hayvan duyarlılığıyla kımıldıyordu.

Müzik bitti, adam onu bara yönlendirdi.

“şampanya?” diye sordu.

Miranda başını salladı.

Miranda baştan çıkarıcı bir edayla adamı süzerken o da şakayla, “Söyle bakalım senin gibi güzel bir kız burada neler yapıyor?” diye sordu.

“Doğum günü kutlanan kızın eski bir arkadaşıyım.”

"Ahh, Leah. Çok güzel, senin gibi." Adamın parmakları kızın göğüs hatlarında gezindi. "Haydi gidip sessiz bir yer bulalım da bana kendini anlat." Adam şampanyayı aldı. Miranda bir adım arkasında bardan uzaklaştı.

* * *

Leah bayanlar tuvaletinden çıktığında dakikalarca önce bu yeri terk etmeye karar veren Brett'le yüz yüze geldi.

Yüreği amansızca çarpmaya başladı. Brett'in kendisine nasıl ihanet ettiğini anımsamak istedi. Ama tek görebildiği uzun yıllardır rüyalarının bir parçası olan o delikanlıydı.

Brett'in boyu uzamıştı. Gençliğinin hatları daha bir oturmuş, her zamankinden daha çok Rose'a benzemişti.

Onlar orada öylece dururlarken kırlarda geçirdikleri o mükemmel günlerin anıları, yol açtıkları üzüntüleri inkâr edercesine canlanmaya başladılar.

"Merhaba," dediler aynı anda, sonra güldüler.

"Mutlu yıllar Leah." Bunca zaman sonra onun ismini söylerkenki sesi içini sızlattı.

"Teşekkür ederim."

Brett onu burada tutmak için çabucak söylenecek bir şeyler aradı.

"Çok güzel görünüyorsun Leah." Biraz basma kalıptı, ama her sözcüğü yüreğinde hissederek söylemişti.

Brett'in dudaklarından dökülen bu sözler Leah'ya oradaki yüzlerce insanın söylediklerinin hepsinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

"Sen de iyi görünüyorsun. Gidiyor musun?"

Kahretsin. Kurtar kendini bundan moruk. Belki de gitmesini istiyordu.

"Şey..."

"Şimdi bir kutlama var. Hiç olmazsa kalıp şampanya iç," Sözler Leah'nın dudaklarından hızla döküldü.

Brett rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Çok sevinirim."

Müzik durduğunda içeriye doğru kızı takip etti. Kulüp sahibi dans pistinin ortasına çıktı ve ellerini çırttı.

“Bayanlar, baylar, armağanlarınız varsa,” gülmeye başladı. “Ben...”

“Leah, neredeydin? Gel benimle.” Carlo Brett’i orada bırakıp Leah’yı kulüp sahibinin yanına götürürken kaşları çatılmıştı.

Carlo, Leah’yı dans pistine doğru çekerken Leah arkaya döndü ve yarım ağızla, “Sonra görüşürüz.” dedi.

“Şimdi sözü Bay Carlo Porselli’ye bırakıyorum,” Kalabalıktan bir alkış yükseldi. “Kendisi hepinizin bildiği gibi Leah’ya ilk büyük şansı veren ve aynı zamanda bu gecenin düzenlenmesinde büyük katkıları bulunan kişidir.” Salondakiler bir yandan Carlo’nun şerefine şampanyasından bir yudum alırken bir yandan da kuvvetlice alkışlıyorlardı.

Brett, Carlo’nun kıza bakışlarındaki sahiplenmeyi seçebiliyordu. Ondan sahip olduğu bir şeymiş gibi söz ediyordu. Carlo kendi yaptıklarını yüceltirken Leah da başı utangaçça öne eğik yanında duruyordu.

“Lütfen, bardaklarınızı Leah için kaldırır mısınız?”

Hep bir ağızdan, “Leah’ya,” dediler.

“Leah’ya,” diye fısıldadı Brett neredeyse yalnızca kendi duyabileceği bir sesle.

“Şimdi yeni yaşına girdikten sonra seninle dans eden ilk erkek olma şerefine nail olmak isterim.” Carlo elini kıza doğru uzattı ve onu pistin ortasına doğru getirdi. Lennon’un bir numaralı parçası olan “Woman”ın yavaş ve ritmik sesi kuvvetle yankılanmaya başlayınca kalabalık bir halka oluşturarak çifte yer açtı. Carlo kollarını Leah’ya dolayıp kendine çekince Brett olduğu yere iyice sindi. Dans ediş tarzlarına bakılırsa bu ikisinin aralarında romantik bir ilişki olduğu ortadaydı. Daha fazla seyretmeye dayanamadı, döndü.

“Leah, bu gece için ne kadar uzun zaman bekledim,” diye mırıldandı kızın saçına doğru.

Carlo’nun ses tonunda her zamankinden daha farklı bir şeyler vardı. Milano’da onu öpmeye çalıştığı ilk gecedeki ses tonuna benziyordu. Kız birdenbire kendisini rahatsız hissetti.

Etraflarında halka oluşturmuş insanlann bakışları ikisi üzerinde ilgiyle yoğunlaşmıştı. Leah bekleneni tahmin edebiliyordu.

Carlo kızın yüzünü kendisinininkine doğru kaldırırken, “Öp beni Leah,” diye fısıldadı.

“Carlo, ben...”

Ama kız daha reddetmeye kalmadan adamın dudakları dudaklarındaydı. Kız dudaklarını çekti. Başını adamın omzuna gömdüğünde kalabalıktan bir alkış daha patladı.

“Lütfen Carlo, utanıyorum.”

“Hâlâ çok utangaçsın küçüğüm. Sorun değil. Daha sonra baş başa kalabileceğimiz bir sürü zaman olacak. Benim otelime gelmeni istiyorum. Doğum günü armağının orada, odamda.”

şarkı bitti, şimdi daha hızlı bir şarkı çalıyordu.

“Affedersin Carlo, görmem gereken biri var.”

Leah kendini onun kollarından kurtardı, Carlo bakışlarıyla Leah’yı aramaya başladı. Çıkışa doğru ilerlediğini gördü. Çabucak ona doğru gitti.

“Yine gitmek mi istiyorsun?”

“şey, evet öyle.”

Leah bütün eğitimine rağmen bir adama gitmek istediğini doğallıkla nasıl ifade edebileceğini hiç bilmiyordu.

Brett cesaretini toplayarak, “Ben gitmeden kısa bir dansa ne dersin?” dedi.

“Hey, hey. Balonun yıldızını tavladığını söyleme sakın.” Brett’in arkadaşı Toby sosyeteden bir kızla sarmaş dolaş onlara katıldı.

“Leah ve ben... eski arkadaşlarız. Haydi Leah.” Toby’nin yanındaki kızla hali Brett’in o kırılgan beyaz eli tutup Leah’yı dans pistine götürme fırsatını verdi.

Brett diskjokeyin pikaba romantik bir şeyler koymasını bütün kalbiyle diledi. Böylece kızı kollarına alabilirdi. Aksine yüksek tempolu bir disko parçası acımasızca kulaklarda çınlamaya başladı. Bu durumda Brett’in Leah’ya hiçbir şey söyleme şansı kalmamıştı. Kız zerafetle karşısında dans ederken çekingen gülümsüyordu.

Şarkı sona erdi ve Diana Rose'un Lionel Richie ile düetindeki coşkun sesi pisti sardı. Brett cesaretini toplayarak, kızı kollarına aldı.

Brett, "Uzun zamandan sonra seni tekrar görebilmek gerçekten büyük mutluluk," dedi cesaretle.

"Ben de sevindim," karşılığı geldi.

Bu mükemmel vücudu hissetmek bütün vücuduna dalga dalga heyecan veren bir elektrik yayıyordu. Kızı daha yakına çekti.

"Seni tekrar görmek, neler olduğunu anlatmak isterim Leah. Ama ne yazık ki pazar günü New York'a uçuyorum. Babamın merkez bürosu orada ve ben pazartesi orada işe başlıyorum. Belki sana yazabilirim."

Leah kıkırdadı. "Uçak pullu zarf almaya kalkma Brett. Ben de New York'a gidiyorum. Chaval Cosmetics firmasının bir kampanyasında çalışmaya başlıyorum. Salı günü uçacağım."

"Vav, ne rastlantı! Nerede kalacaksın?"

"İlk birkaç hafta Plaza Otel'de olacağım. Sonra en iyi arkadaşım Jenny'yle bir daire bulacağız. Şu anda orada başka bir kozmetik firması adına çalışıyor."

Brett, "Yalnız mı gidiyorsun yoksa Carlo da seninle mi geliyor?" diye çekinerek sordu.

"Yalnız. Carlo'nun koleksiyonları için düzenlenecek defileleri var. O yarın Milano'ya uçacak."

"Seni otelinden arayabilir miyim?"

"Evet."

"Leah." Bir el kızı kabaca çevirdi. "Sanırım gitme zamanı geldi!" Carlo hafifçe sendeliyordu ve Leah onun sarhoş olduğunu görebiliyordu.

"Carlo, korkarım ki eve gitmeliyim. Annem benimle kalıyor, unuttun mu? Armağanı başka zaman verirsin."

Carlo patlamak üzereydi. Brett'e, "İzin verir misin?" dedi ve Leah'yı ön kapıya doğru sürükledi.

"Dur Carlo, canımı acıtıyorsun!" Bileğini ondan kurtarmaya çalıştı.

“Kusura bakma, ama benimle gelmelisin. Her şeyi hazırladım.” Kızı basamaklardan aşağıya çekti. Leah paparazzilerin gitmiş olmaları için dua ediyordu.

“Carlo, bırak dedim!” Kolunu kurtarmaya çalıştı. Bu, tanıdığı Carlo değildi. Hafiften bir korku duydu.

Basamakları inince Carlo bir taksiye işaret etti. Leah çaresizce kolunu kurtarmaya çalışıyordu.

“Seninle gelmiyorum Carlo, sarhoşsun.” Carlo, kızı taksiye sokmaya çalışırken o da karşı koymak için elinden geleni yapıyordu.

“Leah, taksiye binecek misin!”

“Hayır!” diye bağırdı kız hiddetle.

İki güçlü kol Leah’yı omuzlarından tuttu ve onu çekip Carlo’dan kurtardı.

“Bayanın sizinle gelmek istediğini sanmıyorum Bay Porselli.”

Leah sesi tanıdı ve dönünce sırtında üç kamerayla arkasında duran Miles’i gördü. Carlo’yu taksinin içine itti ve kapıyı kapattı.

“Bu adamı otele götürün.”

Sürücü Miles’i selamladı ve taksi hareket etti.

Leah, “Teşekkürler Miles,” dedi müteşekkire. “Bu gece ona ne oldu bilmiyorum. Onu hiç böyle görmemiştim.”

Miles hiçbir şey söylemedi. Yalnızca o her zamanki tuhaf bakışlarını kızı dikti.

“Leah, iyi misin?” Brett ona doğru koştu, endişesi yüzünden okunuyordu.

“Evet iyiyim. Miles’a dua et.”

Brett, “Merhaba Miles. Burada ne arıyorsun?” diye merakla sordu.

Miles, “İşimi yapıyorum,” dedi soğuk bir sesle.

“Miles kendi adına fotoğrafçılık yapıyor. Çalışmaları ulusal gazetelerde çıkıyor hep.” Leah, Miles’in gece kulüplerinin ve lokantaların girişlerinde bekleyip zengin ve ünlülerin aykırı pozlarını yakaladığını, sonra da Fleet Caddesi’ndeki bazı basına el altından sattığını söylemedi.

Miles, “Sana bir taksi çağırayım,” dedi.

“Gidip annemi getirmeliyim. Hâlâ içerde.”

“Ben gidip bulurum. Sen arabaya atla.” Miles geçen bir taksiye el salladı ve kulübe girip gözden kayboldu.

Brett, “Hoşça kal Leah. Seni New York’ta göreceğim,” diye gülümsedi.

“Evet, orada görüşürüz.”

Kaldırımında dururlarken bir suskunluk oldu. Tam Brett onu kol-larına çekip öpecekti ki Miles, Bayan Thompson’la birlikte göründü, caddeye çıktılar.

Leah ve annesini taşıyan taksi yüz metre kadar ilerledi. Leah ona bakarak gülümsedi.

Brett kafasını toparlamak için gecenin bu serinliğinde babasının Knightbridge’deki küçük dairesine yürümek istedi.

İkisi de New York’ta. Bu, kader olmalıydı. Carlo? Belki şimdiden geç kalmıştı. Ama denemek zorundaydı. İkinci bir şans verilmişti. Bu kez onu iyi kullanmalıydı.

Miles da Leah’yı düşünerek Chelsa’daki küçücük kiralık evine yürüdü. Yanı dolu bir Scotch buldu ve sakinleşmek için büyük bir bardak doldurdu.

Carlo piçinin boğazını sıkmamak için kendini zor tutmuştu. Leah’nın özel biri olduğunu anlamıyor muydu? O, tapılacak bir kadındı, ucuz bir sokak kadını gibi davranılacak bir kadın değil. Özel odasının anahtarını buldu, kapıyı açıp girdi. Duvarlardaki fotoğraflar her zaman olduğu gibi onu sakinleştirdi. Kesinlikle biliyordu ki o kız bir gün kendisinin olacaktı. Bu odada hep olduğu gibi mas-turbasyona başladı.

Ama bu gece olmuyordu.

Kapıyı kapatıp çıktı, oturma odasındaki telefona gitti. Bir numara çevirdi, bir kadın sesi yanıt verdi. Bir dakikalık konuşmadan sonra ahizeyi yerine koydu, onun yalnızca birkaç sokak ötede yaşıyor olmasından memnundu.

Kapı çaldı, Miles kızı içeriye aldı. Hiç beklemeden onu yatak odasına aldı. Kız onun elbiselerini çıkarırken o da kızinkileri çıkardı. Işıkları kapattı, bir tek yatağının yanındaki gece lambasını söndürmedi.

Kadın hazırdu, uzun ince vücudu gergin uzanıyordu. Adamın bununla ilişkisi diğerlerinden uzun sürüyordu. Kadın onun kaba oyunlarından hoşlanıyor, onun sıradışı arzularını olumlu karşılıyordu. Uzun kahverengi saçları da avantaj oluşturunuyordu. Yüzünün bir kısmını kapatan saçlarıyla neredeyse onun Leah olduğuna inanıyordu.

Her hareketiyle sanki altındaki kadına hükmediyordu. Ne bu kadını ne de parayla ilişkiye girdiği diğer kadınları öpmezdi. Bu, aşk değildi. Bu, yalın, kaba bir seks gereksinimiydi.

Kıza, "Haydi sözlerini söyle," diye emir verdi.

"Yap beni," dedi kadın. Gözleri kapalı, ellerini kendi teninde gezdirirken haz duyuyordu.

"Daha yüksek sesle orospu!" Miles'in hareketleri sertleşti.

"Yap beni!"

Sertçe kadının yüzüne vurdu, kadın çığlık attı. "Daha yüksek!"

Kadın yanıtlamaya zaman bulamadan adam daha da canını yakmaya başladı. Kadının acı çığlıklarından zevk duyuyor, bu yüzden de tüm gücüyle canını yakmaya devam ediyordu. Kadın söylediklerini harfiyen uyguluyordu. Çünkü onun tarzından hoşlanıyordu. Ama bu gece korkmaya başlamıştı. Bu gece çok daha vahşiydi.

Şimdi de kadını tokatlamaya başladı. Bunu dudaklarından kan gelinceye kadar sürdürdü.

"Dön arkanı, orospu!"

Aksini yapamayacak kadar korkmuştu. Dudaklarından akan kan yastığa damlıyordu. Bu vahşet, adam tatmin oluncaya kadar sürdü. Sonra Miles banyoya gitti, kapıyı kilitledi. Çıktığında kadın üstünü giyinmiş, gözleri yaşlı, yüzü darmadağınık kapıda duruyordu.

"Piç! Senin gibi adamlar hapsedilmeli. Bir daha beni arama. Ararsan seni polise şikâyet ederim. Bir gün birini öldüreceksin." Kapıyı kapattı. Miles iki kat merdiveni aceleyle inişini duydu. Gü-lümsedi, omzunu silkti.

Yarın bir yenisini bulmak zorundaydı. Bu sorun değildi. Seks yapacak kadını bulmak kolaydı. Ama hep aynıydı. Hiçbiri birkaç seanstan fazla sürmemişti. Oysa bu kızdan ümidi vardı.

Miles buruşuk çarşaflarına oturdu, kanlı yastık kılıfını çıkardı. Şimdi iyi hissediyordu ve sakinleşmişti. Gözlerini kapattı.

2

Miranda gözlerini açtı, başı çatlayacak gibiydi. Nerede olduğunu bilemeden oturdu, etrafına bakındı. Hiç de bildik bir oda değildi, bir türlü nerede olduğunu anımsayamıyordu. Vücudunun bir kısmı çarşafın altında idi. Çıplak olduğunu fark etti. Giysileri iç çamaşırları ve ayakkabılarıyla birlikte odanın bir köşesinde fırlatılmış duruyordu. Yatağın yanındaki komidinin üzerine bir not ve bir miktar para bırakılmıştı. Notu okudu.

“Sevgili Miranda,

Dün gece için teşekkürler. Çok hoştu. Bu hafta sonunda yatımla Yunanistan’da olacağım, senin de gelmeni çok isterim. Lütfen bu gece saat altıda burada ol. Havaalanına birlikte gideriz. Yardımcım seni arayacak. Senin pasaportunu o hazırlıyor. Alt kattaki butikten seçmen için giysi getirecekler. Bu öğleden sonra kendine bir armağan al.”

Not okunaksız imzalanmıştı. Miranda adamın adını ve dün gece olanları anımsamak için beynini zorladı. Çok şampanya içtiğini, sonra adamın kendisini sendeleyerek gece kulübünden çıkışını anımsadı. Ama sonuç olarak hepsi bulanıktı.

“Kahretsin!”

Rose belki de cinnet geçiriyordur. Bir yandan Roddy’nin numarasını anımsamaya çalışırken yatağın yanındaki telefonun ahizesini kaldırdı.

Ciddi bir ses yanıtladı. “Resepsiyon.” Miranda bir otelde olduğunu farkına o an varabildi.

“Şey, evet. Bana bilinmeyen numaralardan bir numarayı sorabilir misiniz?” Miranda kadına Roddy’nin soyadını ve adresini verdi.

“Hemen bayan. Size kahvaltı göndereyim mi?

Kahvaltı sözünü duyunca Miranda’nın midesi buruldu.

“Hayır, teşekkürler. Ama bir fincan kahve iyi olur.”

“Hemen bayan. O numarayı bulur bulmaz sizi ararım. Butiğe sipariş ettiğiniz giysileri göndermesini söyleyeyim mi?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Miranda telefon beklerken Rose’a ne söyleyeceğini düşündü. Bir kız zengin olduğu aşikâr olan bir adamla bir hafta sonu geçirmek için Yunanistan’a uçuş fırsatını asla geri çeviremezdi. Bunu bütün yaşamı boyunca düşlemişti. Jet sosyeteye katılacaktı.

Resepsiyon arayıp Roddy’nin numarasını verince, “Al sana Leah!” diye haince sırtıttı.

Birazcık düşündü ve numarayı çevirdi. Roddy yanıtladı.

“Selam Roddy. Ben Miranda.”

“Tanrım! Miranda! Şükürler olsun! Neredesin? Annen üzüntüden neredeyse yarı deli oldu. Şimdi polisi arayacaktı.”

“İyiyim. Rose’a yirmibir yaşında olduğumu, artık çocuk olmadığımı söyleyin.”

“Nereye gittiğini bize söylemeliydin tatlım. Rose bu sabah herkesi aradı, kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Buraya ne zaman geliyorsun? Annen Chloe ile Yorkshire’a dönmek istiyor.”

“Aslında ben onunla gelmeyeceğim. Leah’nın bir arkadaşı beni hafta sonu bir partiye davet etti. Rose’a iyi olduğumu söyle. Onunla pazartesi görüşürüz, Chloe’yu öpmesini söyle. Hoşça kal Roddy.” Miranda adamın yanıtlamasına fırsat vermeden telefonu kapattı. Kızıyla ilgili birazcık suçluluk duyar gibi oldu. Ama son dört yıldır bütün dikkatini kızına vermiş, kendini ihmal etmişti. Birazcık da kendisi mutlu olmalıydı.

Telefon tekrar çaldı. Resepsiyon arayanın adını söyledi. Kim olduğu hakkında Miranda’nın hiçbir fikri yoktu.

“Evet?”

“Merhaba Miranda. İsmim Ian Devonshire, Bay Santos’la çalışıyorum. Sizin için pasaport çıkarttırmamı istemişti. Pasaportunuz var mı?”

“Hayır.”

“İyi. Bu, işi kolaylaştırır. İkinci isminizi ve bazı detayları almalıyım. Böylece doğum sertifikanızın bir kopyasını Somerset House’dan alabilirim.”

“Soyadım Delancey. Doğum tarihim 23.7.1960.”

“Tamam. Öğle sıraları formlarla otele geleceğim. İmzalarsınız. Sonra onları pasaport şubesine götüreceğim. Orada bir arkadaşım var, başvurunuzu bu öğleden sonra işleme koyacak. Öğlen bana iki fotoğraf verebilir misiniz? Charing Cross İstasyonu’nda bir yer var, Savoy’dan gelen yolun aşağısında.”

Savoy. Bulunduğu yerin adı Savoy muydu? Fotoğrafi çektireceğini ve öğlen aşağıda barda onunla buluşacağını söyledikten sonra heyecanlanmaya başladı.

Telefonu kapatırken kapı çalındı. Yataktan hızla atladı, ayağa kalktığı anda başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

“Şimdi geliyorum,” diye seslendi. Bir yandan da çıplaklığını örtecek bir şeyler arıyordu. Sonunda çarşafı çekerek vücuduna sardı.

Bir oğlan üzerinde kahve, bir kırmızı gül ve buz içinde bir şişe şampanya bulunan bir tekerlekli servis arabasıyla bekliyordu.

“Şampanya ısmarlamadım,” dedi acele.

“Bay Santos’un komplimanı,” dedi oğlan.

Kapı tekrar çalındı.

“Benim açmamı ister misiniz bayan?”

Miranda başını salladı.

Aynı şık üniforma içinde başka bir görevli üzeri bir yığın kutu ve torbalarla dolu başka bir servis arabasıyla geldi.

“Butikten sizin için seçilen giysiler. Bay Santos istediğinizi seçmenizi emretti. Buradakileri beğenmezseniz aşağıdaki butiğe gelin. Eminim size uygun bir şeyler bulacaklardır.”

İki adam da bir şey beklercesine orada duruyorlardı ki Miranda birden bahşiş beklediklerini anladı. Yatağın kenarındaki paraları

anımsadı, gidip aldı. Bunların yirmisinin de ellilik olduğunu gördü. Seçeneği yoktu, ikisine bir tane verdi.

Bir azametle, belli belirsiz, "Aranızda paylaşın," dedi. Yüzlerindeki düş kırıklığı belirgindi. Onlar gittikten sonra Bay Santos'un onlara bu banknotlardan birer tane vereceğini düşündü. Paraları elinde sıkıca tutarak geniş yatak odasının diğer yanındaki ağır maun kapıya doğru ilerledi. Banyoya gireceğini zannederek kapıyı açtı. Ama onun yerine geniş pencerelerinde çiçekli ipek perdeler asılı muhteşem bir oturma odası buldu. Ağır, pahalı mobilyalar arasında şaşkın şaşkın dolaştı.

Miranda Embankment ve uzaklarda akıp giden Thames'in gümüş sularına hâkim manzara karşısında nefesini tuttu. Penthouse suit dedikleri bu olmalıydı. Yatak odasına geri döndü. Alabildiği kadar kutuyu aldı, oturma odasına getirdi. Öbür servis arabasını da oraya getirip kendine bir kahve koydu.

Etrafı kutularla sarılı yere diz çöktü, en büyük kutuyu alıp kapağını açtı. En üstte bir peçete üzerinde altın kenarlı bir kart üzerinde "*Saygılarımızla, Savoy Otel.*" yazılıydı.

Miranda ayağa kalktı, dans eder gibi yaptı. Olanlara inanamıyordu. Yeniden yere oturdu, kutunun üzerindeki kâğıtları çekti. İçinde şimdiye kadar gördüğü en güzel gece elbisesi duruyordu. Siyah ipektendi ve etiketinde dünyaca ünlü bir modacının adı vardı.

Acele üzerindeki çarşafı çözdü, elbiseyi giydi, boy aynasında kendine bakmak için yatak odasına geri döndü.

Elbise tam gelmişti. Saçını toplayıp bir eliyle başında tutarak kendi etrafında döndü.

Oturma odasına diğer kutuları açmaya koşarken, "İzle beni Leah, seni geçeceğim," diye kıkırdadı.

Bir saat sonra oda açılmış kutularla, ambalaj kâğıtlarıyla, mobilyaları örten binlerce dolarlık giysilerle kaplanmıştı. Üzerinde siyah ipek iç çamaşırlar, boynunda Hermes eşarp otururken ayağındaki deri ayakkabıların yumuşaklığına hayran olmuştu. Yalnızca bir tek açılmamış kutu kaldığını görünce düş kırıklığına uğradı. Onu yakaladı, kapağını açtı. İçinde biri küçük biri büyük, deri kenarlı iki kutu

vardı. Küçük olanı açtı, gözyaşı biçiminde ısıldayan bir çift küpe buldu. Diğer kutudan ise bunlara uygun harika bir kolye çıktı.

Miranda, "Vaav!" diye bağırdı.

Akşamdan kalmış olmanın verdiği hiçbir rahatsızlığı hissetmiyordu artık. Servis arabasına gitti, bir bardak şampanya doldurdu.

"Bu sana," dedi Miranda, kendine içti. Bir yudum aldı. Kanepeye oturacak bir yer açtı. Bütün bunlar anımsamayı bile başaramadığı bir sevişme içindi. Bir yudum daha alırken, "Oldukça iyiydim demek ki," diye kıkırdadı.

Duş aldı, pembe ipek bir bluz seçti, onu güzel bir Chanel takımla tamamladı. Odadan çıktı, aşağıya indi, kapı görevlisine metro istasyonunu sordu.

Hızlı, dinç bir yürüyüşle Charing Cross İstasyonu'nu buldu, elli poundun birini bozdurdu.

Miranda fotoğrafı beklerken saati kontrol etti. On ikiye on vardı. Otele dönüp Ian Devonshire ile bardaki buluşmaya zamanında yetişecekti.

Bu sabah olanların tuhaflığını pek de düşünmeden -ki Miranda bir gün yaşamında böyle bir şey olacağına emindi- Savoy'a yürüdü, bara gitti, oturdu.

"Miranda?"

"Evet."

Kalın gözlüklü mütevazı görünümlü, şık giyimli genç bir adam yanına oturdu.

"Ian Devonshire. Memnun oldum. İçecek bir şey?"

"Beyaz şarap."

Adam ısmarladı, sonra çantasından bir deste kâğıt çıkardı.

"Evlatlık olduğunuzu biliyorsunuz tahmin ediyorum?"

"Evet. Benim orijinal doğum sertifikam var mı orada?"

"Evet. Bir bakın."

Miranda ilgiyle kâğıdı inceledi. "Yani asıl ismim Rosstoff." Ian'a baktı, aklına bir şey gelmişti. "Orijinal ismimi tercih ederim. Pasaportumda Rosstoff'u kullanabilir miyim?" Miranda biraz daha uzun kalmaya karar verirse Rose'un kendisine dair bir şeyler bulmasını zorlaştırmak istiyordu.

“Olmaması için bir neden göremiyorum. Arkadaşıma rica ederim.”

“İyi.”

“Şimdi, burayı imzalamanızı istiyorum.” lan pasaport formunda bir noktayı işaret etti. “Doldurduğum kısımların doğru olup olmadığını kontrol edin.”

Miranda öyle yaptı.

“Süper. Bunu hemen pasaport şubesine götürüyorum ve evrakları bugün öğleden sonra dörtte size getiriyorum.”

Miranda, “Bay Santos bütün bunları benim için ayarlayabildiğine göre güçlü bir adam olmalı,” diye adamın ağzını aradı.

Ian başını salladı. “Kesinlikle. Çok zengin bir adam. Londra’ya pek sık gelmez. Güney Amerika’da yaşar.”

“Onun için bu tür işleri sıkça yapar mısınız, yani pasaport düzenlemek gibi?”

“Dediğim gibi pek sık burada bulunmaz. Neyse, gitmeliyim, şu işi tamamlamam gerek. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Delancey. Yunanistan’a iyi yolculuklar. Hoşça kalın.”

Ian bardan ayrıldı. Miranda düşünceli bir şekilde içkisini yudumladı.

Bu Bay Santos kimdi? Aklında televizyon ya da gazetelerden böyle bir isim kalıp kalmadığını araştırdı.

Hayır. Bir an için beyinde bir şüphe kıvılcımı çaktı. Tuhaf birilerine mi karışıyordu? Beyaz köle ticaretinin ya da şu hep bildiğimiz mafyanın bir parçası olabilirdi.

Diğer yandan Savoy Otel’de binlerce poundluk elbiseler içindeydi. Bütün otel personeli onu tanıyor gibiydiler ve lan da dürüst bir adama benziyordu.

Miranda kendini birdenbire bitkin hissederek ayağa kalktı. Barın bir köşesinde sessizce oturan bir adamın da kendisiyle birlikte ayağa kalktığını fark edemeyecek kadar kendi düşüncelerine boğulmuş bir halde asansöre doğru yürüdü. Asansörü çağırdı ve odasına çıktı. Oda hizmetçisi giysileri kutularına yerleştirmiş, yatağı yapmıştı.

Miranda rahat yatağa büyük bir memnuniyetle gömüldü. Biraz kestirmeye ve ardından da öğleden sonrasını Santos'un gelişine hazırlanmakla geçirmeye karar verdi. Gözlerini kapattı, son birkaç saattir olanlar kafasının içinde dönüp duruyordu. Miranda yaşamında hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde uykuya daldı.

3

“Merhaba David,” Uzun boylu, sakallı adam içtenlikle David’in elini sıktı. “Nasılsınız?”

“Teşekkürler. Sizden bir daha haber almayacağımı düşünmeye başlamıştım. Son kez bağlantı kurduğumdan beri sekiz aydan fazla oldu.”

“Sizi temin ederim ki bunun nedenleri var.”

David tekrar masasına oturdu, adama da yer gösterdi.

“Önerdiğimiz güvenlik çekleri konusunda bir gelişme oldu mu?”

“Evet. Büromuzdalar. Bu konuda konuşmanın tamamen güvenli olduğunu garanti ederim.”

“Bu öyle bir şey ki asla tam anlamıyla güvenli olamaz. Yine de şüpheyi yol açmamak için ben sizi büronuzda görmek isterim. Geceleri metro otoparkları ve ıssız plajlarda düzenlenen toplantılar ancak filmlerde olası. Bu, gerçek. Bugün sizi görmeye geldim. Çünkü konu hem bizim hem de sizin açınızdan gelişiyor. Haklı mıyım?”

David yavaşça başını salladı. “Evet. İsteddiğiniz gibi yaptım. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu takdir edersiniz. Ama proje altı ay önce başladı. Onun güvenini kazandığıma inanıyorum.”

“Ne kadar zor olabileceğini anlıyorum ve sizi uyanyorum; o, zeki bir adamdır David. Ama biz hâlâ daha zeki olduğumuzu ümit ediyoruz.”

“Bu kadar yıldır onu izliyor musunuz?”

“Evet.”

“Öyleyse neden daha önce harekete geçilmedi?”

Adam omzunu silkti. “Bu gibi konularla ilgilenmek denildiğince; birçok benzeri olduğuna emin olabilirsiniz, çok iyi kanıt toplamak gerek. Hem zaman geçtikçe de kendilerine güvenleri artıyor ve daha az dikkatli oluyorlar, böylece ele geçiyorlar. Ömür bile olsa çok önemi yok.”

David sessizce bakışlarını adama dikmişti. Sonunda, “Neden ben?” dedi.

“David, bir bakıma siz bu adama benziyorsunuz. Anlaşılır nedenlerle unutmayı seçtiğin bir geçmişiniz var. Güçlüsünüz, tanınmışsınız, iş yaşamında hiçbir lekeniz yok. Ayrıca bize yardım etmeye çok uygun güçlü bir kişisel motivasyonunuz var.”

“Evet, ama ben... Ben bunu öylesine zor buluyorum ki...”

“Susun! Yeterince konuştunuz. Yaptığınız iş anlaşmasını sürdürmenizi ve adamı tanımak için zaman kazanmanızı istiyoruz. Şimdi yapmakta olduğunuz gibi onun arkadaşı olun. Belli koşullar altında onu ele geçirmek mümkün. Zamanı gelince bu koşullar hakkında bilgilendirileceksiniz.”

David işaret parmağını mermer masasına yavaşça tıklattı. “Size söylemek zorundayım... Çoğu durumlarda size hayır demem gerekiyordu.”

“Bay Cooper, bu yalnızca sizin banka hesabınızla ilgili değil. Projenin çok kârlı olacağını bildiğimden, bu, gereksiz bir şüpheye yol açıp planlarımızı karmaşıktırabilir. Size kim olduğunuzu anımsatmak istemem, ama...” Adam omzunu silkti, masanın karşısına geçerek elini uzattı. “Hoşça kal David.”

Geniş büroyu geçti, kapıyı açtı ve arkasından kapattı.

David iç çekti, alnını ovdu. Kendini tükenmiş, bitkin hissediyordu. Dün gece uyumamıştı, kafası bugünkü toplantıyla meşguldü.

Geçmişine açılan kapı dört yıl önce aralandığından beri hâlâ kâbuslarla uyanıyordu.

Geçmişe açılan o kapıyla anılar berraklaşmıştı.

David elini saçında dolaştırdı. Kendisinden çok şey beklemiyorlar mıydı? Yalnızca kendisini değil bütün işini riske atıyordu.

Ama, hep olduğu gibi, David on dört yaşında verdiği sözü anımsadı...

4

Polonya 1942

David trenin ufacık bir köşesinde, sürekli ağlayan Rosa'ya sarılı oturmuş, trenin ritmik hareketlerle Polonya'yı geçerken çıkardığı takırtıları dinliyordu. Ölümün bile son yaşadıklarından daha kötü olamayacağını hissetti. Vagondaki diğerleri yiyecek ve içecekleriyle hazırlıklı gelmişlerdi. Oysa onların elinde keman, birkaç kâğıt, kalem ve Rosa'nın değerli ayısı vardı. Yalnızca Rosa dehşetle bağırılmaya başlayınca yaşlı bir kadın ona acıyıp eline biraz su ile küçük bir sosis tutuşturdu.

Her yeri kapalı vagondaki sıcaklık dayanılmazdı, pislikle dezenfekte edilmiş saman kokusu birbirine karışıyordu. Çok az konuşuyor, yolculuğun sonunda başlarına gelecekler üzerine fikir yürütenleri dinliyordu. O zaten biliyordu. Bunu yapsalar da kendi hatırına değilse bile Rosa'nın hatırına çok çabuk yapmalarını diliyordu.

Kadınlar ziynet eşyalarını boyunlarından, kollarından, parmaklarından çıkarıp iç çamaşırlarının altına saklıyorlardı. David de bunu yaptı; değerli madalyonunu ve pasaportunu keman kutusunun astarına sakladı.

Yolculuk ilerledikçe karşısında oturan bir adam kalp krizi geçi-
rerek yığıldı ve David'in kucağında öldü. Adamın bacakları hâlâ David'e doğru açık ve oturur-halde, karısı onu bağrına basıp bütün gece ağlarken, bu ölüm Tanrı'nın bir lütfü diye düşündü, kutsal bir kaçış. Trenin duruş düdüğü kulakları çınlattı. David aralıktan platform üzerindeki dikenli telleri ve tabelayı gördü: *'Treblinka'*.

Dışarda birkaç demiryolu işçisi vardı, Nazi askerlerini görebiliyordu. Tren tekrar hareket etmeye başladı, durdu, sonra vagondaki herkes kuvvetle geriye doğru sarsıldı.

David kendi vagonlarıyla birkaç vagonun daha, yan hatta çekildiklerini gördü. Ormanlık bir alandan geçerken hava kararmıştı, sonra bir grup baraka görüldü, arkalarında koca bir yığın ayakkabı vardı. Tren aydınlığa çıktı ve David dikenli tellerle çevrili bir kamp gördü. Her yerde elleri kamçılı Nazi askerleri vardı. Ellerinde silahlarıyla siyah üniformalı nöbetçiler tel boyunca bekliyorlardı.

Tren durunca vagondaki diğer insanlar telin ötesini görebilmek için David'in üzerine yığıldılar.

Aniden vagon kapıları açıldı ve nöbetçiler vagona tırmanıp yolcuları dışarı fırlatmaya başladılar.

"David! David!" Askerin biri Rosa'yı vagondan dışarı sürükleyince kız platformda ağlayan, bağırışan insanlara karıştı. Kardeşinin çılgınlıkları beyninde çınlıyordu.

Tel sınırın ortasında açık bir kapıya doğru vahşice itiştilerlerken David hâlâ kemanına sımsıkı sarılıyordu. Tekrar tekrar Rosa diye yukarıya doğru seslendi. Bu dehşet uğultusundan sesini duyurması olanaksızdı.

Bir avluya doğru sürüklenirken, "Anne! Anne!.." diye bağırdı. Nöbetçiler, "Hızlı! Dışarı!" diye tekrarlıyorlardı.

Avluya girince kadınlar bir tarafta erkekler diğer tarafta sıraya sokuldular. Teller, kopan giysi parçalarıyla kaplanmıştı. David kadınlar arasında Rosa'yı görmeye çalıştı, olanaksızdı. Gözlerinden sicim gibi inen yaşlardan habersiz diğer adamların yanına oturdu, kolluklar takmış bir grup Yahudi tarafından verilen talimata göre ayakkabılarını çıkardı. Askerler adamların ayaklarını birbirine bağlamalarına engel olmak için ayakkabı bağlarını topladılar.

Adamlardan biri kendisine yönelince David'in yanında duran kemana baktı.

Adam Polonya dilinde, "Senin mi?" diye sordu.

David başını salladı.

"Çalıyor musun?"

"Tabi ki."

“Nöbetçiye söyleyeceğim.” Adam ayakkabı bağlarını toplama-ya devam etti, sonra gözden kayboldu.

David avlunun diğer yanında kadınların bir barakaya doldurulduklarını izliyordu. Hepsini alacak kadar büyük değildi. Dışarda kalanlar elbiselerini çıkıyorlardı.

Bir nöbetçi adamlara da aynı şeyi emretti. Tam pantolonunu çıkaracağı sırada ayaklarından sertçe çekildi.

“Çal!”

David döndü, arkasında kemanını işaret eden bir Nazi subayı vardı.

Bir an afallayan David sessizce ayağa kalktı. Çıplak göğsünde bir kamçı şakladı.

“Çal!”

David titreyen ellerle kutuyu açtı. Kemanı çenesinin altına koydu, yayını aldı. Beynini zorluyor, ama aklına hiçbir beste gelmiyordu.

Diğer adamlar hepsi birden gözlerini dikmiş ona bakıyorlardı, çıplaktılar.

“Yalancı!”

David ikinci kamçının geldiğini görünce bir parça anımsadı. Yayı kaldırdı ve Brahms’ın yumuşak, ruhu okşayan ve birden bütün avluyu saran bir melodisini çalmaya başladı. Zavallı çıplak adamlar saklamadan ağlamaya başladılar.

“Yeter! Orada dur!”

Bir kol David’i sürükleyip bir barakaya tıktı. Bir delikten çıplak adamların teldeki açıklıktan içeriye itildiğini, avlunun boşaldığını izledi. Kadınlar da gitmişti. Torbalar, giysiler avlunun her yanına saçılmıştı.

David başı ellerinin arasında dizlerine kapandı. Ne kadar öyle kaldığını bilmiyordu. Korkudan, yiyeceksizlik ve uykusuzluktan bitkin beyni, ailesinin resim atölyesinde bir araya geldiği zamanlara doğru gitti. Şimdi ise keman çalıp hayatını kurtarmıştı. Sonra havadaki berbat kokuyu fark etti. David gettodayken bile böyle bir koku duymamıştı.

Canı kadar sevdiği küçük kız kardeşi Rosa'ya neler olduğunu düşünemiyordu bile. Tek ümidi onun bütün bunlardan kurtulmuş ve yaşıyor olmasıydı.

Avluda bir ses duydu. On beş kadar Yahudi göründü. Nöbetçilerin gözetiminde ve kamçıların altında bu Yahudilerin giysi yığınlarını topladıklarını gördü.

David barakanın içine baktı. Yerlerde bir yığın bez, fincan, pijama üstü saçılıydı. Bir tür yatakhane gibi bir yerdeydi. Bir an ürperince belden yukarısının çıplak olduğunu fark etti. Yerden bir gömlek aldı ve giydi. İyi bir kumaştan yapılmıştı ve neredeyse yepyenydi.

Barakanın kapısı açıldı ve her tarafları kan içinde bir grup Yahudi arkalarında bir nöbetçiyle içeri girdiler.

Ukraynalı nöbetçi David'e, "Beni takip et!" diye haykırdı.

David avluyu geçti. Ukraynalı onu başka bir barakaya götürdü. İçerde acayip, süslü giysilere bürünmüş bir grup adam vardı. Uzun bir banka oturmuş kâselerindekileri iştahla yiyorlardı. Ukraynalı masalardan birinde oturan yaşlı, tanıdık bir yüzü işaret etti. "Çorbanı al ve Albert Goldstein'ı gör. Senin idarecin o."

David tezgâhın arkasında duran kadından nefis kokulu bir kâse çorba alıp iri yapılı yöneticisinin yanına giderken yüzü tanımaya çalışıyordu.

"Bay Goldstein, sizinle buluşmaktan ne kadar gurur duyduğumu anlatamam..."

Albert Goldstein elini sallayarak onu susturdu. "Ye, sonra konuşuruz."

David öyle yaptı. Gettoda yediği her şeyden çok daha iyi gelen bu çorbanın lezzetine inanamadı.

"Evet, ne yapıyorsun çocuk?"

"Keman, bayım."

Albert eliyle ağzını sildi. "Ben bunu tahmin etmeliydim. Son kemancımız şeyle karşılaştı... bir kaza. Sen iyi çalıyor musun?"

"Varşova'da yaşıma göre iyi olduğum söyleniyordu, bayım. Bana lütfen nerede olduğumuzu ve kız kardeşime ne olacağını söyler misiniz bayım?.."

Yaşlı adam üzüntülü gözlerini ona dikti.

“Kaç yaşındasın çocuk?”

“On dört, bayım.”

“Kız kardeşin?”

“On bir, bayım.”

“Gel, bizim bölgemize gideceğiz.”

David tekrar avluya, başka bir barakaya doğru Albert'i izledi. Bu bir öncekine göre daha temizdi. Yerde ince şilteler de vardı.

“Orada. O, Josef indi, şimdi senin olacak.” Üstat boş şilteyi işaret etti.

“Josef?”

“Evet. Son kemancı.”

“Lütfen bayım, bu yeri bana anlatabilir misiniz? Benim trenimdeki diğer insanlar nereye gittiler?” David biliyordu ama gerçeği bir kez de onun ağzından duymak istiyordu.

Albert derin bir iç geçirdi. “Ölümlerine. Treblinka'dasın. Bu bir çalışma kampı değil. Bu, Almanların binlerce Yahudiyi yok ettiği yer. Senin kellen onun sayesinde kurtuldu.” David'in kemanını gösterdi.

“Kız kardeşim?”

Albert üzüntüyle başını iki yana salladı. “Kadınlar pek işe yaramaz. Hele de çocuklar. Ümit etme. Şimdi bizi ele geçirenlerin zihniyetini anlamaya çalışsan daha iyi olur.”

Küçük bir hıçkırık David'in dudaklarından döküldü.

“Bu cehennem deliğinde hayatta kalan herkes ailelerini kaybetti. Bizler hayatta kaldık ama onlar öldükleri için suçlulukla yaşıyoruz. Ama senin de göreceğin gibi kız kardeşininki belki de şanslı bir ölüm sayılabilir. Her gün görecekle... yüreğini taşı çeirecek.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şu anda üyesi olduğun orkestra, Almanlar ailelerimizi 'Cennet Yolu'na, yani ölümlerine gönderirken çalmak zorunda. Biz ona Ölüm Bulvarı diyoruz. Gaz odalarında ölenlerin çığlıklarını bastırmaya, böylece dışarda kalanları daha sakin tutmaya yarıyor. Duşa gittiğini zanneden ama ölmeye giden binlerce insanı seyredeceksin.”

“Akşamları yoklama sırasında mahkûmları, yemekten sonra Alman nöbetçilerini ve onlarla birlikte olan Ukraynalı hayat kadınlarını da eğlendirmek zorundayız. Belki o kadar da şanslı olmadığını göreceksin?”

David’in küle dönen yüzünü sessizce seyretti.

“Üzgünüm çocuğum, ama bu yerin ne olduğunu bilmelisin. Havadaki, yanan ceset kokusudur. Almanlar katliamlarına gece gündüz devam ediyorlar.”

“Annem ve babam, onlar da Varşova’dan alındı.”

“Adın ne?”

“David Delanski, bayım.”

Albert’in gözleri umutla ışıldadı. “Baban Jacob Delanski mi?”

“Evet, bayım.”

“Ahh, öyleyse sana iyi bir haberim var. Baban hayatta. Kampın ressamı. Bu yatakhane kalıyor ve Nazi domuzlarına portreler yapıyor.”

David’in gözleri parladı. “Bayım! Buna inanamıyorum!”

“Seni kurtaran kendi yeteneğin. Seni kutsadığı için Tanrı’ya şükret. Yine de seni uyarmalıyım; yaşadığın her saniye tehlikedesin. Almanlar yalnızca vurma zevkini tatmak için vurabilirler. Her zaman senin yerini alabilecek yeni bir vagon dolusu Yahudi bulunur. Ve lütfen baş kumandana dikkat et.” Albert’in tüyleri ürperdi. “Karl Frankl, asla, asla onun dikkatini çekecek bir şey yapma. Hayatımda şahit olduğum en vahşi dehşeti yaratan en şeytani, en sadist adam. Onunla kısa zamanda karşılaşacaksın. Uyarmış olayım. Şimdi kampın kurallarını anlatayım.”

David, Albert’ten babası Jacob’un “Hofjuden” adı verilen, Almanlara hizmet eden, ayrıcalıklı Yahudilerden biri olduğunu öğrendi. Onlar arasında marangozlar, makine teknisyenleri, ayakkabı imalatçıları, mücevheratçıları vardı. Azalan insan sayısı nedeniyle yiyecek, giyecek ya da para sıkıntısı yoktu. Bu ihtiyaçlar günlük olarak kampa ulaştırılıyordu.

“Fiziksel olarak rahatız. Gettodaki yaşamdan daha konforlu bir yaşamımız var, tabi dayaklardan kaçınabilirsek. Bizim gibi işçileri burada fazla tutmak niyetinde olmadıklarından saçlarımızı bile

tıraş etmiyorlar. Sorunlardan uzak dur, aklını korumaya çalış. Şimdi biraz çalar mısın, seni dinleyeyim. Birazdan yoklama için çağırılacağız ve uçuşan mermilerden kaçınmak için kusursuz çalmalıyız.”

Sonraki iki saat gruba üçüncü bir üye katıldı. David'in anılarını tazeleyip onu gözyaşlarına boğan, çok bilinen savaş öncesi besteleri hep birlikte çalmayı denediler.

Yoklama zamanı geldi. David barakalarla çevrili toplantı yerinin ortasına konulmuş küçük ahşap platformun üzerine çıkan Albert'i izledi. David önlerinde sıralanmış çok sayıda yüze baktı. Bir Alman memur üç isim söyledi. Adamlar korkudan kırışmış yüzlerle sıralarından çıktılar. Bunlar ahşap platformun önüne yerleştirildiler ve tek tek kamçıldılar.

David halsizlikten sendeledi. Düşeceğini sandığı sırada kuvvetle yakalandı. Albert, “Sana dikkat çekme demiştim,” diye alçak sesle ve sertçe uyardı.

Nazi askeri ahşap platformdakilere döndü, başıyla müziğin başlamasını işaret etti.

Onlar da çalmaya başladılar.

Yirmi dakika sonra yiyecek için uzun bir kuyruk oluşturdular. David'in gözleri her yerde babasını arıyordu. Odanın diğer tarafında onu gördü, oturuyordu.

“Babal” David'in sevinçli sesi iskelete dönmüş bu adam için pek bir şey ifade etmişe benzemiyordu. Jacob, David'i fark etmedi, yemeğe devam etti.

“Baba, benim David. Oğlun Jak. Siz nasılsınız?

Jacob yemeği bıraktı, kıpırdamadan durdu. Karşısında oturan adam kalkıp David'e yerini verdi.

Adam, “Bizi duymuyor. Ama tekrar dene,” dedi yumuşak bir sesle. David oturdu, babasının incecik bileğini tuttu.

“Baba, lütfen. Ben David.”

Bu çökkün yüz ona döndü. David kıpırdamadan onu izlerken bomboş gözler onu tanımaya ve duygulanmaya başladı.

“Gerçekten sen misin David? Ben ölü müyüm, cennette miyim?”

“Hayır, baba. Hayattasın. Keman çaldığım için yaşamama izin verdiler. Annem?..” David’in sesi titredi.

Jacob’un bakışları oğlundan ötede bir yerlere daldı. “Aldılar.” Bakışları uzaklardaki yerinde takılı, suskun kaldı. Sonra sanki anımsıyormuş gibi David’in yüzüne baktı.

“Rosa?”

David başını iki yana salladı.

“Çok genç, çok yetenekli, biz neden yaşıyoruz sanki?” Jacob yanıtı oğlunun yüzünde aradı. Ama yoktu. Ayağa kalktı.

“Hoşça kal David.” Jacob masadan ayrıldı. David neredeyse kalkmak üzereyken bir el onu durdurdu.

“Dinle. Babanın yaşama isteğini kaybetmiş olduğunu anlamalısın,” diye fısıldadı bir adam. “Son iki gündür resim yapmıyor. Oturup öylece tuvaline bakıyor. Almanlar sinirlenmeye başladı. Gitmesine çok az kaldı.”

“Öyleyse ona yardım etmeliyim.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yok. Son trende yeni bir ressam getirildiği söylentisi var.”

“Ben onun oğluyum! Ona gideceğim!” David adamı kabaca itti ve kalabalık salonun kapısına doğru yürüdü. Yatakhane Albert ve öbür kemancı Johan akşam konseri için hazırlanıyorlardı.

“Babamı gördün mü?” David, Albert’e sordu.

“Evet. Resim yaptığı odaya gitmek istedi. Buradaki barakaların sonunda kürkçü dükkânının yanındaki kapı. Pencerenin yanında bir tuval göreceksin.”

“Teşekkürler.”

“Geç kalma. On dakikaya kadar başlıyoruz!” diye bağırdı Albert.

David dışarı çıktı, hızla kararan gökyüzüne korkunç bir kızılın yansıdığını fark etti. Kapkara, kasvetli bir duman kaba dalgalar halinde yükseliyor ve havada dehşet veren ölüm kokusunun ağırlığı duyuluyordu. Baraka boyunca koştu, tuvali gördü ve hemen yanındaki küçük odaya girdi.

Jacob boş odada bir sandalyede hareketsiz oturuyordu.

“Baba!” David koştı, önünde diz çöktü. Tam o sırada kapı açıldı ve bir Nazi askeri, bir tuval ve resimle içeri girdi.

“Baba, lütfen,” diye fısıldadı.

Asker, “Hızlı! Dikkat!” diye bağırdı. Resmi bir sözlerin üzerine koydu, sonra onu bir başka resmin yanına taşıdı. David tanıdı, o resmi babası yapmıştı. Asker barakadan ayrılırken başka bir asker girdi. Bu kez giren askerin elinde bir gaz lambası sallanıyordu. Diğer elindeki şeyi ise arkasında gizliyordu.

David, Jacob’a döndü. “Baba, lütfen, ben...”

“Ne oluyor burada? Baba mı dedin? İkiniz de ayağa kalkın!”

David ayağa kalktı ve bütün vücudunu titreten bir çift şeytani gözle karşılaştı.

“Ne dedin?” Askerinkiyle kendi gözleri arasında yalnızca birkaç santimetre vardı.

“Baba dedi bayım.” Askerin gözleri hâlâ uzaklara bakıp duran Jacob’a odaklandı.

David’e döndüğünde ise gülümsüyordu. Gaz lambasını masaya koydu, titrek ışıkla etraf aydınlandı.

“Tanrım, ne kadar dokunaklı! Delanski ailesi bir araya geliyor.” Adamın sert Alman aksanı David’in ana diline özgü yumuşaklığı yok ediyordu. Arkasında tuttuğu küçük şeyi barakanın ortasına itti.

“Ağabeyine ve babana merhaba de, Rosa.”

David, Rosa’nın ürkmüş yüzünden bile sevinç yakaladı. Kız ona koştı. Bu kızın kendi kız kardeşi olduğuna inanamayarak korurcasına kollarına aldı. Sonra Rosa Jacob’u gördü. Onun ise bakışları hâlâ yukarıda bir noktaya takılıydı.

“Baba!” diye bağırdı. Kollarını boynuna doladı ve babasını öpücüklere boğdu.

Asker bu manzarayı izlemekten zevk almış görünüyordu.

“Sanırım sorunumu büyük ölçüde halledeceksiniz. ‘Hofjuden’lerden birini çağıracaktım ama sizin fikrinizin daha tatmin edici olacağına inanıyorum. Buraya bakın.” Asker elindeki değnekle yan yana duran iki resmi gösterdi. “Birini baban birini kız kardeşin yaptı. Askerlerden biri kardeşinin de resim yapabildiğini söyledi.

Ben de ona bugün öğleden sonra bir resim yaptırdım. Köpeğim Wolf'un resmiydi."

Asker David'e döndü. "Bir kampta iki ressam bulundurmak pek ekonomik değil elbette. Bu nedenle, hangisinin daha iyi resim yaptığını sen seç."

David'in soruları algılaması birkaç dakika sürdü. Babasını sımsıkı kucaklamış kardeşine dönünce sorunun korkunçluğunu birden anladı. Jacob gözlerine inanamayarak kızına bakıyor, onun saçlarını okşuyordu.

"Evet Bay Delanski? Hangisi? Rosa'nın mı yoksa babanın mı?"

David tanrısal bir güç, bir yardım ararcasına etrafına bakındı. Yoktu. Bu durum, elbette ki gerçek olamazdı. Dünyada en çok sevdiği iki kişiden birini ölüme götürecektir kararı kim verebilirdi?

"Bir yanıt istiyorum çocuk!" Asker tabancasını çekti. David aniden ne yapacağına karar verdi. Askerin önüne diz çöktü.

"Beni alın bayım. Lütfen, yalvarıyorum. Hem böylece sizin de istediğiniz gibi bir boğaz eksilmiş olur."

Asker başını çok yavaşça iki yana salladı, bakışlarındaki ilgi sahteydi. "Ama bunu yapamayız, çocuk. Küçük orkestramızda sana ihtiyacımız var. Seç!"

David yakasından tutulup sürüklenerek resimlerin yanına götürüldü.

"Yardım et anne!" Bakışlarını iki resme bir kör gibi sabitlemişken yüreğinden gelen bir sestir bu.

"Tamam çocuk. Seçmek olanaksız diyorsan ben her ikisinin de değmeyeceğini düşünür, gelecek partiden başka birini ararım."

"Hayır!" David döndü, gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülüyor, vücudu kontrolü dışında titriyordu.

Babası fark edilmez bir baş işaretiyle Rosa'yı gösterdi.

David arkasında silahın çekildiğini duyuyordu. Askerin nefesini o kadar kuvvetli hissediyordu ki konuşamıyordu.

Tanrım, anne, baba, affedin beni.

"Rosa." Söz fısıltıdan öte değildi.

"Affedersin çocuk, konuştun mu yoksa?"

“Rosa.”

“Daha yüksek sesle!”

“Rosa,” diye bağırdı ve kapıya döndü. Resimleri getiren asker kapıyı tutuyordu. Onu geri itti.

“Güzel. Sana katılıyorum. Köpeğimin portresi gerçekten harika. Rosa! Gel ağabeyinin yanına otur. Babanın işine devam etmen için seni seçti.”

Jacob kendisine kenetli duran kızının başının tepesini öptü. Sonra yavaşça kendisinden ayırdı. David kollarını açtı, kız onlara doğru koştu.

Asker silahını Jacob’a yöneltti, üç el ateş etti.

Her yer Rosa’nın histerik çığlıklarıyla yankılandı. Asker kızın kolundan tutup David’den aldı.

David, “Lütfen bayım, hiç olmazsa biraz daha benimle kalabilir mi?” diye yakardı. Rosa ise durmadan David diye bağıırıyordu.

“Ben bu ufaklığa göz kulak olacağım.” Rosa’yı sertçe kapının dışına, diğer askerin kollarına itti. İçeriye geri döndü.

“Adım Frankl. Seninle yakında karşılaşacağıma, eminim. Bir kez daha gülümsedi ve David’i babasının kurşunlanmış vücuduyla yalnız bıraktı.

David’in bu halde ne kadar süre kaldığı hakkında pek fikri yoktu. Bir günlük terör, aşağılama ve ıstırap diğerine eklendi. Sabahları kırağı düşmeye başlayınca kışın yaklaştığını biliyordu. Kar düşmeye başladı ve David ölümlerine giden çıplak kadın ve adamların tenlerinin maviye dönüşünü seyretti.

Şimdi babasının neden kendi içinde kaybolduğunu anlamıştı. Her gün tanık olduğu dehşet bir daha asla uyanamadığı gerçek dışı bir kâbus olmuştu onun için. Yaşadığı her gün ölmek için dua etti. Kemerleriyle kendilerini asan adamlar yeryüzünde yaşadıkları cehenneme dayanamamışlardı. Akıl, Treblinka’da bulunmaz bir değerdı.

David gece yatağında uyanık yatar ve Tanrı’ya masum insanların neden böyle cezalandırıldıklarını sorardı. Asla yanıt alamayınca dua etmeyi bıraktı. İnancı gerçeklerin içinde eriyip gitti.

Tek tesellisi Rosa'nın hayatta ve iyi olmasıydı. Ukraynalı kadınlar kısmında yaşıyordu. Sözcüklerle anlatılamayacak canavarlıklarına tanık olduğu Frankl, mutfakta çalışan Ukraynalı fahişe sevgilisine ona göz kulak olmasını emretmişti.

Rosa'ya bakan Anya, kendisi de neredeyse çocuk denecek yaştaki bu kız, çok sevimli, iyi huylu biriydi. David, bu kızın Frankl'dan Rosa'ya göre çok daha fazla korktuğuna inanıyordu.

David uyuması gerektiğini bilerek içini çekti ve gözlerini kapattı. Ama kaçış planları beynini kurcalıyordu. Yatakhane'deki döşemede bir yere bir deste para, altın ve mücevher saklayabilmişti. Diğer bütün mahkûmların da aynı şeyi yaptıklarını biliyordu. Bu saklananlar ölenlere ait şeylerdi. Ukraynalı kamp görevlileri, kampta yiyecek sıkıntısı olduğunda taze meyve ve ete karşılık büyük miktarda para toplamaya hazırlardı. David ise sakladıklarının bir gün Rosa ile beraber kamptan kaçmayı başardıklarında gerekli olacağını düşünüyordu.

David bunun ne kadar yararsız olduğunu yeniden fark edince acı gözyaşları döküyordu. Yoğun ormanlık alan ve dışarda kamp çevresindeki köylerde yaşayan Ukraynalıların hainlikleri kaçışı hemen hemen olanaksız kılıyordu. Kampa geldiğinden beri kaçmaya yeltenen her mahkûm yakalanmış, geri getirilmiş ve kamptakilerin gözleri önünde vurulmuştu. Böyle durumlarda Frankl her yoklamada on adam seçip onları da öldürüyordu.

Mutlaka bir yol olmalıydı. Daha fazla kalırlarsa zaten öleceklerdi. David gözlerini kapattı, bir kez daha uyumayı denedi.

"Rosa, tatlım, bugün yaptığın resmi görebilir miyim?"

Rosa sinirli, memur Frankl'ın masası önünde ayağa kalktı ve resmini masanın üstüne doğru uzattı. Adam aldı, gülümsedi.

"Ne kadar güzel. Sanırım daha da geliştiriyorsun, değil mi? Gel de Kurt amcanı öp, Rosa." Kollarını açtı.

Rosa ona doğru sessizce yürüdü. Bu kısımdan nefret ediyordu. Adam onu dizine oturtturup cinsel organından o tuhaf, beyaz sıvı gelinceye dek onunla oynatıyordu.

Rosa, Kurt'a dönük olarak bacakları açık biçimde dizine oturdu. Fermuar açılıp, pembe şey dışarı fırlayınca adam kızı dudaklarından öptü. Adam bir eliyle kendi organını okşuyor ve o şey büyüyordu. Diğer elini kızın eteğinin altından kilotuna sonra da parmaklarını sertçe kızın içine soktu. Acıtıyordu ama geçen sefer kız ağlayınca çok sert vurmuştu.

Adam sertleşen penisi bıraktı ve küçük kızın ellerini yakalayıp, organını sıkıca kavramasını sağladı. Kız da onun öğrettiği gibi ovaladı. Adam inliyor, Almanca, kızın anlamadığı bir şeyler söylüyordu. Kız bir an önce bitmesini diliyor, hareketi hızlandırdıkça eli uyuşuyordu. Sıcak sıvı kızın parmaklarına fışkırdı. Rosa rahat bir nefes aldı.

Frankl, Rosa'ya gülümsedi. "Güzel, güzel. Gün geçtikçe ustalaşıyorsun. Yarın sana hoşuna gidecek başka bir oyun öğreteceğim."

"Evet, Bay Frankl." Rosa, Frankl'ın dizinden indi, kapıya yöneldi. Kapı arkasından kapanır kapanmaz kız bacaklarının bütün gücüyle yatakhaneye koştu. Anya gözleri kapalı yatağında yatıyordu.

"Anya, kendini iyi hissediyor musun? Mutsuz görünüyorsun." Anya gözlerini açtı, Rosa'ya baktı. "Evet tabi ki. İyiyim. Senin uyku zamanın. Bu akşam için hazırlanmalıyım."

Rosa soyunup üzerinde biraz büyükçe duran geceliğini giyerken Anya barakalardan birine dün getirilen bir giysi yığınının bulduğu bir elbiseyi giydi. Üzerinde Chanel yazıyordu. Frankl'ın bunu beğeneceğini ümit ediyordu. Hem büyüyen kamını da gizliyordu. O görürse... yaşamının sona ereceğini biliyordu. Diğerlerinden berbat hikâyeler duymuştu. Askerlerin kendilerinden hamile kalan kadınları vurduklarını görmüşlerdi.

Biraz ruj sürdü ve altın saçlarını tepesinde topladı.

Daha on beşindeki Anya, yetişkin bir kadındı. Kampa bir yıl önce, yarı aç ve parasız ailesi köylerindeki bir komşudan kamptaki mutfakta iş olduğunu öğrenince gelmişti. Babası teşvik etmiş ama annesi ona kızını Nazilerin yanında çalıştırmaması için yalvarmıştı.

“Sus! Nazilerin pis Yahudileri temizleyerek bize büyük bir iyilik yaptıklarını anlamıyor musun?”

Her gün öldürülen bu zavallı insanlara yalnızca sempati duyan annesi yanıt vermedi. Böylece Anya, Treblinka’da çalışmaya başladı.

Geldikten bir hafta sonra Frankl onu kendi bölgesine davet etti. Kıza şarap ve daha önce hiç görmediği yiyecekler ikram etti. Sonra kıza tecavüz etti ve kampta yaşamasını emretti.

Anya geçen bir yıl boyunca öylesine aşağılama ve ahlaksızlığa maruz kaldı ki kendini kampta yaşayan Yahudilerden daha iyi durumda hissetmiyordu. Bazen kız reddederse Frankl onu akıl almaz iğrençliklere zorluyordu. İki Yahudi mahkûmunu alıp onlara uyguladığı seks işkencelerini kıza izlettiriyordu. Bazen kızı başka askere ‘ödünç’ veriyordu.

Anya’yı armağan yağmuruna tuttu ve toplum içinde ona tanrıça gibi davrandı. Mahkûmlar kızın yanından geçerken ona küfür ediyor, vuruyorlardı. Ama kız bu adamın istediğini yapmazsa yerine başkalarının seçileceğini biliyordu.

Kız şimdiye kadar bu adamın kendisi dışında yalnızca Rosa’ya iyi davrandığını görmüştü. Frankl, Rosa kampa geldiğinden beri onu kolluyordu. Frankl’ın bu ilgisinin gerçek olduğuna inanıyor ve Tanrı’ya Rosa’nın hatırına şükrediyordu.

Anya kaçmayı sayısız kez düşündü. Her gece Frankl’ın yaptır-dıklarından aşağılanmış ve utanarak şiltesinde uzanırken bu kez son olduğuna yemin ediyordu. Şimdi ise başka seçenek yoktu. Hamileydi. Beş ayı geçtiğini tahmin ediyordu. Daha fazla saklayamazdı. Adam onun yeni erginleşmiş incecik vücudunu beğeniyordu. Oysa şimdi bu özelliğini hızla kaybediyordu. Bir Ukraynalının soylu ırka bir bebek doğurmasına asla izin vermezdi. Frankl’ın bu bebeğin babası olması olasılığı yüksek olsa da kızı kullanan diğer dört askerin birinden de olmuş olabilirdi.

Kız onun kumandanla konuşmalarını da duymuştu. Treblinka’nın yakında şu olanlardan hiçbir iz bulunmayan sakin bir çiftliğe dönüştürüleceği gerçeğini tartışıyorlardı.

Anya o değerli, kırık aynasında ruj sürerken kendi gözlerindeki korkuyu gördü. Eve dönerse babası onu geri gönderecek ve sonunda vurulacaktı.

Bazen ölmenin daha iyi olup olmayacağını düşünüyordu.

“Hayır! Lütfen! Canımı acıtıyorsun!”

Silahın buz gibi demiri Rosa’nın ensesindeydi.

“Kapa çenen! Tek bir söz daha söyleme!”

O arkasında vahşice kımıldarken Rosa gözlerini kapattı, dişlerini parmağına gömdü. İçeri, dışarı, içeri, dışarı. Yakında bitecekti, acı da öyle. Sessiz olmak zorundaydı, yoksa ölürdü. Frankl zevkten haykırıyordu. Bu büyük acıya dayanmaya çalışırken Rosa’nın kapalı gözlerinden yaşlar sızıyordu.

Frankl işini tamamladı, silahı kızın ensesinden çekti, eteğini aşağıya indirdi ve onu başından öptü.

“İlk için iyi, güzeldi, tatlım. Al.” Rosa’nın eline bir elma tutuşturdu.

Anya, Rosa yataktan içeri girer girmez bir şeyler olduğunu anladı. Küçük kızın yüzü ölü gibi bembeyazdı, elleri titriyordu.

“Ne oldu Rosa? Anya’ya söyle.”

Rosa sırrını ona açacak kadar güvenmiyor ve çok korkuyordu.

Sonra Anya yere damlayan kanı gördü. Önce bunun... hayır, bu on bir yaşında bir çocuktü.

Anında ne olduğunu anladı.

“Frankl, o sana...?”

Rosa’nın yanıtılaması gerekmiyordu. Anya, Rosa’yı kollarına aldı, kız şiddetle titremeye başladı.

“Hayatım, zavallı çocuğum.” Anya, Rosa’nın saçını okşadı.

Yeter. İki de daha fazla dayanamazdı.

David akşam yemeğinden sonra terzi dükkânında her zamanki yerini aldı. Lider konumundaki mahkûmlar kampın bu en geniş ve güzel mekânında bir araya geliyorlardı.

Albert, David’e doğru başını salladı ve üçü çalmaya başladılar. Bütün gün boyunca yaşamın birazcık olsun normale yaklaştığı bu

kısa zaman için David Tanrı'ya şükretti. İnsanlar gülümseyerek, dans ederlerken David kendini müziğe vererek ağrıyan kemiklerini ve ne kadar aç olduğunu unuttu. Trenler gelmiyordu artık. Yiyecek de. Kamptaki herkes açtı ve Ukraynalılar kaçakçılıkla elde ettikleri erzaklar için çok para istiyorlardı.

Birkaç Alman da bu eğlenceye katılıp dans etmeye başladılar. Frankl, Anya ile salona girdi, dans edenlere katıldı.

On dakika sonra Anya, David'e yaklaşıp, "Blue Danube'yi çalabilir misin?" diye sordu, sonra biraz daha öne eğilip, "Seninle konuşmalıyım. Bu gece kürkçü barakasında. Seni orada bekleyeceğim. Teşekkür ederim."

Kürkçü barakası tamamen karanlıktı.

"Anya," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Buradayım."

Kızın sesine doğru yürüdü ve sonunda onu kürk ceket yığınlardan birinin yanında otururken buldu.

"Beni neden görmek istedin Anya?"

"Çünkü Rosa ve ben kaçmalıyız, bunun için de senin yardımına ihtiyacımız var."

"Ne oldu Anya? Rosa iyi mi?"

"Hayır David. Frankl'ın Rosa'ya olan ilgisi masum değil. Ona ahlaksızca şeyler yaptırıyor ve bugün o... yani ona şiddet uyguladı."

David'den derin bir inleme geldi. Kusmaya çalışırken iki büküm oldu.

"Aman, Tanrım!.. O piç! Şimdi gidip onu kendi elimle öldüreceğim."

"Sus David! Kaçış için bir planım var. Ben de riskteyim. Benim bir çocuk taşıdığımı keşfettiğinde beni vuracak. Şimdi dinle beni, ben anlatırken..."

Ertesi sabah yoklama bitti ve mahkûmlar iğrenç işlerini yapmaya gittiler. David yatakhaneye döndüğünde kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı.

Her şey yerindeydi. İyi zamanlamalıydı ve iki saat içinde bu cehennemden ayrılıyor olmalıydı. Giderse diğer mahkûmların başına dert açılacağını biliyordu, ama yalnızca burada olan çılgınlığı dünyaya anlatmak ve Frankl'ı ele geçirme şansını elde etmek için dışarı çıkmak zorundaydı.

Malzeme barakasında benzini buldu. Küçük bir kutuydu. Ama, gaz odalarını gizleyen kuru dallardan yapılmış çiti ateşe vermeye yeterdi. Aslında tren vagonuna gidecekti. Gözetleme kulesinin sağ alt tarafından geçmek zorundaydı. Ama dikkatlerin alanın diğer yanındaki yangına yöneleceğini ümit ediyordu.

Gitme zamanıydı. Gaz odalarına giden patikadan soğukkanlılıkla yürüdü, kemanı elindeydi. Kadınların gaz odalarına giderken giysilerini çıkarttıkları barakaya daldı, benzini ahşap tezgâhın altına döktü, üç kibrit yerleştirdi. Bunun planının en tehlikeli bölümü olduğunu biliyordu. Avlunun gözetleme kulesine karşı gizlenecek hiçbir şey bulunmayan tarafına geçmek zorundaydı.

Barakadan dışarıyı gözetledi. Avlunun boş olduğunu gördü, karşıya fırladı ve beş metre yüksekliğindeki çitin altına gizlendi. Benzini en yakınındaki kuru dallara, otlara boşalttı. Çakıl zemin üzerinde kibriti çaktı. Yandı, hemen söndü. Bir sonrakine de aynı şey oldu. Elinde bir tane kaldı. Çaktı, alevi eliyle korudu ve bir kuru dala koydu. Kuru dal, öyle kuvvetle alev aldı ki David korkuyla geriye sıçradı.

Biri bağırdı, gözetleme kulesindeki adam kendine yönelmişti. Mermiler başının her yanından geçmeye başladı. Alev çitin sıkı bir bölgesini sardı. Askerler ateş etmeyi bırakıp kuleden telaşla inmeye başladılar. David bir an durdu ve kadınların soyunma yerine hızla geri döndü. Barakanın diğer ucuna gidip bir delikten etrafı gözetledi. Tren önündeydi. Giysi yığınlarını yüklemekte olan şaşkın haldeki Ukraynalıların Almanların feryatları üzerine onlara yardıma koştuklarını izledi.

Platform boşalınca David kapıyı açtı. Vagonlarla arasında on metre kadar vardı. Anya'yı vagona tırmanırken buldu.

"David! Gel! Çabuk! Kendini sakla! Rosa saklandı bile." Platformun diğer yanına sıçradı, keman kutusunu vagona fırlattı, kendisi

de içeriye atladı. Nefesini yatıştırmaya çalışarak elbise yığının içine daldı. Ufak bir el omzuna dokundu. Diğer yana döndü, o eli sıkıca tuttu.

Ağır botların vagona yüklendiğini duyuyordu. Sonra kapı kapandı, sessizlik oldu.

David'in sonsuza kadar unutmayacağı bütün bu olanlardan sonra tren hareket etmeye başladı. Duyduğu rahatlama gözyaşlarına dönüştü. Rosa'nın elini sıkıca tuttu. Yığının üzerinden ilerleyip David'e sokuldu.

"Seni seviyorum David."

"Ben de seni seviyorum Rosa. Bir gün o piçin babama ve sana yaptıklarını ödeteceğim. Yemin ediyorum."

Trenin tatlı kımıldılılarıyla uykuya daldı. David onun sevimli, masum yüzüne baktı, bütün yüreğiyle bakıyordu.

David dahili hattın sesiyle irkildi. Derin düşüncelerinden birden uyanıp New York'taki şık bürosuna geri döndü. Terli alnını silerek, gözlerini kuruladı.

"Evet?"

"Bay Brett Cooper resepsiyonda sizi bekliyor bayım."

"Teşekkür ederim Pat. Bana bir kahve ver, ona da beş dakikaya kadar orada olacağımı söyle."

"Tamam bayım."

"Lanet olsun!" David bugüne kadar ilk kez geçmişini oğlundan saklamakla iyi edip etmediğini düşündü. Bunu oğlunu korumak için iyi niyetle yapmıştı. Ama şimdi bu geçmiş bizzat kendisini de geri dönülmez bir şekilde değiştirmeye, kendi geleceğine de yansımaya başlamıştı. Artık doğru yaptığından o kadar da emin değildi.

Bir konuda hiç şüphe yoktu. Bir zamanlar yemin ettiği gibi annesinin, babasının ve kız kardeşinin intikamlarını alma fırsatını ele geçirmişti. Neye mal olursa olsun, hazırды.

Kendini toparladı ve dahili hattı aradı.

"Tamam Pat. Brett'e gelmesini söyle."

Belki bir gün her şey bittiğinde Brett'e anlatırdı. Ama bu, kendi mücadelesiydi, oğlunun değil.

Kapı açıldı, gözleri kıpkırmızı, bitkin oğlu masasına yaklaştı.

"Merhaba baba. Seni gördüğüme sevindim." Brett odaya hayran olmuş, elleri ceplerinde dikiliyordu. "Vaav, olağanüstü. Londra'daki bürondan çok daha iyi."

"Evet. Bu, İngiltere'dekinden on kat büyük, her şeye alışacaktır. Yolculuğun nasıldı?"

"İyi. Heyecandan uyuyamadım. Havaalanından taksi tutup doğru buraya geldim. Biraz yorgunum o yüzden."

David gülümsedi. "Bugün senden en önemli işleri yapmanı istemeyeceğim. Ama önerim öğleye kadar senin için hazırladığım planı bir gözden geçirmemiz. Sonra seni Kulüp 21'e yemeğe götürürüm. Sonra da benim eve gider biraz uyursun. Nasıl?"

"Mükemmel. Burada olduğuma memnunum baba."

"Ben de senin burada olmandan memnunum Brett." Brett'in en sonunda Cooper Industries adına çalışmayı kabul etmiş ve ressam olmakla ilgili o aptalca düşüncelerinden vazgeçmiş gibi görünmesi onu rahatlatmıştı. Şimdi zaten bunlarla uğraşamazdı.

Brett'in mutluluğu hemen hemen yalnızca Leah'nın üç gün içinde New York'a gelecek olmasından kaynaklanıyordu.

Baba-oğul bir süre Brett'in çalışma planı üzerinde durdular. David, Brett'in işin asıl merkezinin nasıl işletildiğini öğrenmek için New York'ta dört ay kalmasını istedi. Sonra bir yıl kadar dünyanın çeşitli yerlerinde, farklı gelişme aşamalarındaki Cooper Industries işletmelerini ziyaret edecekti.

"Sana geri planda bir pozisyon vermeyeceğim. Şirketteki herkes bir gün senin başa geçeceğini biliyor. Yine de sana henüz tam anlamıyla işin içine girmeyeceğin için önümüzdeki on sekiz ay boyunca resmi bir pozisyon ya da unvan verilmeyecek. En önemlisi bir gün kontrolüne alacağın insanların saygılarını kazanman. Benim görmek istediklerim alçakgönüllülük ve öğrenme isteği. İnsanların gelişmelerine engel olma. Fikir yürütmek ve eleştirmek durumunda değilsin. Burada çalışan herkesten bir şeyler öğrenmeye çalış. Konuşma bitmiştir. Haydi yemeğe gidelim."

Hoş bir yemekten sonra David ve Brett bir taksi çağırıp David'in Cooper Industries'den beş blok ötede, Beşinci Cadde'deki yepyeni dubleks dairesine gittiler.

"Burası senin olabilir diye düşünüyorum. Çok güzel park manzarası var."

Brett kocaman oturma odasına göz gezdirdi, sonra içinde mermer bir banyosu da olan ferah yatak odasına geçti.

"Çok iyi, teşekkürler baba."

"Sana ayrı bir daire tutmayı düşündüm ama ben zaten burada çok az bulunuyorum, dört ay boyunca sen de olmayacaksın. Ayrıca Georgia da var. Her zaman emrinde olacak aşçı."

"Bu harika baba, gerçekten."

"Tamam. Ben gidiyorum, sen biraz uyu. Ben bu gece bir iş yemeği için dışarda olacağım. Ama sabah gelirim. Bir şeye ihtiyacın olursa yatağının yanındaki zile bas."

"Sorun değil."

David odadan çıkmak üzere döndü. Sonra durdu ve oğluna baktı.

"Burada olmaktan mutluyum Brett," dedi basitçe ve gitti.

Brett yatağa gömüldü, gözlerini kapattı. Vücudu dinlenmeye hasretken beyni uyumasına izin vermeyecek kadar meşguldü. Yirmi dakika sonra uykudan vazgeçti ve evi dolaşmaya karar verdi.

Bu dubleks, üst kattaki oturma odası, Central Park'a bakan bir terasa açılan yemek odasıyla çok büyüktü. David'in konforlu çalışma odası da bu kattaydı. David'in yatak odasının bulunduğu alt katta kocaman bir mutfak, üç yatak odası ve hizmetçilerin odaları vardı. Brett lükse oldum olası alıştı. Ama o bile bunun bildiklerinin ötesinde bir ölçek olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Leah'nın ne düşüneceğini merak etti, sonra durdu. Birden kızın onu tekrar görmek isteyeceğini düşündü.

Brett yatak odasına döndü ve bir kez daha yatağına uzandı. O gelinceye kadar üç gün.

Sonunda kafası Leah'nın resimleriyle dolu uykuya daldı.

5

“Leah, hayatım! Burada olduğuna inanamıyorum.” Jenny arkadaşını sıkıca kucakladı. “Seni özledim. Otur, şampanya söyleyeceğim.”

“Benim için soda, Jenny.”

Jenny, “Uff, çok sıkıcısın! New York’taki ilk gecende Oak Room’da oturup soda içiyorsun, olacak şey mi?” diye güldü.

“Peki, bir bardak alırım.”

Jenny oradan geçen bir garsona içecekleri söyledi. “Değişmediğini görmek gerçekten de çok güzel. Senin kadar disiplinli olmayı hep istemişimdir,” diye pişmanlıkla gülümsedi. “Sana şöyle bir bakayım,” diyerek arkadaşını tepeden tırnağa süzdü. “Her zamanki kadar güzelsin. Ne bir yerinde bir gram yağ ne de göz altlarında minicik bir torbacık, şanslısın,” diye içini çekti. “Bense artık yaşımı iyice gösterir oldum.”

Leah arkadaşına alıcı gözle baktı. Jenny yorgun ve bitkin görünüyordu. Gözleri kızarmış, yüzünde gözle görülür bir yuvarlaklık oluşmuştu.

Leah, “İyi görünüyorsun, hep olduğu gibi,” diye yalan söyledi.

Jenny başını iki yana salladı. “Bok gibi görünüyorum, Leah. Üzülme, ben kaldırılabirim. Madelaine bu sabah telefon etti. Üç kilo zayıflayıp kendime çekidüzen vermezsem kozmetik firması gelecek ay sözleşmemi yenilemeyecekmiş. Palm Spring’deki sağlık merkezine gitmemi istiyor. Sorun; orada içki, sigara yok ve neredeyse tavşan gibi besleniyorsun.”

“Bana çok iyi bir fikir gibi geldi.”

“Neyse, bu özel bir gece. Snoopy, müdürüm, diyetimin yarın başlayacağını söyledi.” Garsonun yeni doldurduğu şampanya bardağını aldı. “Şerefe Leah. Başarımıza.”

İki kız kadehlerini tokuşturdular, geleceğe içtiler.

“Umarım New York’a gelmekle doğru bir iş yapmışımdır. Chaval adına yalnızca bir ay çalışacağım. Sonra tekrar olağan tempomuza döneceğiz.”

Jenny, “Boş versene Leah. Yalnızca yirmi sıradan iş günü için anlaşmanızda belirtilen yarım milyon değil önemli olan, seni bütün Amerika tanıyacak. Avrupa’da zaten büyüksün. Dergiler ve fotoğrafçılar peşinden koşacaklar burada. Ben ilk geldiğimde de aynısını yapmışlardı,” dedi boynu bükük. Kendine yeni bir bardak şampanya koyarken, “Şimdi bana doğum günü partini anlat. Ne yazık ki gelemedim. Aptal firmam bana böyle bir şeyi çok gördü,” diye homurdandı.

Leah dalgın, “Olaylıydı,” dedi.

“Ya, öyle mi? Nasıl yani?”

“Brett’le karşılaştım. Yıllardır görüşmüyorduk. Carlo kendi kendini rezil etti. Sonra içmekten iyice kendinden geçmiş bir halde otele postalandı.”

Jenny kıkırdadı. “Eğlenceli bir gece olmuşa benziyor.”

Leah içini çekti. “Carlo gerçekten tuhaftı. Bana son birkaç yıldır ne kadar iyi davrandığını biliyorsun. Bana elini sürmedi, çok iyi bir arkadaştı, en büyük desteğimdi. Ama o gece değişti. Beni öpmeye çalıştı. Sonra küfür etmeye başladı. Çünkü onunla otele gitmek istemedim. Ona neler olduğunu bilmiyorum.”

Jenny yavaşça başını salladı. “Ona her zaman dikkat etmeni söyledim Leah. Sana deli gibi âşık. Ama yalnızca o değil. Senin kendisinin eseri olduğuna düpedüz inanıyor. Bu kadar başarılı olmanın tek nedenini kendisi olarak görüyor.”

“Tabi ki bana en büyük şans o verdi.”

“Uff, bırak Leah. Seni mesleğinin zirvesine getiren, senin kendi yüzün, kendi vücudun. Anlattıklarına bakılırsa Carlo artık asıl yüzünü gösteriyor.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İtalyan erkeklerini bilirsin. Carlo sen yirmini birine basmadan ve onun gözünde resmen kadın olmadan sana dokunmazdı. Bıraksana Leah, kendini aldatmasana. Dört yıldır seni malı gibi gördü. Şimdi de aklınca hakkı olanı almaya kalkışıyor. Bütün mankenlik camiası ve basın zaten sizin yıllardır birlikte olduğunuzu sanıyor.”

“Jenny! Lütfen! Carlo’ya yaptıkları için minnet duyuyorum. En iyi arkadaşım olarak ona saygım var. Ama ben o şekilde bir şey hissetmedim, hissetmiyorum. Carlo’nun bunu bildiğine eminim.”

Jenny iç geçirdi. “Sevgili Leah. Biraz büyümüş olabilirsin ama bazı açılardan hâlâ çok safsın. Boş ver, haydi bırakalım bunu. Şimdi en güzeli; New York’a gelmiş olman. Bir süre olsun onun himayesinden uzaktasın. Ama, inan bana yaşamda her şeyin bir bedeli var Leah. Tıpkı şu bardaktaki şampanyanın bende, göz altlarımda ve vücudumda bırakacağı izler gibi. Carlo sana yaptıklarına karşılık ona borçlu olduğunu düşünüyor.”

“Çok çıkarıcı bir yaklaşım Jenny.”

“Değil mi? Ama, bu dünya çıkar dünyası. Ben pek yanılmam, özellikle erkekler hakkında. Neyse, şu partideki oğlandan söz et-sene. Gözlerin parladı. Eski bir aşk mı?”

Leah omzunu silkti. “Bir çeşit. On beş yaşımıdayken tanışmış-tım. Bana en kötüsünü yaptı.”

“Öyleyse, umarım bütün geceni ona vermemişsindir.”

“Korkarım öyle oldu. Dans ettik. Beni New York’ta arayabileceğini söyledim. Bir raslantı eseri, o da birkaç gün önce buraya geldi.”

“Batı Dünyası’nın tek bakiresinin de sonunda bekâretini kaybettiğini söyleme sakın?”

“Tanrı aşkına Jenny. Sen de bana neredeyse insanüstü bir şeymişim gibi bakıyorsun. Son yıllarda neye vaktim oldu ki?”

“Doğru, Carlo’nun gözünden, bırak bir adamla birlikte olmayı, bir adamı düşünebilecek kadar bile uzak kalmadın,” diye bitirdi Jenny. “Bu oğlanı seviyorsun, değil mi?”

Leah durakladı, arkadaşına baktı. “Sevmemeliyim, bana çok kötü bir şey yaptı yıllar önce ama, evet, seviyorum. Hem de çok.”

Jenny büyükçe bir yudum şampanya aldı. “İyi. Artık normal insanlara karışmanın zamanıdır. Bir adama ilgi duymak çok doğaldır, biliyorsun.”

“Erkeklerden konu açılmışken, senin prens nasıl?”

Jenny kendine bir bardak daha şampanya doldurdu. “İyi, sanırım. Birkaç haftadır beni aramıyor. Bazı önemli aile işleri için babasıyla birlikteydi. New York’a varınca arayacağına eminim.”

Leah onun son günlerdeki İngiliz gazetelerini görmediğine sevindi. Dedikodu sütunlarının çoğunda Prens Ranu’nun Avrupalı aristokrat, zengin bir ailenin kızıyla yan yana fotoğrafları basılmıştı. Hatta yazarlardan biri nişan olasılığından bile söz etmişti.

“Onu sevmiyorsun, değil mi Jenny?”

Jenny sessiz, bardağının kenarında parmağını gezdiriyordu. İçini çekti. “Aslında, seviyorum. Ona hayranım. Dört yıl oldu ve hâlâ ilk karşılaştığım geceki gibi hissediyorum. İstese hemen yarın evlenirim onunla ve bu anlamsız koşuşturmadan da kurtulurum böylece.” Jenny pişmanlıkla Leah’ya baktı. “Ben biliyorum, söylemene gerek yok. Şu ismi çok zor telaffuz edilen prensesle bir aşk yaşıyor. Bu, ilk değil, emin olabilirsin. Ama en sonunda hep bana döner, af diler.”

“Neden affediyorsun ki Jenny, Tanrı aşkına!”

“Sen doğum günü partinde yeniden karşılaştığın o oğlanı affetmeye neden hazırsın?”

Leah kızardı. “Doğru.”

“Üzgünüm. Biraz ileri gittim ama bu, iyi bir örnek. Onu seviyorum. Çok da zengin. Çok, çok zengin. İsteddiği her kıza istediği zaman sahip olabilir. Sadık olmak zorunda değil. Çünkü arkamdaki kuyrukta her zaman daha genç, daha güzel bir kız bulunur. İşte bu yüzden onu elde tutmanın tek yolunun o kuyruktaki yerime sıkı sıkıya tutunmak olduğuna inandım ben.”

“Tanrım!” Leah başka ne söyleyeceğini bilemedi.

“Üzülme. Senin oğlanı bir daha göreceksin ve anlayacaksın.”

“Ama, ben âşık olmayacağım Jenny.”

“Öyle mi, olmayacak mısınız?” Jenny göz kırptı. “Meşhur son sözlerin, Leah Thompson,” dedikten sonra bir şişe daha şampanya ısmarladı.

6

“Leah, ben Brett.”

“Merhaba, Brett.”

“Sesin uykulu geliyor, uyandırdım mı?”

“Şey, hayır. Affedersin.” Leah, saçları dağınık, kocaman yatağında dik oturdu. Onun sesiyle kalp atışları hızlanmıştı.

Plazaya bir saat önce, kozmetik firmasından birileriyle gittiği uzun öğle yemeğinden ve öğleden sonraki röportajlardan dönmüştü. Uykusuz bir geceden sonra bitkin yatağa yığılmış ve gözlerini kapatmıştı.

“Bu gece bir şeyler içmeye gitmek ister misin?”

Solgun yüzünü, darmadağınık halini karşı duvardaki aynada görebiliyordu. Hazırlanmak ve dışarı çıkmak, isteyeceği son şeylerdi. Ama yine de... Bu kadar feci bir şekilde onu görmek istediği için kendinden nefret ediyordu...

“Tamam.”

“Harika. Kırk dakika içinde otel lobisinde buluşalım.”

“İyi.”

Leah iç geçirdi, yatağa tekrar uzandı. Brett’e o gün fırsat vermemeliydi. O, başka bir şans istememişti ki. Ama belki onunla konuşursa, biraz zaman geçirirse, belki şeytanları başından kovardı.

Kendine çekidüzen vermesi için kırk dakikası vardı. Hazırlanmaya başlasa iyi olacaktı.

Duştan ve saçlarını kuruladıktan sonra, gardırobundaki bütün elbiseleri denerdi.

“Kahretsin, kahretsin!” Sinirinden yüksek sesle bağırdı. Yaşamını profesyonel manken olarak harcayan biri, bu gece sanki ilk kez biriyle çıkan ergenlik çağındaki bir kız gibi davranıyordu.

Sonunda Carlo'nun kendisi için özel olarak tasarladığı ve çok sevdiği bir elbiseyi seçti. Sonra aynanın önüne oturdu, kendine bir türlü yakıştıramadığı bir sürü saç modeli denedi. Sonunda tepesine topladığı saçını açtı, omuzlarına bırakıverdi.

“Bunu yapmak zorundasın,” diye mırıldandı, el çantasını, anahtarlarını kapıp asansöre doğru yürürken.

Brett ikide bir saatine bakıyor, heyecanla bekliyordu. O sırada asansörün kapısı açıldı, Leah görüldü. O görünür görünmez bütün erkeklerin ona baktığını fark etti. Dünyanın en güzel kadınlarından biri ona doğru yürüyordu, göğsü kabardı.

Brett bugün onun doğum günü partisinde olduğundan bile daha güzel görüldüğünü aklından geçirdi. Havalıydı ve omuzlarına doğallıkla dökülen uzun saçları Brett'e onu ilk gördüğü anı, Yorkshire'da o yaz, yatak odasından giren sabah güneşinin çizdiği silüeti anımsattı. Güzelliği özel tasarımı elbiseler içinde, podyumlarda geçirilen onca deneyimle elbette ki olgunlaşmıştı. Kız iki yanından öpünce Brett kendini okul çocuğu gibi hissetti.

“Merhaba.”

“Merhaba.” Brett kızardığını hissetti. “Şuradaki bara gidelim mi?”

“Evet.”

Oak Room'a doğru yürürlerken ikisi de söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştılar, başaramadılar. Sessizce oturdular.

“Ne içmek istersin?”

“Soda, lütfen.”

“İçmiyor musun?”

“Nadiren.”

Brett soda ve bira ısmarladı. Bir yandan da kızın ne kadar kendi halinde ve mesafeli olduğunu düşünüyordu. Ama yıllarca önce ona yaptığından sonra bu tavır anlaşılabilirdi. Ne kadar değiştiğini ona anlatmak için özel bir çaba sarf etmek zorundaydı.

“Yolculuğun nasıldı?” Aynı anda konuşup, güldüler, buzlar biraz erimeye başladı.

“İyiymi,” dedi Leah.

“Benimki de. Hâlâ birazcık yol sersemi hissediyorum kendimi.”

“Ben de öyle,” dedi Leah. “Dün bütün gece uyanıktım. Gece-nin çoğunu otel penceresinden dışarıyı seyretmekle geçirdim. Bu şehir hiç uyumuyor.”

“Bana biraz bundan söz et. Sanki gün boyu yapılması gereken işlere yeterince zaman yokmuş gibi hep bir yerlere yetişme hissi var. Hep kendimi duş almak ister gibi hissediyorum. Deriye yapışan o pislik... toz burada Londra'dakinden çok daha kötü. Her neyse, şerefe. Seni yeniden görmek harika.” Brett kadehini onun kadehine vurdu.

“Teşekkür ederim.”

“Aynı zamanda New York'ta olmamız şaşırtıcı bir raslantı.”

“Evet. Son birkaç yıldır neler yapıyordun, anlat bakalım.”

Brett bir özet yaptı. Cambridge'i, arkadaşlarını özlemle anlattı. Leah saçma sapan bir takıntıyla, oradaki zamanını beni beklemekle geçirmede, diye düşündü.

Brett, “Şimdi de New York'ta babamın işi nasıl yönettiğini öğrenmeye çalışıyorum,” diye bitirdi. “Peki, senden ne haber? Senin-kine kıyasla benim yaşamım sönük. Vogue'un kapağında bana bakan yüzünü görünce inanamadım. Bana biraz bundan söz et.” Aslında Carlo konusunu açmasını ve yaşamının bir parçası olan diğer adamları anlatmasını istiyordu. Kızın kariyerindeki yükseliş-basın tarafından başbakanlarınkinden daha iyi belgelenmişti.

“Aslında bilmediğin bir şey var Brett, başka hiç kimse de bil-miyor. Benim keşfedilmem senin sayende oldu.”

Brett hayret içinde kaldı. “Ne diyorsun?”

“Senin yaptığın o resmi Rose alıp ilk sergisinde sergiledi. Fotoğrafçı Steve Levine gördü ve işte bugünkü yerimdeyim,” diye gülümsedi.

“Nasıl olur? Rose onu nereden bulmuş? Resim hâlâ onda mı?”

Leah başını iki yana salladı. “Hayır. O resim kayıplara karıştı. Sergiden birkaç gün sonra yok oldu. O zamandan beri göremedik.

Onu gönmüş olan herkes kaybolmasına hâlâ çok üzülür. Hâlâ resim yapıyor musun?”

“Hayır, diye basit bir yanıt vereyim. Artık olgunlaştım. Gerçek hayatta aptalca çocuk düşlerine yer olmadığını anladım.”

“Düşlerin hiç de aptalca değildi. Gerçek bir yeteneğe sahipsin Brett. Bence onu kullanmalısın. Yalnızca bir hobi olarak kalmamalı. Belli ki bu yeteneği Rose’dan almışsın.”

“Sadece tarzlarımız çok farklı. Son birkaç yıldır çok güzel şeyler yapmadı mı? En son sergisiyle ilgili tebrik için mektup yazdım. Bence olağanüstüydü.”

“Bugünlerde çiftlik evini görmelisin. Tanıyamazsın. Her şey çok şık ve güzel.” Leah derin bir nefes aldı. “Ve Chloe son gördüğümünden bu yana çok büyümüş.”

“Chloe?”

“Miranda’nın kızı?”

“Tanrım! Evlendi mi?”

“Hayır. Babasının kim olduğunu söylemiyor. Chloe şimdi dört yaşında. Miranda, Rose’a hamile olduğunu senin Yorkshire’dan ayrılışının hemen ardından söylemiş.” Leah içeceğinden bir yudum alarak biraz oyalandı.

Brett irkildi.

“Bak Leah, Miranda’yla ilgili... açıklamama izin verecek misin?”

“İstersen. Ama oldukça açık. Chloe senin kızın, değil mi?”

Leah, Brett’in bembeyaz oluşunu izledi.

“Üzülme, tek bilen benim.”

“Hayır! Hayır, bu olanaksız. Hiç mümkün değil.”

“Ama Miranda bana o gece ikinizin... Brett, lütfen yalan söyleme. Her şey yüzünden okunuyor.”

“Leah, yemin ederim ki Chloe benim kızım değil. Miranda ve ben... Tanrım... biz öpüştük, kucaklaştık, öyle şeyler, ama şey değil... anlarsın.”

“Öyleyse Miranda neden bana tersini söyledi? Hem neden çocuğun babasını gizliyor?”

“İlk sorunun yanıtı kolay. Miranda öç almak istiyor. İkincisinin yanıtını inan ki bilmiyorum.”

Leah, “Peki,” diye iç geçirdi. “Korkarım Miranda’nın Chloe’nun babasını bu kadar gizlemesi senin suçunu kanıtlıyor. Ben her ikinizin de Rose’a söylemekten korktuğunuz için böyle gizli tutulduğunu düşünmüştüm.”

“Bak, Leah. Kanıtlayamam ama sana yemin ederim ki bu suç işleyen ben değilim. Aptallık ve bencillik ettim, evet. Ama bunun bedelini seni kaybederek ödedim. Şu anda nasıl hissettiğini anlayabiliyorum. Ama lütfen bana artık iyi bir adam olduğumu kanıtlamam için bir şans ver, bunu yapar mısın?” diye yalvardı.

Leah birden kendini aşırı yorgun hissetti.

“Üzgünüm Brett ama bitkinim. Yann çok yoğun olacak, gidip uyumalıyım.”

Brett, “Elbette,” diye içini çekti. Kız onu affetmemişti. “Ama seni tekrar arayabilir miyim?”

“Evet. Ama önümüzdeki hafta çok yoğun olacağım. Jenny’yle ben hafta sonu başka bir daire aramaya çıkacağız. Şimdi onun oturduğu yer çok küçük.”

“Bana yeni adresini ve telefonunu bildirir misin?” Brett cüzdanından bir kart çıkardı ve kıza verdi. “Ben müsait değilsem babamın sekreteri Pat’e mesaj bırak.”

“Bırakırım.” Leah ayağa kalktı. “İçecek için teşekkürler.”

Asansöre kıyla birlikte yürüdü. “Aramayı unutmazsın, değil mi?”

“Hayır.” Asansör açıldı. “İyi geceler Brett.” Kız onu iki yanağından öptü ve asansöre girdi.

“İyi geceler.” Kapı kapandı, gitti.

Brett dışarıya doğru yürüdü, sarı bir taksiye el kaldırdı. Saatine baktı. Dokuz buçuk. Erken. Kızı otel odasına çıkarıp safak sökene kadar sevişme düşleri kurmuştu oysa. Brett iç geçirdi. Kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Bütün kartlar Leah’nın elindeydi ve o da aynı şeyleri hissedinceye kadar beklemek zorundaydı.

7

Miranda büyük bir lükse gözlerini açtı, gerindi, bakışlarını tepesindeki aynalı tavana dikti. Çıplak vücudu beyaz saten çarşafların altında kısmen örtülüydü, sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

Kalkıp oturdu, konforlu odaya göz gezdirdi. Yeni evi. Bunca lüks, sadece düşlerinde harcayabileceği kadar harcama yapabileceği bir banka hesabı ve bir gardırop dolusu güzel giysi. Miranda gülümsedi, dizlerini kendine çekti. Sahip olmak istediği her şeye birkaç gün içinde sahip olmuştu. Üstelik çok da kolayca.

Kısa ve acısız üç sevişme, bütün bunların bedeliydi.

Santos, teknedeyken ona karşı çok iyi davranmıştı. Kızı, kendi yanında çalışanlardan oluşan ve uçakla Atina'ya gelip oradan cumartesi sabahı Pire Limanı'nda Ege denizinde tura çıkmak üzere onlara katılan arkadaşlarına tanıştırmıştı.

Miranda yaşamında daha önce hiç bu kadar lüks görmemişti. Tekne denilince aklına güverte altında birkaç küçük kamaradan oluşan küçük bir şey gelmişti. Oysa bu tekne... on beş kişiden oluşan konuk grubu için muhteşem kamaralar, camla çevrili büyük bir oturma odası, yemek odası ve beş ayrı teras.

Teknede olduğu iki gün boyunca Santos kızı ilgiye ve armağanlara boğmuş, teknedeki diğer erkeklere onun kendisine ait olduğunu göstermişti. Hepsi ona faklı yaklaşıyor, o yatın sahibesiymiş gibi saygı gösteriyorlardı.

Arkadaşlarının ağzından bir şeyler almak için çok uğraşmış ama zaten bildiği, Güney Amerika'da yaşadığı, altmış yaşının üzerinde ve aşırı zengin olduğu dışında hiçbir şey öğrenememişti.

Gecenin geç saatinde kızı n kamarasına gittiğinde kızı n yanına yatar, hiç konuşmadan işini bitirirdi. Miranda o üzerindeyken gözlerini kapar, elmas kolyeyi, güzel giysilerini düşlerken arada bir yapmacıktan dişi hazzını duyuracak iniltiler ıkanrdı.  seferde de çok çabuk bitmişti. Santos onu per, ipek robunu üzerine geçirir, kendi kamarasına dönerdi.

Pazar akşamı tekne Pire'ye geri döndü. Konuklar geri dönmek için limuzinlerine bindiler. Miranda onlan üstteki teraslardan birinden dalgın dalgın izledi. Yarın her şeyin normale döneceğini ve Yorkshire'a gideceğini aklından geçiriyordu. Santos geldi ve ona bir anahtar verdi.

"Limuzinin seni havaalanına götürmeye hazır."

"Sen de benimle gelmiyor musun?"

"Gelemem. Eve gitmeliyim. Bu anahtar Londra'da bir dairenin anahtarı. Seni Heathrow'dan alan sürücü oraya kadar götürecek. Sonra ararım." Kızı pt. "Hoşça kal Miranda."

Miranda Heathrow'a vardığında süratle gümrükten geçti ve dışarıya ıktı. Bir Rolce Royce onu bekliyordu. Araba onu akşamın indiğı Londra caddelerinden geçirdi ve park manzaralı, saraya benzer beyaz bir binanın önünde durdu.

şoför, "Beni takip eder misiniz hanımefendi," dedi resmi bir sesle. Geniş bir hole geldiler. Küçük bir asansör içinde üçüncü kata çıktılar ve şoför kapıyı tek yatak odalı zevkle döşenmiş bir daireye açtı.

Sonra valizleri yatak odasına taşıdı, şapkasına dokunarak selamladı.

"Gerektiğinde beni arayacağınız numara telefonun yanındaki listede. İyi geceler hanımefendi."

Miranda'ya şoför bütün bunları daha önce yapmış gibi geldi. Sonra da binadaki diğerk insanlara ya da Santos'a bazı haberler veriyordur diye düşündü. Ne güzel kokan çekmecelerde ne de kadiife kanepenin arkasında bir şey bulabildi. Ama telefonun yanında adına bir zarf vardı. Açtı, içinde iki bin pound ve bir not vardı. Bay Santos hesabına ve kendi adına iki kredi kartı alacağı, on bin

poundluk bir hesap açılıp her ayın son günü bir miktar daha ilave olacağı yazılıydı.

Şok halinde oturdu. Bu, düşlediğinden de iyiydi. Artık zengindi.

O akşam saat dokuzda antika telefon sessiz dairede çınladı. Kız açtı.

“Merhaba.”

“Merhaba Miranda. Her şey istediğin gibi mi?”

“Evet. Her şey harika.”

“Güzel, güzel.” Hat bir ara bozulunca bir sessizlik oldu.

“Umanım bütün bunların belli koşulları olduğunu anlamışsındır. Şoför Roger’ı aramadan dışarı çıkmayı istemem, Rolce Royce’la sana o rehberlik edecek. Konuk kabul etmeyeceksin. Savoy’da karşılaştığın lan dışında erkeklerin evine girmesi yasak. Seni zaman zaman ziyaret edecek. Bir sorunun olursa onu aramalısın. İyi ve mutlu olduğundan emin olmak için ben her akşam saat dokuz buçukta seni arayacağım. Hizmetçi Maria senin alt katında oturuyor. Bütün yemeklerini o pişirecek ve ev işlerini yapacak.

“Son bir şey. Her zaman bir köşede hazır bir bavulun olsun. Ben her an seni arayıp yurtdışına gelerek bana katılmayı isteyebilirim. Hiçbir koşulda benimle bağlantı kurmaya çalışmayacaksın. Evet, umanım bu birkaç kural yeni evinde zevkle oturmana engel olmaz. Dolapta şampanya var. İkimize de iç. Hoşça kal Miranda.”

Telefon kapandı, Miranda ahizeyi yerine koydu. Kanepeye yığılırcasına oturdu ve Santos’un dediklerini kafasında toparlamaya çalıştı.

Bütün bu lüks, başlangıçta zannettiğinden çok daha büyük bir bedele karşılıktı. Acı gerçek Miranda’nın üzerine çöktü. Santos onu satın almış, bedelini ödemişti. Onun malıydı. Bu nedenle nasıl yaşayacağını da o belirleyecekti.

O bir metrestti.

“Metres.” Miranda tavandaki aynaya bakarken sesin kulağına nasıl geleceğini tartmak için, “Metres,” diye tekrarladı.

Dört günlük yalnızlıktan sonra evdeki sessizliği sağır edici bulmaya başladı. Bayan Thompson'ın mutfakta telaşla bir şeyler hazırladığı, Rose'un resim yaparken yüksek sesle şarkı söylediği ve tatlı kızı Chloe'nun yüksek tonlu sesiyle dolu sabahlara alıştı.

Birden evi çok özlediğini fark etti. Yatağının yanındaki telefona uzandı, numarayı tuşladı.

Telefon çaldı ve Rose telaşla yetişti.

"Merhaba," Ses uykusuzluktan ve çok sigara içmekten boğuktu.

"Rose, benim."

Rose aniden gelen hıçkırığı zor tuttu.

"Tanrı'ya çok şükür. Sen iyi misin?"

"Bundan iyi olmadım," Karşıdaki ses neşeyle karşılık veriyordu.

Rose, Miranda'yı bulsa öldürebilirdi. Son dört gündür neredeyse aklını kaçıracaktı.

"Neredesin Miranda? Üzüntüden hasta oldum. Aramalıydın. Seni günler önce bekliyorduk ve..."

"Tanrı aşkına Rose, yirmi birimdeyim ve kendimi kollayabilirim. Londra'dayım, çok iyiyim."

"Yirmi birinizde olabilirsiniz genç bayan, ama hâlâ benim kızsınız ve..."

"Tamam, tamam. Özür dilerim Rose."

"Tamam. Hangi trene yetişeceksin? Seni Leeds'den alacağım."

"Yorkshire'a henüz dönmüyorum, aslında."

"Neden Miranda?"

"Burada bazı insanlara rastladım, biraz daha kalmak istiyorum. Bir süre Chloe'ya bakar mısın?"

Rose dudağını ısırıldı. "Elbette Miranda. Ama... nerede kalıyorsun? Numaranı alabilir miyim? Yeterince paran var mı..?" Rose'un dikkati oturma odasının kapısını açmaya çalışan küçük, tombul bir ele çevrildi.

"Anne? Anne nerde?" Miranda'nın küçük bir kopyası, melek gibi yüzde kaşlar çatıldı.

“Büyükannene gel, tatlım.” Rose kollarını uzattı, Chloe ona doğru yürüdü. “Seninle konuşmak isteyen biri var Miranda. Chloe, annene merhaba de.”

“Merhaba anne. Eve gel.”

“Merhaba, Chloe, güzelim. Üzülme. Anne yakında evde olacak.”

Rose, Chloe’yu dizlerine oturttu. “Seni çok özlüyor Miranda. Her gün nerede olduğunu soruyor.”

“Evet, tamam. Şimdi gitmeliyim. Yakında yine ararım. Chloe’yu benim için öp ve üzülme Rose. Ben iyiyim, gerçekten. Hoşça kal.”

Hat kapandı. Rose yavaşça ahizeyi yerine koydu ve kucığında parmağını emen küçük güzel kızı inceledi.

“Anne ne zaman evde büyükanne?” İri mavi gözleriyle o küçük yüz öyle güvenle ve masumiyetle baktı ki Rose’un gözleri doldu. Chloe’yu sıkıca kucakladı.

“Bilmiyorum tatlım. Gerçekten bilmiyorum.”

Jenny krem rengi, rahat kanepeye boylu boyunca kendini bırakıverdi. Sağını terli alnından çekti.

Başını iki yana sallayarak, "Bir daha asla," dedi.

"Çok haklısın." Leah odanın diğer tarafındaki koltuğa yığıldı. "Bir daha kesinlikle senin eşyalarını bir evden bir başkasına taşımana yardım etmem. Jenny, gerçekten, daha dokuz aydır buradasın. Topladığın ıvır zıvırla başa çıkamadım."

Jenny gülümsedi. "Üzgünüm ama, degecek, öyle değil mi?" Yeni evine gururla göz gezdirdi.

İkisi bu evi buluncaya kadar bütün hafta sonunu kiralık ev aramakla geçirdiler. Geniş bir ev değildi. Ama İngiliz tarzı mekânlara alışık iki kız, daireyi büyük bile buldular.

70. Doğu Caddesi'nde çok katlı lüks bir binanın on ikinci katındaydı. Daireden içeriye adım attıkları anda ikisi de bunda karar kılacaklarını biliyorlardı. Balkona açılan geniş bir oturma odası vardı. Koridor boyunca küçük ama kullanışlı bir mutfak, yemek odası, banyolu iki büyük yatak odası, bir konuk odası ve tuvalet. Yumuşak bej ve krem rengi tonlarıyla zevkli döşenmiş, yer yer kilimler atılmıştı. Evin kendisi kadar kirası da etkileyiciydi. Ama Leah'nın çalıştığı kozmetik firması ödediğinden sorun değildi.

"Evet. Hayran kaldım. Sıcak ve rahat bir havası var. Kahve?"

"Daha kuvvetli bir şey. Sanırım ihtiyacım var. Kutuları evin içinde oradan oraya sürüklerken biraz kilo kaybetmişimdir herhalde."

"Tamam. Küçük bir bardak bol buzlu bir votka alabilirsin." İki kız koridordan mutfığa geçtiler. Leah kahve kavanozunu ve votka şişesini bulmak için kutuları deşmeye başladı.

“Parti için çok uygun bir yer. Öyle uygun ki gelecek hafta sonu bir yeni ev partisi vermeliyiz diye düşünüyorum. Sana bu şehirden bazıları tanıştırmak için,” dedi Jenny.

“İyi. Bu işi cumartesi gecesine atabiliriz. Böylece Meksika’da geldikten sonra dinlenecek bir günüm kalmış olur.”

Leah pazartesi günü bir çekim için gidiyordu ve cuma gecesine kadar dönmeyecekti.

“Onu bana bırak. Gelecek hafta hiçbir işim yok.”

Leah kutunun birinden kahveyi çıkarırken iç geçirdi. Jenny, Leah, New York’a geldiğinden beri hiçbir şey yapmıyordu. Bir top model için böylesi duyulmuş şey değildi.

Madelaine hafta ortası Leah’ı çağırmış ve Jenny hakkında kaygı verici şeyler söylemişti.

“Onunla birlikte oturacağına seviniyorum Leah. Kendisini kontrol altında tutacak birine gereksinimi var. İçki sorununu fark ettin mi? Sanırım fark etmişsindir.”

“Evet Madelaine. Jenny’nin içkiden hoşlandığını biliyorum ama...”

“Geçen ayki iki çekim sonrası çok sarhoş oldu, kendini kaybetti. Kilo aldı, yüzü beton gibi görünüyor ve gittikçe yuvarlaklaşıyor. Kozmetik firmasının, bu tarz davranmayı sürdürürse anlaşmayı yenilememeyi ciddi olarak düşündüğünü ona haber verdim. Bu arada yeni kampanya başlayıncaya kadar çalışabilmesi için başka bir bağlantı kurmaya çalışıyorum. Kendine çekidüzen vermesi için birkaç ayı var. Ona yardım et Leah. İkinizin ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum.”

“Elimden geleni yapacağım Madelaine. Eminim düzene girecek. Hâlâ en iyi mankenlerden biri.”

“Belki, ama dışarda onun yerini almak için hazır bekleyen binlerce güzel kız var. Bu, son şansı. Bunları benim tarafımdan söyle.”

Leah geçen hafta Jenny’ye hiçbir şey söyleyecek zaman bulamamıştı. Çekimler, röportajlar ve Chaval’ın başlattığı büyük bir kampanyanın çalışmalarıyla dolu yorucu bir hafta geçirmişti. Meksika’ya uçmasına yirmi dört saat kalmıştı. Hiç de birini kollamayı

üstlenecek durumda değildi. Bu gece onunla konuşmak zorundaydı.

“İşte burada.” Leah votkayı mutfak masasının üzerine koydu ve Jenny’nin karşısına oturdu.

“Şerefe. İşte yeni evimiz.”

Jenny bardaktakinin hepsini bir seferde yuvarlayınca korktu.

“Mmm. Şimdi daha iyi hissediyorum. Çin yemeği ısmarlamaya ne dersin? Açlıktan ölüyorum.”

“Tamam.”

“Köşedeki bakkala gidip birkaç şişe şarap alacağım. Hoş bir gece olacak. Mankenlerden birinin partisi var. Ama kımıldayacak halim yok.”

Bir saat sonra balkonda oturmuş yemek yiyorlar, New York’ta gün batımını seyrediyorlardı. Jenny bir Çin yemeği ziyafeti verecek kadar bol ve çeşitli şeyler ısmarlamıştı. Yanında da beyaz şarap içiyorlardı.

“Bunun, yiyeceğin son Çin yemeği olduğunun farkındasın, değil mi Jenny, bir süre için?”

Jenny parmaklarını yalıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Geçen hafta Madelaine ile konuştum. Senin için gerçekten kaygılanıyordu.”

“Bumunu başkalarının işlerine sokmaktan hoşlanan, yaşlı, çirkin patron havalarındaki kadını kastediyorsun.”

“Bırak şimdi. Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ona bir zamanlar hayrandın. Bize gerçekten sahip çıkıyor, hepsi bu.”

Jenny, “Yaa, ne demezsin, banka hesabındaki para kadar tabi,” diye karşı koydu.

“O bir iş kadını ve işi bizi pazarlamak. Ürünlerinden biri bozulmaya yüz tutunca, o da...”

Jenny, “Ürünler!” diye patladı. “Tam üstüne bastın. Afferin Leah. Biz insan değiliz. Bizler yalnızca yürüyen ve konuşan, saçlarında tek gri tel olmayan barbi bebekleriz!”

"Affedersin Jenny. Öyle demek istemedim." Leah bu işi nazikçe halletmeyi dileyerek arkadaşının öfkeli yüzüne baktı. "Konu şu ki, Madelaine kozmetik anlaşmasını kaybetmenden korkuyor."

"Biliyorum. Bunu sana ben söylemiştim."

"Elbette ki bunu elinden kaçırmak istemezsin?"

"Tabi istemem!"

"Birkaç kadeh içki ve birkaç Çin yemeği öğünü, birkaç egzersiz için değer mi?"

Jenny alacakaranlığa gözlerini dikti, omuzlarını silketti. "Senin için sorun yok Leah. Sen baskıya dağlar gibi dayandın. Alkolü sevmiyorsun, uyuşturuculara elini sürmedin ve tek gram kilo almadan bütün gün ıvır zıvır yiyebiliyorsun. Ben öyle değilim. Benim aşırılığa eğilimli bir yapım var. Yararı ne? Bu, bir kısır döngü. Bunalıma giriyorum. Çünkü kilom fazla, çok içiyorum. Öyleyse sıkıntılarımı bastırmak için ne yapacağım? Daha çok yiyiyorum, sarhoş oluyorum. Hiçbirinin yararı yok!" Jenny gözyaşlarına boğuldu, masadan kalktı, elindeki şarap bardağını terasa döktü, oturma odasına koştu.

Leah arkasından gitti ve kanepeye onun yanına oturdu. Yavaşça kolunu omzuna koydu.

"Ağlama Jenny. Affedersin, seni üzdüm."

"Üzülme. Biliyorum sen yalnızca yardım etmeye çalışıyorsun. O prens piçil! Haftalardır beni aramıyor." Gözyaşları tekrar boşandı. "Leah, kendimi çok aşağılanmış hissediyorum. İki yıl önce her şey harikaydı. Şimdi görüyorsun ne haldeyim. Nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum."

"Jenny, dinle. Yirmi üç yaşındasın. Bu yaşta kızların çoğu daha yaşama yeni atılıyorlar. Sense yaşamının sonuna gelmiş gibi konuşuyorsun. Ne kadar şanslı olduğunu görmüyor musun? Tanrı sana güzel bir yüz ve vücut vermiş. Bunlar sayesinde bir sürü para kazandın, dünyanın belki yarısını en iyi koşullarda dolaştın ve erkekler senin yanında olabilmek için her şeyini vermeye hazır. Biraz fazla baskı altında kaldın, hepsi o. Sen güçlüsün Jenny. Yapabilirsin, biliyorum yapabilirsin."

Jenny, "Bilmiyorum," diyerek burnunu çekti.

“Ben biliyorum. Ben ilk başladığımda bana nasıl yardım ettiğini anımsıyor musun? Sen yanımda olmasan şimdi nerede olurum Tanrı bilir. Şimdi sıra bende. Madelaine, Palm Springs'teki sağlık merkezine gidersen bir haftalık masrafını karşılamaya hazır. Bunu en azından kendine borçlusun. Senin yerinde olsam teklifi kabul ederdim. Kaybedeceğin hiçbir şey olmadığı kesin.”

Jenny suskundu. Sonra, “Haklısın. Bunu kendime borçluyum. Böyle giderse öleceğim.” Döndü, Leah'ya baktı. “Tanrım, artık olgunlaşmışsın. Bu kadar duyarlı olmayı nasıl başardın?”

“Yorkshireli olmaktan kaynaklanıyor olmalı,” diye gülümsedi. “Şimdi neden Madelaine'ı arayıp gideceğini söylemiyorsun?”

“Tamam. Pazartesi arayacağım. Leah, Tanrım, korkuyorum. İçki, sigara yok, kahvaltı, öğle ve akşam yemeğinde marul yaprakları. Bana göre cehennem.”

“Seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Sonunda kendini mükemmel hissederek geri geleceksen bir parça eziyete değer. Hem Ranu'da böyle düşünür herhalde.”

“Evet. İçmemden hiç hoşnut değil. Bırakırsam belki...”

Jenny'nin sesi titremeye başladı. Şarap bardağını aldı, içindekini kanepenin yanındaki bir çiçek saksısına döktü.

“Yeni Jenny'ye.”

Leah da, “Yeni Jenny'ye,” diyerek gülümsedi.

9

Tam bir hafta sonra yeni evleri müzik sesiyle sarsılıyor, her yer konuklarla dolup taşıyordu.

Jenny elindeki kolayı yudumlarken aşkla Arap prensine bakıyordu. Leah geçen hafta kendisini Meksika'dan aradığında Ranu'nun döndüğünü ve cumartesi gecesi partiye gelebileceğini söyleyince rahat bir nefes almıştı. Tam da Jenny'nin ihtiyaç duyduğu bir moraldi bu. Hatta prens özel uçağıyla onu pazartesi günü Palm Springs'e göndermeyi bile teklif etti.

Leah çoğunluğunu New York'un en üst tabakasından ve hiç tanımadığı manken, fotoğrafçı, ressam, tasarımcıların oluşturduğu bir kalabalığın içinde duruyordu.

Oysa herkes onu tanıyor ve hep aynı soruları soruyordu: Carlo nasıl? Chaval'la yapılan anlaşmada kendisine gerçekten yarım milyon ödendi mi? New York'ta ne kadar kalacak?

Leah içini çekti. Belki de yorgunluktandı ama konuşma havasında değildi. Oturma odasından çıktı, koridordan geçip yatak odasına, oradan da biraz tenhalık ve sessizlik umarak banyoya girdi. Kapıyı kapattı, aynadaki yansımasına gözlerini çevirdi.

"Dünyanın en değerli yüzü."

Geçen hafta basın Chaval'ın ödediği para miktarını öğrenince gazete başlıklarından birinde böyle deniliyordu.

Bazen yüzüyle içindeki kendisini bağdaştıramadığı oluyordu. İlk dünyaca ünlüydü, ikincisine kimse bakmayı bile düşünmezdi. İkinciyle kimse ilgilenmezdi.

Başını ellerine dayadı. Herkes gibi olmanın, kendini tanımayan birine rastlayıp öyle muamele görmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu aklından geçirdi.

Birlikte çıkmayı teklif edenler, özel uçaklarıyla egzotik yerlere götürmek isteyenler... ama bu, Leah'yı sevdikleri için değildi. Onun yüzünü beğendikleri için ve onu kollarına almanın getireceği şöhretin cazibesine kapıldıkları içindi.

Saçını fırçaladı, Brett'in gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Hafta boyu kararsız kaldıktan sonra Brett'e bir şans daha vermeye karar verdi. Onun söylediği gibi Cooper Industries'de Pat'e not bıraktı. Partiyi ve adresi haber verdi.

Leah ev sahibesi olarak yapması gerekenleri ihmal ettiğini fark etti, isteksizce banyodan çıktı. Yatak odasının koridora açılan kapısını açar açmaz uzun boylu, siyah saçlı, orta yaşlı bir adama çarptı.

"Affedersiniz," diye mınıldandı.

"Üzülme. Ben de sizi arıyordum."

"Öyle mi?" diye yanıtladı yorgun bir sesle, havasında değildi.

"Evet. Ben Anthony Van Schiele."

Leah hiç tanıyamamıştı.

"Aa şey..."

"Benim adıma çalışıyorsunuz."

"Sahi mi?" Leah anlamadı.

"Evet. Diğer bazılarıyla birlikte Chaval Cosmetics de bana ait."

Adam gözlerinde bir pırıltı kıza gülümsüyordu.

"Tanrım! Affedersiniz. Hiç bilmiyordum." Utanç, yüzünden açıkça okunuyordu.

"Üzülme. Benim için çalışan birçok kişi de beni tanımaz. Mümkün olduğunca uzaktan yönetim politikasını benimsiyorum. Diktatör yapılı ve yaptıkları işte kendisinden çok daha profesyonel olan, çalışanlarına bir şeyleri dikte ettirmeye çalışan bir yöneticiden kötüsü olamaz. Şirketi tekrar ele geçireli birkaç ay oldu."

Adamın artık New York'ta çok az rastlanan o rahat hali Leah'yı da biraz rahatlatmıştı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Van Schiele."

“Ben de öyle. Benim en yeni ve en pahalı elemanım olarak sizi yemeğe çıkarmama izin verir misiniz?”

Leah reddetme şansı yoktu. “Elbette.”

“İyi. Sizi buradan çarşamba günü akşam sekizde alınm. Şimdi gitmeliyim, en kısa zamanda görüşmek üzere. Hoşça kalın Bayan Thompson.” Resmi bir selam verdi ve kapıya yürüdü. Kapıyı açınca Brett girdi ve kıza doğru yöneldi.

“Merhaba Leah.” Kızı iki yanağından öptü ve elinde tuttuğu şampanyayı verdi. “Güle güle oturun.”

“Teşekkürler Brett. Gel, sana bir içecek alayım.”

Kızın arkasından mutfağa giderken, “Yerin güzel. Nerdeyse İngiliz tarzı denilebilir,” dedi.

“Biz sevdik. Bira?”

“Tamam. Bu parti. Bütün bu insanları tanıyor musun?” Brett hayret içinde sordu.

Leah, “Hayır,” diye güldü. “Ne yazık ki hepsi beni tanıyor gibiler.”

“Sen çok ünlüsün. Babam bile buraya geleceğimi söyleyince hafif kıskanır gibi oldu.”

Leah, “Burada olduğuna ve bir şişe şampanya getirdiğine göre ben de bir bardak alırım. İngilizlerin sağlığına içeriz,” dedi işveyle. Bir yandan müziğin sesi yükseldi. Kız birden kendini bir uçurtma kadar yükseklerde hissetti.

“İngilizlere,” diyerek kadehini kaldırdı.

Brett, “Bize,” diye tekrarladı.

Otuma odasına gittiler. O sırada kızın kolunu yakaladı.

“Gel, dans edelim. Bu şarkıyı çok seviyorum.”

‘Satisfaction’ın melodisi her yere hâkim oldu. Odanın ortasında dans için hazırlanmış yerde, ayağını yere vurarak tempo tutan, bağırarak kalabalığa katıldılar.

“Vaav!” Şarkı bitince Brett kıza sarılıp ayaklarını yerden kesti, kendi etrafında döndürdü. “Tanrım, çok mutluyum!” diyerek kıızı bıraktı.

Leah, “Ben de!” diyerek gülümsedi.

Ve bunu bütün kalbiyle söylüyordu. Sanki Brett eve girer girmez hayata dönmüş gibiydi. Bütün duyuları harekete geçmiş, dünya gözüne olağanüstü güzel görünmeye başlamıştı.

Bir Lionel Richie plağı ortalığı sakinleştirdi. Brett kollarını kıza sardı, kız da mutlulukla sokuldu.

“Hayatım, Ranu ve ben onun yerine gidiyoruz. Sen tek başına halledebilir misin?”

Leah rahatsız edildiği için hafif sinirli arkasını döndü. “Elbette. Jenny, bu Brett.”

El sıkıştılar.

“Ve bu Ranu, Brett.”

“Merhaba Brett, nasılsın?” Ranu, Jenny’ye döndü. “Biz birbirimizi zaten tanıyoruz. Eton’dayken Brett benden altı sınıf alttaydı.”

Brett başını salladı. “Bir dönem Ranu’ya çalışmıştım, memnun edilmesi zor adamdı.”

Şaka yapsa da Leah, Brett’in gözlerindeki hoşnutsuzluğu seçiyordu.

Jenny, “Ben Palm Springs’ten gelince birlikte yemeğe gidelim,” dedi. “Hoşça kal Brett, hoşça kal Leah. Yarın dönerim.” Ranu ona oturma odasından çıkmak için yol açarken kız Leah’ya göz kırptı.

“Leah, Jenny, Ranu’yla ciddi mi? Parasının hesabını bilmeyen bir züppedir. Eton’da herkes ondan nefret ederdi.”

Leah, “Sanırım, ciddi. Üzülme, Jenny kendini kollayabilir,” dedi. Oysa buna kendi de inanmıyordu.

Gecenin geri kalan kısmında Leah ev sahibesini oynadı. Konukların içeceklerini kontrol etti, gruptan gruba geçip New York’un elit tabakasıyla tanıştı. Brett arkasında canı sıkkın onu izledi. Büyük bir düş kırıklığı içindeydi. Onunla iki dakika bile baş başa kalmak olanaksız görünüyordu.

Ama sonunda, son konuklar da Leah’yla Brett’i koca bir karmaşanın ortasında bırakıp evden ayrıldılar.

Leah oturma odasının her yerine dağılmış şişelere, bardaklara, tepeleme dolu kül tablalarına bakıp, “Off, Tanrım!” diye mızıldandı. Kanepeye yığıldı. “Enerjim kalmadı.”

“Haydi, sana yardım ederim. Bir başlarsak bir dakika sürmez.” Onu çekip kaldırdı. “Şimdi yapmazsan yarın yine sen yapmak zorunda kalacaksın.”

Sonraki bir saat ikisi bütün güçlerini harcayarak evi düzene koydular. Leah kendini kanepeye attığında şafak söküyordu.

“Kahve?”

“Mmm. Evet, lütfen.” Gözlerini kapattı.

Brett, iki fincan kahveyi getirdi, yere, Leah’nın önüne oturdu.

“Haydi, uykucum benim. Yatak odasına taşıyamayacağım kadar büyüksün. Şunu iç. Ben şömineyi yakacağım. Burası soğuk.”

Kahvesinden yavaşça yudumlamaya başladı.

Ateş yanmaya başlayınca Brett düşünceli bir şekilde, “New York’ta şafak vaktini çok seviyorum. Geçen hafta birkaç kez seyrettim. Bazı nedenlerle uyuyamamıştım,” dedi. Leah’nın o sabah satın aldığı koyun postu üstüne oturdu ve balkon pencerelerinden gökyüzüne baktı.

Sessizce kahvelerini içtiler. Sezgileri konuşmalarına engel oluyordu.

Leah boş fincanı yere koydu. O sırada Brett elini tuttu, sıkıca sarıldı. Yüzüne yaklaşırken gözlerinin içine bakıyordu, öptü onu.

Kız istekle dudaklarını araladı, oğlanın kolları sımsıkı sarıyordu.

Brett diliyle ağzının içinde dolanırken bütün vücudu arzuyla kıvranmaya başladı. Oğlanın dudakları ensesine doğru inerken kız derin bir iç geçirdi. Kızı postun üstüne yavaşça indirdi. Öpmeye devam ediyor, eliyle vücudunun yumuşak hatlarını keşfediyordu. Kızın düğmelerini açmaya başladı.

Oğlan, “İzin veriyor musun?” diye sordu.

Leah çekingen bir şekilde başını salladı ve Brett giysi sıyrılıp çıplaklığı ortaya çıkıncaya kadar büyük bir özenle her bir düğmeyi açtı.

“Leah, çok güzelsin, çok çok güzelsin.” Elleri göğüslerinde gezinmeye başlarken tekrar ensesini öpmeye başladı. Dudaklarını boynundan göğsüne doğru gezdirdi, nazikçe emmeye başladığında Leah bütün vücuduna bir sıcaklığın yayıldığını duydu. Boşta kalan elleriyle kızın pantolonunun fermuarını buldu.

Leah gözleri kapalı, içine işleyen bu yeni histen haz duyarak, bir yandan da bir karar vermek zorunda olduğunu düşünerek uzandı. Bu adamın, bekâretini almasına izin vermeli miydi? O kadar uzun zamandır koruyordu ki neredeyse kutsallaşmıştı.

Birden bunun nedenini anladı. Onu beklemişti.

Brett de onun bu düşüncelerini sezmiş gibi öpmeyi bıraktı, kızın gözlerinin içine baktı.

“Seninle sevişmeyi çok istiyorum. İzin verir misin?”

Kibarca konuşmuştu ve Leah dürüstlüğünü gözlerinden okudu.

Başıyla onaylarken aklından bunun ilk olduğunu söylemeyi geçirdi. Ama sözcüklere dökemeyecek kadar utanıyordu.

Kızı bir kez daha uzun ve sertçe öptü. Leah bu kez daha yoğun hissetti. Kızın üzerine doğru diz çöküp, gömleğini, pantolonunu, iç çamaşırlarını çıkardı. Leah giysilerden sıyrılan esnek, gergin vücudu izledi. Brett kızın fermuarını indirdi, külotu dışında her şeyini çıkardı.

Kızın üzerine uzanınca onun gözlerindeki anlık korkuyu seçti.

“Tatlım, seni incitmeyeceğim, söz veriyorum.” Kollarını ona doladı, sıkıca sarıldı. Dudakları kızın kileri örttü, parmaklarını göğüslerinde gezdirdi. Ona kumaşın üzerinden yavaşça dokundu, sonra son çamaşırı da çıkardı.

Leah şu ana kadar hiçbir hazza açılmayan yerine dokunulunca zevkten inledi. Sanki o yer, vücudunun geri kalan kısmındaki bütün hareketleri kontrol eden bir merkezdi. Parmakları daha derinlere doğru ilerlerken Brett kızı bir kez daha sertçe öptü. Başparmağı en hassas yerde oyalanınca kızın vücudu yoğun bir arzuyla sarsıldı...

Leah'nın hazır olduğunu anlayınca dizlerinin üzerinde yükseldi, sonra kendini yerleştirdi.

Kolaylıkla içeriye kaydı, ağzıyla kızın göğüslerini öperken zevkten çıldırıyordu. Leah küçük bir çığlık atmadan önce kızın gözlerindeki endişeyi fark etti.

“Seni seviyorum Leah, seni hep sevdim. Seni incitmeyeceğim.”

Leah'nın içine işleyen acı yerini yoğun bir hazza bıraktı...

Yek vücut oldular. Kız aşkla doldu. Hep onu beklediğini biliyordu. Daha önce hiç kimseye bu izni vermemişti.

Fiziksel ve duygusal tatmin saf bir zevkin içinde birleşti.

Sonra şöminenin önündeki kilimin üzerinde sarmaş dolaş, pencereden şafağın eflatun aydınlığını izlemeye koyuldu.

Leah bu gece geleceğini bulmuştu. Brett onun diğer yansı, ruhunun kayıp parçasıydı.

Brett de öyle hissetti. Önce bunu inkâr etmek istedi ama ona bakınca onu sevmenin alın yazısı olduğunu anlıyordu. Bundan sonraki varlığını o belirleyecekti.

Oysa hiç karşılaşmasalardı...

Kaderlerini birleştirdiklerine bütün benlikleriyle inanarak kenetlenmiş bir halde uzandılar.

10

Jenny pazartesi günü Palm Springs'e uçtu, Brett de geçici olarak babasının dubleksinden Leah'nın dairesine taşındı.

O gün, geçen pazar sabahı çok erken saatte tattıkları mutluluğu anımsatan bir akşam geçirdiler. Hatta bu seferkini daha iyi bile buldular. Leah onu memnun etmeyi öğrenmeye çok hevesliydi. Ona ağzıyla dokunabiliyordu. Hem de hiç utanmadan.

Brett salı sabahı büroya gittiğinde kendini aydan gelmiş gibi hissediyordu. Kafası dağınıktı ve herhangi bir konuya yoğunlaşamıyordu. Babası konuşurken Leah'ya, onun vücuduna, yüzüne uzanırkenki bakışına, dalıp gidiyordu. Gerçek dünyadan kopup Leah'yla birlikteki rüyaya benzer dünyasına geri dönmek için dakikaları sayıyordu.

Brett, evin kapısına geldiğinde Leah banyodan yeni çıkmıştı. Saçlarından sular damlarken makyajsız güzel yüzüyle sevgilisini karşıladı.

Kıza sarılırken, "Seni özledim," dedi ve onun baştan çıkartıcı kokusunu içine çekti. Seviştikten sonra Leah çırılçıplak sessizce mutfığa gelip, makarna pişirmeye koyuldu. Brett ise duş aldıktan sonra mutfak masasına oturup zevkle kızın sos hazırlayışını seyretti.

Sonra bir şişe kırmızı şarap ve makarnayla şöminenin karşısına oturdular.

"Vaav, aşçılığın da iyi. Bir erkek başka ne isteyebilir ki?"

Leah sessizce güldü. Kanepede sabahlığıyla otururken çok masum ve kırılgan görünüyordu. Brett karşısındaki kadının, bütün Amerika caddelerindeki reklam panolarını süsleyen ve güzelliği

ve mağrur duruşuyla trafiği durduran kadınla aynı kadın olduğuna inanamıyordu.

“Yarın akşam seni yemeğe götürmemi ister misin? Kulüp 21’e babamla gitmiştik, mükemmeldi.”

Leah’nın suratı asıldı. “Yarın gece gidemem. Anthony Van Schiele ile yemeğe gitmek zorundayım. Chaval’ın sahibi.”

Brett bir korku dalgasıyla ürperdi. Son iki gündür birlikte geçirdikleri o çok değerli zamanları hiçbir şey bozamamıştı. Leah’nın başka bir adamla, bir akşam geçirmesi düşüncesi fiziksel olarak onu çok rahatsız etti. Ama bunun güvensizlik duygusunun yalnızca bir başlangıcı olduğunu biliyordu. Bunun üstesinden gelmeyi öğrenmeliydi. Dünyanın en güzel kadınlarından birine âşıktı, başka seçeneği yoktu.

Brett biraz alaycı ve sert bir ifadeyle, “İyi. Anladım,” dedi.

Leah hemen tabağını bıraktı, gelip onun dizine oturdu.

“Gitmek istemiyorum Brett, ama mecburum.”

“Biliyorum, sevgilim. Zaten yapılacak bir sürü işim var. Ben de evde çalışır sonra da uyurum.”

Brett ertesi sabah evin kapısında kendini tamamen onsuz kalacakmış gibi hissetti.

“Perşembe günü görüşürüz. Unutma, seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum.” Kız onu öptükten sonra kendisini Chaval’a götürmek için bekleyen limuzine bindi.

Brett bir taksi durdurdu. Önündeki iki günü düşününce gözleri dolmaya başladı. Kendini aptal gibi hissediyordu.

“Bayan Thompson. Her zaman olduğu gibi büyüleyici görünüyorsunuz!”

Anthony Van Schiele, Delmonico’nun girişinde onu karşıladı. Garson onlara bu harika yemek salonunun en iyi masasını gösterdi.

“Size içecek bir şeyler getireyim mi?”

“Evet. Her zamanki beyaz şarabımdan bir şişe ve Bayan Thompson için bol buzlu soda.”

Leah, Anthony Van Schiele'nin kendisinin ne içtiğini keşfetmiş olmasından çok etkilendi.

"Lütfen bana Leah dayın," diyerek gülümsedi.

"Sen de bana Anthony demelisin."

Leah karşısında oturan adama baktı, ne kadar çekici diye düşündü. Onun yalnızca şakaklarındaki birkaç kır saç dışında, koyu kahverengi saçlarıyla daha genç görünse de kırklarının başında olduğunu tahmin etti. İnce, sağlıklı bir fiziği vardı. Ama asıl çekiciliği gözlerindeydi. Yumuşak bir gri, yıllarca gülümsemenin izleriyle belirginleşmiş, nezaketle parlıyordu. Bakışları güvenilir ve güçlü bir izlenim bırakıyordu.

"Kampanya nasıl gidiyor? Posterleri gördüm... zaten New York'ta kim görmedi ki?" Göz kırptı. "Bence mükemmell! Ayrıca bizim küçük firmamız için gerçekten büyük para kazanacaksın."

Chaval Cosmetics, belki de dünyada kendi alanında en büyük ve en başarılı firmaydı. Leah'nın içinden Anthony'nin verdiği örneğe gülmek geldi.

"Ben de öyle umuyorum. Her şey iyi gideceğe benziyor."

"Benim pazarlama müdürü yardımcısının sana karşı iyi olduğunu ve seni çok fazla çalıştırmadığını umuyorum, ne diyorsun?"

"Evet. Henry çok nazik."

"İyi. Herhangi bir şikâyetin olursa beni ara. New York'a alışıyorsun? Etrafı gezebildin mi?"

"Hayır. Doğruyu söylemek gerekirse çok yoruldum. Bütün hafta Meksika'daydım. Şehrin o heyecan, coşku dolu havası beni bitkin düşürdü."

"Aa evet. Şahsen ben dayanamam. Biraz ürkütücü ve bireysel-likten uzak buldum. O temponun görece düşük olduğu Connecticut Southport'ta evim var. Orada gerçek havayı soluduğunu hissedersin. Buna rağmen New York'un sana uygun düştüğünü kabul etmeliyim. Bugün çok havalı görünüyorsun." Anthony, Leah'nın eline, Chaval Cosmetics'e milyon dolarlar kazandıran canlı, parlak cildine dokundu.

Leah o gece çok kötü zaman geçireceğini zannetmesine rağmen zaman uçup gitti. Anthony ona saygılı ve ölçülü davrandı.

Kızın söylediklerini de ilgiyle dinledi. Bu nedenle kız, bu tür ilişkilerde alışılmış mesafeyi aşp genellikle mahrem tuttuğu şeylerini anlattı.

Tuvalette saatine bakınca şaşırdı, saat on bire geliyordu.

Masaya döndüğünde Anthony, "Sana menthe frappe ısmarladım. Alkolü çok az ama tadı çok güzel," diyerek gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Leah yerine oturdu, bir yudum aldı. "Bu gece Southport'taki evinize mi gidiyorsunuz?"

"İş yüzünden geç vakitlere kadar kalmadığım sürece, her gece eve gitmeye çalışırım. Chaval binasının en üst katında da birkaç saat uyuyabildiğim bir dairem daha var."

"Eşiniz sizi pek göremiyordur."

"Karım iki yıl önce öldü. Ne yazık ki evde beni özleyen kimse yok".

"Çok üzgünüm, Anthony."

"Evet. Aslında o kurtuldu. çünkü çok uzun bir süre acı çekti." Uzaklara baktı. "Bazen onu şöminenin başındaki sandalyesinde oturup beni beklerken bulacağımı umarak eve giderim. İnsanlar zamanın acıyı azalttığını söylerler. Ben de bunun doğrulanacağı zamanı bekliyorum."

Leah kendisini Brett'siz düşününce Anthony'ye acıdı. İçgüdüsel olarak uzanıp elini sıktı.

Anthony de onun bu duyarlılığından etkilendi. "Üzgünüm, Leah. Seni buraya bunalıma sokmak için getirmemiştim. Ama, ilginç değil mi; başkaları bizim gibi zengin, başarılı insanların hep mutlu olduklarını düşünürler. Oysa asıl mutluluk bunlarla olmaz."

Leah anlayışla başını salladı. Kendi hissettiklerini dile getiren birini bulmanın ne kadar tatmin edici bir duygu olduğunu düşündü.

"Biliyorum. Benim işimde, kimse benim gerçekten kim olduğumla ilgilenmez. Yalnızca yüzümle ilgilenirler, o kadar."

"Ben ilgileniyorum, Leah," dedi sakince. "Konuşmaya ihtiyacın olursa yerimi biliyorsun. Şimdi seni eve bırakmanın zamanı. Chaval'ın en değerli çalışanının sabah gözleri şiş bir halde çekime gitmesinin sorumluluğunu alamam doğrusu!"

Anthony kızı lokantadan çıkardı. Şoför onları görür görmez harekete geçti, parlak siyah limuzinin kapısını açtı. Leah bindi, Anthony karşısına oturdu. Kızın apartmanına gelinceye kadar hoş bir sessizlik içinde kalabalık caddelerde yol aldılar.

Eve geldiklerinde Anthony kızın elini kibarca, öptü.

“Bu zevkli gece için teşekkürler. Yine tekrarlamak isterim.”

Şaşırtıcıydı ki Leah da hiç tereddüt etmeden yanıtladı. “Evet, ben de isterim.” Arabadan çıktı ama Anthony onu durdurdu.

“Sen gerçek dışı bir dünyada yaşayan gerçek bir insansın. Böyle kal, olur mu?”

Kız başını salladı, arabadan çıktı. “Tamam. İyi geceler Anthony, teşekkür ederim.”

Leah asansör beklerken akşamı birlikte geçirdiği bu sıradışı adamı düşündü. Aralarında değerli bir bağ oluşmuştu. Leah gerçek bir arkadaş edindiğini biliyordu.

11

Telefonun kulak tırmalayıcı sesi Leah'nın rüyasını böldü. Gözlerini açmaya zorlarken ve ahizeyi almak için doğruldu.

"Merhaba."

"Tatlım benim! Carlo."

Gözü saatin üzerindeki parlak rakamlara ilişti.

"Carlo, saat sabahın dördü! Ne yapıyorsun böyle? Biliyorsun şafak sökerken kalkmak zorundayım."

"Affedersin bebeğim, ama seninle konuşmak için bir saniye daha bekleyemezdim. Seni o kadar özledim ki."

Leah, Carlo'nun kendisinden de aynı yanıt beklediğinin farkındaydı. Ama gerçekte New York'a geldiğinden beri onu aklından bile geçirmemişti.

Leah sessiz kaldı. Carlo, "Benim seni özlediğim gibi sen de beni özölüyor musun?"

"Elbette Carlo," diye mekanik, ruhsuz bir sesle yanıt verdi Leah. O sırada bir kol Leah'yı sanyor ve yatağın sıcaklığına çekiyordu. Kız bu harekete karşılık vermeyince iki kol birden göğsünde kenetlendi.

"Bırak şunu," diye fısıldadı.

"Pardon? Yanında biri mi var, Leah?"

Brett, "Hayır, elbette yok," diyerek yatağa geri uzandı.

"Her neyse, defileye yalnızca üç hafta kaldı. O zaman görüşürüz."

Leah, Brett'in kaşları çatık bir şekilde kendisine baktığını fark etti. "Bak, kapatmam gerek. Biraz daha uyumayı deneyeceğim. Yarın büyük bir çekimim var."

"Tamam. Anlıyorum," dedi ama gücenmiş sesine bakılırsa hiç de anlamışa benzemiyordu. "Beni özlüyorsun, değil mi Leah?"

"Elbette Carlo."

"Umarım kendini yalnızca bana saklıyorsundur. Her yerde ajanlarım var. Yaramazlık yaparsan bana söylerler."

"Evet, Carlo. Milano'da görüşürüz."

"Tamam. O zamanı nefesimi tutarak bekleyeceğim. İyi geceler tatlım."

Leah yavaşça ahizeyi yerine koydu ve yatağa uzandı.

Brett, "Herhalde bu, himayesindeki kızı kontrol etmek için telefon açan Bay Porselli!" dedi.

"Evet."

Brett bir eline dayanarak doğruldu, kıza soğuk soğuk bakmaya başladı. "Üç hafta sonra seni görünceye kadar bekleyememek de neyin nesi?"

Leah iç geçirdi. "Off Brett! Aptal olma. Boşuna kaygılanıyorsun. Carlo diyor ki..."

"Ben kıskanç bir adamım Leah. Sen ve Carlo bir süre birlikte çalıştınız. Sizinle ilgili söylenenlerde doğruluk payı var mı?"

"Elbette yok, Brett." Leah önce öfkелendi, kendini savunması gerektiğini hissetti. "Carlo bana karşı çok iyi davrandı. Ama aramızda fiziksel hiçbir şey olmadı. Asla."

Başka hiçbir adamla da olmadı, diye düşündü Leah esefle ve bunu dile getirmek istedi. "Basın o aptalca hikâyeleri uydurduğunda çok sinirlendim. Yazılan o saçmalıklara senin inanabileceğini hiç düşünmemiştim!"

Brett, Leah'nın gözlerindeki öfkeyi görünce ona doğru uzandı.

"Tamam, tamam. Üzgünüm. Seni o kadar çok seviyorum ki... biraz endişeleniyorum, o kadar."

"Brett, sevgilim. Lütfen. Bana güvenmek zorundasın." Leah'nın eli, örtünün altında onun elini arayıp buldu.

"Ben de seni seviyorum. Başka biri asla olmayacak. Asla. Söz veriyorum." Kız onun elini sıktı, oğlan kızın omzuna doğru sokuldu.

"İyi geceler tatlım. Affedersin."

Beş dakika sonra Brett, Leah'nın tekrar uykuya daldığını anladı. Ama kendisi o kadar kolay uyuyamayacaktı. Leah'nın Carlo'yla konuşma tarzı... aralarında bir şey olduğuna emindi. Leah'nın yirmi birinci yaş gününü partisinde ikisinin dans edişini anımsadı. Üç hafta içinde Leah, Milano'ya, Carlo'nun himayesine geri dönecekti. Onların ikisinin bir arada olduğu düşüncesine nasıl dayanacağını gerçekten bilmiyordu.

Brett'in Leah'yla birlikte New York'un güzelliklerini keşfettikleri hafta sonu Carlo'yla ilgili bütün düşünceleri yok olup gitti.

Cumartesi sabahı Rockefeller Center'a paten yapmaya gittiler. Öğleden sonra Central Park'ta uzun bir yürüyüşe çıkıp oynayan çocukları seyrettiler. Akşamleyin Sardi's'e gittiler. İkisi de Broadway yıldızlarına dokunacak kadar yakın dururken çocuklar gibi hayran hayran izlediler. Sonra Brett'in babasının dubleksine gittiler. Terasta, sakın eylül havasında kahvelerini yudumladılar.

Leah hayranlıkla, "Bu dubleks çok güzel," dedi. "Bizim eve gelince yoksul evi diye düşünüyorsunuzdur," diye gülümsedi.

Brett, "Senin evinin kalbi var, ruhu var," diye omzunu silkti. "Bunda o yok."

Brett o gece babasının şehir dışında olduğunu ve bu yüzden sabah çekinmeden kalkıp kahvaltı edebileceklerini söyleyerek Leah'yı orada kalmaya ikna etti.

Ne yazık ki Brett yanıldı. Onlar bornozları içinde kahvaltı edip Central Park manzarasını seyretmeye terasa çıktıklarında David oturmuş gazete okuyordu.

Leah, David'e dikkatle baktı. David Cooper'la oğlu ve kardeşi Rose arasında hiç benzerlik yoktu. Yer yer kırlaşmış saçları, insanın içine işleyen ela gözleri vardı. O da en az Leah kadar dikkatle kızı inceliyordu.

"Kahvaltıda bir konuğumuz olduğunu görüyorum. Leah Thompson sanırım." Kızın elini sıkmak için yerinden doğruldu. Leah onun kendisinden biraz kısa ve tıknaz bir vücuda sahip olduğunu fark etti.

Leah elini uzattı, David sertçe tuttu. “Hiç karşılaşmadık ama yüzün çok tanıdık,” diye şakalaştı.

Leah bu sözleri daha önce bin kere duymuş olsa da onunla birlikte güldü. Terastaki masaya oturdular, hizmetçi kahve ve ayçöreği getirdi. Brett babasıyla sohbet ederken Leah, kendini David’le Anthony Van Schiele’yi karşılaştırırken buldu. Sahip olduğu güçten kaynaklanan havası nefes kesiciydi. Ama diğer yandan Anthony Van Schiele’nin mütevazı, hatta o muhteşem zenginliğinden utanan haline karşılık David Cooper tam tersi bir tavır içerisindeydi. Leah, onun varlığından biraz ürkmüş ve kendisini rahatsız hissetmişti. Kız onun masadan kalkmasına, kibarca hoşça kal deyip ikisini baş başa bırakmasına sevindi.

Brett bir yandan iştahla çörek yerken, “Kusura bakma Leah. Babam son dakikada planını değiştirmiş,” dedi. “Peki, ne düşünüyorsun?” Brett önündeki gazeteye göz gezdirdiyordu.

“Ne hakkında?”

“Babam, elbette.”

Sözcükleri dikkatle seçerek, “Sana hiç benzemiyor,” diye yanıtladı.

“İşyerindekiler de öyle diyor. Çoğu ondan çekiniyor.”

“Hiç şaşırmadım.”

Brett kıza baktı, daha fazla açıklama istiyordu.

“Gücü her haline yansıyor, demek istiyorum. Yine de hoş birine benziyor,” diye ekledi.

“Bir tanısan, öyledir gerçekten. Onunla çalıştığıma memnun olma nedenlerimden biri de bu işte. Çocukluğumda onu hiç tanıyamamıştım. Çoğu zaman uzaktaydı. Annem ondan korkardı. O korkunun bana da geçtiğini düşünüyorum. Ama New York’a geldiğimden beri durum biraz farklı... biraz daha yumuşak.” Brett omzunu silkti. “Belki de onu şimdi daha iyi tanımaya başladığımdandır. Yaptıklarına hayranım, biliyorsun. Sıfırdan bu işi kurması, bu boyutlara getirmesi. Buradaki büyük holdinglerin çoğu babadan, dededen kalma. Babamın otuz yılda yaptığını diğerleri kuşaklar boyunca başarabilmişler. Tabi bütün bunları çalışanlarına çok iyi davranarak yapamazsın.”

“Elbette hayır.” Leah, Brett’in babasını savunmaya gereksinim duymasına şaşırmıştı.

“Bugün ne yapmak istersin, sevgilim?”

“Bilmiyorum. Aslında biliyorum. Manhattan’a giden teknelerden birine binmeye ne dersin? Güzel bir gün geçireceğimize eminim.”

Tekneye binecekleri 42. Cadde’deki iskeleye bir taksi tuttular. Kendilerine önlerde iki yer buldular. Motorlar gürlemeye başlayıp, tekne nehrin dışına doğru yola çıkınca esen meltemin tadını çıkardılar. Cızırtılı hoparlörlerden kaptanın güzergâhla ilgili açıklamalarını dinlediler.

“Vaav, Ellis Adası’na ve şu Özgürlük Anıtı’na bak! Sırf bunları görebilmek için Amerika’ya hep gemiyle gelmek istemişimdir.”

Brett dirseklerinden destek alıp biraz doğrularak, denize baktı. “Yolcularını yeni bir yaşama, vaat edilmiş topraklara taşıyan göçmen gemileri de bu yoldan geliyormuş. Amerika’yı ilk gördüklerinde kafalarından neler geçiyordu acaba?” diye dalgın dalgın konuştu. “Bunun resmini yapmak isterdim...”

“Öyleyse yapmalısın.”

Tekne turunu tamamlayıp mendireğe geri dönerken Brett, Leah’a dönüp onu kollarına aldı.

“Bir anı durdurmak istediğin oldu mu hiç?”

“Evet.”

“Bu, öyle bir an. Seni seviyorum, Leah. Hayatım boyunca son iki haftada olduğumdan daha mutlu olmadım hiçbir zaman. Sensiz bir yaşam düşünemem artık.”

Diğer yolcuları unutarak tekne yanaşıp da inme zamanı gelinceye kadar birbirlerine sarılarak, öpüştüler.

Brett, “Eğer sıkılmazsan, ben bu öğleden sonrayı nerede geçirmek istediğimi biliyorum,” dedi ve bunu düşününce gözleri birden hevesle parladı.

“Eminim sıkılmam. Neresi?”

“Modern Sanatlar Müzesi.”

“Güzel. Ben de gitmek isterim.”

Leah'nın hayatında yediği en lezzetli yemek olarak tanımladığı bagel ve buğulanmış som balıklı krem peynirden oluşan hafif bir öğle yemeğinden sonra küçük şarküteriden çıktılar. Metroya binip müzeye yollandılar.

Trenin, istasyonları geçip giderkenki ritmi Leah'nın çok hoşuna gitti. Asıl New York buydu; gerilim ve tehlike dolu atmosfer, ter, parfüm ve uyuşturucu kokan pis vagonlar ve bu şehrin bir gün para ile refah dünyasının doruğunda, Leah'ya ve Brett'e katılma umuduyla yaşayan sakinleri.

Leah bir başka gezegeni ziyaret ediyormuş gibi hissederken metrodan indi. Caddede Brett'le el ele yürürken son birkaç yılda yaşamının ne kadar değiştiğini ve bu yeni yaşamı ne kadar benimsediğini geçirdi aklından.

Kendisini mahcup hissetti.

Öğleden sonrayı müzedeki paha biçilmez resimlerden oluşan muhteşem koleksiyonu dolaşan Brett'i takip etmekle geçirdi. Onun gördükleri eserlere ait farklı tarzlar, dönemler ve akımlar hakkında anlattıklarını huşu içinde dinledi.

Leah ikinci katta Van Gogh'un Starry Night'ını, Picasso'nun Les Femmes d'Alger'ini ve Matisse'in Dance'ını uzun uzun izledi.

Brett sanki içinde bir şeyler yeniden canlanmışçasına başka bir dünyada gibiydi. Müze gezisinin sonunda Leah, Brett'in kendisinde hiç olmayan ve bu yüzden de yalnızca gıpta ve hayranlıkla izlediği bir resim aşkına, bir resim sevincine sahip olduğuna karar verdi.

Leah, "En sevdiğin ressam kim?" diye sordu.

"Buna yanıt veremem. Atmosferi, ifadesi ve renk kullanımıyla saf bir sanat eseri olan bir resmi de çok beğenebilirim, gözlerimi alamadığım bir resmi de. Manet, Seurat ve Degas'ı dansçılarındaki mükemmel bir şekilde yakaladığı canlılık ve zerafetten dolayı üstün bulurum. Hepsini çok seviyorum, Leah," diyerek güldü. "Bir bakıma resim öğrenimi görmediğime ya da bir kursa gitmediğime sevinirim. Resimleri teknik açıdan incelemiyorum. Çünkü bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum. Bütün ressamlar içinde

yaşadıkları dünyanın görsel ifadelerini yapsalar da ben, resmin bakmaktan asla bıkmayacağın bir güzellik ürünü olduğuna inanıyorum. Çok fazla bilgi edinmeye başlarsan her birinde hata bulursun. Bu da resme bakmanın o güzelim zevkini yok eder.”

“Ama sen çok bilgilisin. Onlar hakkında bir sürü şey biliyorsun.”

Leah eli Brett’in elinde müzeden çıktı.

“Ama, ben uzman değilim,” diye iç geçirdi.

“Resme devam etmelisin, Brett.”

Brett omuzunu silkti. “Belki. Haydi gel bunu Rus Çay Evi’nde bir şeyler atıştırırken konuşuruz. Babam bu yere mutlaka gidilmesi gerektiğini söylüyor. Üstelik yürüyerek gidebiliriz.”

On beş dakika sonra rahat bir mekânda oturmuş kahvelerini içiyorlardı. Leah içine kırmızı ve siyah havyar konulmuş küçük sandviçlere şüpheyle baktı.

“Mmn. Harika. Bir tane dene Leah.”

“Tamam. Ama seni uyarmalıyım; ben asıl balık-patatesçiyim.”

Leah yavaşça ısırıktan sonra bu alışılmamış tattan hoşlanınca Brett güldü.

“Babanın yanında çalışman resmi bırakmanı gerektirmez ki. Sen gerçek bir yeteneğe sahipsin.” Leah, Brett’in müzede girdiği o ruh halinin yok olup gitmesini istemiyordu.

“Benim yetenekli olduğumu nasıl anladın?”

“Çünkü seni kırlarda resim yaparken izlemiştim. Tamamen doğal bir yetenektir. Seninki gibi bir yeteneğim olsa...” Leah omzunu silkti. “Ama yok. Hiçbir yeteneğim yok.”

Brett dördüncü sandviçinden aldığı lokmayla ağzı dolu, “Ne konuşuyorsun, aptal? Dünyanın en başarılı markenlerinden birisin. Bu da biraz yetenek işi herhalde,” diye payladı.

Leah içini çekti. “Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Yalnızca güzel bir yüzüm, iyi bir vücudum var ve giysileri güzel bir şekilde sergiliyorum. Bu, resim gibi Tanrı vergisi gerektiren ya da insanlık için iyi bir şeyler üretebilecek olağanüstü bir matematiksel beyine sahip olmak gibi konular benim içimden gelebilen şeyler değil.”

Brett, Leah'ya baktı ve nasıl sürekli kendisini şaşırtabildiğini düşündü. Onu Yorkshire'da tanıdığı zaman dış görünüşüne olduğu kadar tatlı, yumuşak doğasına da âşık olmuştu.

Ama onu daha yakından tanıdıkça güzelliğinden çok daha fazla özelliği olduğunu anlıyordu.

“Her şeyin çok çabuk geliştiği bir dünyada yaşıyoruz. Senin ilk göze çarpan özelliğince güzelliğin. Onu küçümsememelisin. Çünkü o, senin bir parçanı ve sana başıyını getirdi. Tahmin ediyorum ki çok da para kazandırdı.”

Leah başını salladı. “Biliyorum Brett.” Sustu, iç geçirdi. “Ama bazen bir saat kadar aynı pozisyonda beklerken insanların ışıkları, kameraları ayarlayışını, saçımın yerinde olmayan bir tutamını düzeltişini izliyorum. Hepsi o kadar yoğun olarak görünüşümle uğraşıyorlar ki... Üstelik sadece bir fotoğraf için. Dünyayı asla değiştirmez, değil mi? Bir fotoğrafın odak noktasının biraz kaymış olması dünyayı yerinden oynatacak bir felaket değildir sonuçta. Öylesine yanlış ve boş ki. Ve ben, hiçbir şey yapmadan tonla para kazanıyorum. Oysa azıcık para kazanmak için didinip duran yetenekli insanlar var. Örneğin trendeki o ejderhayı yapan grafiti sanatçısı, burada garsonluk yapan genç aktör.”

Brett, Leah'nın eline uzandı. “Tatlım, seni çok iyi anlıyorum. Ben de yaşamım boyunca lüks ve konfor içinde yaşadım ve benim de senin gibi hissettiğim zamanlar oldu. Yine de buna bir yanıt, yaptığın şeyi kendine kabul ettirmen için bir yol var.”

“Nedir o, Brett?”

“Çok ayrıcalıklı bir konumdasın. İnsanlar seni ve yüzünü tanıyorlar. Şu anda bir kozmetik firmasının elçisisin. Ama, gelecekte parayı ve ününü çok daha iyi bir amaçla kullanabilirsin. Dünyayla ilgili olarak iyi bir şeyler yapmak için bundan daha iyi bir konumda olamazsın.”

Leah, Brett'in söylediklerini düşündü. Birazcık rahatlama yüzüne yansıdı. “Haklısın Brett. Gelecekte iyi şeyler yapabilirim. Hiç böyle düşünmemiştim. Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

“Sabahın altısında kalkıp günün geri kalanında yüzüme astığım profesyonel gülümsemeye bir anlam vermemi sağladığın için!”

Genç adam, onun elini sıktı. “Unutma sevgilim, Etrafında gerçek insanlar var. İçinde bulunduğun camianın sapıklıklarına, yanlışlarına kapılmadığını görmek olağanüstü. Seni bu yüzden çok seviyorum.”

Leah’nın evine geldiklerinde kapıda Jenny bütün çekiciliğiyle onları karşıladı. Palm Springs’ten yeni dönmüştü.

“Leah, hayatım, seni özledim!” Jenny kollarını arkadaşına doladı. Sonra geriye bir adım attı. “Nasıl görünüyorsun?”

“Mükemmel. Öyle değil mi, Brett?”

“Kesinlikle öyle.”

“Gelin, oturun, anlatacağım. Bitki çayını yeni yapmıştım. Biraz ister misiniz?”

Leah hafif alaylı güldü, Jenny de onu şakayla itti.

“Tamam, tamam. Senin votkayla kafayı bulan ev arkadaşının şimdi hindiba çiçeği içmesi biraz tuhaf kaçabilir. Ama Leah, ben değiştim!” Jenny mutfığa gitti, üç kupaya sarı renkteki çayı doldurdu, oturma odasına getirdi.

“İşte geldi. Deneyin. Çok yararlıdır.”

Leah kupayı dudaklarına kaldırır kaldırmaz tanıdık, o fena kokuyla çarpıldı. Bu kokunun canlandırdığı berrak bir anısı vardı. Leah’nın başı döndü, bir an nerede olduğunu karıştırdı.

On bir yaşında, ürkmüş bir halde Megan’ın mutfağındaydı.

Leah’nın elindeki kupa yandaki masaya çarptı... sanki büyü bozuldu. Sarı sıvı kupanın kenarlarına saçıldı ve kenarlarında bir birikinti oluştu.

“İyi misin, Leah?” Brett kızın birden solan yüzüne tuhaf tuhaf baktı.

“Evet, iyiyim.”

“O kadar da kötü değil, doğru söylüyorum,” Jenny kıkırdadı. “Neyse şimdi size şu sağlık merkezinden söz edeyim. Gidip görmelisin. Hayret verici bir yer. Kendimi bambaşka bir kadın gibi hissediyorum. Benim için bir diyet hazırladılar. Kilo verdikten

sonra formumu korumak için egzersizler gösterdiler. New York'tan ayrıldığımdan beri içki ve sigara içmiyorum. Kendimi mükemmel hissediyorum."

Leah, Jenny'yle gurur duydu. Kesinlikle daha iyi görünüyordu. Sürekli egzersiz yaptığı için vücudu toparlanmış, eski esnekliğine kavuşmuştu. Altın sarısı saçları parlak dalgalar halinde omuzları daydı. Cildi sağlıklı görünüyordu. En önemlisi gözlerine eski neşesi gelmişti.

"Çok sevindim, Jenny. Şimdi yapacağın tek şey onu korumak."

"Koruyacağım Leah. Buna mecburum, değil mi?" dedi basitçe.

12

Telefon saat tam dokuzda çaldı.

Miranda ahizeyi kaldırırken kalbi göğüs kafesini zorluyordu.

“Merhaba.”

“Yalnız mısın?”

Bunu her gün sorardı.

“Evet.”

“İyi. Beni özledin mi?”

Miranda dişlerini gıcırdattı.

“Evet.”

“Ben de seni özledim. Şu anda seni hayal ederken kendime dokunuyorum. Sen de aynısını yapıyor musun?”

Miranda kırmızı şarap bardağını saran eline baktı.

“Evet.”

“Sana inanmıyorum.”

“İnan ki yapıyorum.” Miranda asıl duygularını ses tonuna yansıtmamaya çalıştı.

“Ahh, o kadar iyi hissediyorum ki. İçinde olduğumu düşünerek onu okşuyorum. Parmaklarını içine sok ve onun ben olduğumu hayal et. İyi gelmiyor mu, Miranda?” Televizyondaki sessiz resimlere yoğunlaşmışken sesi fısıltıdan biraz öteydi.

“Ahh. şimdi daha hızlıyım, göğüslerine sarıldığımı hayal ediyorum... göğüslerine dokun, benim için Miranda.” diye sertçe emir verdi. “Çok güzel. Geliyorum, benimle birlikte gel...” Miranda tanıdık iniltiyi duydu, ahizeyi kulağından uzaklaştırdı.

“Çok iyiydi. Senin için de iyi miydi?”

“Evet. Harika.” Miranda duygusuzca yanıtladı.

"Cuma günü seni alması için uçağımı Londra'ya gönderiyorum." Santos'un ses tonu birden değişti. "Roger saat dörtte dışarda olacak, geldiğin noktada da bir limuzinle karşılanacaksın."

"Nereye gidiyorum?"

"Yata. Geçireceğimiz bu en zevkli hafta sonu için senin gelişini iple çekiyorum. İyi uykular Miranda."

Miranda ahizeyi yavaşça yerine koydu. Saat dokuz aramalarından korkmaya başlamıştı. Hemen kendisine bir bardak şarap koydu ve beynini Santos'un konuşmasından uzaklaştırmaya çalıştı.

Evdeki ilk birkaç hafta çok iyi davranmıştı. Sonra ses tonu değişmeye, kıza telefonda zorla utanç verici şeyler söyletmeye başlamıştı. Kız, karşı koymayı denediğinde ona bağırıyordu. Santos sinirlendiğinde Miranda'yı korkutuyordu. Bu yüzden onun dediklerini yapıyordu.

Miranda elini gür sarı saçlarında gezdirdi, kanepeden atladı ve yatak odasına gidip valizini toplamaya başladı.

Bu şekilde daha fazla yaşayamazdı. Olaylar umduğundan farklı geliyordu. Son altı haftadır nadide yiyecekler yiyor, şık, pahalı elbiseler giyiyor, prensesler gibi yaşıyordu. Bir Rolce Royce'la şoför eşliğinde gezdiriliyor, öğleden sonralarını Harrods'da gardırobuna yeni şeyler eklemek ve Chloe için Yorkshire'a göndermek üzere pahalı armağanlar seçmekle geçiriyordu.

Ama bütün bunları yalnız başına yapıyordu. Sert mizaçlı Alman hizmetçi Maria ve gezdiği her dükkânda onu ısrarla üşenmeden takip eden yaşlı horoz, şoför Roger dışında kimseyi görmüyordu. Çaresizlikten onlarla konuşmaya çalışıyordu. Ama Maria hiç İngilizce bilmiyor, Roger ise kısa yanıtlarla yetiniyordu.

Chloe rüyalarına giriyordu. Rüyaları hep aynıydı; korku dolu kâbuslar.

Chloe kırlarda ağlayarak, "Anne, anne, neredesin? Yardım et bana!" diye bağırarak koşuyor, bir karaltı onu kovalıyordu. Çocuk yaklaşınca Miranda kollarını açıyor, Chloe ise onu görmeden geçip gidiyordu. O karaltı Chloe'yu yakaladığı anda kendi çığlıkları çocuğunkine karışıyor, olanları çaresiz bir şekilde seyrediyordu.

Miranda kendi hıçkırıklarıyla ter içinde ve bütün vücudu titreyerek uyanıyordu.

Şafak sökünceye kadar evde gezinip durdu. Chloe doğduğundan beri onu ihmal ettiği için kendini suçlamaya başladı. Ona ihtiyacı olan sevgiyi, ilgiyi göstermemişti. Chloe sevgiyi ve ilgiyi başkalarından; Rose'dan, Bayan Thompson'dan bulmaya çalışmıştı.

Hiç vermediği sevgiyi telafi etmek için, çocuğunu görmek istiyordu. Artık Yorkshire'daki sevimli odasında, kırlarda uçan çullukların sesleriyle uyanmak istiyordu.

Bu gece ev özlemi dayanılmazdı. Eve gitmek zorundaydı. Yalnız ve mutsuzken bu lüksün hiçbir anlamı yoktu.

Valizini hazırlamayı tamamladı, taksiyi çağırdı, kapının çalınmasını beklemek üzere sabırsızlıkla kanepeye oturdu.

On dakika içinde taksi geldi. Alt katta oturan Maria'nın asansörü duymaması için merdivenlerden indi. Rahat bir nefes aldı, arabanın arkasına oturdu ve çiftlik evine vardığında kendini görünce sevinçten aydınlanacak Chloe'nun yüzünü hayal etti.

King's Cross'a varınca taksi şoförüne parasını ödedi, acele bilet gişesine gitti. Kredi kartlarından biriyle birinci mevkiden bir bilet aldı. Leeds'e giden trenin kalkmak üzere olduğu platforma koştu.

Biletini girişteki bilet toplayan görevliye verdiği anda bir el omuzuna yerleşti.

"Affedersiniz, bayan."

Miranda döndü, Roger arkasında duruyordu.

İri yan adam gözdağı verircesine ona bakıyordu.

"O trene binmenize izin veremeyeceğimi biliyorsunuz, değil mi?" Miranda işaretini verip treni kaldıracak görevliye bakarak duşağını ısırdı. Koşup yetişmeye karar verdi. Roger'dan kurtulup onu itti, kontrolörü şaşkına çevirip platformdan ilk vagonun kapısına doğru koştu. Görevli düdüğünü çaldı ve tren hareket etti. Kapının bir koluna yapıştı, ayağının birini içeri attı. İkinciye atacakken kocaman eller onu tekrar platforma çekti ve trenin gidişini izlerken onu sıkıca tuttu. Görevli, kadına tuhaf tuhaf baktı ama bunun bir aşk meselesi olduğunu düşünüp döndü, gitti.

Bütün çabası boşa giden ve hiçkırıklara boğulan Miranda kendini, kolundan tutmuş Rolce Royce'a götüren Roger'a bıraktı. Eve kadar sessizce yol aldılar. Roger el frenini çekti, normalde kapalı tuttuğu cam bölmeyi açtı.

“Bir daha denememenizi önerebilir miyim bayan? Bay Santos bu tür davranışlardan hoşlanmaz. Ayrıca pek uzağa da gidemeyeceğinize de emin olabilirsiniz.”

“İstediğim yalnızca gidip...görmek...” Miranda kendini tuttu.

“Bir yere gitmek isterseniz bana söylemeniz gerektiğini ve benim götüreceğimi biliyorsunuz. İyi geceler bayan.”

Roger arabadan çıktı, Miranda'ya kapıyı açtı. Miranda, canından bezmiş bir halde arabadan indi, apartman kapısını kapattı, asansöre binip dairesine çıktı. Küçük valizini hole attı, büfedeki sayısız seçenek arasından kendisine bir içki doldurmaya gitti. Cini seçti, yarım bardak tonik ve buzla karıştırdı.

Onu yudumlarken kanepeye oturdu, gözlerinden yaşlar inmeye başladı.

Bu gece gerçeği öğrenmişti. Bu ciddi duruma, tehlike sinyallerini bile fark edemedi, gözü kapalı atılmıştı. Bedelinin ne olabileceğini düşünmek için bir an bile duraksamadan para ve lüksü arzulamıştı.

Bedeli özgürlüğüydü. Bu büyük refah içinde bir mahkûmdu ve aslında hiçbir şeyi yoktu. Kendi çocuğunu bile ihmal etmişti. Daha da kötüsü; Santos'un kendi düşündüğü gibi kibar bir yaşlı adam olmadığını anlamıştı. Kendi adına sadakatle çalışan casuslar ordusu ve yalnızca tahminler yürütebildiği boyutta bir gücü vardı.

Miranda ürkmüştü, hem de çok ürkmüştü. Kaçmak istiyor ama tuzağa düşmüş olduğunu biliyordu.

Akşamın geri kalan kısmında kanepede oturup cin yudumlamaya devam etti, yavaş yavaş halsiz düşmeye başladı.

Ertesi sabah kapı çalınırken Miranda hâlâ kanepedeydi. Kafası kazan gibi sendeleyerek dış kapı hattını açtı.

“Merhaba.”

“Ben Ian.”

"Tamam." Düğmeye bastı. Birkaç dakika sonra lan, ilgili bir tavırla kapıda duruyordu.

"Dün gece ne oldu?"

Onun açıkça gösterdiği sempati kızı tekrar yaşlara boğdu. Hıçkırarak ağlamaya başladı. Adam kızı kanepeye götürerek, oturttu. Susuncaya kadar bekledi. Sonra mutfağa gitti, ona sert bir kahve yaptı.

"İ bunu, sakinleşmeye alış."

"Teşekkürler."

O da kızı seyredererek sessizce oturdu. Miranda onun varlığıyla biraz rahatladığını hissetti. Bu adam, iki ay önce karşılaştıklarında, gözlükleri ve sıradan yüzüyle dönüp de bir kez daha bakacağı bir adam değildi onun için. Ama şimdi lan, bu tuhaf yaşamına bir parça normallik getiriyordu.

"şimdi, en iyi giysini giymeni istiyorum, seni yemeğe götüreceğim."

Başını salladı, duş alıp giyinmeye yatak odasına gitti.

lan, "İşte şimdi kendin gibisin; güzel ve sevimli," dedi kibarca. Girmesi için kolunu uzattı. "Haydi."

Alt kata gittiler. Miranda, lan'ın yepyeni Rover'ın  n kapısını açarak yer göstermesine hem şaşırdı hem de sevindi.

"Tamam, elbette buraya binebilirsin. Bana güvendiğini sanıyorum. D n gecedен sonra benim arabama binmeyi tercih edersin diye düşündüm."

Miranda evden, Roger ile Maria'nın meraklı gözlerinden uzaklaştığına sevinerek arabaya atladı.

lan, Londra sokaklarında sessizce yol aldıktan sonra Kensington High Street'e yakın dar bir sokağa arabayı park etti.

"Burada çok güzel bir bar var. Bir şeyler atıştırıp sohbet edebileceğimizi düşündüm."

Küçük restoranda köşede bir masaya oturdular, lan bir şişe şarap ısmarladı.

"Sana en güzelini söyledim. Haydi, şimdi daha iyi hissedeceksin. Bunu aşamazsan daha kötüye gider. Bunu hep söylerim," diyerek güldü.

Miranda içtenlikle güldü.

“Evet. Seni buraya getirdim, çünkü Roger beni arayıp dün gece olanları anlattı. Ben de seninle konuşmak istedim.” Ian’ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Bay Santos’u ne kadar tanıyorsun bilmem.”

Miranda omzunu silkti. “Hiç.”

“Bu şaşırtıcı değil. O, bildiğimiz tanınmış büyük işadamlarından değil. Dünyanın her yerine gider ama kimse onu tanımaz. Bazılarına yatta rastladığın arkadaş grubu, çok küçüktür ve elit bir tabakadan gelirler. Çoğu uzun zamandır onun yanında çalışırlar, onlara güvenir. Bu grubun dışında sosyal bir yaşamı yoktur. Senin Londra’da bir gece kulübünde ona rastlaman çok ender rastlanan bir durumdur. Ancak, son, şey, hanım arkadaşından ayrılmıştı ve yenisini avlamaya çalışıyordu. İşte o sensin.”

Avlamak, ele geçirmek, tuzağa düşürmek, bir örümceğin ağı içindeki çaresiz çırpınışı gibi, diye düşündü Miranda.

“O... Hanım arkadaşlarına bu şekilde mi davranır? Esir gibi yani?”

Ian masada karşısında oturan kıza tatlı tatlı baktı. İçini çekti.

“Miranda, ben Santos’un yanında, okulu bitirdiğimden beri, yani on yıldan fazla zamandır çalışıyorum. Bana çaresizken iş verdi. İyi bir işveren oldu. Ben de kesinlikle iyi bir çalışan oldum. Ancak şu on dakika süresince bu kuralı bozacağım. Çünkü sen belli ki burada neler olduğundan hiç haberdar değilsin. Genellikle onun seçtiği kızlar profesyonellerdir; sert mizaçlı, uyanık, bir kürk manto için ve lüks bir yaşam için her şeyi yapmaya hazır tipler. Sen aslında böyle biri değilsin, öyle değil mi?”

Miranda başını iki yana salladı. “Öyle biri olduğumu sanıyordum. Yani bütün bunları ben de istemiştim. Ama bu şekilde değil.”

“Bir tür cehennem çukurunda olduğunu söylemek zorundayım. Dünyanın en güçlü iş imparatorluklarından biri onun elinde. Her yerde parmağı var. Çoğu zaman bir bağlantı kişisi vardır, onu kullanır. Geri kalan hiç kimse Santos’un şirkete sahip olduğunu

bilmez. Bu yöntemle dünya çapında bir güç ve refah imparatorluğunu kimse farkında bile olmadan yönetiyor.”

“Bunu neden yapıyor?”

İlan omzunu silkti. “Hiç fikrim yok ama bu, hep böyle olageldi. Örneğin, ben Londra’da bir şirket adına çalışıyorum. Sadece ben ve müdür, Santos’a rapor veriyoruz. Geri kalanlar Santos’dan habersiz. Tuhaf, biliyorum. Ama Santos, zaten çok tuhaf bir adamdır.”

Miranda, “Doğru,” diye derin bir nefes aldı. “Ben onun tek metresi miyim?” Bu sözcüğü kullanmaktan nefret ediyordu. Ama bu durumu tanımlayan tek sözcüğün bu olduğunu biliyordu.

İlan, “Elbette bunu kesin olarak söyleyemem, ama evet, öyle olduğuna inanıyorum. Santos evli, iki yetişkin çocuğu var. Karısı Alman. Onunla sadece bir kez karşılaştım. Bak, konu şu, Miranda, dün geceki gibi bir şeyi bir daha asla denememelisin. Roger bunu bana söylediği için şanslısın. Ben Santos’a söylememeye karar verdim. Onun gazabına uğramana yol açacak bir şey yapma. Sinirliyken tehlikeli bir adam olur,” dedi sakın bir sesle.

Miranda’nın içini bir korku sardı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Daha fazla bir şey söylemeyeceğim. Ama senin ya da çocuğunun bir zarar görmesini istemem.” Daha İlan bitirmeden sözler ok gibi yerini buldu. Adam Miranda’nın dehşet içindeki yüzünü görünce birden söylediğine pişman oldu.

Miranda, “Chloe’yu ne biliyorsun?” diye sordu. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Çocuk giysileri aldığın alışverişler, Maria’nın kulak misafiri olduğu telefon konuşmaları. Santos onlara bunun için o kadar para ödüyor ki. İkiisi olanları çabucak böyle yorumlamışlar. Neyse ki ona değil bana söylediler. Santos’un küçük kızından haberdar olmamasının ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam. Çünkü onu en büyük kozu olarak kullanır. Artık mektup, telefon yok. Her ikinizi de korumak için bağlantını hemen kesmelisin.”

Miranda içindeki korku büyürken birkaç kez derin nefes aldı, kendini sakinleştirmeye çalıştı. “Nedenini anlayamıyorum, İlan.

Neden beni bir esir gibi tutuyor? Neden insanlara benimle ilgili casusluk yapmaları için para ödüyor. Neden Chloe ile konuşamıyorum?” Gözlerinde çaresizlik gözyaşları parladı. Korkunç bir kâbus gibiydi bu.

“Bak, daha fazla bir şey söyleyemem. Santos sana söylediklerimi bilse benim de başım derde girer. Bütün bunları duyunca iyice paniğe kapılmış olman daha da kötü. Ama seni uyarmak zorundayım. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum. Şimdi, siparişimizi verelim mi?”

Miranda inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Korkunç bir rüya gibi. Başıma bunların geldiğine inanamıyorum.”

Ian’ın gözlerindeki sempati açıldı. “Korkarım ki hepsi gerçek. Endişelenmemeye çalış. Sana göz kulak olmak için her şeyi yapacağım.”

Ian yemek boyunca şakalarla, komik hikâyelerle ortalığı yumuşatmaya çalıştı. Miranda hiçbir şey duymuyordu. İsteksizce yemeğini çatallıyordu. Ian hesabı isteyince sevindi.

Eve dönüş yolunda sessizce pencereden dışarıyı seyretti.

“Ben girmeyeceğim, yapacak işlerim var. Sen iyi misin?”

Kız, “Evet,” diye buz gibi bir sesle yanıtladı.

“Sanırım hafta sonu Santos’un yanına gidiyorsun.”

“Evet.”

“Dediğim gibi... ona iyi davran. Ancak bu şekilde kendini iyi hissedebilirsin. Döndüğünde seni görmeye geleceğim. Kendine dikkat et, Miranda.”

“Yemek için teşekkürler.”

Ian, kızın üzgün bir şekilde eve girişini ve gözden kayboluşunu izledi.

Motoru çalıştırıp üç şeritli güzel caddeye doğru yol alırken, “Zavallı çocuk,” diye iç geçirdi.

13

“Günaydın, Leah! Çok çekici görünüyorsun, tatlım. Seni görmek çok güzel.” Carlo, Leah’nın etrafında dönüp ona kalabalık saldondan bir sandalye getirdi. Yardımcılarından birine kıza kahve getirmesini söyledi. İçi içine sığmayan küçük bir çocuk gibiydi.

Leah stüdyoya şöyle bir göz gezdirdi, gülümsedi. Maria Malgasa’nın defilenin yıldızı olduğu, Carlo’nun da ona kraliçe gibi davrandığı sabahı anımsamadan yapamadı. Arkaya baktı ve tıpkı bir zamanlar kendisinin de başına geldiği gibi birkaç yeni ve genç yüzün gerginlikle bekleştiklerini fark etti. Kendisine hayran hayran bakıyorlardı. Onlara sıcak bir gülümsemeye karşılık verdi.

Yılda iki kez yapılan defileler, moda camiasından insanlarla buluşmak için iyi bir fırsattı. Leah ilk yılından sonra bu defilelerden büyük zevk aldı. Bu kez yalnızca ekimdeki konfeksiyon defilesinin değil aynı zamanda eylüldeki Haute Couture Koleksiyonu’nun da yıldızıydı.

Fotoğrafçılar Carlo’nun eserleri kadar Leah’ya da büyük ilgi gösteriyorlardı.

Ama bu yıl, Julio’nun açıkladığı programa bakılırsa Leah aynı heyecanı duymamıştı. Belki de uzun bir uçak yolculuğunun sersemliği ya da daha çok, hafta boyunca Brett’siz kalacak olmanın verdiği moralsizlik vardı. Ayrıca Carlo’dan ayrı olmaya alışmışken şimdi onun boğucu ilgisine maruz kalmak da vardı.

Üstelik bu yıl Jenny de yoktu. Madelaine teklif etmesine rağmen tasarımcıların hiçbiri onu istememişlerdi. Jenny’nin eski haline döndüğünü söylese de onu ciddiye almamışlardı. Leah çok kızmış, Carlo’yu aramış ve Jenny’ye bir şans vermesi için yalvarmıştı.

“Senin için bile yanıtlım aynı; hayır! Veya bitti, Amerikalıların dediği gibi silinip gitti.”

Leah, Jenny’nin içki ve sigaradan uzaklaştığına, mükemmel görüldüğüne garanti vermiş ama kozmetik firmasının sözleşmeyi yenilememesi Jenny’nin diğer bütün olumlu yanlarını geçersiz hale getirmişti. Madelaine arayıp bu tatsız haberi verince Jenny görece sakin karşılamıştı.

“Bu, onların kaybı. Başka anlaşmalar olacak nasılsa,” diyerek omzunu silkmıştı.

Leah, Milano seyahatine çıkmak için valizini hazırlarken Jenny’nin kendisine yardım etmesine çok içlendi. Ama ne mutlu ki prensle aşkı yolunda gidiyor gibiydi. Ranu onu birkaç günlüğüne tatile götürecekti. Leah bunun Jenny’yi yaşama bağlayan tek şey olduğuna inanıyordu. Leah, Jenny’nin rehabilitasyon için ne kadar gayret ettiğini düşününce ağlamak istedi. Kimse ona şans vermiyordu.

Julio, “Tamam hanımlar, haydi hazırlanın,” diye seslendi.

Bahar koleksiyonu büyük başarı kazandı ve Carlo bu yıl kendini aştı. Fotoğrafçılar Leah ve Carlo’yu sıkıştırdılar. Her zaman olduğu gibi Carlo kollarını sıkıca kızın omuzlarına dolayıp onu öpmekte ısrar etti. Leah kıvransa da çok geçti.

Kalabalığın içinden bir dedikodu sütun yazarı, “Aşkıınız hâlâ sürüyor mu Bayan Thompson?” diye bağırdı.

Leah başını çevirdi.

Carlo, “Baylar. Yeter. Leah, bildiğiniz gibi, utangaçtır. Hem şimdi ikimiz de yorgunuz,” dedi.

“Sardi’s’de birlikte yemek yerken görüldüğünüz genç adam hakkında ne diyorsunuz?”

Leah içini çekti. Birileri Leah ile Brett’i Sardi’s’den kol kola çıkarken yakalamış, fotoğraflarını çekmiş ve Amerika’daki bütün magazinlere vermişti. *Mankenle milyoner oğlu*, diye manşetler atılmıştı. Leah fotoğrafın İtalya’ya da ulaştığının farkında değildi.

Carlo kıza tuhaf tuhaf baktı ve soruyu yanıtladı, “Bayan Thompson bir başka şehirde biriyle iş yemeğine çıkamaz mı? Tamam bayanlar, baylar. Sanırım yeterince bilgi aldınız. Affedersiniz.”

Leah’yı fotoğrafçıların çemberinden uzaklaştırdı.

“Benim birileriyle görüşmem gerekiyor, sonra da seni akşam yemeğine götürmek istiyorum.”

Carlo büyük adımlarla uzaklaştı. Leah bir davet değil bir emir aldığıнын farkındaydı.

Carlo, yanm saat sonra kızı almaya geldi. Dışarı çıktılar. Carlo ısıll ısıll Lamborghini’nin ön kapısını açtı.

Milano’nun sessiz caddelerinden geçerlerken ve şehir dışına doğru yola devam ederlerken ortama rahatsız edici bir sessizlik hâkimdi.

“Nereye gidiyoruz, Carlo?”

“Söyledim ya. Yemeğe götürüyorum.”

Leah, Carlo’ya yıllarca tamamen güveniyorken, yirmi bir yaş günü partisinde bir şeylerin değiştiğini görmüştü.

Milano’dan iyice uzaklaştıkça Leah’nın içindeki huzursuzluk büyüyordu.

Carlo sola dönüp işlemeli demirden yapılmış iki kanatlı büyük bir kapıdan ve geniş bir giriş yolundan geçti. Projektörle aydınlatılmış, masallardaki şatolara benzer büyük bir palazzonun önünde arabayı park etti.

Carlo, “Evim,” dedi.

Leah nefesini tuttu. Carlo her zaman ona palazzosunu göstermek için söz verirdi. Ama son yıllarda Milano’ya gelişleri çok yoğun olmuş, buraya gelmeye hiç fırsat bulamamışlardı.

Kız arabadan indi, görkemli ön kapıya doğru çıkan merdivenlerde Carlo’yu takip etti. En üst basamağa vardıklarında bir uşak kapıyı açtı.

“İyi akşamlar, Luigi.”

“İyi akşamlar, bayım.”

“Her şey ayarlandı mı?”

“Evet, bayım. Beni takip edin.”

Leah, Carlo'yu ve uşığı izledi, her biri bir öncekinden daha büyük görünen muhteşem odalardan geçtiler. Yüksek tavanlara pastel renklerin hâkim olduğu dinsel sahneler özenle resmedilmişti. Mobilyalar paha biçilmezdi. Burası Leah'ya bir evden çok müze gibi gelmişti. Brett'in duvarları kaplayan bu resimleri ne kadar beğeneceğini düşündü.

Luigi, sayısız ampullerden oluşan kocaman avizelerle aydınlatıldığı mermer döşemeli koridorun sonundaki iç içe iki kapıyı açtı ve Carlo ile kızı içeriye aldı.

Leah'nın adeta nefesi kesildi. Tavana baktı, belki de on beş metre yükseklikteydi. Oda o kadar genişti ki diğer ucu zor görülüyordu.

Carlo, "Balo salonu," dedi. Koluna girmesini beklerken, "Gel. Yemek yiyeceğiz," dedi.

Balo salonu projektörlerle aydınlatılmış geniş terasa açılan geniş Fransız pencereleriyle tamamen boş bırakılmış, sadece bir masa konulmuştu.

Bir salon için bile devasa boyutlardaki mekânda Carlo titizlikle hazırlanmış yemek masasına doğru yol gösterdi.

Oturdular. Birdenbire bir garson göründü ve buz kovalarında duran şampanyayı açtı. İki bardağa koydu, sonra terasa gitti, parmaklarını şıklattı. Hemen hafiften bir klasik müzik terasa aktı. Leah dışarda çalan yaylı sazlar kuartetini gördü.

Carlo, Leah'ya gülümsedi. "Bak, seni yemeğe götüreceğimi söylemiştim. Güzel, değil mi?"

Leah başıyla onayladı. "Evet, masal gibi."

Carlo'nun gülümsemesi daha genişledi. "Beğendiğine memnun oldum. Haydi kadeh kaldıralım. Biliyorum içmeyi sevmezsin ama bir taneden zarar gelmez."

Bardağını kaldırdı. Leah da isteksizce kendisinininkini kaldırdı.

"Bize."

"Bize." diye mırıldandı.

Ardından yenen yemek Leah'nın tattığı en zengin, en lezzetli yemektir. Et ve sebzeli koyu bir İtalyan çorbası olan Minestrone, Osso Bruco, evin bahçesinde yetişen baharatlarla ustalıkla

lezzetlendirilen ve peynirli pirinçli bir çorba içinde servis edilen dana eti ile tatlı olarak zabaglione.

Garson çeşitli peynirlerle donanmış tabağı masaya yerleştirince Leah çaresizlikle ellerini kaldırdı.

“Gerçekten Carlo, yiyemeyeceğim. Patlayacağım. Yediğim en güzel yemektir. Evinde böyle bir aşçı varken dışarda yemek istemene şaşırdım doğrusu.”

“Evet. Isabella harika. Yıllardır bizim ailemiz için çalışır. Şimdi dans zamanı.”

Garson Leah'nın sandalyesini arkaya kaydırarak, kız kalktı. Carlo onu terasa aldı, ciddiyetle selamladı.

“Bu dansı bana lütfeder misiniz?”

Leah başını salladı. Carlo kollarını kıza doladı. Yumuşak bir müzikle vals yaptılar. Leah bu güzel ortam karşısında kendini mahcup hissetti. Dilediği tek şey onu saran kolların Brett'e ait olmasıydı.

“Tatlım, seni ilk gördüğümünden beri hiç bu kadar mükemmel görünmemiştin gözüme. Her geçen yıl, güzelliğine güzellik katıyorsun. Gel, sana bir şey göstereceğim.”

Carlo aniden durdu, kızı terasa, oradan da Fransız pencerelerle kaplı başka bir yere götürdü.

Bu oda çok daha küçüktü. Balo salonuyla karşılaştırıldığında sıradan görüldüğü bile söylenebilirdi. Carlo Fransız pencereleri kapattı.

“Şuraya, şöminenin yanına otur. Sonbahar serinliği biraz ürperiyor.”

Leah kırmızı kadifeden rahat bir sandalyeye oturdu. Carlo da karşısına yerleşti.

“Birazcık brendi ister misin, tatlım?”

Leah başını iki yana salladı ve Carlo'nun kalkıp üzerinde ağır, kristal vazoların durduğu altın işlemeli büyük bir dolaba gidişini izledi. Leah, Carlo'yu hiç olmadığı kadar gergin gördü. Kendisine bolca brendi koydu, bir dikişte içti. Bir yenisini doldurdu ve şöminenin yanındaki sandalyesine geri geldi.

Elinde bardağıyla oynarken ateşe dalıp gitti.

“Bu gece neden seni burada istediğimi merak ediyorsundur. Sensiz geçen altı hafta dayanılmazdı. Bu ayrılık zaten bildiğim bir gerçeği doğruladı. Seni seviyorum, Leah. Benim karım olmanı istiyorum.”

Carlo üst cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı, içindeki ışıltı ışıltı parlayan elmas yüzüğü alıp kıza doğru eğildi.

“Bütün moda dünyasının beklediği bu. Sen ve ben birlikte olmak için varız... sen ve ben. Burada, güzelliğine layık güzellikteki bu yerde benimle yaşayacaksın. Bir gün bana kendin kadar güzel çocuklar vereceksin.”

Carlo, Leah'nın elini aldı, yüzüğü parmağına geçirdi.

“Evet de, tatlım. Seni dünyanın en mutlu kadını yapacağım.”

Leah parmağındaki yüzüğe baktı. Gecenin bütün bu gerçekdışı atmosferi karşısında birdenbire gülmek istedi.

Her şey mükemmeldi. Yakışıklı genç prens, muhteşem sarayının ortasında kadınına evlenme teklif ediyordu. Masal gibi. Tek sorun kızın başka bir adamı sevmesiydi.

Kız derin bir nefes aldı, başını iki yana sallarken yüzüğü parmağından çıkardı ve adamın eline verdi.

“Hayır, Carlo. Seninle evlenemem.”

Carlo yüzüne tokat atılmış gibi baktı.

“Neden?” Hayreti samimiydi ve Leah, Carlo'nun reddedilme olasılığını bir an için bile aklından geçirmediğini o zaman anladı.

“Çünkü başkasına âşığım.”

“Kim?”

“Fotoğrafta benimle birlikte gördüğün genç. Adı Brett Cooper ve onu on beş yaşından beri tanıyorum.”

“Ben sabırla seni beklerken, senin için kaygılanırken ve sana bir kez bile dokunmamışken, bunca yıldır başka bir aşk yaşadığını mı söylüyorsun?” Sesi sinirden titriyordu.

Leah başını iki yana salladı. “Hayır, Carlo. Yirmi yaşımı kutladığım doğum günü partisinde ona tekrar rastladım. New York'ta yaşıyor, orada da buluştuk.”

Carlo kalktı, odada gezindi.

“Bir dakika, lütfen! Bu, geçici bir sevgi. Sen New York’ta yalnızken sana arkadaşlık eden yenisaygınlığın biri. Bunu atlatacağısın, Leah. O sana benim verdiğimi ve senin istediğini veremez. Güzel bir ev, bir unvan. Bunları yabana atma. Biz birlikte olmak için yaratılmışız.”

“Brett’in babası dünyanın en zengin adamlarından biridir. Ama burada konu; para değil,” diye ekledi. “Unutma ki benim zaten kendi param var. Tek kuruşu olmasa bile Brett’i severdim.”

“Senin için yaptıklarımın sonras... seni sen yapan benim ve sen şimdi kızı boku bir oğlanla karşıma çıkıyorsun.” Carlo’nun sesi yükseliyordu.

Leah ayağa kalktı. “Yaptığın her şeye minnettarım, Carlo. Bana çok iyi davrandın ve sana en yakın arkadaşım olarak saygı duyuyorum. Şimdi gitsem iyi olacak.” Soğukkanlı bir tavırla kapıya yürüdü.

“Bunca zamandır bana ve diğer erkeklere Meryem Ana gibi rol yaptın. Güzel,” dedi ve Leah’nın önüne geçti. Kız gözlerindeki zafere ışıltısını seçebiliyordu. “Çok geç. Bugün öğleden sonra nişanlanacağımızı ve evleneceğimizi basına bildirdim.”

Leah aniden durdu. Carlo’ya bakmak için yavaşça döndü. “Ne yaptın?”

Carlo hiçbir şey söylemeden gülümsedi.

“Buna benim iznim olmadan nasıl cüret edersin! Sen kim olduğunu sanıyorsun!”

“Seni aptal bir köylü çocuğundan şimdiki yıldızlığına getiren adam.”

“Jenny haklıydı. Bütün başarımın senin sayende olduğuna inandığını söylemişti. Ama, bana sahip değilsin Carlo, kimse de değil. Yarın basını arayıp bir hata olduğunu söyleyen iyi olur. Bunu sen yapmazsan ben yaparım.”

“Bunu yapamam. Yarın sabah bütün dünyadaki gazetelerde çıkacak. Tatlım, lütfen. Haydi tartışmayalım. Beni sevdiğini biliyorum. Öbür oğlanı unutursun.” Carlo, Leah’ya uzandı. Ama kız sinirden titreyerek uzaklaştı.

“Bana dokunma Carlo!”

Kızı takip etti, onu sertçe kollarına çekti. “Bana en azından bir öpücük borçlusun,” dedi ve dudaklarını kızınkilere yapıştırarak, ağzını açmaya çalıştı. Elleri kızın göğüslerine gitti.

“Bırak! Bırak!” diyen Leah, kendini tekrar kurtarmaya çabaladı. Nefes nefese kalmıştı. “Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Bu defilenin sonunda anlaşmamız bitti, yenisini imzalamayacağım. Şoförünü çağırmanı istiyorum. Ona söyle, beni hemen Milano’ya bıraksın.”

Carlo’nun ifadesi değişti, sesi yumuşadı. “Tatlım, tabi ki ciddi olamazsın? Tamam, belki kendi aramızda nişanı tamamlamadan basına haber vererek biraz acele ettim...”

“Carlo, son kez söylüyorum, seni sevmiyorum, seninle evlenmek istemiyorum, yaptığının hiç önemi yok. Hemen bir araba çağır! Aksi halde basını ben arayacağım.”

“Tamam, tamam.” Carlo bir zile bastı. “Sen biraz sakinleş, yarın konuşuruz.”

Uşak görüldü, Carlo onunla İtalyanca konuştu.

“Araba dışarda.”

“Hoşça kal Carlo. Umarım yaptığın hata telafi edilebilir.”

Leah odadan çıktı, uzun hol boyunca öfkeden titreyerek uşağı takip etti.

Milano’ya dönüş yolunda kendine, Carlo’nun yaptığını mazur gösterecek nedenler aradı. Eğer gerçeği söylüyorsa bir şeyler yapmak için çok geç olmuştu. Yarın sabah bu hikâye gazetelerde olacaktı.

Brett.

Leah dudağını ısırıldı. Onun Carlo ile ilişkileri konusunda kendisini zaten ne kadar rahatsız hissettiğini biliyordu.

Odasına varır varmaz Brett’in bürosunu aradı. Pat yeni çıktığını söyledi. Dubleksi denedi ama telesekreter çıkınca sadece mesaj bırakabildi. Kendisini aramasını söyledi.

O gazeteleri görmeden durumu açıklamak zorundaydı. Elbette anlardı, değil mi?

Sorunun yanıtının evet olduğu konusunda kendisini ikna etmeye çalıştı. Ama sabah olduğunda yüreğinde şüphe vardı.

14

“Bu hafta Milano’daki defilelerini büyük bir başarıyla tamamlayan İtalyan moda tasarımcısı Carlo Porselli, dün ilham perisi, top model Leah Thompson ile nişanlandığını açıkladı. Bu, beklenmeyen bir olay değildi. İki genç âşık son dört yıldır birbirinden hiç ayrılmadılar.”

“Bayan Thompson, Carlo ile yakın tarihteki evliliklerini kutlamak için gittikleri Como Gölü kıyısındaki Carlo’nun palazzosunda romantik bir akşam geçirdi. Kaldığı otel Principe di Savoia’ya ancak şafak sökerken döndü.

“Bayan Thompson Chaval Cosmetics ile çalışmasını sürdürmek için bugün New York’a uçuyor. Ama Carlo, anlaşması biter bitmez döneceğini ve burada yaşayacağını belirtti. Her ikisini de tebrik ederiz!”

Leah, Carlo’nun kendi stüdyosunun önünde onu öperkenki fotoğrafını incelerken içini çekti. Taksi onu Kennedy Havaalanı’ndan alıp şehre doğru yol alırken Leah diğer dört makaleyi de okudu. Bunlar kelimesi kelimesine birbirinin aynısıydı.

“Aman Tanrım!” Leah çaresizlik içinde alnını ovdu. Brett bu gazetelerden en az birini kesinlikle görecekti, hiç ümit yoktu. Avukatını arayıp dava açmayı aklından geçirdi. Ama ne yararı olurdu ki? Gazeteler Carlo’nun söylediklerini yazma hakkına sahiptiler. Öyleyse Carlo hakkında dava açmalıydı. Apartmanının kapısına gelince Leah’nın başı dönmeye başladı.

“Aaa, hayır!” Leah taksiye doğru akın eden gazeteci ordusunu görünce kendisini iyice çaresiz hissetti.

“Bir tarih belirlediniz mi Bayan Thompson?”

“Tebrikler, Bayan Thompson!”

“New York’a geldiğinizden beri size eşlik eden Brett Cooper hakkında ne diyorsunuz?”

“Yorum yok, yorum yok.” Leah gazeteci ve fotoğrafçı kalabalığından kendine yol açmaya çabaladı. Bir açıklamada bulunmadan önce kafasını toparlaması gerekiyordu. İlk yapmak istediği şey, Brett’i aramaktı.

Ev sessizdi. Valizini yatak odasına fırlattı, koridordan Jenny’nin odasına yürüdü.

Kapısı kapalıydı. Kapıyı çaldı. “Jenny, Jenny! Ben geldim! Seninle konuşmam gerek.” Yanıt yoktu. Leah kapıyı açtı. İçerisi karanlıktı ama yatakta uyuyan karaltıyı seçebiliyordu.

“Jenny, uyan. Aşağıda bir sürü gazeteci var ve...” Leah yatağa sokuldu. Jenny, derin uykudaydı. “Jen, uyan.” Arkadaşını yavaşça sarstı. Hâlâ karşılık yoktu.

Leah perdeleri açtı. Işık yataktaki solgun, kımıltısız yüzün üstünde parladı.

Sonra yatağın üzerindeki boş ilaç şişesiyle votka şişesini fark etti.

“Jenny, uyan!” Leah bağırdı ve giderek yükselen panikle onu sertçe sarstı.

“Ah, Tanrım!”

Leah yatağın yanındaki telefonu açtı ve acil servisi aradı.

“Alo. Ambulans lütfen. Evet.” Leah adresi verdi. “Aşırı doz kullanmış olabilir. Lütfen acele edin. Onu uyandıramıyorum... ne? Hayır, ne kadar önce olduğunu bilmiyorum. Tamam, yaparım.”

Leah ahizeyi yerine koydu. Örtüyü çekip hareketsiz ve cansız duran vücudun üzerine örttü. Sonra oturdu, buz gibi eli tuttu.

“Jenny, lütfen ölme. Haydi, bak ben yanındayım.” Saniyeler hiç geçmezken gözyaşları sicim gibi yanağından süzölmeye başladı. Yapabildiği tek şey, öylece oturmaktı, ona yardım edemiyordu. Çok geç olmaması için dua ederken az önce kafasını meşgul eden özel sorunları silinip gitmişti.

Sonunda zil çaldı.

Hemen düğmeye bastı. Bir dakika içinde sağlık görevlileri Jenny'nin yanında, yaşam belirtilerine bakıyorlardı.

"Tamam, hemen hastaneye kaldıralım."

Jenny'yi sedyeye koydular. Hepsi asansöre dolduktan sonra Leah asansörü tuttu.

"O...?"

O sözcüğü söyleyemedi.

"Hayatta ama çok kritik durumda. Birkaç saattir bilinci yerinde değil."

Görevliler Jenny'yi ambulansa yerleştirip hemen oksijen maskesi taktılar. O sırada gazeteciler hâlâ kapıdaydılar.

"Bu kim Bayan Thompson? Bir arkadaşınız mı?" diyen bir gazeteci kalabalığı yarıp öne çıkmaya çalışırken sormuştu bu soruları.

Görevli, "Siz de bizimle geliyor musunuz?" diye sordu.

Leah minnetle başını salladı, ambulansa atladı, kapı kapandı.

Lenox Hill'e varır varmaz Jenny hemen acil servise alındı. Leah bomboş bekleme odasında gezinmeye başladı. Leah, Jenny'nin yeniden eski haline dönmek için ne kadar büyük çaba sarf ettiğini ve kimsenin ona bir şans vermeyişini düşündükçe ağlıyordu. Jenny mükemmel olma baskısı yüzünden ölüyordu.

Sonunda iki yana açılıp kapanan elektronik kapıdan bir doktor görüldü.

"Siz Jennifer Amory'nin arkadaşı mısınız?"

Leah yüzü kül rengine dönerken yavaşça başını kaldırıp baktı. "Evet," diye fısıldadı.

"Bayan Amory iyileşecek. Ama birkaç gün bizim gözetimimiz altında kalacak."

Leah gözleri tekrar dolarken, "Tanrı'ya şükür," diyerek rahat bir nefes aldı. "Aşırı dozdan mı olmuş?"

Doktor omzunu silktilti. "Evet. Ama bunun bilinçli olarak mı yoksa başka şekilde mi yapıldığını henüz bilmiyoruz. Şimdi midesinden boşalttığımız diyet haplarını hangi doktor vermiş olursa olsun fark etmez. Onların hemen vücudundan atılması gerekiyordu. Alkolle birlikte öldürücü olabilirler. Bayan Amory'nin son iki gün

içinde herhangi bir şey yiyip yemediği konusunda çok şüpheliyim. Buna dair hiç kanıt bulamadık. Diyetle miydi, biliyor musunuz?”

“Evet. Ama hapları gittiği sağlık merkezinin verip vermediği hakkında hiç fikrim yok.”

“Sağlık merkezi? Bugünlerde onlara bu ad veriliyor, değil mi?”

Doktor bir kaşını kaldırdı. “Bayan Amory’ye bundan sonra bu tür yerlere boşuna para harcamamasını önereceğim. Bu tür yerlerin verdiği haplar bazen test edilmemiş olabiliyor, güvenilir değil. Metabolizmanızla ikinci el bir arabaymış gibi oynayamazsınız, değil mi?”

“Onu görebilir miyim?”

“Neden olmasın? Uykusu var ve biraz da ürkmüş. Ama bunlar iyiye işaret. Gelin benimle.”

Leah koridorda doktoru izledi ve küçük bir özel odaya girdiler.

Jenny vücudunun her yerinden monitörlere bağlı tüplerle yatıyordu. Yüzü çok solgundu. Leah’yı görünce gözleri ışıldadı.

“Merhaba.” Sesi boğuktu ve fısıltı gibiydi.

Leah üzerine eğildi, soğuk yanağını öptü, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu.

“Doktorlar iyileşeceğini söylüyorlar,” diye gülümsedi.

“O kadar çok almak istememiştım. Ben yalnızca kaç tane olduğunu unuttum.”

Leah, “Bundan sonra onlardan yok. Bu hapların sana neler yapabileceğini şimdi görüyorsun,” dedi kibarca.

“Evet ama, kilomu korumak konusunda çok çaresizdim. Pazartesi önemli bir randevum vardı ve çok iyi görünmek istiyordum. Madelaine bunun benim son şansım olduğunu söylemişti ve...”

Jenny sessizce ağlamaya başladı. Leah eline uzandı.

“Susss, ben pazartesi ilk iş olarak Madelaine’ı arayacağım, bu işi halledeceğiz. Sen hiç üzülme. Şimdi biraz dinlenmeye çalış, en kısa zamanda seni tekrar görmeye geleceğim.”

“Hayır!” Jenny elini yakaladı. “Kimsenin bilmesini istemiyorum. Lütfen Leah, tek söz söylemeyeceğine söz ver.”

“Tamam, tamam. Söz veriyorum.”

Doktor Leah'ya kapıyı işaret ediyordu.

"Şimdi gitmek zorundayım. Uyumaya çalış. Her şey yolunda. Hoşça kal hayatım."

Leah bir kez daha öpünce Jenny belli belirsiz gülümsedi. Leah ve doktor odadan çıktılar.

"Yarından önce ziyaret etmeyin. Şimdi ihtiyacı olan tek şey, bol bol uyku."

"Bana o kadar çok ilaç almak istemediğini söyledi. Açıkçası, bunu kasten yapmadığını düşünüyorum."

Doktor omzunu silkti. "Kim bilir? Bazen bu tür şeyler yardım çağrısıdır. Neyse, buradan çıkmadan önce mutlaka terapistimizin onunla uzun bir görüşme yapmasını sağlayacağız."

Leah eve dönüş için taksi tuttu. Eylülün görece ılık havasına rağmen üşümüştü. Son yirmi dört saattir yaşadıklarından başı dönüyordu. Neyse ki gazeteciler dağılmıştı. Sessiz eve girdi. Bezgin bir halde oturma odasına doğru ilerledi. Tanıdık biri kanepede oturuyordu.

"Merhaba Brett!"

Ancak Brett, selamına karşılık herhangi bir şey söylemedi. "Umarım bir sakıncası yoktur. Anahtarımla girdim. Ama bu koşullar altında onu sana geri vermemin daha iyi olacağını düşündüm."

Sesi çok resmi ve soğuktu, sözcükleri ağzında geveliyordu. Leah, onun sarhoş olduğunu anladı.

Şu anda isteyeceği son şey onunla yüzleşmekti.

Yorgun ve bitkindi.

"Eve gelmen zaman aldı. İyi haberi mi kutluyordun?"

"Hayır, Brett. Hastanedeydim. Jenny! Neyse sorun değil." Jenny bunu saklaması için yemin ettirmişti. Leah hafifçe omzunu silkti ve Brett'in karşısındaki koltuğa oturdu.

"Dün gece seni aramaya çalıştım ve..."

Brett, "Biliyorum. Mesajlarını aldım. Bana bir ön uyarı yapmayı denediğin için çok kibarsın, yoksa benden en iyi adam olmamı mı istiyorsun?" dedi kinayeli bir şekilde.

“Bak Brett, lütfen. Bir sonuca varmadan önce, anlatmam için bana bir şans ver. Ben...”

“Sonuç! Tanrım, Leah! Bütün Amerika şafak vakti otel odana girdiğini, Carlo ile samimi bir gece geçirdiğini biliyor. İnkâr mı ediyorsun?”

“Hayır, ben... ama onlar her şeyi yanlış biliyorlar. Carlo ile onun malikânesine gittik. Çünkü o beni yemeğe davet etti. Ben ne planladığından habersizdim ve...”

“Ahhh, tatlı, masum, küçük Leah, büyük kötü adam Carlo’nun inine sürükleniyor. Nasıl olup da seni şafaklara kadar tutuyor? Sen onun esiri falan mısın? Ya da onun güzel sıcak yatağından çıkmak zor mu geldi?”

“Yeter!” Leah’nın sesinde gerçek bir öfkenin sinyali vardı. “Evi-me gelip böyle konuşmanı hiç ummazdım. Bana anlatmak için bir şans bile vermeden beni suçluyorsun. Sarhoşsun. Brett. Ayıldığın-da konuşsak daha iyi olacak.”

Brett ayağa kalktı. “Sevdiğin kız sürekli sana yalan söylese ve başka bir adamla bir gece geçirse, ardından da nişanlandıklarını dünyaya ilan etseler sen de sarhoş olmaz mıydın? İsteddiğini elde ettin, Leah. Sana bir zamanlar yaptığım haksızlığın intikamını çok güzel aldın. Umarım kendini iyi hissediyorsundur.”

Leah, Brett’in sendeleyerek kapıya gidişini seyretti. Daha fazla bir şeyler anlatmaya çalışmanın yararı yoktu. Onu dinleyemeyecek kadar sarhoş ve mantıksızdı. Gözyaşlarını zor tutarken, koridordan hole doğru onu takip etti.

“Hoşça kal, Leah. Seni tanımak güzeldi. Umarım o İtalyan heri-fiyle pek çok mutlu yılların olur.”

“Brett.” Kız kolundan tuttu. “Eve git, sakinleşince lütfen beni ara ve anlatmam için bana bir şans ver. Ve Brett, sana ne kadar inandığımı ve bir şans daha verdiğimi unutma.”

Leah, Brett’in gözlerinde bir anlık bir bilinç ışığı yakaladı. Ama o kavrayış hemen kibire ve sonra hiddete dönüştü.

Brett başını iki yana salladı, döndü ve sendeleyerek koridordan asansöre doğru devam etti.

Leah kapıyı çarparak kapattı, dizlerinin üstüne çöktü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Onu artık sonsuza dek kaybettiğini biliyordu.

Sonunda canından bezmiş bir halde kendini banyoya sürükleyerek, duş aldı. Kendini birazcık daha iyi hissederek yatağına oturdu, hastaneyi aradı. Jenny rahat bir uykudaydı. Leah ahizeyi yerine değil boşluğa bıraktı ve soğuk çarşafın içine büzüldü.

Ama beyni uykuyu kabul etmiyordu. Her şey çok karışmıştı. Carlo, Jenny, Brett... Leah tavana gözlerini dikti ve dünyada kaç kızın kendi yerinde olabilmek için her şeyini verebileceğini düşündü. Güzel, başarılı, zengin. Ama bütün bunların büyük bedelleri vardı. Leah bu bedeli ödemeye devam etmek isteyip istemediğine emin değildi.

“Kimdi o?” Kanepedeki acıklı bir ses tonuyla sordu.

“Anthony Van Schiele. Yann Southport’taki evinde birlikte bir öğle yemeği yiyelim istiyor. Saat on ikide bir araba gönderecek. Büyük olasılıkla şu Carlo meselesinden çekiniyor ve benim princi-pessa olmak için anlaşmaya son vermek üzere olduğumu düşünüyor. Gitmek ve ona biraz güven vermek zorundayım. Sen idare edebilir misin?”

“Ben idare ederim Leah, gerçekten.”

Leah odayı boylu boyunca geçti, kanepeye, Jenny’nin ayak ucuna oturdu. Karşısındaki kız, soluk yüzü ve iskelete benzer vücuduyla tanıdığı kıza hiç benzemiyordu.

Jenny hastaneden çıkalı iki hafta olmuştu. Tam da Leah’nın Chaval ile anlaşmasının sonuna geldiği sıralardı. Leah bütün gelecek anlaşmaları iptal edip gece gündüz Jenny’ye bakmaya başlamıştı. Ama Jenny, hiçbir iyileşme belirtisi göstermiyordu. Hatta daha da kötüleşmişti. Mücadele isteğini kaybetmiş görünüyor, her gün biraz daha içine kapanıyordu.

Doktor Leah’ya aşın dozdan sonra bu tür bir depresyonun olağan olduğunu söyledi. Diyet haplarından ve içkiden mahrum kalmasının Jenny’nin duygusal dengesini zayıflatıcı bir etki yapabileceğini de anlattı.

Jenny yıllarca kilosunu korumak için verdiği mücadele sonunda bu kez aşırı zayıflıyordu. Leah onu zorla besliyordu. Jenny, adeta bir kemik torbasına benzemişti. Leah onu böyle gördükçe, Madeleine ne kadar memnun olurdu diye aklından geçiriyordu.

“Sana dün aldığım o güzel çorbadan yapsam birazcık yer misin?”

Jenny başıyla itiraz etti. “Aç değilim.”

“Ama yemelisin hayatım. Güçten düşüyorsun.”

“Son birkaç yıldır herkes kilo kaybetmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Şimdi de yemeye zorlanıyorum.”

“Şu anda kameranın karşısına geçmek için ayakta bile duramıyorsun. Gücünü tekrar kazanmalı, birazcık kilo almalısın. Sonra yine eski hareketli yaşamına döneceksin.”

“Ne yararı var Leah? Sen iyi davranmaya çalışıyorsun, biliyorum. Ama en az benim kadar biliyorsun ki kariyerim sona erdi. Artık kimse yanıma bile yaklaşmaz,” dedi üzgün üzgün.

Leah dudağını ısırды. Madelaine ile görüşmesinden sonra Jenny’nin söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu.

“Peki, Ranu’dan ne haber? Seni böyle görmeyi hiç istemez.”

“Tatilden döndüğümüzden beri hiç haber almadım. Hastalandığımı bilmiyor. Zaten bilmemesini tercih ederim. Nasılsa aldırmaz.”

“Elbette üzölür. Aspen’de iyi zaman geçirdiğinizi söylemiştin.”

“Evet. Ama beni sevmediğini biliyorum Leah. Zaten o kollarımda ünlü, başarılı seks sembolleriyle görölmek ister, benim gibi uyuşturucu bağımlılığından kariyeri sona ermiş geçkin bir kadınla değil.”

Leah keder içinde, “Böyle konuşma,” dedi.

“Neden? Gerçek bu, değil mi?”

Leah derin bir iç geçirdi. “Jenny kendini bütün bunlardan sıyrıp kurtarmalısın. Vazgeçmek için çok gençsin. Hayatta sadece mankenlik olduğunu mu sanıyorsun? İnan bana, yapılmaya değer başka şeyler de var.”

“Ama elimde sadece iki şey var: Yüzüm ve vücudum. Onları yok etmek istedim ve şimdi hiçbir şeyim kalmadı.”

“Jenny! Bu, hayatımda duyduğum en saçma söz. Fotoğrafçılar ve tasarımcılar sana böyle hissettirdiler, sanki başka hiçbir şeyin yokmuş gibi. Sen de bunlara kaptırmışsın kendini. Gerçekten beni hayal kırıklığına uğratiyorsun.”

Jenny, “Üzgünüm. Ben böyle hissediyorum,” diye omzunu silkti.

Leah çaresizlikle ellerini havaya kaldırarak odanın içinde gezinmeye başladı. Mükemmel bir sonbahar mevsimindeydiler. Ekimin bir cumartesi sabahıydı ve pencerenin altındaki ağaçlar sannın bin bir tonuna ve altın sarısına dönüyorlardı.

Manzaranın güzelliği Leah’nın gözlerini yaşarttı. Bir bakıma Jenny’ye bakmak farklı bir bakış açısı kazanmasını sağlamıştı. Bu hastalık, son birkaç haftadır olağan koşuşturmalı yaşamından biraz uzaklaşmasına bahane olmuştu. Basından ve kameralardan bir süre uzak kalıp tekrar göz önüne çıkıncaya kadar kendi içinde bir muhasebe yapmaya ve biraz zamana ihtiyacı vardı. Carlo konusunu Madelaine’a açmış, dava açabileceğini söyleyince onu çok endişelendirmişti.

“Hayır, hayatım, bunu yapma. İmajına zara verir,” demişti Madelaine.

‘Ve acentenin imajına!’ diye düşündü Leah.

“Biraz zaman geçsin, ortalık durulsun. Basın nasılsa gelecek hafta başka bir hikâyeye yoğunlaşır. Birkaç ay sonra seni başka birine yakıştırlar.”

“Ama Madelaine, Carlo’nun bu işten bu kadar kolay sıyrılmasına izin vermemeliyim.”

“Biliyorum, hayatım. Yaramaz bir çocuk gibi davrandı. Ama unutm ki sana büyük şans verdi.”

Leah içini çekti. “Tamam. Ama ona, onunla bir daha asla çalışmayacağımı söyleyebilirsin. Benimle bağlantı kurmaya çalışmasın. Dava açarım!”

Carlo’nun yaptığı haksızlık Leah’yı hâlâ gece gündüz kemiriyordu. Brett’le ilişkisini bozduğu için ondan nefret ediyordu. Brett o akşamdan sonra hiç aramamıştı. Arasa bile ilişkilerinde bir güven oluşturmak olanaksızdı.

Son iki hafta korkunçtu; her şey bu süre içinde olmuştu.

Leah birden evin bunaltıcı ortamından çıkıp gitmek istedi. Kahvaltısını bitirince duş alıp Beşinci Cadde’ye gitmek için bir taksi tutmaya karar verdi. Noele yalnızca iki ay kalmıştı.

Geldiğinden beri güzel vitrinli dükkânları gönlünce gezecek fırsat bulamamıştı.

Duş aldıktan sonra üstüne kotla tişört geçirdi. Biraz kendini ödüllendirmek ve yarınki öğle yemeğinde giymek için yeni bir şeyler almaya karar verdi.

“Merhaba Leah, güzel görünüyorsun. Gir.”

Leah, Anthony’yi izlerken basit ama zevkle döşenmiş ferah eve hayranlık duydu. Buna “ev” demek doğru değildi. Conecticut Southport’ta geniş bir araziye yapılmış bir malikâneydi.

“Ne içmek istersin?”

“Soda lütfen.”

Leah sık oturma odasının geniş pencerelerinden zengin ve bakımlı yeşilliği seyrederken Anthony içecekleri hazırladı.

Leah, “Güzel bir evin var Anthony,” diye iltifatta bulundu.

“Evet, hoş bir mekân. Bu yerin tasarımını biz... ben yaptım. Ta-bi şimdi oğlum yalnızca tatillerde geliyor ve karım... bana biraz büyük. Çoğunlukla barla yatak odasını kullanıyorum. Satmayı düşünüyorum aslında.”

“Bunu yapma. Gerçekten çok güzel. New York’a çok yakın bir yerde olduğuma inanamıyorum. Buradaki manzara bana memleketimi anımsatıyor.”

“Neredeydi?”

“Yorkshire.”

“Bronte diyarı. Kız kardeşler serisini okudum.”

“Sahi mi? Ben de. Çok eğlenceliydi.”

İkisi zevkli bir sohbete daldılar. En sevdikleri romanlardan ko-nuştular. Neşe içinde Bronte kız kardeşlerden hangisinin en büyükleri olduğu tartışmasına girdiler.

Bir hizmetçi gelip öğle yemeğini haber verdi. Leah, Anthony’nin arkasından uzun bir masanın ucuna iki kişilik yer hazırlanmış resmi havallı yemek odasına girdi.

Anthony, “Burada yemek yerken kendimi biraz aptal gibi hissediyorum. Ama diğer oda çok soğuk, mutfak ise çok yetersiz,” diye özür diledi. “Oğlumla ben hep mutfakta yeriz.”

“Oğlunuz kaç yaşında?”

“On sekizine yeni girdi. Eylülde Yale’e gitti. Onu çok özlediğimi kabul etmeliyim. Bunlardan söz ediyorum ama mazur gör. Sen geldiğinden beri kendimden ve ailemden söz etmek dışında pek bir şey yapmadım.”

Leah samimiyetle, “Hiç sorun değil. Ben de ilgiyle dinliyorum,” diye yanıtladı.

Zevkli bir yemekten sonra oturma odasında kahvelerini yudumlamaya başladılar.

“Leah sana sormak istediğim bir şey var; basında çıkan, Carlo Porselli’yle evlenip İtalya’ya yerleşeceğin yolundaki haberler doğru mu? Chaval’la sözleşmenin bittiğini biliyorum. Ama biz anlaşmanı bir yıl için tekrar yenilemeyi istiyoruz.”

Anthony, Leah’nın gözlerinden kara bir bulutun geçtiğini fark etti.

“Hayır, Anthony. Bunların içinde tek bir doğru bile yok. Dava açacaktım ama Madelaine karşı çıktı.”

“Hikâye tümüyle uydurma mı?”

“Hayır. Carlo öyle söylemiş. Tuhaf geliyor, biliyorum. Ama Carlo onunla evleneğimden o kadar eminmiş ki önce bana danışmayı bile düşünmemiş. Aslında bu zamana kadar ikimiz arasında olduğu zannedilenler gerçekte yoktu. Neyse...” Leah omzunu silktilti. “Madelaine hepsinin kısa zamanda unutulacağını söylüyor. Hâlâ için için üzüliyorum. Carlo’nun bu davranışı yüzünden çok sevdiğim biriyle olan ilişkim sona erdi.”

“Hiç barışma şansı yok mu?”

“Hayır. Belki çok küçük bir olasılık. Şu anda gözler önünde olan yaşamım içinde bu barışma zor. Belki daha ilerde... Bunu metanetle karşılayacak kadar olgun değil.”

“Medya çok tehlikeli olabiliyor. Chaval senin toplumda kazandığın her tür popülariteden hoşlanır, ama kişisel yaşamına zarar veren türdeki popülariteden değil tabi.”

Leah yaşamı ve kariyerinde genel olarak düştüğü yanılgıları dile getirmeyi aklından geçirdi. Anthony anlayabilirdi ama kendisine bu iş için dünyanın parasını ödediğini hatırlayınca vazgeçti.

Anthony bahçede yürümeyi önerdi.

Saat daha üçe çeyrek kala olmasına rağmen gökyüzü kararmaya başlamıştı. Güzel, bakımlı bahçelerde yürüdüler. Leah, Anthony'nin bahçıvanının özenle yaptıklarına hayran oldu. Özlemini duyduğu, Yorkshire'daki çocukluğunu geçirdiği doğal ve huzurlu ortamı çağrıştıran bu mekânlar yüreğinde bastırılmış saf duyguları canlandırdı. Temiz havayı ciğerlerine doldururken adeta özünde var olan hoş özelliklerin geri döndüğünü hissetti. New York şehri ve sorunları çok uzakta kaldılar.

"Mmm, açık mekânları çok özlemişim. New York beni bitiriyor. Benim için biraz fazla bakımlı olsa da burası çok güzel. Kırların o güçlü ve vahşi doğasını seviyorum."

"Katılıyorum. Ama burada bahçelerin düzenli tutulması konusunda çeşitli semt kuralları var. Çimlerimi 1 cm.'e kadar biçmezsem semt komitesi büyük olasılıkla beni buradan çıkarır," Anthony gülümsedi.

"New England'ı da seversin. Orada bir evim var. İstedğin zaman gelebilirsin."

"Teşekkür ederim."

"Baleden hoşlandığını söylemiştin."

Leah başını salladı. "Evet. Daha gençken dansçı olmak istedim. On bir yaşıma geldiğimde balerin olma hayalimden vazgeçmem gerektiğine karar verdim. Benimle eşleşecek, benden uzun bir adam bulamazdım ve beni kaldıracak adamlar fıtık olurlardı herhalde," diye kıkırdadı.

"Uzun olabilirsin ama tüy kadar hafif olduğuna bahse girerim. Her neyse, ben Met Sanat Kurulu'nda üyeyim ve birkaç haftaya kadar gala var. Barysnikov'un gösterisi var. Gelmek ister misin?"

Leah'nın yüzü aydınlandı. "Elbette, çok isterim Anthony!"

Adam ona ciddiyetle baktı. "Leah, eğer gerçekten istiyorsan gel. Bu sabah düşünüyordum da; bugün bana geldin, çünkü ben teknik olarak senin işverenim. Bu yüzden de reddedememiş olabilirsin." Anthony yürümeyi bıraktı, gözü uzaklara takılı kaldı. "Senin arkadaşılığından çok zevk alıyorum Leah. Ama, boş zamanlarını benim gibi yaşlı biriyle geçirmek istemeyebilirsin. Eğer böyle

düşünüyorsan seni zorlamam. Umanım benim öyle biri olmadığı-mı biliyorsundur.”

“Anthony, inan bana, geçen hafta kendi kendime bir söz verdim. Artık istemediğim bir şeyi yapmayacağım. Tamam, belki ilk kez beni yemeğe çağırdığında geldim, çünkü patronumdun. Ama seninle olmaktan da hoşlandım. Ve Met’e gitme şansımдан vazgeçmem olanaksız. Korkarım ki benden kurtulamayacaksın!”

Leah güldü ve arkadaşça kolunu ona doladı. Döndüler, eve doğru yürüdüler. Anthony ona gülümsedi. “İstediğin adamı elde edebilecek güç var sende.”

Leah’nın yüzü bulutlandı. “Hayır. Hiç de böyle bir gücüm yok. Bu, benim yaşamımda bir türlü doğruyu bulamadığım bir alan. Bu nedenle artık gelecekte bu tür ilişkilere girmeyeceğim. Erkeklerle yalnızca arkadaş olarak yaklaşacağım, tıpkı sana davrandığım gibi.”

Anthony yüreğini hafifçe sızlatan hayal kırıklığına engel olamadı. Kızın kendisine gönderdiği mesajı anlamıştı. Belki zamanla... kim bilir? Yalnızca arkadaşlığı bile hiç görüşmemekten daha iyiydi.

Daha sonra şoförünün Leah’yı New York’a götürmek üzere yola çıkışını izlerken karısı öldüğünden beri onu hemen hemen hiç terk etmeyen bunalımı daha da derinden hissetti.

Anthony bara gitti, kendine brendi koydu.

Kızın şu anda hazır olmadığını biliyordu. Ama, o hazır olunca-ya kadar beklemeye razıydı.

Bir saat sonra New York’ta Leah, uzun zamandır olduğundan daha yenilenmiş ve daha mutlu hissediyordu kendini. Araba 70. Cadde’ye girdiğinde Jenny’nin sorunları içinde ezilip gitmesine asla izin vermemeye karar verdi.

Asansörden çıkıp evden içeri adım attığında oturma odasından yüksek tonda sesler işitti. Odaya girince ağzı açık kaldı.

Miles Delancey şöminenin yanındaki koltukta oturuyordu. Jenny de her zamanki hasta haliyle yatmıyor, oturmuş onunla hararetli hararetli sohbet ediyordu.

“Merhaba Leah,” diye el salladı. “Bir ziyaretçin var.”

“Görüyorum. Burada ne yapıyorsun, Miles?”

“Merhaba Leah.” Ona gülümsedi ve selamlamak için ayağa kalktı. “Nasılsın?”

“İyiyim,” diye yanıtladı. “Burada tatilde misin?”

Miles başını iki yana salladı. “Hayır. Artık buraya yerleşmeye karar verdim.”

“Ama geçen ay Vogue’daki çalışmanı gördüm. İngiltere’de daha yeni başlamıştın.”

“Biliyorum, ama bugünlerde asıl iş fırsatı, moda dünyasının gerçekten yönlendirildiği yerde. Yerleşik bir yaşam kurmadan önce Amerika’ya gelen göçe dahil olmaya ve neler yaşandığını görmeye karar verdim.”

“Öyle mi.”

Miles’in nedenleri Leah’ya hiç de gerçekçi gelmemişti. Ama yine de ondan şüphe etmesinin belirgin bir nedeni yoktu.

“Jenny burada benimle iki saattir çok iyi arkadaşlık etti.” Miles kıza muzip bir gülümseme gönderdi, Jenny kızardı. Leah, Miles’in, isterse olağanüstü çekici olabildiğini kabul etmek zorundaydı.

Jenny, “Miles İngiliz moda camiasına ait basında çıkan her türlü dedikoduda benden söz eder,” dedi adama bakarak.

Leah, Jenny’nin gözlerinde aylardır görmediği ışığı fark edebiliyordu.

“Evet. Konuşacak çok şey olduğu için değil. Bir bardak şarap, Leah?”

“Hayır, teşekkürler.”

Miles’in kendine içki koyuşunu izledi ve bu adamın kendi daireesinde, kendi evinde bulunmasından rahatsızlık duydu.

Jenny, “Miles, burada bir başlangıç yapmasına yardımcı olabileceğini düşündüğün herkesle onu tanıştırmayı istiyor,” dedi.

Miles utanarak bardağının içine baktı. “Jenny, aslında bu konuyu bu şekilde ifade etmemeliydin,” diyerek Leah’ya döndü. “Jenny’ye söylediğim; herhangi bir yardımın makbule geçeceğiydi. Sen bu işin yapısını biliyorsun. Yani senin ne bildiğinle değil kimleri tanıdığınla ilgileniyorum,” dedi.

Leah, Miles'in insanın içine işleyen bakışlarını her gördüğünde hissettiği aynı incecik ürpertiye bedeninde duydu.

Jenny, "Şehrin doğu yakasında kötü bir otelde kalıyor. Senin eski bir arkadaşın olarak, hayatına bir çekidüzen verinceye kadar gelip burada kalabileceğini söyledim," dedi.

Leah iç geçirdi. Miles Delancey'nin kendi evinde kalması, düşüneceği son şeydi. Ama, Jenny'ye tonik hazırlamıştı ve onun hayır demesi olanaksızdı.

"Elbette. Banyo yapıp yatacağım. Kendimi bitkin hissediyorum. Onu geç vakte kadar tutma Miles. Büyük bir rahatsızlık geçirdi."

Jenny sinirli bir şekilde, "Ben iyiyim, Leah. Yaygarayı bırak," dedi. "İyi uykular." Sonra dikkatini tekrar Miles'a yöneltti.

Leah kızgın bir şekilde odasına gitti ve niye bunu kafasına taktığını düşündü. Huzuru tekrar bozulmuştu. Miles Delancey'yle bu kadar yakın mesafede olmak, sinirlerini tamamen altüst eden bir şeydi.

Yatağına girdi, gözlerini kapattı.

Aynı rüyayı görmeye başladı... beyninin içinde küçük bir ses tekrarlıyordu... "Doğal olmayan şeyler, şeytani şeyler... doğayla asla ters düşme... o, seni bulacak..."

Leah birden fırlayıp kalktı, ışığı açtı. Kalbi göğsünden fırlayacakmışcasına çarpıyordu, sırlı sıklam ter içinde kalmıştı.

Leah o zaman, çocukluk kâbusunun kesinlikle Miles'dan kaynaklanan bir şey olduğunu anladı.

16

“Bana haber verdiğin için teşekkürler Roddy. Miranda? Hayır, haber almadım. Senin önerini düşünüp en kısa zamanda sana döneceğim. Kendine iyi bak, haftaya görüşürüz. Hoşça kal.”

Rose telefonu yavaşça kapattı ve derin bir iç geçirdi. Kendisini bitkin hissediyor ve en son ne zaman doğru dürüst uyuduğunu anımsamıyordu. Stüdyosundan çıktı, mutfığa gitti. Masaya oturdu, bir sigara yaktı. O gün içtiği onuncu sigaraydı ve daha saat bir bile değildi.

Miranda’nın son telefonundan bu yana bir ay geçmişti. Rose bağlantının neden bu kadar aniden kesildiğine karar vermeye çalışırken kendi kendine aynı soruları tekrar tekrar soruyordu. Aynı yanıtları buluyor ve dehşetten tüyleri diken diken oluyordu.

Polise gitmiş ama hiçbir yardım görememişti. Çünkü Miranda yirmi bir yaşındaydı ve polis onun nerede olduğunu söylemeden ortadan kaybolmasının doğal bir şey olduğunu söylüyor, bu tür vakaların her zaman görüldüğünü belirtiyordu. Miranda’nın başlangıçta her neredeyse Rose’u aradığına ve kaybolması ya da esrarengiz bir olayın kurbanı olması için hiçbir gerekçe bulunmadığına işaret ediyorlardı. Rose onlara Miranda’nın bir resmini bıraktı ve herhangi bir görevlinin şans eseri onu görme olasılığına karşılık Londra’ya da gönderilmesini istedi. Ama bunun milyonda bir olasılık olduğunu biliyordu.

Rose, Miranda’nın gidişinin kendi hatası olup olmadığı sorusunu kim bilir kaçınıcı kez kendine sordu. Tekrar tekrar Miranda’nın çocukluğuna gidiyor, bir sürü tartışmalar, kavgalar gözünde bugün kadar berrak canlanıyordu. Roddy kendine işkence etmekten

vazgeçmesi gerektiğini ve Miranda'yı bebekken alıp çocuğu gibi sevdiğini söylüyordu. Bütün bu suçlamalar, hesaplaşmalar yararsızdı. Rose yalnızca bir şeye pişmandı: Miranda'ya onu evlat edinmek için ne gibi sorunları göğüslemek zorunda kaldığını, ölüp ölüp dirildiğini keşke anlatmış olsaydı.

Roddy, Rose'un kayıp kızının küçük bir kopyası olan çocuğun Rose'u görür görmez aydınlanan minik yüzüne bakmaya kıyamıyordu. Rose ve Bayan Thompson, Chloe'yu aralarında birazcık şımartıyorlar, her iki ebeveyni de ortadan kaybolan çocuğun bu yoksunluğunu telafi etmek için son güçleriyle çalışıyorlardı.

Rose, dibine kadar içtiği sigarayı kül tablasında sertçe bastırarak söndürdü ve haberleri dinlemeye karar verdi.

O sırada Bayan Thompson telaşla içeri girdi.

"Suyu ısıtıyorum, tamam mı?" diye sordu.

Rose başını salladı. İkisi sessizce haberleri dinlediler. Haber bültenlerini dinlemeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Spiker Kuzey Londra'da King's Cross'da genç bir kadın cesedinin evinde tecavüz edilmiş ve boğulmuş olarak bulunduğunu bildirdi. Doreen Thompson sempatiyle Rose'un burnunu çekişini ve sigarasına uzanışını seyretti.

"Henüz kimliği belirlenmemiş olan kadının yirmili yaşlarının başında olduğuna inanılıyor. Son on sekiz aydır King's Cross'ta çalışan bir hayat kadını olarak biliniyor. Bölgedeki diğer hayat kadınları uyarıldı ve polis olayı tam olarak netleştirmeye kadar güvenliklerine dikkat etmeleri istendi. Katilin bulunması için geniş çaplı bir araştırma sürdürülüyor."

Rose rahat bir nefes aldı. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı.

"Buyrun, Bayan Delancey." Bayan Thompson dumanı tüten bir kupa kahveyi onun önüne koydu. "Chloe'yu anaokulundan almak için köye uğramadan önce bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Hayır teşekkürler, Doreen. Bunu stüdyoya götüreceğim."

"Tamam." Bayan Thompson durakladı. "Hâlâ hayatta olduğuna eminim, Bayan Delancey. Geri dönecek, biliyorum, gelecek."

Rose mutfak penceresinden dışarıya dalmıştı.

Ayağa kalkarken, “Umarım haklısındır Doreen,” diyerek içini çekti. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Rose, “Chloe ile ilgili bütün yardımların ve burada olduğun için,” diyerek omzunu silkti.

“Teşekkür etmenize gerek yok, Bayan Delancey. Bu küçük kıızı çok seviyorum. Kırk beş dakikaya kadar dönerim.”

Rose başını salladı, sonra stüdyosuna döndü ve devam ettiği resme bakmaya başladı. İçinden gelen ve fırçasına, oradan da tuvaline yansıyan korku ve hayal kırıklığını kendisi de görebiliyordu.

Son yıllarda durumunu asıl değiştiren; ilk sergisinden sonra yükselişe geçmesi ve doksan yaşına dek yetecek iş ve parayı garantilemesiydi. Banka hesabında küçük bir servet yatıyordu. Paraya dair bütün kaygıları geride kalmıştı. Kendini uzun yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Miles’ı iyi ve yetenekli bir adam olarak yetiştirinceye kadar yıllarca çektiği sıkıntılardan sonra şimdi de saçlarına ak düşüren, geceler boyu uykusuz bırakan Miranda vardı. Rose ayağa kalktı, bir fırça aldı, daha önce karıştırdığı yeşil ve sarı yağlı boya bulunan palete hafifçe vurdu. Fırçayı önündeki tuvalde süpürür gibi gezdirdi. Bir yandan da kendine soruyordu: Mutsuzluk kaderim mi?

"Miranda, hoş geldin," Santos gülümsedi ve yataının yanındaki küçük sandaldan yukarıya dik basamakları çıkmasına yardım için elini uzattı.

Adam iki yanağından öpünce kız suratını ekşitti. "Her zaman olduğu gibi çok güzel görünüyorsun, hayatım. Yolculuğun iyi miydi?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Güzel. Şimdi kamaranda biraz dinlenmeni öneririm. Saat sekizde oturma odasına, yanıma gelersin. İçkilerimizi alacağız, sonra yemek. Marius valizini aşağıya indirecek. Onu takip et."

Miranda başını salladı ve birkaç basamak aşağıya ve teknenin iç kısımlarına doğru bu beyaz şık üniformalı iri yanı görevlinin arkasından gitti. Kalın bir halıyla kaplanmış koridorun iki yanında kapılar vardı. Marius birinin önünde durdu, kapıyı açtı.

Miranda içeri girdi. Artık kamarasının gösterişinden ve zenginliğinden etkilenmiyordu. Marius kızı odada bıraktı. Miranda içki dolabını buldu, büyük bir bardak votka ve tonik doldurdu. Rahat deri koltuklardan birine oturdu ve limanın dışına, ötede ışıldayan mavi denize baktı.

Büyükçe bir yudum aldı. Atina'ya uçuşu sırasında Santos'la berbat bir hafta sonuna daha dayanmanın tek yolunun kafayı bulmak olduğuna karar vermişti. Adamın kendisine dokunacağı düşüncesi bütün vücudunu titretti.

Ondan tiksiniyordu. Bu, ona karşı hissettiğini tanımlayan tek sözcüktü. Bir aydan fazladır onu görmemiş, her geceyi, onun telefonla aradığı saate kadar bir daha yatına çağırabileceği korkusuyla

geçirmişti. Onunla yine yurtdışında, onun yüzen sarayında, arkadaş diye tanımladığı bütün dalkavuklarıyla birlikte geçirdiği en son hafta sonu, kız için dışarıya karşı yine her zamanki ilgili tavrını göstermişti. Ama sonra, kamarada yalnız kaldıklarında... ona emirler vermişti.

Londra'ya, yine o muhteşem hapisshanesine, tek başına ve sağ salim döndüğüne şükrederek gelmişti.

Adam onu tamamen kendi kullanımına ayırdığı bir mal gibi görüyordu. Miranda da akli ve duygusu olmayan bir tür seks kölesi gibi hissediyordu kendisini.

Son dört haftadır bunalımdaydı. Kafası tamamen Santos'un elinden kaçma yolları aramakla meşguldü. Yeni bir fikirle uyanır, birkaç duble votka eşliğinde gün boyu onu geliştirir, sonra da durumun umutsuzluğunu tekrar fark eder ve o koyu bunalıma tekrar batardı.

Tuzağa düşürülmüştü. Hiçbir çözüm yoktu. Yaşamının geri kalan kısmını kafesteki bir hayvan gibi tüketmeye mahkûmdu.

Onu ayakta tutan tek şey lan'ın ziyaretleriydi. lan, her cuma akşamı uğramayı alışkanlık haline getirmişti. Miranda adeta bu gelişler için yaşıyordu. Bütün hafta konuşabileceği tek insan oydu. Kızı meşgul etmek için kitaplar, hediyeler getiriyordu. Miranda onun gözlerindeki sempatiyi fark edebiliyordu.

Bir içki içecek kadar kalır, o hafta olanlardan söz ederdi. Biraz olsun yüzü gülsün diye komik şeyler anlatırdı. Ama her zaman çabucak gitmesi gerekirdi. Genellikle ya bir yemeğe gitmek için üstünü değiştirmek üzere gelir ya da arkadaşlarıyla şehir dışında hafta sonu tatiline gitmek için telaşa çıkardı.

Kız içini çekerek, "Ben de gelmek isterdim," derdi.

lan kızı yanağından nazikçe öper, "Ben de öyle," derdi. "Kendine iyi bak, moralini bozmamaya çalış. Her şey yoluna girecek, eminim."

Ama Miranda bunların rahatlatmak için söylenmiş boş sözler olduklarını biliyordu. lan da çok az ümit olduğunu en az onun kadar biliyordu.

Geçen birkaç hafta onunla ilgili fantaziler kurmaya başlamıştı. Farklı koşullar altında onunla birlikteliğin nasıl olacağını düşünüyordu. Yemeğe çıkarlarken, parkta yürürlerken, tiyatroya giderlerken Ian ve o. Birlikte dışarı çıkmak için ona yalvarmıştı. Ian da tuhaf tuhaf bakmış ve bunun şüphe uyandırabileceğini, evde buluşmalarının daha iyi olduğunu söylemişti.

Ian nasıl rahat olabilirdi ki? Miranda Ian'ın Santos'tan en az kendisi kadar korktuğunu biliyordu.

Ama o, tanıdığı bütün erkeklerden farklı, çok saygılı ve nazik bir adamdı. Ona âşık olup olmadığını tartmaya başladı. Geçmişte aşka hiç inanmazdı. Hele de dış görünüş olarak Ian kadar sıradan birine... Cuma sabahları uyandığında duyduğu his, onu birkaç saat içinde göreceğini bilmesi çok büyümlü şeylerdi.

Chloe hakkında hissettiklerini, daha neredeyse çocuk denecek yaşta istemeden çocuk sahibi oluşunun acısını bebekten çıkarmış olmanın şimdi verdiği suçluluk duygusunu o anlamıştı. Bu yüzden kendini suçluyor ve Rose ile bağlantı kurmanın bir yolunu bulup küçük kızını ne kadar çok sevdiğini, ona gösterdiği ilgisizlikten duyduğu pişmanlığı, onu ne kadar çok özlediğini söylemeyi diliyordu.

Ama bunu yapamadı. Ian, Santos'un çocuğu bir silah olarak kullanabileceği konusunda onu uyarmıştı çünkü. Bastırdığı bütün duygularını ona açıklar, o ise sessizce dinler, yorum yapmazdı. Onun gidişini seyretmek her geçen gün daha zor geliyordu.

Miranda kendine bir votka daha doldurdu. Yat, Pire Lima-nı'ndan ayrılırken motorların sesini dinledi.

Yeniden oturdu. Hafta sonu yata gideceğini bildiği için Ian'ın eve perşembe akşamı uğrayarak ne kadar büyük bir incelik gösterdiğini düşündü. Kilitte anahtar sesini duyduğunda, televizyonun karşısında, kanepede oturmuş ağlıyordu.

Ian ona büyük bir bardak votka hazırladı, yanına oturdu.

"Ben dayanamıyorum, Ian. Bana neler yaptıracağını biliyorum. Of Tanrım!"

Onu yavaşça kollarına aldı, ağlarken bebek gibi salladı. Onun sarıldığını hissetmek onun için gelecek hafta sonunu daha da dayanılmaz hale getirmişti.

“Ölsem daha iyi. Lütfen beni gönderme.”

“Susss, haydi Miranda. O kadar kötü olmayacak. Bazı kadınlar bir milyarderle yatta bir hafta sonu geçirmek ve özel bir uçakla yolculuk yapmak için her şeylerini verirlerdi.”

Miranda ona baktı. “Ben öyle biri değilim. Öyle olduğumu sanıyordum. Bunu yapabileceğimi, lüks bir hayat yaşamak için her şeyi verebileceğimi sanıyordum. Oysa şimdi bütün istediğim; küçük bir evde çocuğumla yaşamak, istediğim zaman sokakta yürüyebilmek.”

Miranda eklemek istedi, ve her gün senin yanında olmak, ama söyleyemedi.

“Bana yardım etmelisin, Ian. Daha fazla dayanamayacağım. Santos’un yastığının altında her zaman bir silah bulundurduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, ama şaşırmadım.”

“Yemin ediyorum Ian, bana herhangi bir şey yaptırırsa... Aman Tanrım. Onu öldüreceğim.”

Ian bembeyaz yüze, vahşi gözlere baktı, Miranda’nın söylediklerini yapabileceğini anladı.

“Bak. Aptalık etme. Bu, hiçbir şeyi çözmez. Bu haftayı elinden geldiğince iyi bir şekilde tamamla. Gelecek hafta döndüğünde ciddi bir konuşma yapacağız. Düşünmemiz gereken bir şeyler olmalı.”

“Gerçekten mi?” Miranda’nın yüzü aydınlanmıştı.

Ian başını salladı. “Bana söz ver; iyi bir kız olacaksın ve Santos’un dediği her şeyi yapacaksın.”

Ian saat dokuzdan az önce gitmişti. Santos aradığında Miranda onunla normal konuşabilmişti.

Şimdi ise Ian’dan yüzlerce kilometre uzakta yattaydı... her şey Santos’un insafına kalmıştı.

“Haydi Miranda. İyice düşün ve Ian’ın söylediklerini anımsa. Bunu bir daha asla yapmak zorunda olmayacaksın,” dedi kendi

kendine ve yeni bir bardak votka alıp uzun ve sıcak bir banyo yapmaya gitti.

“İyi akşamlar, hayatım. Güzel görünüyorsun. Sana küçük bir armağanım var,” diyen Santos deri kaplı bir kutu verdi ve salondaki on konuk konuşmayı bırakıp Miranda’nın kutuyu açışını izlemeye koyuldu.

Işıl ışıl elmas kolye, bilezik ve küpeleri görünce kız nefesini tuttu. Bu set Santos’un bugüne kadarki armağanlarının en etkileyici-siydi. Miranda, Santos’un gecenin ilerleyen saatlerinde bunun karşılığı olarak ne isteyeceğini tahmin etmeye çalıştı.

Kız elinde bir bardak şampanyayla Santos’un yanında duruyor ve yarın nerelere yelken açacaklarıyla ilgili konuşmasını dinliyordu. Çevresindeki herkesin dikkatini kendi üzerinde tutuyordu. Paranın getirdiği gücün boyutları birdenbire Miranda’yı tiksindirdi. İnsan kendisine yalnızca zengin olduğu için saygı duyulmasını beklememeliydi. Ama kız da salondaki herkes gibi esir alınmıştı. Tıpkı onlar gibi sahte bağlılık gösterisinde bulunmak zorundaydı.

Miranda’nın dikkati kapıdan yeni giren, sonra garsonlardan birinden bir bardak şampanya alan bir adama yöneldi. Yüzü tanıdıktı ve yakışıklılığından çok etkilenmişti. Yer yer gümüş pırıltılı sarı saçları ve daha önce bir yurtdışında mutlaka gördüğü insanın içine işleyen gözleriyle kırklannın sonunda bir adam.

Santos döndü, onu gördü. “Ah, David. Hoş geldin. Gelebildiğine çok sevindim.”

“Evet. Çok geç kaldığım için özür dilerim. New York’ta işlerden kopamadım.” David, Santos’a gülümsedi. O anda Miranda David’in yüzünde tıpkı kendisi her Santos’a baktığında hissettiği o hoşnutsuzluk dalgasını sezdi.

“Miranda, bu David Cooper. Rio’daki bir projede birlikte çalışırken iyi arkadaş olmuştuk. Onun kadar yoğun çalışan bir adamın bugün bize katılarak şeref vermesi beni çok onurlandırdı.”

“Burada olmak bir zevk,” diyen David gülümsedi.

Miranda hipnotize olmuş gibi David’e bakıyor, oğlunun yıllar önce bir yaz Yorkshire’da karşılaştığı yeğenini anımsamasını bekliyordu.

David bunu yapmadı. Kıza samimiyetle gülümsedi, elini tutup öptü.

“Memnun oldum Miranda.”

Sonra kızı bırakıp Santos’la sohbete daldı. Miranda, hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışarak nefesini yavaş yavaş bıraktı. Neyse ki Rose ile bu adamın geçmişte hiçbir bağlantıları olmamıştı. Miranda birden mantıken bu adamın kendisini anımsaması için hiçbir neden olmadığını düşündü. Ama onunla arasında geçmişten bir bağlantı olduğunu bilerek bu koşullar altında burada bulunmak rahatsız ediciydi. Rose, kendisinin bir metres olarak tutulduğunu ve yaşamını şehvetli seks deneyimleriyle kazandığını bilse bir daha onun Chloe’yu görmesine asla izin vermezdi.

Bir yandan da bu yeni bulunmuş dayıya sırrını açmak, neler yaşadığını anlatmak, ondan yardım istemek için sabırsızlanan bir tarafı da vardı. Sonuçta, en az Santos kadar güçlü bir adamdı ve bugüne kadar kızın rastladığı adamlarla karşılaştırılınca, tıpkı etraftaki diğerleri gibi Santos’un da ilgisini kendinde tutabilen tek adamdı.

Konuklardan biri Santos, Miranda ve David’in fotoğrafını çekerken flaş patladı.

Sinsi bir gülümsemeyle, “Kendi fotoğraf albümüm için,” dedi.

“Hayır!”

Ürkütücü bir haykıştı, herkesi yerinden sıçrattı. “Fotoğraf makinesini al, filmle beraber imha et.”

Santos sinirden kıpkırmızı olmuştu. İçki servisi yapan garsonlardan biri başını salladı, korku içindeki konuktan makineyi aldı.

“Ben... ben üzgünüm. Lütfen affedin.”

Çok kısa bir süre sonra Santos’un siniri geçti ve bütün ilgiyi üzerinde tutan ev sahibi rolüne döndü. “Özür dileme. Toplumda tanınan bir insan olmamak için koyduğum bir kural bu. Ben herhangi biri gibi davranmaktan ve özgürlüğümden çok memnunum. İşte böyle. Yemeğe geçelim. Miranda, lütfen David’e yemek odasını göster.”

Miranda, David Cooper’ın yüzünü inceliyordu. Bir tür zafer ifadesiyle Santos’u süzüyordu. Kıza gülümsedi, koluna girmesini istedi. Yemek odasına doğru Santos’u takip ettiler. Uzun boylu, gü-

zel bir Avrasyalı kız adamın koluna girdi. Miranda, diğer tarafında Avrasyalı kız Kim'le oturan Santos'la David'in ortasında yer aldı. Miranda, Santos'un kıza çok ilgi gösterdiğini görünce içinden bu gece azat edilmeyi diledi.

David, Miranda'ya dönüp sıcak bir gülümsemeye, "Bu yat cennet gibi, değil mi?" diye yorumda bulundu. "Benim Güney Fransa'da bir yatım var ama bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Ne yazık ki kullanmaya da zaman bulamıyorum. Ama sanırım biraz beklemeliyim, bakalım bu hafta sonundan hoşlanacak mıyım?"

Miranda, "Evet," dedi.

Garsonlar büyük kâselerle çorbaların servisini yaparken David, "İngilizsiniz değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Nerelisiniz?"

"Mmm, şey, Londra."

"Sahi mi? Aksanınız daha kuzeyli gibi geldi. Ama zaten ben son yirmi beş yılının büyük kısmını New York'ta geçirdim. Belki de o yüzden Britanya'nın yerli aksanlarını artık pek seçemiyor olabilirim," diye gülümsedi. "Ben Londra'yı çok severim. Yaşamımın en güzel yıllarının bir kısmını orada geçirdim. Ne işle uğraşıyorsunuz, Miranda?"

Miranda hayrete düştü. David onun neyle uğraştığını anlamamış mıydı?

"Tamam. Tahminde bulunayım." David kıza derin derin baktı. "Manken olabilirsiniz ama içimden bir ses sizin manken olmadığınızı söylüyor. Santos'un yanında mı çalışıyorsunuz?"

Miranda yavaşça başını salladı. Her şeye rağmen doğru olanı ifade ediyordu böylelikle. David'in kendisiyle neden bu kadar ilgilendiğini de anlayamıyordu.

"Olağanüstü bir adam, değil mi?"

Sözler samimi gibiydi ama Miranda bu sözlerin David'in salona ilk girdiğinde ve Santos'u ilk gördüğünde gözlerinde fark ettiği hoşnutsuzlukla çeliştiğini düşündü.

“Evet.” Miranda şu andaki sohbetinin en fazla on yaşında bir çocuk düzeyinde olduğunu biliyor ama yine de hata yapmamaya çalışıyordu.

Buna rağmen David pek de farkında görünmüyordu. Santos’la olan projesinden söz ediyor, kızın bunları zaten bildiğini zannediyordu. Miranda dinledi, bir parça rahatladığını hissediyordu. O, Brett’in söylediği gibi paragöz bir megalomana değil, iyi bir adama benziyordu. Kıza özel bir saygı gösteriyor, bu da kızın kendine güvenini bir parça olsun geri kazanmasını sağlıyordu.

Yemekten sonra salona döndüler, oturup likör içtiler.

David, Miranda’nın yanında bir sandalyeye oturdu. Ona hayran olmuştu. Kızın giyim kuşamındaki şaşaaya karşılık çok genç olduğu açıkça ortadaydı ve kendini geri planda tutmaya özen gösteriyordu. İşte David’i kızın bu tavrı cezbetmişti. Çünkü genelde onu tanıyan kadınlar onun ayaklarına kapanmaya hazır olurlardı. Ayrıca onun duyarlı, kırılgan bir tarafı da vardı. David birkaç kez kızın Santos’a bakışındaki korku kıvılcımını fark edebilmişti. Üstelik onu çok tanıdık birine benzetiyor ama bir türlü çıkaramıyordu.

Adam onun gerçekten neden burada olduğunu merak etmişti. Kesinlikle bir fahişe değildi. Onları hemen ele veren bezginlik, yılgınlık bu kızda yoktu.

“Artık kamaralarımıza çekilelim diyorum. Yann Kos Limanı’na gireceğiz. Kahvaltı saat sekizde,” diyen Santos ayağa kalktı. Böylece salondaki herkes için gece sona erdi.

“Gel Miranda.” Santos kolunu uzattı. Miranda onun herkese kızın kendi malı olduğunu ve geceyi onunla geçireceğini açık etmesinden duyduğu nefretle ona baktı. Yavaşça ayağa kalktı, David’e döndü.

“İyi geceler, Bay Cooper.”

David doğruldu, kızın elini tutup öptü. “İyi geceler, Miranda. Memnun oldum.” Miranda, Santos’un uzattığı kolu tutup odadan çıkarken, David ona belli belirsiz bir üzüntüyle gülümsedi.

Santos kızı aşağıya indirdi. “Sanırım Bay Cooper senden epey etkilendi, Miranda. Afferin. Önemli bir işadamıdır, memnun edilmesini isterim. Ama şimdi bizim zamanımız,” diyerek kamarasının

kapısını açtı. Oda loştu ama Miranda yatakta uzanan Avrasyalı kızın çıplak vücudunu açıkça görebiliyordu.

“Böyle hep beraber olmamızdan hoşlanırsın diye düşündüm,” diyen Santos gülümsedi. “Giysilerini çıkar ve Kim’in yanına uzan, ben de içkilerimizi hazırlayacağım.”

Miranda’nın kalp atışları hızlanmaya başladı. Herhalde Santos bu kez onun... istemeyecekti.

Çaresiz bir şekilde Santos’a döndü. “Bay Santos, lütfen, ben...” Santos kızın kolunu sertçe yakaladı.

“Miranda. Bana teslim olmayı reddederek küçük zevklerimden birini tatmama engel olmayacaksın, değil mi?” Sözler ağzından bal akarcasına dökülüyor ama gözlerindeki hainlik olduğu gibi duruyordu.

“Gel buraya sevgilim,” diyerek Kim’i yataktan çekti.

Santos bara gitti, hazır bir kokteyli üç bardağa doldurdu. Miranda yerine çakılmış gibi duruyor, korku ve iğrenme damarlarına hücum ediyordu.

“Al, bunu iç, gevşetir.” Kızın eline bir bardak tutuşturdu. Miranda eli titreyerek aldı ve bir dikişte içti. Seçeneği yoktu, bunu biliyordu. Belki sarhoş olursa o kadar kötü gelmezdi.

“Gel sevgilim, elbiselerini çıkarmama yardım et.” Kim yatağın ayakucuna doğru geldi, kızın giysisini çekti. Miranda yatağa doğru çekildi. Kim onun elbisesinin fermuarını açtı, giysiyi sıyırdı. Şimdi üzerinde sadece siyah dantel sutyeniyle jartiyeri vardı.

Santos sandalyeye oturmuş onları seyrediyordu. Miranda adamın mastürbasyona başladığını fark etti.

Kim’e, “Öp onu,” diye emretti.

Buğday tenli kız Miranda’nın dudaklarına yaklaştı, kendininkileri onunkilere bastırdı. Diliyle ağzının içinde gezinirken Miranda’nın midesi şiddetle bulandı. Bir elin sutyeninin altına doğru gidişini, göğsünü kaplayışını izledi. Göğsü görününce Kim bu kez ağzını yaklaştırdı. Bütün oda Miranda’nın etrafında dönmeye başladı, ortam gerçekdişiydi. Sanki oradaki kendisi değildi, vücudu başkasına aitti.

Santos, "Aynısını yap Miranda," diye emretti. Pantolonunun fermuarı açılmıştı. Organını elinde tutuyordu.

Otomatik bir hareketle Kim'in göğüslerine yöneldi. Ağzını koydu, sertçe emdi. Diğerini inliyordu.

"Harika," dedi Santos. "Aşağıya devam et; Kim. Onu yalayışını seyretmek istiyorum."

Miranda kızın kendisini yatağa itmesine, bacaklarını ayırıp araya yerleşmesine izin verdi. Başı kurşun gibi, düşünceleriye kar-makarıştı. Sırtüstü yatmaktan çok memnundu, kız kendisini ok-şarken gözlerini kapattı. Bir dilin dokunuşunu hissetti. Bu hazdan utanması gerektiğini biliyordu.

Santos'un sandalyesinde inlediğini duydu. "Miranda'nın üstü-ne çık, o da seni memnun etsin," diye emirlerini sürdürdü.

Miranda kendini kızın en özel yerine bakarken buldu. Diğer kız onu yüzüne doğru yaklaştırmıştı. Kim'in akıntısından hoş bir koku geliyordu; korkutucu olmayan, dişi bir koku.

"Yala onu Miranda," Santos bağırdı. "İstiyorsun, biliyorum istiyorsun."

Miranda dilini diğer kızın içine yerleştirdi, vücudunda bir titreme hissetti. Bir yandan eller göğsünü sıkıyor ve bir parmak da diğer kızı memnun etmeye çabalayan dilinin yanına sokuluyordu. Kendi hazzı daha yoğunlaştı.

Orgazmın o tanıdık sıcaklığı Miranda'nın vücuduna da yayıldı. Bu kadın onu nasıl doruğa ulaştıracağını çok iyi bilerek dokunuyordu. O da aynısını Kim için yapıyordu. Ondan gelen o esrarengiz hoş koku karşısında daha da heyecanlanmaktan kendini alamadı.

Miranda gelmek üzereydi.

Utançla çığlık attı, şimdiye kadar yaşadığı en güçlü orgazmıla sarsıldı.

Santos zevkten adeta böğürüyordu. Kim de aynı çığlıkla kendini yatağa bıraktı.

Miranda uyuşturucu sersemliğinin derin ve bulanık sularında yüzerken gözlerini kapattı. Daha fazla savaşılamayacak halde kendini dibe bıraktı, uykuya daldı.

“İyi misin Leah? Çok durgun görünüyorsun.” Jenny üzerinde sabahlığı, elinde iki kahve kupası, mutfakta tostuna yağ süren Leah’yı izliyordu.

Leah başını salladı. “İyiyim Jenny. Meşguldüm, o kadar.”

“Hiçbir şey, hiçbir yoğunluk Leah’yı sıkıcı bir kız yapamaz,” diye yorumda bulundu. “Yakınlarda Brett’i gördün mü?” Jenny iki kahve kupasını tezgâha bıraktı.

Leah, Jenny’nin bir gün bu soruyu soracağını biliyordu. İlişkileri çok aniden ve hoş olmayan bir şekilde biteli bir ay olmuştu ama Brett’in terk edişinden Jenny’ye söz etmemişti. Son iki haftadır işle yatıp işle kalkıyor, Jenny ise çoğu akşamlar Miles’la dışarı çıkıyordu. Bu da hiç uğraşmak istemediği bir konuydu.

“Hayır. Brett ve ben bitirdik ve aslında kusura bakmazsan bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Jenny gerçekten üzüldü. “Aa, Leah. Ben sizin ikinizin...” Leah’nın yüzü daha da asılınca Jenny sustu. “Tamam. Başka bir şey söylemeyeceğim.”

“Sen ve Miles anlaşıyorsunuz gibi görünüyor,” diyen Leah arkadaşına baktı, onun aynı kız olduğuna inanamıyordu. Kendisinin aylardır yapamadığını Miles iki hafta içinde başarmıştı. Jenny’nin gözleri parlıyordu. Kilo almış, yüzüne renk gelmişti. Leah, Miles için ne hissederse hissetsin, Miles’ın Jenny’nin fiziksel ve ruhsal açıdan eski haline dönmek için ihtiyaç duyduğu şeyi vermiş olmasından hoşnuttu.

Jenny'nin yüzü aydınlandı, cilveli cilveli gülümsedi. "Evet öyle. Neredeyse asırlardır yaşadığım en iyi şey o. Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum. Harika biri, değil mi Leah?"

Leah belirsizlikle başını salladı. Miles eve geldiğinden beri Jenny'ye çok nazik davranmış olsa da ona dair kötü sezileri yok olmamıştı. Miles'in kendisinin mükemmel bir centilmen olduğundan şüphe duymadan kendi annesi ve Rose'a nasıl hava attığını anımsıyordu.

Jenny, "Sanırım ona âşığım," diye fısıldadı. "Çok iyi anlaşıyoruz. Neredeyse her saniyeyi birlikte geçiriyoruz. Bana ne kadar güzel olduğumu söyleyip duruyor, ben de ona inanmaya başladım," diye kıkırdadı. "Neyse, kahvesi iyice soğumadan götürsem iyi olacak. Sonra görüşürüz."

Jenny iki kahve kupasını tezgâhtan alır almaz sabahlığının kolu dirseğine kadar açıldı. Leah, Jenny'nin kolunu saran bir morartı, bir çürük halkası gördü.

"Jenny, kolunu nasıl bu kadar kötü çürütebildin?"

Jenny'nin yüzü kızardı. Elbisenin kolunu düzeltip çürüğü kapattı. Bu arada kahveyi de tezgâha sıçrattı.

"Dün düştüm. Ne kadar sakar olduğumu bilirsin. Hastalıktan sonra bu sakarlığımın geçtiğini sanıyordum. Ama işte... iyiyim, gerçekten."

Leah, Jenny'nin odadan çıkışını seyretti. Çürüğün biçimi ve soru sorduğunda kızın yüzünün kızarması arkadaşının yalan söylediğine işaret olabilirdi.

Ertesi akşam Leah eve yorgun geldi. Uzun ve zor bir gün daha geçirmişti. Ama bu gece Anthony'yle baleye gitmek için sabırsızlanıyordu. Ev sessizdi. Miles ve Jenny'nin dışarda olduklarını düşündü. Kahve yapıp odasına götürdü. Duş aldı, saçını kuruttu, bu gece ne giyeceğine karar vermeye çalıştı. Sevdiği bir elbise seçti, hafif bir makyaj yaptı, giyindi. Çeşitli kolyeler denedi, uygun bir şey bulamadı. Sonra Jenny'nin gözyaşı biçimindeki elmas kolyesini anımsadı, onun çok hoş duracağını düşündü. Odasından koridora çıktı, Jenny'nin kapısını çaldı, yanıt beklemiyordu.

“Leah, meşgulüm,” Jenny odanın diğer yanından olağanın dışında sert bir tonla sesleniyordu.

“Affedersin ama elmas kolyeni bu geceki baleye giderken takabilir miyim?”

“Kaybettim, kusura bakma.”

“Ama dün onu tuvalet masanda gördüm, benim için bir daha bakar mısın?”

“Lütfen, Leah. Git buradan. Meşgulüm.”

Leah’nın aklına votka şişeleriyle tabletler geldi. Bu kez öyle bir şey yapmamalıydı. Kapıyı zorladı. Kilitliydi.

“Jenny, bırak gireyim yoksa hastaneden doktoru arayacağım.”

“Ben iyiyim, beni yalnız bırak.”

Jenny’nin sesi sarhoş gelmiyordu ama kapının arkasında ne oluyordu...?

“Açmalısın. Eğer beni içeri almazsan Lenox Hill’i arayacağım. Tuhaf davranmaya başlarsan aramamı söylemişlerdi. Haydi Jenny, aç şu kapıyı.”

“Tamam, tamam.”

Kapı açıldı ve kapı pervazı arkasında yarı gizli Jenny’nin yüzü görüldü.

“Gör işte, iyiyim.” Elmas kolyeyi çıkardı. “Al. İyi eğlenceler. Sonra görüşürüz.” Jenny kapıyı kapatmaya yeltendi ama Leah daha çabuk davrandı. Kapıyı iterek biraz daha açtı ve içeri girdi. Görülecek hiçbir şey yoktu. Yanıldığını görünce utanarak, Jenny’ye döndü ve özür diledi.

“Jenny, affedersin, ben yalnızca şey... Tanırım!”

Jenny gözlerini yere dikmiş bakıyordu. Yüzünün sağ yanı parlak bir eflatun rengini almıştı. Gözü de yarı kapalıydı.

“Jenny? Ne oldu? Bunu nasıl yaptın?”

Jenny omzunu silkti. “Dün gece mutfaktan bir bardak su almaya gittiğim zaman oldu. Işıkları açmamıştım, holdeki masaya çarptım ve düştüm.”

Leah birden duyduğu çığlıkları ve dün Jenny’nin kolunda gördüğü çürüğü anımsadı.

“Sana inanmıyorum. Doğruyu anlatmaya başla yoksa hastaneyi arayacağım.”

“Bak Leah. Bu seni ilgilendirmez. İnanmazsan bu benim sorum değil. Sana doğruyu söylüyorum. Yaşamıma müdahale etmeyi bırak, tamam mı? Her hareketimi izleyen çok muhafazakâr bir anne gibisin! Kendime bakabilirim, teşekkür ederim.”

Leah'nın içinde öfke kabarıyordu. “Tabi, sahi. Eğer Milano'dan dönüp de seni bulmasaydım ne olacaktı? Ben sana baktığım için senden teşekkür beklemedim ama Jenny, Tanrı aşkına! Bana geri zekâlı gibi davranma! Ben senin düşmanın değilim, ben seni çok seven en iyi arkadaşınım ve Miles da çok seviyor, öyle değil mi?”

Jenny aniden yere yığıldı. Ağlamaya başladı, yatağına gömüldü. “Bana bağırma Leah, lütfen. Sana karşı nankörlük ettim, affedersin. Ama anlamayacağını biliyordum. Tamam, Miles dün gece biraz sertti, ama çok özür diledi. Bir daha yapmayacağına söz verdi.”

Leah sertçe, “Sahi mi? Ya dün kolunda gördüğüm çürük? Bu, çok aptalca Jenny. Her şeyden öte sen tepeden aşağıya çürüklerle kaplıyken manken olarak çalışmayı nasıl ümit edersin? Miles bu gece buradan ayrılıyor,” dedi.

“Hayır, lütfen. Onu gönderme. Bana çok yardım etti. O gelmeden önce ölmek istiyordum. Bana çok iyi ve nazik davrandı. Onu seviyorum Leah. Ona ihtiyacım var. Bir daha canımı acıtmayacağına dair verdiği söze inanıyorum. Yalnızca biraz aşırı tutkuları olan bir adam, hepsi bu.”

Leah derin bir iç geçirdi. Zor durumdaydı. Miles'a bu gece evi terk etmesini söylese Jenny onu suçlayacak ve önceki bunalımına tekrar batacaktı. Kalmasına izin verse Jenny'yi başka tür bir tehlikenin içine atmış olmayacak mıydı?

“Lütfen Leah,” Jenny yalvardı. “Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Ona bir şans daha ver. Onsuz ne yaparım bilmiyorum.”

Leah gidip yatağına Jenny'nin yanına oturdu. “Onu sevdiğini söylüyorsun. Ya Ranu? Yıllarca ona deli gibi âşıktın. Oysa Miles'ı yalnızca birkaç haftadır tanıyorsun. Miles gibi seni böyle hırpalayan bir adama nasıl âşık olursun?”

Jenny omzunu silktili. "Öyle bir şey yapmak istememişti, gerçekten. Beni ne kadar sevdiğini söyledi. Bugünkü görüşmesi için biraz kaygılanıyordu, işte o kadar. Bir iş bulunca ve yeşil kartı çıkınca sakinleşeceğine eminim. Ranu'ya gelince... bunları onun için asla hissetmedim."

Jenny'nin Miles'ı savunma biçimi Leah'ya hiç de inandırıcı gelmiyordu. Ona göre bir adamın fiziksel gücünü bir kadına karşı kullanmayı düşünmesi bile yeterince iğrenç bir suçtu ama bu suçu işlemek... Leah yüreğinde acıma, beyninde korkuyla Jenny'ye baktı.

"Tamam Jenny. Onun kalmasına izin veriyorum. Bence o adamın tekrar yanında olmasını düşünmen bile delilik. Ama dediğin gibi ben senin koruyucun değilim. Yine de bu daire benim adıma ve ben ev sahiben olarak söylüyorum ki, o adam sana nazik davranmazsa gider. Daha fazla şans ve daha fazla bahane kabul etmem. Bu durumdan hiç hoşnut değilim, ama..."

Jenny kolunu ona dolayınca Leah cümlesini yarım bıraktı. "Teşekkür ederim, Leah. Bir daha olmayacağına yemin ediyorum. Biliyorum, çok korkunç görünüyor ama Miles öyle bir adam değil, sahiden."

"Bugün kiminle görüşecekti?"

"Vanity Fair. Ona bağlantı ismini ben verdim. Ayrıca senin isminden de söz ettim. Umarım kızmazsın. Ama bir kez başladıktan sonra çok daha iyi hissedeceğini biliyorum."

Kadın döven, manyak ve zalim bir adamın kendi tavsiyesiyle iş bulması Leah'nın isteyeceği en son şeydi ama ne yapabilirdi ki? Ayağa kalktı.

"Gitmeliyim. Saat yedide Anthony'yle buluşacağım, geç dönemim. Tanrı aşkına kendine dikkat et ve Miles'a iş bulmak için benim ismimi kullanmasını istemediğimi söyle, tamam mı?"

Leah odadan çıktı, alelacele kolyeyi taktı, omzuna bir şal attı, taksi çağırmaya gitti. Taksinin arka koltuğuna oturduğunda kendisini çaresiz ve gergin hissediyordu. Önce Carlo, sonra Brett, şimdi de Miles. Erkekler neden kadınları bu şekilde kullanıyorlardı? Jenny, Miles'ın kendisini yaralayıp berelerken âşık olamayacağını görmüyor muydu? New York'ta yer edinmek için her ikisini de

kullanıyor, bağlantılarından yararlanıyordu. Zayıf ve savunmasız birini tavlıyordu.

Taksi Lincoln Center'da Metropolitan Opera House'a yaklaştığında Leah erkeklere tahammül gücünün biraz daha azaldığını hissediyordu. Taksi durdu, kız parasını ödedi ve indi.

Anthony, kararlaştırdıkları gibi barda bekliyordu. Kızı iki yanından öperken onun biraz sıkıntılı olduğunu hissetti.

"İyi misin, Leah? Bir şeye sıkılmış gibisin. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Bir bardak gazozu ondan alırken başını iki yana sallayarak karşılık verdi. "Hayır, gerçekten iyiyim, Anthony. Baley'i izlemek için sabırsızlanıyorum. Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

Kuşu Gölü'nün uvertürü tıklım tıklım dolu oditoryumu sarmaya başlayıp Baryshnikov devasa sahnede görününce Leah rahatladı.

Bittiğinde gözyaşlarını tutamadı. Ünlü dansçının alkışlarla tekrar tekrar sahneye çağrılışından sonra tiyatrodan ayrıldıklarında Leah'nın adeta dili tutuldu.

"Çok mükemmeldi." Leah içini çekti. Tiyatrodan dışarı çıkarlar-ken kendini daha iyi hissediyordu.

"Aç mısın, Leah?"

Gülümsedi. "Her zaman bir şeyler yemeye hazırım." "

"Öyleyse gidip bir şeyler bulalım."

Limuzin onları Rockefeller Center'da GE binasına getirdi. Leah içeriye girip asansörle altmış beşinci kata çıkan Anthony'yi izledi. Güzel bir yemek salonuna girdiler. Eflatun duvarlar, yeşil deri sandalyeler, otuzlu yılları çağrıştıran giysileriyle garsonlar. Bir dans orkestrası çalıyor, dans pisti etrafında güzel ve gösterişli giyimli müşteriler oturuyordu.

Şef garson Anthony'yi karşıladı ve pencere kenarında bir masa gösterdi. Leah altmış beş kattan aşağıya baş döndürücü manzara-ya baktı.

"Burası neresi?"

Anthony, "Rainbow Room. Benim en sevdiğim yerlerden biri. Benim gibi birazcık modası geçmiş," dedi.

“Çok sevdim,” Leah çok etkilenmişti.

Anthony iki biftek ve bir şişe beyaz şarap ısmarladı. “Hiçbir sorun olmadığından emin misin? Bu gece çok durgundun,” diye sordu.

“Hayır, sahiden hiçbir şey yok.”

“Emin misin?”

Leah başını salladı ama Anthony’nin fark etmiş olduğunu düşünerek suçlu hissetti.

“Tamam Leah, ama patronun olduğum kadar arkadaşın olduğumun da farkındasındır, umarım. Konuşmak istediğin zaman kendini rahat hisset. Ben her zaman dinlemeye hazırım. Biraz cüretkâr davrandığımı düşünebilirsin ama Noelde ne yapıyorsun?”

“Jenny’ye söz verdim, ev arkadaşım.”

“Anlıyorum. Biliyorsun sana Vermont’ta bir evim olduğunu söylemiştim?”

“Evet.”

“Ben orada olacağım, oğlum Ben de gelecek. Sen de gelmek ister misin bilmiyorum. Jenny de gelebilir elbette. Büyük bir ev. Kar da yağarsa çok güzel olur.”

“Teklifin için teşekkürler. Jenny’yle konuşurum.”

“İyi.”

Bir buçuk saat sonra Anthony, Leah’yı apartmanının önüne bıraktı. Leah asansöre binince yüzü asıldı. Anthony ile geçirdiği gece onu neşelendirmişti. Ama şimdi evde neyle karşılaşacağını bilmiyordu.

Jenny oturma odasında sakince kahvesini yudumluyordu.

“Selam Leah, gecen iyi geçti mi?”

“Evet, çok güzeldi. Miles nerede?”

“Diğer odada. Leah, inan çok pişman. Bana koca bir buket çiçek almış. Kurallarımızı söyledim ve ben söyleyinceye kadar yatağıma gelmemesi için uyardım. Ama iyi haber; Vanity Fair’la üç sayfa için anlaşmış. Çok iyi değil mi?”

Leah, “Evet,” dedi, ama içten söylememişti. “Şimdi sana bir önerim var. Anthony, Noeli kendisi ve oğluyla Vermont’ta geçirmemi teklif etti. Benimle gelmeni istiyorum.”

Jenny'nin yüzü asıldı. "Peki Miles?"

"Jenny senin burada Miles ile yalnız kaldığını düşünürsem bir an bile uyuyamam. Eminim ki birkaç gün için kendine uygun bir program ayarlayabilir. Hem biraz değişiklik sana da iyi gelir. Ayrıca eğlenceli olacağını da düşünüyorum. Anthony iyi bir adam."

"Bilmiyorum Leah. Miles'a sormalıyım ve..."

"Seninle bir pazarlık yapalım. Eğer benimle Vermont'a gelersen onun yaptıklarını unutacağım. Bana borçlusun Jenny."

"Tamam, tamam," Jenny iç geçirdi. "Miles'ın hoşuna gitmeyecek ama."

"Kahretsin. Senin de bir beynin olduğunu anlamasının zamanıdır. Sen dediğimi yap. Yatmaya gidiyorum. Yarın görüşürüz. İyi geceler."

"İyi geceler. Leah?"

"Evet?"

"Teşekkürler. Hem, inan ki Miles artık bana bir şey yapmayacak."

"Sen emin olduktan sonra."

"Eminim."

Leah başını salladı, Miles konusunda hâlâ huzursuz hissediyordu, bu düşünceyle odasına gitti.

Ama yatağına uzanınca Noel için sabırsızlanmaya başladı. Anthony'den hoşlandığını kabul etmeliydi. Kendini beğenmiş, bencil, saldırgan erkeklerle dolu bir dünyada onun kibarlığı, duyarlılığı açık denizde seçilen bir fener gibi parlıyordu.

Gelecek için ona ümit veriyordu.

Miranda anahtarın sesini işitti. Hâlâ ölü gibi kanepede oturuyor, bir halkayı parmaklarında çevirip duruyordu. Holdeki ayak seslerini dinledi, kalbi küçük bir davul gibi gümbürdüyordu. Kilitte anahtar sesini her duyduğunda, gelenin o olabileceğini, Londra'ya gelip onu kontrol etmeye karar verdiğini düşünerek korkudan donakalıyordu.

“Merhaba Miranda. Şöyle bir uğrayıp Santos’la hafta sonunun nasıl geçtiğini bir sorayım dedim ve...”

Daha o sözlerini bitirmeden kız lan’ın kollarında, içini çekerek ağlamaya başlamıştı. Onu rahatlatma konusunda biraz çaresiz hissederek ellerini omuzlarına koydu. Bir yandan da kızın gereğinden fazla yakın olduğunu düşünüyordu.

“Ah Tanrım, lan, artık dayanamayacağım. Bana yaptırdığı şeyler, ben... ben bunları sana anlatamam. Çok utanç verici.”

“Haydi Miranda. O kadar da kötü değildir. Sana içecek bir şey alayım.”

Ama kız onu bırakmıyordu. “Kötüydü, kötü! Tanrım, ölmek istiyorum.”

Miranda isteri nöbetine girmişti. lan kızı kanepeye geri getirdi, oturttu. Ondan sıyrılıp uzaklaşmak istedi ama kız bırakmıyordu. Ona yalvarır gözlerle baktı.

“Bana yardım etmek zorundasın. Daha fazla tahammülüm yok. Onu bir daha görmeden önce kendimi öldüreceğim. Lütfen lan; yardım et.”

“Tamam, tamam,” diye yatıştırdı. “Gidip ikimize de içki getireyim, bunu konuşacağız.”

Miranda adamın kolunu bıraktı. O da bara gitti ve ikisine de sert birer viski koydu.

“Al. Bu seni sakinleştirecektir.”

Miranda bardağı ondan aldı, viskiyi yudumladı.

İlan, “Evet, şimdi. Hiçbir şey bu hale gelmene değmez, değil mi?” diyerek tatlı tatlı gülümsedi. “Tam olarak ne olduğunu anlat.”

Bir sürü dil döktükten ve iki viski daha içtikten sonra İlan kıza hikâyeyi anlattırmayı başardı. Santos’un kıza yaptırdıkları onun da içini nefret ve tiksintiyle doldurdu.

“En kötüsü bana hap içirmesiydi. Yine de her şeyi anımsayabiliyorum. Bir daha aynı şeylere katlanamayacağım İlan, inan.”

Kolunu kıza doladığında birden, bu kıza patron denilen o hortlaktan koruması gerektiğini hissetti. Son birkaç aydır yalnızca görevini yapmış olmak için onu düzenli olarak ziyaret ettiğini düşünmeye çalışsa da gerçekte Miranda’yı görmek için sabırsızlanıyordu.

İlan bunu daha fazla inkâr edemeyecekti. Ona âşık olmuştu.

Bu durumda cazip, bol paralı işine ve kariyer beklentilerine ne olacağını henüz düşünmemişti. Ama, sevdiği kadının Santos’un o türde davranışlarına maruz kalmasına artık dayanamazdı ve daha fazla seyirci kalamazdı. Miranda’nın kendine saygısı kalmamıştı. Utancı ise acınacak düzeydeydi.

“Miranda, sevgilim Miranda. İnan bana, sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Yapacak mısın?” Miranda başını kaldırıp ona baktı. Gözlerindeki minnet adamın daha önce duyduğu bazı şüpheleri tümüyle silip götürmüştü.

“Evet.”

“Teşekkür ederim, İlan.” Kız kollarını ona doladı ve sıkıca sardı. Omzunun üzerinden anlaşılmaz bir şeyler söyledi.

“Pardon?”

Miranda biraz geriye çekildi, kendi ellerine baktı.

“Seni seviyorum İlan.” Derin bir nefes aldı. “Benimle aynı şeyi hissedeceğini sanmıyordum. Sonuçta ben bir fahişeyim ve...”

Bu kez Ian, Miranda'yı kollarına aldı.

"Sevgilim, bu, sorun değil. Hafta sonu, seni onunla dūşündükçe ve neler yaptığını hayal ettikçe nasıl acı çektiğimi bilmiyorsun. Böyle hissetmemeyi denedim ama olmadı. Ben de seni seviyorum."

Kızın yüzünü yavaşça elleri arasına aldı, onun korkabileceğini düşünerek dudaklarını çekingence öptü. Ama o korkmadı.

Onu kanepeye aldı. Birbirlerinden ayrılamadılar. Bütün bastırılmış duygularına ve duygularının sonucu olan fiziksel rahatlama ihtiyaçlarına hiç engel kalmamıştı artık.

Miranda yaşamında ilk kez, seksin nasıl aşkın bir sonucu olarak saf ve güzel olabileceğini gördü. Bundan sonra başka bir adamın, vücudunu kendi zevki için bir araç olarak kullanmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu.

Sonunda, doygun ve tükenmiş, birbirlerinin kollarında çıplak uzandılar.

Ian onun saçını okşadı. "Sana söz veriyorum Miranda, ne olursa olsun o adamın sana bir daha dokunmasına asla izin vermeyeceğim."

Son birkaç ayın dehşetli korkusu Miranda'yı ilk kez terk etti. Onun kollarında yatarken dünyanın güç ve para demek olduğunu düşünmekle ne kadar hata ettiğini düşündü. Küçük bir evde Ian ve Chloe ile birlikte olmak için her şeyini verebilirdi. Hiçbir şeyleri bile olmasa aşkları ve özgürlükleri vardı. Asıl olan da onlardı.

"Bir şeyler düşüneceğim, sevgilim. Seni buradan çıkaracağım. Santos'un bizi bulamayacağı bir yerde her şeye yeniden başlayacağız..."

Telefonun tırmalayıcı sesi yeni buldukları huzuru böldü. İkisi de sıçradı. Korku bir kez daha Miranda'nın yüzüne yerleşti.

"Yanıtla, tatlım."

"Yapamam." Miranda dudağını ısırđı, adam sıkıca sarıldı. "Durdur onu Ian, lütfen."

"Haydi sevgilim. Onu şüphelendirecek şeyler yapmamalıyız. Şüphelenirse her şey daha da zorlaşır. Telefonu açmalısın. Onunla

konuşmalann artık pek uzun sürmeyecek. Haydi.” Masaya uzandı, ahizeyi aldı ve kızın eline verdi.

“Merhaba.” Miranda’nın ıstırap içindeki yüzüne dayanamadı. lan kalktı, odadan çıktı, koridordan geçip banyoya girdi.

Kapıya dayandı. Bu gece yaptıklarının başlarına neler açabileceğinden Miranda’nın ne kadar habersiz olduğunu düşündü.

20

La Guardia Havaalanı'nda bu kez, bir sonraki toplantılarına yetiştirme kaygısı içindeki endişeli işadamları yerine, gülümseyen yüzlerle, bir beklenti hissi ve bir tatil havası vardı.

Leah ve Jenny çıkış kapılarına doğru yöneldiler ve uçaktaki yerlerini aldılar.

Jenny, "Ev sahibimizden biraz söz etsene. Onunla ilgileniyor musun?" diye sordu.

"Elbette hayır. Anthony çok iyi bir arkadaşım. Gerçekten çok iyi bir adam. Ondan hoşlanacağına eminim. Oğlu da orada olacak. Karısını iki yıl önce kaybetmiş, onu hâlâ çok özleyor."

"Öyleyse, herhangi bir nedenle seni üzeceğini falan düşünmüyorsun?"

Leah başını iki yana salladı. "Hayır, eminim öyle bir şey olmaz," diye gülümsedi.

Leah uçağın havalanışını fark etmedi. Milano'ya ilk uçuğunda ne kadar korktuğunu anımsadı. Şimdi ise kendini çok rahat hissediyordu.

Boston'a kısa bir inişten sonra uçak Lübnan Havaalanı'na indi. Anthony kızları almak için orada bekliyordu. Yüzü gülmeye başladı, gelip valizlerine yardım etti.

"Tanrım. Yalnızca bir hafta kalacaksınız. Sanki temelli kalmaya gelmişsiniz gibi ağırlar, Leah."

"Bu, Santa Claus olmaktan kaynaklanıyor. Giyecek şey getir-medim, bir sürü armağanlar," Leah kıkırdadı. "Bu arada, bu, arkadaşım Jenny."

"Merhaba Jenny. Hoş geldin. Seninle tanışmak güzel."

“Teşekkürler. Burada olduğuma çok memnunum.”

Jenny ve Leah cipine giden Anthony’yi izlediler. Hava durgun ama serindi. Yerleştikten sonra dışarıya baktığında Leah etkilendi.

“Burası çok güzel Anthony. Bana İngiltere’yi anımsatıyor.”

“Evet. Bu yüzden buraya senin ülkenin adını vermişler. Seveceğini düşünüyorum.”

Açık alanda dağ eteğine yerleşmiş eski bir köy olan Woodstock’a giderken yollarda bir bayram havası vardı. Anthony bu hafta ile ilgili planlarını anlattı.

“Her şey yapabiliriz. İstediğinizi istediğiniz zaman yapın. Suicide Six’de kar var, daha da yağacağı tahmin ediliyor. Yani isterse-
niz kayak yapabiliriz.”

Leah başını iki yana salladı. “Ben kaymam.”

Jenny hevesle, “Ben kayarım!” dedi. “Bu spora hayranım.”

“Harika. Oğlum Ben de öyle. Ama ben pek kaymam. Ben kayarken yanında bir arkadaşın olması çok iyi. Bu gece, kutlama için köydeki kiliseye yürümek zevkli olur, diye düşündüm. İşte kızlar. Evim evim, güzel evim.”

Anthony’nin evi engebeli arazide, dağ manzaralarının önünde Woodstock’un dış kesimindeydi. Ev, yeşil panjurlu pencereleriyle parlak beyaza boyanmıştı. Anthony’nin masalsı bir hava veren ışıklarla donattığı teras bütün evi çevreliyordu.

“Anthony mükemmel gözüküyor. Resim gibi adeta.”

Anthony, bir yandan, “Evet, çok güzel görünüyor. Aslen benim büyükannemle büyükbabamın evi. Burada elli yıl yaşamışlar. Annem ve babam ölünce bana kaldı,” diye evin kısa öyküsünü anlatırken bir yandan da valizleri bagajdan dışarıya sürükledi. Leah ve Jenny ön kapıya çıkan merdivenlerde Anthony’yi izlediler. Geniş hole girdiklerinde Anthony’nin arkasından oturma odasına geldiler. Leah kendisini yine küçük bir kız gibi hissetti. Üç metrelik, üzerinde parlayan minik ışıkları ve altına yığılı armağanlarıyla gerçek bir Noel ağacı köşede duruyordu. Büyük şömine parlak portakal rengindeydi. Huzur kutsallıkla karışmıştı. New England Sheraton maun kanepeye piti kareli minderler atılıydı. Parke tabana paha biçilmez kilim’ler serilmişti.

Jenny, "Tanrım, sanki masaldan çıkmış gibi," diye içini çekti.

"Bir zamanlar gördüğüm bir baleyi anımsattı bana: Fındıkkıran. Çok güzel," Leah gülümsedi.

Genç bir adam merdivenleri ikişer ikişer indi, oturma odasına girdi ve iki kıza sıcacık gülümsedi.

Jenny, "Şimdi, söylemeyin, tahmin edeyim. Sen Anthony'nin oğlu olmalısın, değil mi?" diye gülümsedi.

"Öyleyse benzerliği fark etmiş olmalısınız. Babamın o hoş, çocuksu görünüşünü benden aldığını söylemek isterim, ama..."

Genç adam omzunu silktilti. "Şimdi burada kim kim? İkinizin de süper star olduğunuzu biliyorum. Gelecek altı ay kolejde en güzel kızlardan ikisinin yalnızca Noeli geçirmek için evime geldiğini anlatabilirim, ama..." Ben, Jenny'yi inceledi. "Siz Leah misiniz?"

Jenny hayır anlamında başını salladı. Bir yandan da gizliden Ben'in kendisini babası adına çalışan en ünlü model olarak gördüğü için gururlandı.

Anthony göz kırparak, "İşte bu, yoğun reklam kampanyamızın büyük Amerikan ruhuna ne kadar çok işlediğini gösteriyor, öyle değil mi kızlar?" dedi. "Sizi tanıştırayım. Bu oğlum Ben. Ben, bu Leah ve bu Jenny."

Ben el sıkıştı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Anthony, "Acıktınız mı? Öğle yemeği için biraz çorba yaptım," dedi.

Jenny başıyla onayladı. "Açlıktan ölmek üzere olduğumu itiraf etmek zorundayım."

"Güzel, güzel. Ben, ben öğle yemeğini organize ederken neden sen de Jenny'yle Leah'yı üst kata çıkarıp odalarını göstermiyorsun. Burada bulunmanın yarı zevki; her şeyi kendimiz yapacağız."

Leah üst kata doğru Jenny ve Ben'i takip etti.

Ben, "Tamam Leah, senin odan burası," diyerek ona geniş bir yatak odası gösterdi.

"Eğer yıkanıp valizlerini boşaltmak istersen yirmi dakika sonra aşağıda yemekte görüşürüz. Gel Jenny, senin odana gidelim."

Odadan çıktılar. Leah hemen pencereye gitti. Anthony'nin bu odayı özellikle kendisi için ayırıp ayırmadığını merak etti. Çünkü inişli yokuşlu bu yeşil kır manzarası nefes kesiciydi. Birden memleketine büyük bir hasret duydu.

Pencerenin hemen önünde büyük bir koltuk vardı, biraz da eskiyi anımsamanın verdiği sızıdan aldığı hazla ona ilişti. Biraz duyarlı ve zayıf hissettiği her an olduğu gibi, o anda Brett aklına geldi. Noel gecesini nerede geçirdiğini, nasıl hissettiğini, onu özlediği gibi onun da kendisini özleyip özlemediğini düşündü.

Ama anımsama yararsızdı. Brett gitmişti, hem de temelli. Sürekli acı duymadan yaşamasını sağlayan o savunmaya tekrar geçmeliydi. Ama böyle yapınca yaşadığı her şey de biraz tatsızlaşıyordu.

Valizini açtı, elbiselerini sağlam meşeden gardıroba asmaya başladı. Odası basitçe döşenmişti. Ama, mavi-beyaz perdelerin, mavi-beyaz piti kareli örtüyle kaplı büyük, meşe yatağın en kalitelileri olduğunu görüyordu.

Odasındaki banyoda kendine geldi, elinde dağ gibi armağanlarla aşağıya indi.

Oturma odasına girince şöyle bir duraklayan Anthony, "Sana yardım edeyim, Noel anne," diye güldü.

Birlikte armağanları ağacın altına yerleştirdiler.

"Mutfakta yardım etmek ister misin?" Anthony kot pantolonunun üzerine çiçekli bir önlük takmıştı.

Leah, girer girmez Yorkshire'da Rose'un çiftlik evindekini anımsatan büyük ve rahat mutfaka doğru onu takip ederken, "Tabi. Herhalde bununla erkek modasında yeni bir çılgır açabilirsin," dedi. Ocaktan tanıdık ev yemeği kokusu yayılıyor, radyoda alçak sesle neşeli şarkılar çalıyordu. Derin bir huzur Leah'yı sardı, buraya geldiği için kendisini çok mutlu hissetmeye başlamıştı.

"Evet, bununla çok iyi görünüyorum, değil mi? Bunu bir sonraki hissedarlar toplantısında giysem mi diye düşünüyorum. Biraz baharatlı-şekerli şarap Leah? Pek alkollü değil."

Leah ocaktaki büyük tavaya bakmaya gitti. Koku nefisti.

"Tamam, biraz tadacağım."

“İyi. Bu, benim özel yemeğim. Yalnız sizi uyarayım; yarınki Noel yemeğini siz hazırlayıp pişirecek ve servisini de siz yapacaksınız.” Anthony iki bardağa kepçeyle tatlı-baharatlı şarap koydu, Leah’ya verdi. Bir yudum aldı, bu ılık, baharatlı tadı sevdi.

“Bu, gerçekten güzel. Mutfaktaki ustalığından çok etkilendim. Bense ümitsiz bir vakayım.”

“Eminim değilsin. Bütün yemek işleri biraz zaman alır, sabır ve hayal gücü ister. Rahatlamak için mükemmel bir yol. Ben ve Jenny neredeler? Yemek hazır sayılır.”

“Çağırayım.”

Anthony çorbaları dört kâseye bölüştürüp çam masaya taze pişirilmiş ekmekle beraber koyarken Leah, Jenny ve Ben’i çağırdı.

Neşeyle bir şeylere gülerек mutfağa daldılar. Leah, Jenny’nin gözlerinin parladığını görünce çok sevindi.

“Yemeğimize başlamadan önce, -ki biliyorum sıradışı bir öğün olacak- kendim ve oğlum adına ikinizi de burada görmekten çok mutlu olduğumuzu söylemeliyim. Şimdi çorbalar soğumadan lütfen başlayın.”

Öğle yemeği, bolca tatlı-baharatlı şarapla ve en az Bayan Thompson’inki kadar lezzetli yemeklerle çok zevkli geçti. Jenny ve Ben hemen yakınlaşmışlardı. Jenny’nin bir zamanlar mankenlik camiasında tanındığı pratik zekâsı, hazır cevaplığı yeniden canlanmıştı.

Yemeklerini bitirdiklerinde saat üçtü. Dışarda gökyüzü karar-maya başlamıştı.

“Herkes nasıl hissediyor bilmiyorum ama akşam eğlencelerinden önce biraz kestirebilirim. Gelenektir; Noel gecesi için beş arkadaşımı davet ettim. Sonra da gece kutlama için hep beraber kiliseye gideriz.”

Herkes biraz dinlenmek istedi. Bulaşık makinesi çalışmaya başlayınca dördü de odalarına çekildiler.

Leah huzur içinde rahat yatağına uzandı. Rahatlamaya başladığını hissedebiliyordu. Son birkaç ayın sıkıntıları bu samimi, rahat hava içinde sıyrılıp gitmeye başlamıştı.

Kapı sesiyle uyandı.

“Leah, saat yedi. Konuklarımız sekizde gelecek.”

“Tanrım! Ne kadar uyumuşum. Hemen geliyorum. Teşekkürler Anthony.”

“Telaş etme, Leah.”

Büyük, derin küvette sıcak bir banyodan sonra basit bir Saint Laurent elbise giydi. Carlo'nun onun için yaptığı bütün giysileri kutulara doldurup evde büyük gardırobunun alt bölümüne kaldırmıştı.

Saçını fırçaladı, hafif bir makyaj yaptı.

O merdivenlerden oturma odasına inerken Ben, “Merhaba uyuyan güzel,” diye gülümsedi. “Bir daha uyanır mı acaba diye merakla düştük.”

“Affedersiniz, ben...”

Anthony, “Takılıyor Leah. Buranın havası yaptı bunu sana. Bu gece çok tatlı görüldüğünü söyleyebilir miyim?” dedi.

Jenny de, “Çok iyi dinlendin, değil mi Leah?” diye takıldı.

“Onu dinleme. Otur, bir şey iç.” Ben yanındaki kanepeye vurdu ve Leah'nın eline bir bardak şampanya verdi. “Babam pek içmediğini söyledi ama bu, Noel.”

Leah ona doğru yönelerek, “Beni çok sıkıcı biri gibi tanıtmışsın Anthony,” diye gülümsedi. “Konuklarını karşılamak için cicilerini giymişsin!”

“Şey, hayır. Bir erkek yenilikleri izlemeli. Ama yarın bütün gün önlüğümü takacağım, söz.” Anthony gri spor pantolonu, güzel kesimli spor ceketi içinde kusursuz görünüyordu.

Leah, “Her şey çok mükemmel görünüyor,” diyerek etrafa baktı. Şöminenin içine kalın odunlar düzgünce yerleştirilmiş, duvarda ışıklar en loş ayara getirilmişti. Noel ağacı yarı ışıklandırılmış bir şekilde parılıyordu.

Kapı çalındı, Ben açmak için yerinden fırladı.

Yaşlı bir çift ellerinde armağanlarla oturma odasına doğru basamakları indiler. Anthony onları öptü, birer bardak şampanya ikram etti, onları Jenny ve Leah'yla tanıştırdı.

Kapının zili üst üste çaldı. Kısa zamanda oturma odası insanlarla doldu.

Leah, Anthony kadar rahat ve hoşnut bir şekilde konuklarla sohbet etti. Aralarında işadamlı türünde New Yorklular yoktu. Onun kim olduğunu bildikleri halde hiçbiri bir kez bile mankenlik kontratı hakkında bir şey sormadı.

Leah bir bardak portakal suyu almaya mutfağa gitti. Anthony onu izledi.

“Nasıl, hayatından memnun musun Leah? Umarım arkadaşları-
mın gelmesinden rahatsız olmamışsındır. Partilere ve oralardaki
sohbetlere ne kadar sık katıldığını biliyorum.”

Leah, “Hiç öyle değil. Arkadaşların çok iyiler. Karşılaştığım di-
ğer Amerikalılardan çok daha rahat ve sakin görünüyorlar. Daha
gerçek,” diye omzunu silkeli.

“Evet. Buna şaşırabilirsin; çoğu New York merkezli büyük çaplı
işlere sahip. Ama hepsi buraya Noel için geldi ve aramızda yazılı
olmayan bir kural vardır; birlikteyken iş konuşmayız. Biraz önce
konuşan Bill, büyük bir elektronik firmasının başında ve Andy
Manhattan’da bir PR firması işletiyor.”

Leah, “Hayret!” dedi. Gerçekten şaşırmıştı.

“İyi, hoşlandığına sevindim. İstersen bize katılmayabilirsin ama
birkaç dakikaya kadar kiliseye gitmek için yola çıkıyoruz.”

“Ben de çok isterim. Yıllardır gece kutlamasına gitmiyorum.”

“Harika. Sen ve Jenny buradasınız diye çok seviniyorum. İyi
geldi, eskiden olduğu gibi... neredeyse bir aile gibi.”

“Bizi çağırdığın için teşekkür ederim.”

“Haydi. Ceketini alsan iyi olur. Dışarısı buz gibi, hava tahminle-
rine göre kar yağacak.”

Leah içeri girince, mumlarla aydınlatılan ve geleneksel giysili
korusu olan bu küçük köy kilisesinde bir an kendini geçmişte his-
setti. Bunu Oxenhope’ta ailesiyle birlikteyken her yıl yaparlardı.

Herkes bütün kalbiyle hep bir ağızdan koronun söylediği bildik
şarkılara katılıyordu. Leah bu heyecana daha fazla katılabilmek için
Anthony ile birlikte biraz öne çıktı. Onun kendisine doğru iyice
eğilmiş başı ve bakışlarını fark edince büyük bir ilgiyle izlendiğini
hissetti.

Kiliseden çıktıklarında incecikten kar atıştınyordu.

Manzaranın mükemmelliği karşısında herkes nefesini tuttu. Birbirlerini öptüler ve 'Mutlu Noeller' diye seslenerek evlerinin yolunu tuttular.

Anthony, Leah'nın koluna girmesini istedi.

"Hoş görünebilir ama buz üzerinde kar öldürücü olabilir."

Leah, koluna girdi, arkada Jenny ve Ben birlikte yürümeye başladılar.

"Bu, benim en sevdiğim gece. Bu mekân da bu kutlama için mükemmel."

Leah, "Yıllardır Noeli böylesine derinden hissetmemiştim," diye opa katıldı.

Anthony, "Sen; zavallı, yaşlı, dünyasından bezmiş kadın. Kaç yaşındayım demiştin? Elli?" diyerek gülümsedi.

Leah çok ciddi görünüyordu.

Anthony kızın yüzünü yakından inceleyerek, "Ben yalnızca şaka yaptım Leah, sahiden," dedi.

"Biliyorum. Ama, haklısın. Yirmi birindeyim ama, bazen ellisinde gibi hissediyorum. Benim Ben'den yalnızca üç yaş büyük olduğumu fark ettin mi?"

"İnanması zor olsa da aklımdan geçti. Yaşama dair öylesine farklı deneyimlerin olmuş ki... Sahip olduğun bu olgunluğun bilincinde olduğun sürece olumsuz bir şey yaşayacağını düşünmüyorum."

Evin önüne vardılar. Anthony kızın elinden tutup hızla beyazlanan girişe doğru çekti. "Haydi şöminenin yanına gidip ısınalım."

Dördü kakao içerek şöminenin sıcaklığında oturdular.

Ben, "Yann uyandığınızda bütün dünyanın bembeyaz olduğunu göreceksiniz. Günlerce burada mahsur kalabiliriz. Bu, daha önce olmuş," diye belirtti.

Jenny, "Benim için sakıncası yok," diye karşılık verdi. "Burası cennet. Kusura bakmazsanız yaatacağım. Noel Baba hepimizin uyanık olduğunu görürse gelmez, hiç armağan getirmez."

Ben, "Hem bacadan girerse pişebilir!" diye yılışık yılışık sırttı.

"Kutlama konuşmaları için teşekkür ederim, oğlum. Kaç yaşında olursak olalım fantazilere inanmak isteriz."

“Her zaman böyle fantaziler üretmeye hazırım, babacığım. Jenny’nin kitabından bir sayfa koparıp armağanlar arasına koyacağım, belki Noel Baba’ya gerekir. Size iyi geceler ve mutlu Noeller,” diyen Ben gülümsedi ve Jenny’nin arkasından gitti.

Anthony saatine bakarak, “İkiye çeyrek var. Böyle bir Noel gününde benim özel porto şarabımı açacak kadar zamanımız var,” dedi.

Ayağa kalktı, içecek dolabına gitti. İki dolu bardakla döndü.

“Ben içmeyeceğim Anthony.”

“O zaten senin değil.” Bardağı ateşin ortasına yerleştirdi. “O bizim Noel Baba için, bacadan uğrar diye. Her yıl birlikte porto içeriz. Şeref.” Anthony bardağını şömineye doğru kaldırdı, kırmızı sıvıyı yudumladı. “Hindiye bakmak için şafakta uyanmam gerek. Kiliseden döner dönmez kısık ateşe koymuştum. Gerçekten pişirmesi zor. Ayrıca yarın tam öğle vaktinde pişmiş olmalı. Sizler isterseniz kahvaltı servisine, yani on bire kadar uyuyabilirsiniz. Lütfen, yorgunsan yatmaktan çekinme. Ben bu özel gecede uyuyacağım.”

Leah kendisini hiç yorgun hissetmiyordu. Hatta tamamen rahatlamıştı ve huzur içindeydi. Gözlerini ateşe dikerken bir adamla birlikte en ufak bir çekince duymadan ve yalnızca ‘kendini’ hissederek bulunmanın ne kadar iyi olduğunu düşündü.

“Yetişkin olunca büyüye inanmaktan vazgeçmemiz ne acı değil mi?” diye konuya girdi.

Anthony yavaşça, “Evet,” dedi. “Ama, hepimizin etrafında bir büyü var. Büyüdüğümüz zaman kafalarımız pratik düşüncelerle çok fazla dolar ve duyarlılığımızı yitiririz. Bu yüzden bu tür geceler özeldir. Gerçek dünyadan uzaklaşma zamanıdır. Hayal etme ve kaybettiğimiz masumiyetlerimizi yeniden ele geçirme zamanıdır. Burada, ama saklı.”

Leah aynı fikirde olduğunu ifade etmek için başını salladı ve bir kez daha bu derin, duyarlı adamın yoğun ilgisini üzerinde hissetti.

Ateşin yanında huzurlu bir sessizlik içinde oturdular.

“İş başı yapmadan önce birkaç saat uyuyacağıma göre artık yatmalıyım.”

“Mmm.” diyen Leah gerindi. “Çok rahatlamış hissediyorum. Kedi gibi kıvrılıp yatsam da burada uyusam olmaz mı?”

“Nasıl istersen Leah, ama, yatağında daha rahat uyursun herhalde.”

“Haklısın.”

Leah isteksizce toparlandı, ayağa kalktı. Anthony de aynı şekilde kalktı.

Leah, “İyi geceler Anthony, böylesine güzel bir gün için teşekkür ederim,” dedi ve uzanarak onu yanağından öptü.

“Bana teşekkür etme Leah. Burada olmanın benim için ne anlama geldiğini anlatamam,” diyen Anthony de kızın elini alıp öptü.

Kız gülümsedi, yavaşça merdivenlere doğru yürüdü. İlk basamakta durdu. “Mutlu Noeller, Anthony.”

“Mutlu Noeller, Leah.” Kızın kıvrak mükemmel vücuduyla zarıfçe merdivenlerden çıkışını seyretti. Sonra tekrar porto şarabı doldurmaya koyuldu. Tadını iyice duyarak ve Leah’ı düşünerek yavaş yavaş içti.

Olağanüstü bir kadındı. O mükemmel dış görünüşünün altında öylesine bir olgunluk ve derinlik vardı. Bugüne kadar aralarında geçen konuşmalardan kendi duygularına dair kızın herhangi bir şey anlamış olup olmadığını tahmin etmeye çalıştı. Düşündü... düşündü... saklı güzelliği gerçekten bulmuştu.

21

Altı gün sonra Leah içinde kötü bir hisle uyandı. Bugünün ilerleyen saatlerinde New York'a dönecekleri düşüncesi, rahatlamış vücuduna ve beynine adeta meydan okuyordu.

Son birkaç günün ne kadar mükemmel geçtiğine inanamıyordu. Stresin ve sorunun olmadığı, yalnızca hoş sohbetlerin yapıldığı, bol bol yemeklerin yenildiği ve her şeyden önemlisi zaman kısıtlamasının kesinlikle yer almadığı altı gün. Sabah istediğin zaman kalkma, acıktığında yeme, yorulduğunda uyuma özgürlüğü vardı.

Anthony gördüğü en samimi ev sahibiydi. Sürekli yapılacak bir şeyler önerebiliyordu. Ama Leah'nın isterse bütün gün şöminenin yanında uzanıp, naneli kurabiye yiyip roman okuyabileceğini de garantiliyordu. Hava bu kadar kötüyken bile birlikte saatlerin nasıl geçtiğini anlamadılar. Jenny ve Ben de harika bir arkadaşlık kurdular. Genellikle Leah uyanmadan dışarı çıkıp kayağa gitmiş olurlar, öğleden sonra dört sıraları dönerler, Anthony ile Leah'ı kar topu oynamaya çıkarırlardı.

Jenny'nin yeniden hayata dönüşü, tatilin ona bu kadar iyi gelişi Leah'nın yüreğini ısıtıyordu. Jenny ile Ben'in bir aşk yaşayıp yaşamadıklarını merak ediyor, böylelikle Miles'in hayatlarından tamamen çıkmasını diliyordu. Ama görünüşe bakılırsa Jenny ve Ben yalnızca arkadaşlıklar, aralarında fiziksel bir şey yoktu.

Akşamları dördü çok içilip gülünen bol neşeli yemeklerde tekrar bir araya gelmişlerdi. Yemekten sonra akşamın geri kalanını Anthony'nin böyle evde geçirilen karlı geceler için ayırdığı birçok oyundan birini oynayarak geçirmişlerdi. Jenny ve Ben genellikle

karlı yamaçlarda geçirecekleri ertesi günün hazırlığı için erkenden odalarına çekilmişlerdi. Anthony ve Leah ise Noel gecesinden sonra alışkanlık haline getirdikleri gibi, gece içkileriyle şöminenin başında kalıp, laflamışlardı.

Giysilerini gardırobundan alıp valize yerleştirmeye başladığında, New York'a dönünce onun arkadaşlığını özleyeceğini anladı. Ona özel bir ilgisi olup olmadığını düşündü ve sonunda yanıtı buldu; evet özel bir ilgisi vardı. Ama bu, Brett'de olduğu gibi tümünden tüketen tutkulu bir ilgi değildi. Daha serinkanlı daha uygun bir ilgiydi.

Anthony'nin kendisi hakkında neler hissettiğini pek bilemiyordu. O, kesinlikle kendisine çok iyi bir arkadaş olmaktan öte bir ilginin en ufak belirtisini bile göstermemişti. Şu anda bulunduğu koşullar altında Leah'nın istediği de tam bu tarzda bir arkadaşlıktı.

Kahvaltıya inerken birlikte geçirdikleri tatilin bitmesine üzülmeğe başladı.

"Günaydın. Yolculuktan önce güç kazanmanız için çörek ve şurup," diyen Anthony yüksek kalorili yiyeceklerle dolu bir tabağı onun önüne koydu. Leah bu kez acıktığını hissetmiyordu.

"Anımsatma," diye homurdandı. "Yarın gece Chaval'ın gitmemi istediği bir yeni yıl balosu var."

Anthony oturdu, çörek tabağından iştahla yemeye başladı.

"Biliyorum. Ben de gitmeliyim. Ama ikimiz de kaçamak yapıp burada kalabiliriz."

"Aklımı çelme. Burayı seviyorum. New York'u düşünmek beni dehşete düşürüyor."

"Ben sana ne demiştim? Bu yerin müptelası olman için sana üç ay tanıdım ve sen sadece altı günde oldun bile."

"Anthony, beni buraya getirmemeliydin. Burada şöminenin başında kitap okuyup çikolata yiyerek sonsuza kadar kalabilirim. Bu yere sahip olduğun için çok şanslısın."

"Biliyorum. Buraya, kalmak istediğim sürenin yansı kadar bile zaman ayıramadım. Ama, aldığım yeni kararlardan biri de buraya düzenli olarak gelmek. New York'tan hiç uzak değil sonuçta. Sen de ne zaman istersen benimle gelebilirsin."

“Teşekkürler. Şimdi biraz daha iyi hissediyorum. Jenny ve Ben neredeler?”

“Kızak yarışı yapmaya gittiler. Buraya geldiğimizden beri çocuk gibiler.”

“Bence bu harika. Jenny çok zor zamanlar geçirdi, onun tekrar gülümsediğini görmek çok güzel. New York’a ne zaman dönüyorsun?”

“Yann. Bu akşam etrafı temizleyeceğim, yarın sabahki uçağa bineceğim. Yarın balodan önce seni almaya gelmemi ister misin?”

Kız, “Çok iyi olur. Bu tür yerlere yalnız gitmekten nefret ederim, en azından oraya şirketin sahibiyile gitmiş olurum,” diye takıldı. Aralarındaki işveren-çalışan konumu tatil boyunca sürekli şakalara konu olmuştu.

“Burada olmandan çok mutlu olduğumu söylemeliyim Leah. Dediğim gibi, ne zaman istersen gelebilirsin.”

“Teşekkürler, Anthony. Şimdi herhalde gidip son hazırlığımı yapsam iyi olacak.”

Üç saat sonra havaalanında hüzünlü bir veda vardı. Jenny ve Ben, ayrıldıkları için çok üzgündülerdi.

Anthony, “Tannm...” diye içini çekti. “Sanki okula dönerken en iyi arkadaşına veda eden çocuklar gibisiniz.”

Ben gülümsedi, dönüp Leah’yı öptü. “Seninle tanışmak harikaydı. Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim. Babama karşı çok iyiydiniz. Kendinize iyi bakın.”

Kalkış için son anons yapıldı, Leah ve Jenny çıkış kapısına doğru acele acele giderlerken el salladılar.

Uçak zamanında kalktı. Karla kaplı açık alanları terk edip New York’a hareket ettiklerinde Leah uçağın penceresinden hüzünle baktı.

Jenny, “Bunun benim geçirdiğim en iyi Noel olduğunu söylemeliyim,” dedi.

“Benim de,” dedi Leah. “Haydi çıkar şu baklayı ağzından; bugün ne zaman?”

Jenny şakayla, “Bunu soran ben olmalıyım Leah!” dedi. “İnan öyle değildi. Ben, benim hiç sahip olmadığım erkek kardeşim

gibiydi. Çok iyi anlaştık. Gerçekten sevdiğim bir erkekle seks olmadan birlikte olmak çok güzel bir şey. Ben'in okulda ciddi bir kız arkadaşı; benim de hayatımda Miles var."

Leah'nın adeta kalbi kırıldı. "Tanrım!"

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Neyse, ya sen? Anthony çekici biri. Böylesine büyük bir şirketin patronu olduğuna inanmıyorum. Çok alçakgönüllü. Sana âşık mı?"

Leah, Jenny'ye döndü. "Olduğunu sanmıyorum. Anlarsın, aynı seninle Ben gibi. Birbirimizin arkadaşlığından hoşlanıyoruz. Tuhaf aslında, arada yirmi yıllık bir yaş farkı var ama çok iyi anlaşıyoruz."

"Sen nasıl hissediyorsun?"

"Ondan çok hoşlanıyorum."

"Daha başka bir ilgin yok mu?"

Leah sustu. Belki bozulur korkusuyla onun hakkında hissettiklerini analiz etmek istemiyordu. "Bilmiyorum."

Jenny omzunu silkti. "Leah, bana hayran olduğu bariz olan o kadar mükemmel bir erkek olsa onu asla bırakmazdım. Birlikte iyisiniz. Çok iyi. O kadar acele karar verme, oldu mu?"

Leah, Jenny'ye baktı. Başını yavaşça salladı.

"Peki."

Miranda kapının aldığını duydu ve lan'ı karşılamaya koştı. Adam onu kucaklayıp havaya kaldırdı.

"Mutlu yıllar aşkım," diye fısıldadı.

"Sana da." Miranda onun kollarına sokuldu. Geçen haftanın o bitmek bilmez saatleri sona erdiği, lan geldiği ve artık onun kollarında olduğu için çok mutluydu.

lan kızı yere bıraktı. "Haydi gel oturma odasına geçelim. Sana armağanlanm var," diyerek bir kolunu omzuna attı.

lan birden Miranda'nın yaptığı Noel ağacını görünce suçluluk ve üzüntüyle doldu. Kız ağacın altındaki üç paketi almaya koştı.

"Senin için," dedi heyecanla.

"Sevgilim, seni Noelde yalnız bıraktığım için çok kötü hissediyorum. Santos'la başa çıkamazdık. Seni ne kadar çok özlediğimi biliyorsun. Bu ana kadar saatleri saydım."

"Ben de öyle." Miranda iç çekti. "Şükür ki, televizyon vardı. Susam Sokağı'ndan Navarone'nun Silahları'na kadar her şeyi seyrettim."

Miranda, Rose'un ve Chloe'nun Yorkshire'da ne yaptıklarını düşünüp gözyaşı ve alkolle dolu bir Noel günü geçirdiğini söylemedi. Yalnızca lan'ın ailesinin yanından yeni yıl günü dönecek olmasıyla avunmuştu.

"Peki en güzel Noel armağanının ne olduğunu tahmin et bakalım!" Kızın gözleri ışıldadı.

"Ne?"

"Maria dün benimle görüşmeye geldi. Bir haftalığına Almanya'ya ailesini görmeye gidecekmiş. Dün akşam gitti ve gelecek

salıya kadar yok. İstersen bu gece burada kalabilirsin, casus filan yok.”

Ian bunu zaten biliyordu. Maria kendisini üç hafta önce aramıştı. Bu gidiş, planlarını uygulamaya başlaması için ona biraz zaman ve mükemmel bir fırsat veriyordu. Miranda’yı kendine çekti, kucakladı. “Elbette isterim.”

“Buzda şampanya var. Kendi Noelimizi ve yeni yılımızı birlikte kutlayabiliriz diye düşündüm.”

“Öyleyse haydi birer bardak şampanya alalım, sonra armağanları açarız.”

Miranda heyecanla, “Evet,” diye karşılık verdi. Gözden kayboluverir korkusuyla sanki hiç bırakmayacakmış gibi onu tekrar kucakladı.

“Haydi budala şey, şampanyayı getir. Sana bir sürprizim var.”

Miranda fırladı, mutfığa gitti. Bulabildiği en iyi ve en pahalı şampanyayı buzdan aldı, iki de bardak buldu ve oturma odasına döndü. Ian şampanyayı patlattı, kadehlere koydu.

Miranda, “Bize,” dedi.

“Evet. Sana söz veriyorum Miranda, bu yeni yılı geçen yılkinden daha iyi yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Sonra armağanların açılması gibi ciddi bir işe koyuldular. Miranda kredi kartlarından birini deli gibi kullanmış, Santos’un parasını Ian için harcamaktan büyük bir zevk almıştı. Ona karşı koymak için düşünebildiği tek yol buydu.

“Aman Tanrım, Miranda, bunların hepsi olağanüstü.” Ian, Cartier saate, Dunhill kol düğmelerine ve pahalı tıraş losyonuna hayran kaldı.

“Biliyorsun, bu, Santos’un parası. Ama bunları seçmek için saatler harcadım. Saate yazı yazdırmak istedim ama her zaman olduğu gibi Roger karanlık bir köşeye sinmiş, her hareketimi izliyordu.”

Ian eğilip kızı öptü. “Teşekkür ederim, sevgilim. Hepsi harika. Şimdi sen aç.”

Ian güzel bir kâğıda sarılı ve bir kâseyle ambalajlanmış ince bir zarf uzattı.

Miranda onu heyecan içinde bir çocuk gibi açtı. İçindekini görünce ağlamaya başladı, konuşmadı.

“Tanrım lan, ben...” Biletleri dikkatle inceledi. Bay ve Bayan Devonshire adına Hong Kong’a iki uçak bileti. Aynı isimlere düzenlenmiş bir de nikâh kâğıdı vardı.

“lan... bana sorduğun...?”

“Evet aşkım. Benimle evlenmeni, kaçmanı ve Santos’un bulamayacağı bir yerde yeni bir başlangıç yapmamızı istiyorum. Her şeyi programladım. Nikâh dairesinde evleniriz, sonra Heathrow’a bir taksi tutarız. O öğleden sonra bizi Hong Kong’a götürecek bir uçağa bineriz. Orada bir arkadaşım var, bana iş teklif etti. Korkarım sana alıştığın lüksü veremeyeceğim. Ama özgür ve Santos’tan uzakta olacağız. Bu işi bu hafta yapmak zorundayız. Çünkü Maria’nın yokluğu her şeyi biraz kolaylaştıracak. Ayrıca Santos’un karısı ve çocuklarıyla beraber yıllık Noel tatilinde olduğunu da biliyorum. Ocak ayının onuna kadar yatında olacak. Yani o döndüğünde biz çoktan gitmiş olacağız.”

“Ama lan benim pasaporta ihtiyacım olacak ve...”

“Sus, Miranda. Yarın sabah Roger bana büroda yardım etmekle meşgul olacak. Yapmanı istediğim ilk şey, gidip saçını koyu bir renge boyattırman. Sonra pasaport için fotoğraf çektirmeni istiyorum. Yarın gece onlar için seni ararım. Roger’la dışarı çıkarsan başına bir şey ört. Cuma günü ikimiz için de yeni pasaport çıkarttıracam. Santos için çalıştığım süre boyunca edindiğim bağlantılar çok yararlı oluyor. Elbette, onların bizim için olduğundan söz etmedim.”

“Saçımı koyu renge boyattırmam çok mu gerekli lan?”

“Bu, ek bir önlem. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum. Bu planda herhangi bir şey aksarsa...” lan omzunu silkti.

Miranda gözyaşlarına boğuldu. “Tanrım, teşekkür ederim lan. Çok mutluyum.”

lan gözyaşlarını yanaklarından sildi. “Göreceksin,” diyerek kurnazca gülümsedi.

“Affedersin. Bunlar mutluluk gözyaşları, inan. Bu kâbusun sona ereceğine inanamıyorum. Seni seviyorum.” Miranda aşkla öptü. Ian adeta büyüldü, büyük bir arzuyla doldu.

“Haydi yatak odasına gidelim. Bu gece hiç bitmesin.”

Miranda’nın aklına bir şey takıldı ve yüzü asıldı. “Ian, ya Chloe ne olacak?”

“Onu çok düşündüm. Şu anda Chloe’yu kaçırmak ve ülke dışına çıkarmak için hiçbir yol yok. İlk önce sen ve ben dışarı çıkmalıyız. Biz yüzlerce kilometre uzağa bir gidelim, sonra sen annenle bağlantı kurar, ona iyi olduğunu bildirirsin. Daha sonra da çocuğu oradan alırsın. Üzgünüm Miranda ama, sen asıl, mahkûm olarak kalırsan Chloe’yu bir daha asla göremezsin. Özgür olduğunda ise hiç olmazsa bir şansın olacak.”

Miranda sessizce, “Haklısın,” diye karşılık verdi. “Onu bir daha görebilir miyim sence Ian?”

Ian elini sıkıca kavradı. “Elbette göreceksin, sevgilim” diyerek onu kendine doğru çekti. “Haydi, şimdi gelecekteki kanımın kocasını ne kadar sevdiğini göstermesini istiyorum.”

Kolları birbirine sıkıca dolanmış yavaşça odaya doğru yürüdüler.

O geceki ateşli ve ihtiraslı sevişme her ikisinin de o ana kadar yaşadıklarının ötesindeydi. Birbirlerine doyamadılar. Cuma günü aşklarını kaçış planlarına dair fikir alışverişlerinin aralarına serpiştirdiler. Şafak söktüğünde hâlâ uyanıktılar. Ian gitmek için doğruldu.

“Yarın ben fotoğraflar için aradığımda tartışacak zamanımız olmayacak. O yüzden unutma; yalnızca küçük bir çanta. Sanki seni öğlen yemeğine çıkarıyormuşum gibi göstermek için yapıyoruz bunu. Senin için bazı elbiseler bulacağım ama hoş bir şey giy. Sonuçta o, senin gelinliğin olacak.”

“Roger beni en son seninle gördüğünü söyleyince Santos bizim birlikte gittiğini anlamayacak mı?”

“Evet. Ama, başka yol yok. Seni dışarı çıkarabilecek tek güvenilir kişi benim, başka biri yok. Yani o kişi ben olmak zorundayım.”

Ian yatağa geri dönerek kızı dudaklarından yavaşça öptü ve gitti.

Miranda, Ian'ın gidişini görünce birden damarlarına korku hücum etti.

"Ian!" Neredeyse bağırdı.

"Ne var?"

"Korkuyorum... ya bir sorun çıkarsa?"

"Hiçbir sorun çıkmayacak. Söz veriyorum. Her şey ayarlandı. Unutma; haftaya bu zamanlar biz evli olacağız ve bütün bunlar kötü bir rüya olarak kalacak. Seni seviyorum, Miranda."

"Ben de seni seviyorum."

Odadan çıkarken kıza, elini öpüp üfleyerek bir öpücük gönderdi.

Miranda yastıklarına tekrar yerleşti ama, uyuyamayacağını biliyordu. Pencereye doğru emekledi, perdeyi hafif açtı.

Onun alacakaranlıkta kendisinden ve evden hızla uzaklaşıp birkaç cadde uzakta bir yere sakladığı arabasına gidişini seyretti.

Perdeyi tekrar kapatırken sessizce, "Hoşça kal aşkım," diye fısıldadı.

23

Anthony, “Merhaba, Leah. Yolculuk nasıldı?” dedi. Kız limuzinin arkasına geçince onu iki yanağından öptü. Modern Sanatlar Müzesi’ne doğru yol aldılar.

“Çok iyiydi. Woodstock’tan ayrılalı yalnızca yirmi dört saat olduğuna inanmak zor.”

Leah pencereden dışarıyı seyrederek sessizliğe gömülünce Anthony onun yüzünü inceledi.

“Her şey yolunda mı? Biraz durgun görünüyorsun.”

“Affedersin Anthony. Hayır. Her şey yolunda.” Leah ona gülümsedi.

Gerçekte hiç de iyi hissetmiyordu. Ama anlatamazdı. Dün döndükleri zaman Miles her ikisini de çok hoş bir şekilde karşılamıştı. Evi de temiz tutmuştu. Jenny’yle ikisi bu gece East Village’de bir partideydiler.

Kötü bir şeyler olacağı hissi onu terk etmiyor, bu duygudan bir türlü sıyrılamıyordu. Yeni yıl gecesinde somurtmak da Anthony’ye haksızlıktı. Üstelik mutlu olmamak için belli bir nedeni de yoktu.

5. Cadde’de cafcıflı giysiler içinde yeni yılı kutlayan bir grup, neşeyle bağırarak caddeden geçerken limuzin durup onların geçmelerini bekledi. Gruptakilerin hemen hepsi büyük bir olasılıkla Leah’yla yaşıta gençlerdi. Leah bu durumu fark edince birden ne yetişkin ne de çocuk olma özgürlüğüne sahip olmadığını düşündü. Bir dönemden diğere bir nefes alış süresi denebilecek kadar hızlı geçmişti.

Gülümseyen yüzleri seyrederken bir an için gece elbisesini üzerinden fırlatıp, bu içinde yaşadığı rafine, ayrıcalıklı dünyanın katı sınırlamalarından kaçmak ve oradaki gençlere katılmak istedi.

Anthony Leah'nın yüzüne bakınca onun ne düşündüğünü tam olarak anlamıştı. Leah'yı bu aklından geçen istekten sonsuza kadar uzaklaştırmak istediği için kendini yaşlı, üzgün ve suçlu hissetti. Ama bir bakıma da ona teklifini bu gece yaparsa özgürlüğünü geri vermiş olmayacak mıydı? Bir kameranın önünde durmama özgürlüğü, günlerini kendi isteğine göre planlama ve yaşama özgürlüğü ve tıpkı geçen hafta New England'da yaptığı gibi her ikisine de tekrar genç olmaları için yardım etme özgürlüğü.

Araba 5. Cadde'de yavaşça ilerleyip 53. Batı Caddesi'ne geçerken adam nazikçe kızın koluna dokundu.

"O kadar üzgün bakma tatlım. Kaderini değiştirmek senin elinde."

Leah ona dikkatle baktı. Neler hissettiğini anlamasına çok şaşırmıştı.

"Asıl benliğimi yitiriyorum. Bu insanlar benim yerimde olmak için yaşamlarını benimkiyle değiştirmek istemezler miydi? Ben, param, şöhretim ve gençliğimle Amerikan rüyasıyım."

Limuzin Modern Sanatlar Müzesi'nin önüne geldi ve Anthony, Leah'nın arabadan çıkmasına yardım etti. Müzeye giren ve şık giyimli konuklardan oluşan kalabalığa katıldılar. Leah bu binanın içinde son kez kiminle birlikte olduğunu anımsamaktan kendini alamadı.

Genç kadın uzun pelerinini çıkarmak için Anthony'yi bıraktı, sonra bayanlar tuvaletine gitti.

Balonun yapıldığı geniş salona döndüğünde Anthony, bir kısmını Chaval'dan tanıdığı insanlar sarmıştı. Leah onlara doğru yürüyünce bütün gözler üzerine çevrildi, sesler duruldu.

Bütün dünyada podyumları ve reklam panolarını süsleyen profesyonel mankenlerin bile kendilerini iyi hissetmedikleri geceler olabiliirdi. Bu, Leah'nın o tür gecelerinden biriydi.

Jean Muir'den bir balo kıyafeti içindeydi. Elbisenin siyah satenden üst bedeni gümüş nervürlerle kaplıydı. Etek üzerindeki tül dış

etikle birlikte bir balerininki gibi ayak bileklerinin etrafında zarif bir döküm oluştuyordu. Saçları başının tepesine toplanmış lülelerle süslü, elbiseye uygun gümüş şeritlerle tamamlanmıştı.

Anthony elini kıza doğru kaldırdı.

“Leah! Ne söyleyebilirim ki? İtiraf etmeliyim ki, resim gibi görünüyorsun! Buradakilerin çoğunu tanıyorsun, sanırım.”

Anthony kıza tanımadığı konukları tanıştırdı. Daha sonra herkes masalarına gitti. Masalar, kristal ve antika çin takımlarla yüklüydü.

Yemek zevkliydi ve Leah kısa zamanda canlandı. Dünyanın çeşitli yerlerine yaptığı seyahatlerinden kısa hikâyeleri ilgiyle dinleyen konuklara anlatırken Anthony hayranlıkla onu izledi. Onun güzelliğinden, çekiciliğinden büyülenen erkekleri seyrederken ve bir kez daha ne kadar olağanüstü bir kadın olduğunu düşündü.

Yemek biter bitmez orkestra çalmaya ve insanlar dans etmeye başladı.

“Bu dansı bana lütfeder misin?”

“Elbette.” Uzatılmış eli tuttu, dans pistine gittiler.

Ritme uygun hareket etmeye başladıklarında Leah yalnızca santimetrelerce yakınında dans eden David Cooper’ı gördü. O da kıızı gördü, el salladı ve gülümsedi. Anthony de gördü, adama gülümsedi, selamladı.

“David’i tanıdığını bilmiyordum,” dedi.

“Ben de iyi tanımıyorum. Yalnızca bir kez karşılaştım.”

“Tuhaf bir adam. New York iş camiasında birazcık şaşırtıcı bulunur. Onun üstün başarılı şirketlerini herkes bilir ama kimse kendini pek tanımaz. Onu bu gibi sosyal etkinliklerde görmek olağan dışıdır. Kendi dünyasına çok kapalıdır, özellikle de birkaç yıl önce karısı öldükten sonra. Nasıl hissettiğini ben bilirim. Onun yanında anti-sosyal olursun.”

Orkestra durdu, Leah ve Anthony masalarına döndüler. Müze müdürü ayağa kalktı ve bu balonun müzeye katkılarına dair bir konuşma yaptı. Sonra herkesi girmekte olan yeni yıl için kadeh kaldırmaya davet etti.

Bir ağızdan geri sayım başladı ve saat on iki oldu. Anthony, Leah'yı sıkıca kucaklayarak, iki yanağından kibarca öptü.

"Mutlu yıllar, Leah. Yeni yıl umarım sana mutluluk ve huzur getirir."

"Sana da Anthony."

Diğer konuklarla birlikte piste çıkıp el ele tutuştular. Geleneksel bir şarkı olan Auld Lang Syne'i söylediler.

Orkestra tempoyu yükseltti, kadınlar elbiselerinin eteklerini kaldırıp dönmeye başladılar.

Anthony, "Bu kısım bana göre değil, Leah. Sen devam et," dedi.

"Bu şerefe nail olabilir miyim?"

Bu teklifi yapan, David Cooper'dı.

"Merhaba, David. Evet, memnuniyetle." Anthony, Leah'yı David'in kollarına bıraktı.

Leah ya apaçık bir kabalık yapacak ya da David'le dans edecekti. Teklifi kabul etti, müziğe ayak uydurmaya başladı.

Adam, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiym."

"Bu gece göz kamaştırıyorsun."

"Teşekkürler."

"Brett ve sana çok yazık oldu. Ciddi olduğunuzu zannetmiştim."

Bu gece tam da bunu konuşmak istiyordu! Brett'in babasıyla oturup eski yaraları deşmek!

"Brett yurtdışına çıkış programını öne almak istediğini söyleyince şaşırdım."

Yani Brett gitmişti.

Kız belirsiz bir, "Evet," ile karşılık verdi.

"Şimdi Anthony Van Schiele ile mi birliktesiniz?"

"Hayır. O, patronum. Ayrıca çok da iyi arkadaşız."

"Leah, benden çekinmene gerek yok. Dünyanın nasıl yürüdüğünü bilirim. Oğlumla yaptığınız o denemenin kötü bitmesi manastıra kapanmanı gerektirmez." David gülümsedi.

Leah ılık ılıa bağırmak istedi. Bu adam Brett'e dair duyulanndan hiç haberdar değildi. Hem ilişkilerini "deneme" diye tanımlayarak kmsemesinden çok rahatsız oldu. David Cooper çok soğuktu. Onun herhangi birine açık olduğunu düşünemiyordu.

"Manastıra kapanmaya niyetim yok, emin olun! şimdi beni affederseniz..." Leah adamdan sıyrıldı ve tuvalete gitti.

Bir yapışkanlık hissettiği ellerini yıkadı, partiye dönmeye isteksiz olduğu için oyalanmaya başladı. Eve gitmek istedi.

Sonunda lobiye ıktı, Anthony orada pelerinini tutuyordu.

"Gitme zamanı mı?" diye sordu.

Leah sevinerek kabul etti. "Nereden bildin?"

Anthony kızı dışarıda bekleyen limuzine götürdü.

"Seni David Cooper'la seyrettim. İlişkinizi merak ettiğimi itiraf etmek zorundayım. Bu arada, benim evde bir içki içmeye ne dersin?"

"Tamam." Leah geçen haftayı aynı çatı altında geçirdiği bu adamdan çekinmenin aptalca olduğuna karar verdi.

"Uzak değil."

Chaval'ın bulunduğu gökdelenin önüne gelinceye kadar sessizce yol aldılar.

Onlara mutlu yıllar dileyen güvenlik görevlisini geçtiler.

Anthony asansöre giderlerken, "Size de," diye gülümsedi.

Leah'nın defalarca bindiği bu asansör onları altmış yedinci kata çıkardı.

Daire New York manzaralı, konforlu geniş odalardan oluşuyordu. Anthony'nin Southport'taki evi gibi yalındı ama zevkli mobilyalarla döşenmişti.

Anthony, "Bana katılır mısın? Yalnız başıma içmekten çekiniyorum," dedi.

"Tamam. Alkole karşı oluşum ahlaki nedenlerden kaynaklanmıyor. Yalnızca o tadı sevmiyorum."

"Sana creme de menthe frappe yapacağım."

Anthony içkileri hazırladı, kızın karşısına oturdu. "Evet, David Cooper'ı nereden tanıyorsun?"

“Uzun hikâye.”

“Bütün gece bizim.”

“Tamam. Anımsarsan senin evine ilk geldiğimde bir ilişkimin yeni sona erdiğini söylemiştim?”

“Evet.”

“David Cooper onun babası.” Leah, Brett’le tanışmasından New York’tan ayrılmadan önceki son buluşmalarına kadar olan tüm hikâyeyi anlattı. Kötü bir tartışma yaptıklarını ve Brett’in veda bile etmeden yurtdışına çıktığını söyledi.

Anthony sessizce oturmuş ara sıra başını sallayarak dinliyordu.

“Bu ilişki benim insanlara olan güvenimi sıfıra indirdi. Bir daha bir erkekle ilgilenmeyeceğime kendi kendime söz verdim.”

“Böyle hissetmeni anlıyorum, Leah. Birine çok yoğun duygular beslediğinde, ki sen Brett’e karşı bunu duymuşsun, bu ruh hali sende tuhaf değişiklikler yapar. Bilmişlik taslamak istemem ama bunu atlatacaksın.”

“Biliyorum. Ama bu gece David Cooper ile karşılaşmak her şeyi tekrar canlandırdı.”

“Bak Leah, bu anlattıklarından sonra bunu söylemek belki yanlış bir zamanlama olacak, ama birbirimize her zaman dürüst olduk, değil mi?”

Leah başını salladı.

“Konu şu...” Aslında çok rahat, akıcı bir konuşma tarzı olan Anthony bu kez doğru sözcükleri bulmakta zorlanıyordu. “Seninle ilk karşılaştığımda senin, sıradışı bir güzelliğe sahip bir kadın olduğunu düşündüm ve bütün erkekler gibi seni arzuladım. Sonra, seni daha yakından tanımaya başlayınca gerçekte bu dış görünüşten ne kadar fazlasına sahip olduğunu fark ettim. Güzelliğin diğer özelliklerini çok iyi gizliyor. Benim için karakterinin derinliklerini, gerçekten iyi olan ruhunu keşfetmek büyük zevk oldu. Bu sana tipik bir Amerikan övgüsü gibi gelebilir. Ama söylemeye çalıştığımı; geçen hafta, düşüncelerimi doğrulayan bir hafta oldu. Karım Florence öldükten sonra asla hissedeceğime inanmadığım bir şey hissettim. Sana âşık oldum.”

Leah onu izlerken Anthony elindeki brendi bardağını inceledi. Kız adamın söyleyeceklerinin bitmediğini biliyordu.

“Ben birçok kadınla aynı zamanda birlikte olan bir adam değilim. Sana âşık olduğumu ilk anladığımda Florence’den ve aramızdaki yaş farkından dolayı kendimi suçlu hissettim. Bu işin olmaya-
cağına ve aslında senin Brett gibi genç birine ihtiyacın olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. Ama sonra, yani seninle zaman geçirdikten sonra sana ne verebileceğimi ve belki çok çabuk büyümüş olduğun için daha yaşlı birine ihtiyaç duyabileceğini düşünmeye başladım. Kısacası... benimle evlenmeni istiyorum Leah.”

Eve sessizlik hâkim oldu. Leah, Anthony’nin söyledikleri karşısında donakalmıştı.

“Brett hakkında söylediklerine göre onunla bağını bitirmen zaman alacak. Nasıl bir duygu olduğunu bilirim. Yakın birini kaybetmek, dünyanın en acı duygusudur. Ama istediğin kadar zamanın var. Her şeyden önce şunu bilmeni isterim: Baskı yok ve sen benimle aynı şeyi hissetmiyorsan arkadaşlığımıza şimdiye kadar olduğu gibi devam edeceğime de söz veriyorum.”

“Anthony, ben...”

“Sus, bir şey söylemek zorunda değilsin. Bu gece yanıt beklemiyorum. Söylediğimin sende şok etkisi yaptığını eminim ve her şeyin daha önce olduğu gibi sürmesini istiyorum. Hazır hissettiğinde yanıtını verirsin.”

“Teklifin için teşekkür ederim. Biliyorum bunu söylemek cesaret işi. Benden seninle evlenmemi istemenden onur duydum. Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Çünkü ilişkimizi hiç böyle düşünmedim. Ama bu konuyu düşüneceğime söz veriyorum.”

“Güzel. Bütün soracağım buydu. Yarın bir toplantı için Fransa’ya uçmak zorundayım, birkaç gün kalacağım. Döndüğümde seni arayabilir miyim?”

“Elbette.”

“Tamam. Arabayı getirip seni evine bırakması için Malcolm’u arayacağım.”

Anthony kapıya ve asansöre kadar kızı uğurladı, bir kez daha iki yanağından öptü.

“Kendine dikkat et, Leah. Yakında görüşürüz. Baskı yok. O yüzden bu gece sana söylediğim şeyler için üzülme.”

“Üzülmem. Bu güzel gece için teşekkür ederim, Anthony.”

Asansörün kapısı kapandı. Leah, Malcolm’un beklediği lobiye indi. Arabaya doğru onu takip etti, arabaya atladı. Yeni yılı hâlâ sokaklarda sarhoş olmuş bir şekilde kutlayanları pek de göremeden şehri geçtiler.

“Teşekkür ederim, Malcolm.” Sonra apartmanının lobisine girdi, kendi katına asansörle çıktı.

Anahtarı kilitte çevirdi, karanlık daireye girdi. Işıklar yaktı ve yatak odasına yürüdü. Ancak bir ses onu durdurdu. Ses çok sönük, neredeyse yaralı bir hayvan iniltisi gibiydi ve oturma odasından geliyordu. Yavaşça hole, oradan zifiri karanlıktaki odaya geçti. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu, ışığı en loş ayarda açtı.

Orada, darmadağınık yerde oturan Jenny’ydi. Çıplaktı. Titriyor, öne arkaya sallanıyordu ve ağzından küçük inilti çıkarmaya çalışıyordu. Leah ona doğru adım atıp tekrar durduğunda dehşetten nefesi kesildi.

Jenny’nin vücudu çürüklerle kaplıydı.

24

Leah sakinleşmek için ayakta bir an kımıldamadan durdu. Jenny onun geldiğinden hâlâ habersizdi. Jenny'nin yanına diz çöktü, onu korkutmaktan çekiniyordu.

Yumuşak bir sesle, "Jenny, ben Leah," dedi. Kız elini omzuna koyunca Jenny sıçradı.

"Aman Tanrım," diye inledi.

Leah kadife pelerinini çıkarıp kızın titreyen omuzlarına sardı. Ayağa kalktı, ateşi çabucak yaktı.

"Haydi gel, hemen ateşin yanına otur. Öleceksin."

Leah yavaşça Jenny'yi ateşin sıcaklığına yaklaştırdı. Sessiz sessiz ağlıyordu, Leah'nın bütün yapabildiği; onu kollarının arasında sıkıca tutmaktı.

"Aman Tanrım, Jenny, Jenny," diye fısıldadı. "Bunu neden yaptı?"

"Ben... Woodstock'ta ne kadar güzel zaman geçirdiğimizden ve Ben'le benim ne kadar iyi anlaştığımızdan söz ettim. Beni Ben'le yatmakla suçladı. Bana... şey... orospu dedi... beni boğmak istedi ve..." Jenny daha fazla konuşamadı. Leah'ya baktı. Jenny'nin hassas boynunda şimdiden gri ve maviye dönen kaba kırmızı izler vardı.

"Miles nerede?"

"Yatağında, derin uykuda. Çok sarhoştur. Sabah büyük bir olasılıkla yaptıklarının hiçbirini anımsamayacak."

Bu korkunç suçu işleyenin oturdukları yerden yalnızca birkaç metre ötede olduğu düşüncesiyle Leah'nın başından aşağıya kaynar sular döküldü. Bu durumda yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşünürken beyni zonkluyordu.

“Polisi arayacağım.”

“Hayır! Yapma!” Jenny’nin yüzü dehşetli bir ıstıraba büründü. “Lütfen Leah,” diye yalvardı. “Yapma yapma yapma!”

Jenny’nin sesi yükseliyor, histerik bir hal alıyordu. Miles’in uyanmasını asla istemiyordu.

“Tamam, tamam, susssss, polisi aramayacağım. Ama en azından kontrolden geçmen için seni mutlaka hastaneye götürmeliyiz.”

“Hayır!” Jenny’nin yüzünde bu kez korku vardı. “Beni pek de o kadar yaralamadı. Yalnızca bir şoktu. İyiyim, inan.”

“Bir yerinde bir şey olmadığına emin misin?”

“Evet. Boynum acıyor, o kadar. Lütfen beni hastaneye götürme, Leah. Kimin yaptığını soracaklar. Ben bu gece bu halde onlara cevap verecek durumda değilim. Yarın iyileşmezsem gideceğime söz veriyorum.”

“Bunun bu şekilde süremeyeceğini ve Miles’in gitmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?”

Jenny ağır ağır başını salladı. “Bu geceye kadar fark etmemiştim ama beni öldürebilirdi.”

Kendi sezilerine göre hareket etmemenin suçluluğu bir kez daha Leah’nın içine oturdu. Geç kalmıştı, geçen sefer Miles’dan kurtulması gerekirdi.

“Gel, yatağıma gidelim. Bu gece benimle yatabilirsin. Yarın ilk iş olarak doktora görünmeni istiyorum. Öğlene kadar dönemezsin. Benim de Miles’la konuşacaklarım var.”

“Leah, yaşamım neden böylesine bir karmaşa içinde?” Jenny üzüntüyle konuştu. “Gerçekten Woodstock’ta hayata yeniden başladığımı hissetmiştim. Mutlu... hissettim. Miles’ı görmek ve kariyerime devam etmek için çok sabırsızlanıyordum. Şimdi? Hepsi boşa. Neden Leah, neden?”

Leah, Jenny’nin yerden kalkmasına yardım ederken yavaş yavaş ve umutsuzca başını salladı.

“Bilmiyorum Jenny, gerçekten bilmiyorum.”

25

Ertesi sabah Leah öğlene kadar eve dönmemesini tembihleyerek Jenny'yi ümitsizce doktora gönderdi.

Leah kendine sıcak, sert bir kahve yaptı, oturma odasında oturup Miles'ı beklemeye başladı.

Saat on birde Jenny'nin kapısının açıldığını işitti. Miles, Jenny'nin bormozu içinde oturma odasına geldiğinde Leah'nın kalbi hızla çarpmaya devam ediyordu.

"Günaydın. Kahve ister misin?"

"Hayır teşekkürler. Benim var."

Mutfağa doğru Miles'ı takip etti, onun soğukkanlı bir şekilde çaydanlığa su dolduruşunu ve düğmesine basışını izledi.

Adam, "Mutlu yıllar bu arada," diye gülümsedi. "Dün gece, ne geceydi."

"Evet. Bunu söyleyebilirsin. Otur Miles. Seninle konuşmak istiyorum."

Miles, Leah'nın bu hoşgörüsüz konuşma tarzına anlam veremedi ona baktı.

"Tamam. Bu arada Jenny nerede?"

"Dışarda."

"Mmm. O kadar erken kalkacağını düşünmezdim. Dün gece, gittiğimiz partide ikimiz de biraz fazla içtik." Çaydanlık kaynadı, Miles kupasını doldurdu, süt ekledi, sonra gelip Leah'nın yanına oturdu.

Miles'ın dün geceki zalimce hareketinden sonra o havalı, olağan haline dönmüş olması Leah'nın sinirlerini yatıştırdı.

“Miles, sabah saat üçte eve geldiğimde Jenny’yi ağlarken buldum. Acı içindeydi. Onu boğmaya çalıştığını söyledi.”

Gerçek bir hayret ifadesi Miles’in yüzüne oturdu. “Ne!” Yüksek sesle güldü. “Belli ki dün gece çok içmiş.”

“Sanmam. Vücudu çürüklerle kaplıydı ve bu ilk kez olmuyor. Bir ay önce de yüzü çok kötü şişmiş, gözü morarmıştı.”

Miles’in yüzü karardı. Gözlerinde bir pınlı belirdi. “Bu yaralan benim yaptığımı mı düşünüyorsun?”

“Evet. Bunun başka biri olma olasılığı var mı? Dün bütün gece onunlaydın.” Leah konuşmanın ne kadar aptalca olduğunu düşündü. “Ben bir ay önce sana evi terk etmeni söyleyecektim ama Jenny izin vermedi. Senin özür dilediğini ve bir daha yapmayacağına dair söz verdiğini söyledi. Yani Jenny yüzünden kalmana izin verdim. Ama, Miles, bu böyle süremez. Bugün bu evden gitmeni istiyorum.”

Miles gözlerini Leah’ya dikmiş sessizce oturuyordu. Yüzündeki ifade Leah’nın çocukluğunda gördüğü yüz ifadesinin aynısıydı. Kız bu bakışla neredeyse kendini suçlu bile hissedebilirdi.

Adam hâlâ gözleri Leah’nın üzerinde sessizce, “Jenny’ye inanıyorsun öyleyse?” dedi.

“Elbette inanıyorum. Çürükleri gözlerimle gördüm, şüphelenecek hiçbir şey yoktu. Bu sabah eşyalarını toplamanı, öğlene kadar ayrılmış olmanı istiyorum. Jenny polisi aramadığı için şanslısın. Gider ve onunla bir daha bağlantı kurmayacağına söz verersen ben de senin ailenin hatırına polisi aramam.”

“Ailem mi? Ne ailesi?”

“Rose, Miranda ve Chloe, elbette. Bir kadını dövdüğün için mahkemeye düşersen onlar da mahvolurlar.”

Miles ayağa kalktı, Leah’ya doğru yürüdü. Tepesine dikilince Leah ilk defa korkunun bütün damarlarına hücum ettiğini duydu.

“Ailem hakkında ne biliyorsun? Hııı? Bizler çocukken sen her zaman Rose’u sömürerek, benim kızı sidikli yeğenimi baştan çıkararak başımızı derde sokmaya çalışırdın. Başkalarına nasıl yaşayacaklarını söylemek ha! Bayan Saf, Bayan Mükemmel.”

Miles elinin birini kızın yüzüne yaklaştırdı. Leah bir an için vuracağını sandı. Ama o bunun yerine yüz hatlarında nazikçe parmaklarını gezdirdi, oradan göğsüne indi. Bu sonuncusu Leah'ı harekete geçirdi. Sıçradı.

“Bırak şunu Miles! Bana dokunmaya kalkışma! Defol buradan, şimdi! Yoksa polisi çağırırım!”

“Tamam, gidiyorum.” Kaygısızca kapıya doğru gitti, sonra durdu ve geri döndü. Kıza bakarken siyah gözleri haince parlıyordu.

“Buna pişman olacaksın, sevgili Leah.”

Odadan çıktı, on dakika sonra tekrar oturma odasının kapısının da belirdi. Giriş kapısının anahtarını yere fırlattı. “Gidiyorum. Hoşça kal.”

Leah kapının çarpışını duydu. Miles'ı indiren ve yaşamından çıkaran asansörün sesini dinledi. Berbat soğuk bir korku, kımıldamasını olanaksız kılarak içine çöreklenmişti.

Haydi Leah. Artık gitti. Gelmeyecek. Gelirse ne olacağını biliyor, diyerek kendi kendini avutmaya çalıştı.

Sonunda ayağa kalktı, kendisine biraz daha kahve yapmak için mutfığa gitti.

Oturma odasına geri döndü, kanepeye çöktü.

Kilitteki anahtar sesini duyunca en sevdiği arkadaşına yaşamın gerçekten yaşanmaya değer olduğunu bir kez daha inandırmaya çalışacağını düşündü. Derin bir usanç duygusu onu kavramaya başlamıştı bile...

Jenny oturma odasına girdi. Solgun ve çok perişan görünüyordu.

“Gitti mi?”

“Evet.”

“Tanırım.” Jenny gözyaşlarına boğuldu. Leah gidip kollarını kıza doladı.

Jenny, “Onu gerçekten sevdim. Onsuz ne yapacağım?” diye sızlandı.

“Yaşamına devam edeceksin ve geleceğe bakacaksın. Üzgünüm Jenny ama gerçekten onsuz daha iyi olduğunu görmelisin? Miles'ı uzun zamandır tanırım. Onda her zaman beni rahatsız

eden bir şeyler olmuştur. Kim olursa olsun, sana yapılanı yapan, kötü bir insandır.”

“Biliyorum. Yaşamam için bir neden olmuştı. O gelmeden önce çok bunalımdaydım. Şimdi gitti.”

“Böyle düşünme Jenny. Bak, Woodstock’ta ne kadar mutluyduk. Neden Ben’i aramıyorsun? Seni neşelendirir.”

“Hayır. Yeni yıl için kız arkadaşına gitti. Kimse için bir numara değilim ben.”

“Benim için bir numarasın. Biz birbirimizi anlıyoruz. Jenny, lütfen, mücadeleyi bırakmamalısın. Seni sevecek, seni koruyacak, Miles gibi incitmeyecek başka erkekler olacak.”

“Değer mi, Leah?”

Leah, Jenny’nin gözyaşlarını sildi. Bilmiyorum, diye yanıtlamak istedi ama Jenny’nin ona ihtiyacı vardı.

“Elbette değer, aptal. Çok zor bir dönem atlattın, o kadar. Her şey düzelecek, güven bana.”

Jenny, Leah’nın elini yakaladı. “Leah. Çok güçlüsün. Senin gibi olmak isterdim. Bana karşı çok iyisin. Senin başını derde sokmaktan başka bir şey yapmıyorum.”

“Arkadaşlar bunun içindir. Karşılığında istediğim tek şey, bütün bunları olabildiğince kısa zamanda atlatman. Denemelisin. Söz ver?”

Jenny terk edilmişlik hissiyle başını iki yana salladı. “Söz veremem. Miles benim her şeyimdi. Onun dışındaki her şeyimi kaybettim.”

“Haydi Jenny, böyle düşünmemelisin.” Leah çaresizce Jenny’yi neşelendirecek bir şeyler bulmaya çalıştı. “Doktor ne dedi?”

“Hiçbir şey. Onların nasıl olduklarını bilirsin. Merdivenlerden düştüğüme inanmadı. Ona doğruyu söylemezsem yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Bazı uyku hapları ve Valium için reçete yazdı.”

“Onları bana ver. Tekrar başa dönmek istemiyoruz.”

Jenny acele acele, “Almadım bile,” dedi.

“Tamam. Almayacağına söz ver. Bir sürü ilaç almanın sana yararı olmaz, biliyorsun değil mi?”

Jenny başını salladı.

“Neden gidip biraz uzanmıyorsun? Bitkin olmalısın. Çay yapıp getiririm.”

Jenny tekrar başını salladı. “Evet, biraz yorgunum.” Leah’nın elini sıkıca kavradı. “Her şey için teşekkürler.”

“Önemli değil. Haydi git. Ben bir dakikaya kadar gelirim.”

Jenny ayağa kalktı, mutfaktan çıktı. Leah ne yapacağını şaşır-mış halde çaydanlığa su doldurdu. Arkadaşı kadar yoğun bunalımda olan birine nasıl bakılacağı konusunda bir deneyimi yoktu. Sorumluluk onun omuzlarındaydı. Lenox Hill’de Jenny’ye bakan doktoru aramaya karar verdi.

Resepsiyonist doktorun yanına kadar izinli olduğunu ve onu yarın araması gerektiğini söyledi. Leah telefonu kapattı. Şu anda yapabileceği başka bir şey yoktu. Ama yarın Jenny bugünkü kadar dengesiz görünürse yapacağı ilk iş doktoru aramak olacaktı.

“İşte geldi.” Leah yatakta, acınacak haldeki arkadaşına buharı tüten çayı verdi.

“Teşekkürler.”

“Seninle kalmamı ister misin?”

Jenny başını iki yana salladı. “Ben iyiyim. Çok uyum var. He-men dalacağıma eminim.”

“Tamam. Ama bir şeye ihtiyacın olursa çağır. Odamda olacağım.” Leah kapıyı kapatıp çıktı. Biraz uyuyabilmek için odasına gitti.

New England’daki mükemmel haftayı düşündü. Orada duyduğu korunma ve güvende olma hissi şimdi yalnızken iyice zayıf hissetmesine neden oluyordu.

Dün gece Anthony’nin yaptığı teklif ilk kez şimdi aklına geldi. Jenny ve Miles yüzünden bunu düşünmeye fırsatı olmamıştı.

Anthony’ye âşık mıydı? Biriyle birlikteyken sınırsız bir rahatlık duymak, kendisini çok iyi tanıdığına emin olmak ve onun arkadaşlığında kendini tamamen doğal hissetmek aşıksa, evet âşıktı.

Ve onu çekici buluyordu.

Ama evlilik? Bunu bilmiyordu.

O akşam saat on buçukta Leah, Jenny'nin odasına gitti. Jenny yatağında oturmuş elma yiyor, televizyon seyrediyordu. Saçları taralıydı ve Leah onun yaşadığı böylesine kötü olaylara rağmen çok iyi görüldüğünü düşündü.

"Merhaba Leah."

"Nasılsın? Çok daha iyi görünüyorsun." Leah yatağa oturdu, Jenny'nin elini eline aldı.

"Öyle."

"Bu gece gelip benim odamda uyumak ister misin?"

"Hayır, burada iyiyim."

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Leah samimiyetle, "Seninle gurur duyuyorum, Jenny," dedi. "Nerede olduğumu biliyorsun. İyi geceler, iyi uykular." Leah ayağa kalktı.

"Leah?" Leah elini uzatınca Jenny, onu kendine doğru çekti. "Son birkaç aydır olağanüstüydün. İyi bir arkadaştan beklediğim her şeyi yaptın. Çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum." Jenny kollarını kıza doladı, sıkıca sarıldı.

"Ben de seni seviyorum. Mutlu yıllar hayatım."

"Evet, mutlu yıllar. Her şeyin en iyisine layıksın. Hep böyle kal ve hep iyi ol."

Leah odadan çıkarken Jenny el salladı.

"Hoşça kal," diye fısıldadı. Kapı kapandığında gözyaşlarını bıraktı.

Ertesi sabah saat dokuzda Leah, Jenny'nin odasına bir fincan sütlü kahveyle gitti.

Daha hiçbir şey görmeden önce berbat alkol kokusu, korktuğu en kötü şeyin olduğunu söylüyordu.

Leah ışığı yaktı, arkadaşının kireç gibi kımiltısız vücuduna doğru ilerledi. Yatağın üstündeki boş ilaç şişeleriyle Valium tabletlerini aldı. Jenny'nin nabzına baktı.

Leah kızın kollarını bir araya topladı ve sıkıca sarıldı.

"Aman Tanrım! Jenny, sevgili Jenny!"

Leah ağlama nöbetine tutuldu.

Miranda nasıl görüldüğüne son kez bakmak için aynanın önünde durdu. Uzun uzun düşündükten sonra Zandra Rhodes'dan aldığı krem rengi ipekten, siyah benekli beyaz kürkle süslü basit bir takımında karar kıldı.

Dün geceyi uykusuz geçirmiş ve sonunda saat beşte kalkmıştı, koyu renkli yeni saçını yapmak için saatler harcamıştı.

Miranda saatine baktı. Ona beş vardı. Ian şimdi onu ve küçük çantasını bu kâbustan kurtarıp almaya ve yeni yaşamına götürmeye gelmek üzereydi.

Miranda dün Roger'ı aramış, bankaya götürmesini istemiş ve Santos'un kendi adına açtığı bütün parayı çekmişti. Santos'un verdiği kredi kartlarını kullanmayı daha uygun bulduğu için bu hesaba şimdiye kadar hiç dokunmamıştı. Hesapta hâlâ yirmi beş bin pound vardı. Beş bin poundu nakit almış, geri kalanını ise pasaporttaki yeni isme çek olarak bırakmıştı. Bu yaptığını bilse Ian kaygılanırdı ama Santos anladığında yüzlerce kilometre uzakta olacaklardı. Hem böylece yeni bir başlangıç için ellerinde bir güvence bulunacaktı.

Miranda oturma odasına gidip oturdu. Ellerini sinirli bir tavırla birbirine kavuşturmuştu. Kendini şöminenin rafında duran saati seyretmekten alamıyordu. Saniyeler geçip gidiyordu.

Kendi kendine, "Lütfen geç kalma Ian," dedi. Geçen sefer Santos'dan kaçmak için giriştiği başarısız deneme dün gece rüyasında kâbusa dönüşmüştü. Havaalanına gelip onları uçağa binmekten alıkoyan Santos'un berrak hayaliyle ter içinde uyanmıştı.

Miranda korku ve telaş içinde otururken saat onu geçti. Ian'ın sözlerini anımsadı.

“Saat on buçuğa kadar gelmezsem antanı al, evden ık, taksi buluncaya kadar deli gibi koş. Nikâh dairesinde buluşuruz. O da olmazsa Heathrow’a taksi tut, seni giden yolcuların bekleme salonunda bulurum.”

Miranda, Ian'ın bu sabah için Roger'ı meşgul edecek bir iş ayarladığını biliyordu ve dün Roger öğleye kadar gelemeyeceğini kendisine haber vermişti. Tehlike tamamen bertaraf edilmişti.

Miranda nikâh dairesinin adresini çantasına koyduğu yerde olup olmadığını belki de yüzüncü kez kontrol etti. Kalktı, biraz votka koydu. Tatsız sıvı, boğazından aşağıya akıp gitti.

Saat onu yirmi beş geçe Miranda, odanın içinde gezinerek yatıştırılmaya çalıştığı dayanılması gittikçe zorlaşan bir korku duyuyordu.

Kendi kendine sessizce, “Tannım, lütfen, gel, lütfen gel,” diye tekrarlayıp duruyordu.

Odadaki sessizlik sağır edici olduğu için dikkatini yönelteceği bir şey olsun diye televizyonu açtı. Saat on bire yirmi kalaya kadar bekler, sonra Ian'ın söylediği gibi yapardı; Nikâh dairesine taksi tutardı.

Saat on buçuk haber bültenine boş gözlerle baktı.

Sonra ekranda Ian'ın yüzünü gördü.

Miranda yanlışı gördüğünü sandı. Yaklaştı, söylenenleri dikkatle dinledi.

“...dün akşam saat sekizde vurup-kaçma türünde bir kaza sonucu öldü. Polis arabanın sürücüsünü gören tanıkları araştırıyor. Ve şimdi hava durumu. Soğuk hava dalgası...”

Ian'ın yüzü ekrandan kayboldu. Miranda bayılacağını sanarak yere çöktü.

“Hayır, hayır. Aman Tanrım, hayır...”

Öne arkaya sallanıyor, beyni haberi kabul etmiyordu.

Yüreği göğüs kafesinde çılgınca çırpınırken parmakları ve tırnakları sızlıyordu. Kendini kontrol etmek için derin nefesler aldı.

Baygınlığı geçmişti. Miranda dengesizce kalktı, votka şişesine uzandı. Şişeden koca bir yudum aldı, kanepeye oturdu.

İçinden bir ses kendine sahip olmasının yaşamsal önemi olduğunu söylüyordu. Kendini ne yapması gerektiğini düşünmeye zorladı.

İlan ölmüştü. Kaza mıydı? Miranda bunun kaza olduğuna kendini inandıramayacağını biliyordu.

Kaza değilse Santos planı fark etmişti.

İlan'ın Santos hakkında söyledikleri beynini kemirmeye başladı. Bu adamın öldürücü olduğunu söylemişti.

Miranda kendi hayatının tehlike altında olduğunu, kaybedebileceği bir saniyesi bile olmadığını biliyordu. Büyük bir çabayla derin üzüntüsünü ve öfkesini bastırmaya çalıştı. Bu ölüm kalım meselesiydi. Hızlı hareket etmezse İlan gibi ölmesi işten bile değildi.

İçgüdüleri harekete geçti. Kaçış için hazırladığı çantayı aldı ve ön kapıya gitti. Açtı.

“Haaayırır!!” Adamın göğsünü yumruklayarak onu itmek, geçmek istedi. Ama adam onu tuttu. O tekmeleyip bağırırken adam onu evin içine taşıdı.

“Kapa çenen! Kapa çenen!” Miranda histerik çığlıklar atarken Roger tekrar tekrar yüzünü tokatladı.

“Katil! Katil!”

“Bizim kör ve aptal olduğumuzu mu sanıyorsun? Seni uyarıyorum, Madam. Daha fazla sorun çıkarırsan o senin Yorkshire'daki velet de ölür! Anladın mı?”

Roger, Miranda'nın kucağına bir zarf fırlattı.

“Seni şimdi sakinleş diye bırakıyorum. Zarfın içine bak, dediğimi unutma. Bay Santos hiç memnun değil, hiç değil. Ve bu durumda ne olduğunu hepimiz biliriz.”

Miranda ön kapının çarpmasını duydu.

Zarfın içinde kızı Chloe'nun fotoğrafları vardı. Chloe, Oxenhope Köyü'ndeki anaokulunun önünde duruyor, Bayan Thompson'ın elini sıkıca tutuyordu. Üzerinde Miranda'nın oradan ayrılmadan hemen önce aldığı elbise vardı. Güzel kızı ve mutlu aile fotoğrafı bir kez daha ağlamasına neden oldu.

Ona her an bir şey yapabilirlerdi. Kendi bencilliği yüzünden Chloe tehlikede idi.

Telefona koştı, ahizeyi kaldırdı. Hat yoktu.

Ön kapıya koştı. Dışarıdan kilitliydi.

Bir mahkûmdu.

Miranda votkanın kalanını bitirdi, viskiye başladı. Üç saat sonra beyni uyuşmuştu.

Yanıt basitti. Miranda mutfağa gitti, büyük ekmek bıçağını çıkardı. Ancak ölürse Chloe güvende olabilirdi. Çünkü Santos başka bir fahişe bulurdu.

Bıçağı bileğine yerleştirdi. Tenine bıçakla dokundu, kan gelmeye başladı.

Durdu, bıçağı yere fırlattı. Hayır, bu korkakların yöntemi idi. Santos'u kendini perişan ettiği ve lan'ı öldürdüğü için cezalandırabilecek tek kişi kendisiydi. Yaşamalıydı.

Miranda'nın vücudunda yeni bir direnç belirdi. Oturma odasının köşesindeki maun masada duran paha biçilmez antik heykelciği aldı.

Elindekini odanın kapısına fırlattı. Heykelcik yüzlerce parçaya bölündü.

"Piç! Seni asla affetmeyeceğim. Sana bunu ödetmek için mutlaka bir yol bulacağım, Santos. İkimize," diye ekledi.

“Küller küllere, toprak toprağa...” Papaz alçak ve tek düze bir sesle okuyordu.

Leah birbirine dayanarak henüz kapatılmamış mezara doğru yürüyen yaşlı çifti seyretti. Kadın tabutun üzerine pembe bir gül fırlattı, sonra tekrar kocasının koluna yaslanarak için için ağlamaya başladı.

Gri ocak sabahı, bu çiftin kederini yansıtıyor gibiydi. Kadın Leah’ın yanından geçerken onun elini tuttu ve Leah, Jenny’deki güzelim mavi gözleri gördü.

“Teşekkür ederim, Leah. Yapabileceğin her şeyi yaptın, biliyorum. Jenny seni kardeşi gibi severdi. Senin ne kadar iyi olduğunu babasına ve bana hep anlatırdı.”

Kadın gözlerini boşluğa dikti, Leah’ın elini sıkıca kavradı ve uzaklaştı. Mezarın etrafında bir araya gelen kalabalık yaşlı çifte yol vermek için saygıyla geri çekildi. Papaz da onları izledi.

Kalabalık dağılmaya başladı. Leah soğuk, sert zemindeki deliğe bakmak için bir an hiçbir şey hissetmemeye çalışarak öne çıktı. “Hoşça kal Jenny, seni seviyorum,” diye fısıldadı. Yaşlar gözlerinin arkasında hazırdı ama akmalarına izin vermekten acizdi. Her şey çok gerçeküstüydü. Çiçeklerle kaplanmış bu meşe tabutla genç, güzel arkadaşı arasında hiçbir bağlantı kuramadı.

Törende herkes çok ağladı, özellikle Madelaine. Leah mezarlıktan ayrıldı, omzunda bir kol hissetti.

“İyi misin?”

Ses güçlü ve rahatlatıcıydı. Gözlerini Anthony’ye çevirdi. Ben, gözlerindeki derin kederle onun yanında duruyordu.

“Evet. Eve dönsek iyi olacak. Çoğu kişiye yön tarif ettim.”

Anthony başını salladı, kolunu kıza doladı ve mezarlıktan en son ayrılanları takip ettiler.

Leah, Anthony’nin limuzininde eve dönerken sessizdi. Bu olayın arkasından her tür sohbet değersizdi.

Evin kapısını açtı, oturma odası şimdiden ziyaretçilerle doluydu. Yiyecekleri servis edenler şeri ve hafif içecekler dağıtıyorlardı.

Leah kalabalığa doğru gidip konuşmaları duymaya başlayınca bayılacak gibi oldu. En yeni, genç İngiliz manken sansasyonundan ve Vogue’un son sayısından söz ediyorlardı.

Sanki Jenny hiç var olmamıştı.

“Hayatım, ne söyleyebilirim ki? Çok, çok trajikti. Jenny benim şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisiydi.” Lanvin siyah elbisesi ve ona uygun tüllü küçük şapkasıyla elit kesimdeki hüznün resmi Madelaine önünde duruyordu.

Leah ona bağışlamak istedi. Jenny’nin başı dertteyken Madelaine aldırış etmemişti. Onun bütün dikkat ettiği; ürünün yoldan çıkarak kendi komisyonunu tehlikeye sokup sokmadığıydı.

Leah gerçek bir tiksinti duydu. Bu kadın odadaki diğer bütün ikiyüzlülerle birlikte Jenny’nin ölümünden en az Jenny’nin kendisi kadar sorumluydu. Her şey yolundayken o kızın üzerinden, ellerinden geldiğince çok para kazanmaktan memnundular. Ama, Jenny’nin sorunları olmaya başlayınca onu piç gibi ortada bırakmışlardı..

Leah öfkesine karşı koymaya çalıştı. “Anthony, bu Madelaine, Femmes’i işletiyor.”

Anthony elini kaldırdı, Madelaine tuttu. “Memnun oldum, Bay Van Schiele. Leah sizden çok söz etti. Chaval’daki kampanyası iyi gidiyor sanıyorum. Leah başladığından beri satışların dörtte bir oranında arttığını duydum. Anlaştığımız o küçük rakama değer, öyle düşünmüyor musunuz?”

Madelaine kirpiklerini cilveyle kırıştırdı. Leah’nın içinden onun gözünü çıkarmak geldi.

Geçen hafta, arkadaşının ölümüne engel olamamanın üzüntüsü, şoku ve suçluluğu adeta beynini uyuşturmuştu. Leah uğursuz

bir sessizlikteki evde bir aşağı bir yukarı yürüyor ve olanlara anlam vermeye çalışıyordu. Yanıt bulamadı ama bir karar verdi. İçinde yaşadığı bu yanlış dünya genç, iki metrelik bir kutunun içinde yatmak yerine hayata yeni başlaması gereken güzel bir kızı yok etmişti. Aşağılık bir dünyaydı. Leah bunun herhangi bir başka iş dalından daha kötü olmadığını düşünse de yalnızca yaşamanın ve genç olmanın hazzını yeniden yakalamak için nefes almaya gereksinimi vardı. İsteddiği her şeye yani paraya, güzel bir daireye ve başarılı bir kariyere sahip olmuştu. Ama bunların onun için hiç anlamı yoktu. Kendisini yirmi birinde, yılgın ve yaşlı bir kadın gibi hissediyordu. Buradan hemen çıkmak istiyordu.

Leah bakışlarını Madeleine'a yoğunlaştırdı, Jenny'ye zalimce davranan bu sert, soğuk kadına gerçekten zarar verecek tek silaha sahip olduğunu anladı.

"Siz ikiniz birlikte çok iyisiniz, çok iyi." Jenny'nin sözleri aklına geldi.

İçinde büyük bir tatmin arzusu kabarmaya başladı ve Anthony'nin eline uzandı.

"Sana söyleyeceğim bir şey var, Madeline. İmzaladığım anlaşmalar bittiğinde mankenliği tamamen bırakıyorum."

Dehşet, Madeline'in yüzündeki gülümsemenin yerini alıverdi. Leah sayesinde kazandığı para ile Cap d'Antibes'de çok güzel bir ev ve Porsche 924 marka otomobil almıştı.

"Ben... Ama... Neden Leah?"

Leah, Madeline'in sözlerini duymadı ve kadının suratındaki acının tadını çıkardı. Jenny'nin orada bir yerde bu yüzü seyredip zevk alıyor olmasını diledi. Anthony'ye baktı. Gözlerinde bir şaşkınlık dalgası vardı ama çabucak geçti.

Madelaine soruyu tekrarladı. "Neden?"

Leah hâlâ Anthony'ye bakıyordu. Adamın elini daha sıkıca kavradı ve ona gülümsedi.

"Çünkü Anthony ve ben en yakın zamanda evleneceğiz."

Bölüm üç

New York, Mart 1984

1

Leah ilkbaharı selamlayan kuşların cıvıltılarıyla uyandı. Vücutundaki bütün kasların rahatladığını ve yenilendiğini hissettiği uyku ile uyanıklık arasındaki o ender huzur anının tadını çıkarmak için gözlerini açmadı.

Kısa bir süre sonra gözlerini isteksizce açtı, yatağın yanında duran dolabın üzerindeki saate bir göz attı. Saat sekiz buçuktu. Bu sabah Anthony'nin gittiğini duymamıştı bile.

Önceki iki başarısız hamileliğinin ilk üç aylık dönemlerinde bitkin düşmüştü. Son on haftadır yine çok yorgun, bitkin hissediyordu kendini.

Büyük, rahat yataktan yavaşça doğruldu ve oda içindeki banyoya yürüdü. Yuvarlak ve kocaman olan küveti suyla, banyo şampuanıyla doldurarak içine girdi. Fanilasını yüzüne kapatıp önünde uzanıp giden gün içerisinde ne yapacağını düşündü.

Anthony ve jinekologu Dr. Adams mümkün olduğunca az yorulması konusunda ısrarlıydılar. Ata binmek, evin güzel havuzunda yüzmek ve bunun gibi aslında yapmak istediği her şey, yapmaması gerekenler arasındaydı.

Banyodan çıktı ve büyük bir havluya sarındı, çıplak ayakla giyecek bir şey bulmak için odasına gitti.

Havluyu sıyrarak boy aynası karşısında çırlıçıplak durdu. Vücutu, bütün dünyadaki magazin sayfalarını süslediği zamanlardaki kadar ince ve ölçülüydü.

Leah üzerine kaşmir bir tulum geçirirken derin bir iç geçirdi. Anthony'ye asla kabul ettiremese de bazen o günlerini özlüyordu.

Eğer bir anlaşma yapmamış olsaydı, çekim için organize olan herkes açısından sayısız sorun yaratırdı.

Son iki yılının her gününü yatakta geçirebilir ve Anthony dışında kimse bunu bilmeyebilirdi.

Aynadaki yansımasına, "Haydi Leah, bırak şunu, için geçmiş gibi davranıyorsun," dedi. Odasından çıktı, kalın halı kaplı koridorda yürüdü, geniş merdivenlerden indi ve büyük holü geçti.

Ay çöreği, meyve ve kafeinsiz kahveden oluşan hafif kahvaltı sabahları oturup güzelim bahçeleri seyretmekten hoşlandığı camekânlı avluda onu bekliyordu. Manzara bu sabah her zamankinden daha güzeldi. Son karlar da mart yağışlarıyla beraber eriyip gitmişti. Güneş bu yıl ilk kez kendini tam göstermişti. Doğanın yeniden canlanışını gözler önüne seriyordu. Leah masaya oturdu, kendisine kahve doldurdu ve bu yeniden doğuşun kendi bebeğinin gelişine de bir işaret olmasını ümit etti.

Tehlikeli dönemi atlatmasına yalnızca dört hafta kalmıştı. Önceki iki bebeğini on ikinci ve on dördüncü haftalarında düşürmüştü. Dr. Adams, bu dönemi atlatırsa hamileliğinin olağan bir seyrinde süreceğine emindi.

Leah bu adaletsizlikten nefret ediyordu. Hayatında asla sigara ve içki kullanmayan, formunu hep mükemmel bir şekilde koruyan ve çok nadir hastalanan biri olmasına rağmen milyonlarca kadının kolaylıkla yaptığı şeyi yapmaktan acizdi. Her iki düşükten sonra sıkı testlerden geçmiş olsa da uzmanlar bunların nedenini tanımlayamamışlardı. Onun sağlıklı olduğunu ve hiçbir sorun olmadığını söylemişlerdi. Bu haber üzerine kendini iyi hissedeceğine daha kötü hissetmişti. Çünkü bu durumda, yaşadığı iki düşük için hiçbir bahanesi kalmıyordu.

İkisi de bebeği çok istiyorlardı. Kırklarının ortalarındaki Anthony yılların çok hızlı geçtiğinin farkındaydı. Buna rağmen olayın kendine düşen kısmını sorunsuz olarak yerine getiriyor ama yirmi üç yaşındaki Leah aynı görevi yerine getirmekte zorlanıyordu.

Bu bebeği kaybederse bir daha deneyemeyeceğini biliyordu. Normal koşullar altında belki fark etmeyeceği bir sancı ve onun

getirdiği stres ya da ani bir ağrı, bu ruh hali içinde onu kolaylıkla paniğe sürükleyebiliyordu.

Leah bu sorununu artık anormal bir takıntı haline getirdiğinin bilincindeydi. Geçen yıl hep bununla geçmiş, aksi halde mutlu bir evliliği sürdüremeyeceğine inanmıştı. Kendisi sinirli ve mantıksız davranırken Anthony yalnızca nezaket, aşk ve anlayış gösteriyordu.

Yalnızca bu bebeği doğurduğu takdirde bu berbat streten kurtulacağını düşünüyordu. Sonuçta bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti. Çok başarılı bir evliliği, güzel bir evi ve istediği her şeyi yapabilecek parası vardı.

Anthony her ikisine yetecek kadar parası olduğundan kızın mankenlik zamanında biriktirdiği paraya dokunulmamasında ısrar etmişti. Böylece Leah'nın yaptığı yatırımlar, ona küçük bir servet sunuyordu.

Leah bazen oturur, bencilliği yüzünden kendine kızardı. Kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki dünya için iyi bir şeyler yapmak hayali silinmişti. Yalnız başına oturup dünyanın bir başka köşesinde mükemmel bir şekilde bir felaketten; açlık, savaş ve doğal afetlerden evsiz kalan, ölen binlerce insana ait haberleri dinlerken suçlulukla utanç duyar, kendine ne kadar şanslı olduğunu ve yardım etmek için bir şeyler yapması gerektiğini söylerdi. Sonra bir sancı duyar, tekrar kendi özel sorunlarına gömülür ve hiçbir şey yapmazdı.

Bir yandan elindeki kivi yi incecik parçalara bölerken bir yandan da düşünüyordu. Kendine, bu bebek bir kez doğduktan sonra yaşamında gerçekten yapılmaya değer bir şeyler yapacağını söyledi.

Gelen postalar gümüş bir tepside duruyordu. Her ikisi adına gelenleri de aldı, Anthony'nin adına olanları bir tarafa ayırdı. Hepsi de gönüllü organizasyonların etkinliklerine, galeri açılışlarına, resmi açılışlara davetlerdi. Bebek doğuncaya kadar hiçbirine katılamayacağını bildiğinden bu davetiyeler moralini bozuyordu.

Annesinin tanıdık yazısını zarfın üzerinde görünce yüreği hopladı. Heyecanla zarfı açtı. Her hafta konuşurlardı ama İngiltere'ye son seyahatinden bu yana iki yıldan fazla olmuştu. Yaptığı düşüklükler,

ardından gelen bunalımlar ve şimdi yeni bir hamilelik yüzünden hiç fırsat olmamıştı. Şu anda ise annesine gidebilmesi için daha sekiz ya da dokuz ay zaman vardı. Elbette ki bebek düşmezse.

Annesi Oxenhope'dan haberler veriyordu. Leah anne ve babasının rahatça yaşayacağı yıllık geliri sağlamaya başladığından beri annesinin çalışmaya ihtiyacı olmamasına rağmen o, haftanın belli zamanlarında Rose'un yanında çalışmaya devam ediyordu. Annesi böylece biraz ev dışında da zaman geçirebildiğini, bundan hoşlandığını söylüyordu. Miranda'nın esrarengiz kayboluşuna hayret etmişti. Kız, Leah'nın yirmi birinci yaş günü partisinden beri görülmemişti. Chloe'yu bırakıp gitmiş, o zamandan beri haber alınamamıştı. Annesinin o kız için söyledikleri pek hoş değildi ama Leah, Miranda'nın kendisini sevdirmek için pek çaba göstermemiş olduğunu da biliyordu. Annesi çocuğunu terk etmenin düşünülebilecek en aşağılık hareket olduğunu yazıyordu. Leah annesinin Chloe'yu nasıl sevdiğini, neler söylediğini duyar gibi oluyordu. Öyle görünüyordu ki, Rose stüdyosunda aralıksız resim yaparken Bayan Thompson yedi yaşındaki çocuğun annesinin yerine geçmişti.

Annesi, Miles için ise son zamanlarda onu görüp görmediğini soruyordu. Ama bunu telefon görüşmeleri de dahil olmak üzere sürekli yapıyordu. Leah ise Miles'in çok başarılı bir fotoğrafçı olduğunu ve onunla yakın ortamlarda bulunmasına rağmen annesine onu görmediğini söyleyip konuyu çabucak değiştiriyordu. Jenny'ye yaptıklarını henüz kimseye anlatmamıştı. Amerika'nın Vogue, Vanity Fair, Harpers and Queen gibi en bilinen magazinlerinde çok sayıda sayfadaki çalışmalarıyla isminin büyümeye başladığını dehşetle izliyordu. Jenny'nin bu adamın zulmüne uğrayan tek kadın olmasını ve kendisinin de bu konuda hiçbir şey açıklamayarak başka kadınların yaşamlarını tehlikeye atmamış olduğunu ümit ediyordu.

Ve Carlo? Kendisine evlenme teklif ettiği geceden beri ondan hiç haber almamıştı. Carlo'nun kendisini bir daha rahatsız etmemesi konusunda Madelaine kanalıyla ilettiği uyarılar dikkate alınmış gibiydi. Maria Malgasa'nın tekrar Carlo'nun sevgilisi ve top

modeli olduğu üzerine haberler okumuştı. Ona dair olanların hepsi hoş anıların tadını kaçırıyor, iğrenç bir tat bırakıyordu.

Leah annesinin mektubunu yavaş yavaş okudu. Babasının üç ay içinde kalçasından ameliyat olacağı haberini dudağını ısırarak öğrendi. Mafsal iltihabı yüzünden kalçası harap olduğu için buna gerek duyuluyordu. Annesi doktorların ameliyat sonrası babasının rahatlayacağına garanti verdiklerini sevinçli bir haber gibi verse de gerçekte duyulan endişeyi hissedebiliyordu.

Belki ameliyat sırasında onların yanında olabilmek için gidebilirdi.

Leah yürümeye ihtiyacı olduğuna karar verdi. Cemekânlı bölmeden dışarı çıktı ve dışarda ısırın soğukta hoş olmayan düşüncelerini kafasından atmaya çalıştı. Stres bebek için iyi değildi ve içindeki o minicik yaratık yaşamındaki en önemli şeydi.

2

Saat sabahın dördü olmasına rağmen David uyanıktı. Olympic Hava Yolları'nın OA412 sefer sayılı uçağı doğuya, Yunanistan'a doğru uzun yolculuğu için Kennedy Havaalanı'ndan beş saat önce ayrılmıştı.

David doğruldu, bir şeyler içmek için üst kata çıktı. Brendisini içmek için rahat masalardan birine oturdu.

Adeta her bir sinirini titreştiren bir gerilim içindeydi. Buna korku denemezdi. Hayır, korku Treblinka'da yaşadıklarının adıydı. Daha çok kaderine gidiyor gibi hissediyordu. Sanki bütün yaşamı onu dünyanın bir ucuna gidip annesini, babasını öldüren ve sevgili kardeşine şiddet uygulayan bir adamdan intikam almaya götürüyordu.

Her şey ayarlanmıştı. Geçen hafta organizasyonla arasında yoğun bir telefon trafiğı olmuştu. Her ihtimale karşı Frankl'ın teknesini gizli bir gölge gibi izleyen bir tekne vardı. Teknede bu organizasyonun bir üyesi Frankl'ın mürettebatından biri olarak bulunuyordu. David'e isabetli atışın da öğretildiğı bir silah verildi. Bu silah acil bir durumda kendi yaşamını koruması içindi. Organizasyon Frankl'ı canlı istiyordu. Plan, Frankl'ın kendi hükümeti tarafından iade edilmesi ve insanlığa karşı işlediğı suçlardan Avrupa'da mahkemeye çıkarılmaya zorlanması yönünde tasarlanmıştı.

David önce tümüyle olağan bir akşammiş gibi davranacak sonra Frankl kendi tutukluluğunu garantileyecek belgeye imza koyma aşamasına geldiğinde David tekneden alınacak ve olay bitecekti.

David kırk sekiz saat içinde St. Tropez'e giden uçakta olacağını düşünerek kendini rahatlattı. Frankl kâbusundan uzak bir yaşama

başlamak üzere New York'a gitmeden önce, iki haftalık bir huzur ve sessizlik istiyordu. Tabi ki her şey yolunda giderse... Ardından mahkemeye çıkması gerekecekti.

David saati kontrol etti. Uyumaya ve rahatlamaya gereksinimi vardı. Alt kata gidip yerine oturdu. Gözlerini kapatıp dua etti.

Frankl görkemli salonda David'i karşılamak üzere bekliyordu.

"David, sizi tekrar gördüğüme memnun oldum," diyerek başıyla samimi bir selam verdi. "Miranda'yı tanıyorsunuz elbette."

David tam Frankl'ın arkasında duran hastalık derecesindeki zayıf kıza dikkatle baktı. Onu üç yıl önceki sıradışı güzel ve şansın haliyle anımsadı. Şimdi baktığı kız, siyah uzun ve seyrek saçlı ve son gördüğünden beri belki on yıl yaşlı görünüyordu.

"Elbette, saç rengini değiştirmene rağmen."

"Değiştirdi. Kadınca bir kapris işte ama yakışıyor, değil mi? Saçını o rengiyle bırakmasını istedim, değil mi tatlım?" Somurtarak başını sallayan Miranda'ya gülümsedi.

David de Miranda'ya gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel Miranda." Bu denli değişecek kadar başına ne geldiğini merak ederek kızın durgun, duygusuz mavi gözlerinde bir karşılık aradı.

Frankl, "Yirmi dakikaya kadar yelken açıyoruz. Bir şişe şampanya için güverteye gidebiliriz sanıyorum," dedi.

Tekne şamandıralardan yavaşça ayrılırken motorlar gürlemeye başladı.

David, "Bu hafta sonu yalnız mıyız?" diye sordu. "Genellikle yurtdışından çok insan olur."

"Evet, bazen insan yalnız kalmak istiyor. Hem bakacağımız bir iş olduğundan partiyi küçük tutmanın daha iyi olacağını düşündüm. Diğerleri bize işimizi bitirdikten sonra yani yarın sabah katılacaklar. Ama şimdi sadece üçümüz bir de kaptan var. Zevkli ve verimli bir hafta sonuna içelim, olmaz mı?" Frankl kadehini kaldırdı.

David'in kafasında bir uyarı sinyali çaldı ama hemen bastırdı.

Yarım saat sonra hava soğumaya başladı, çiğ düşüyordu.

“İçeri girme zamanı. Akşam yemeği saat sekizde, sonra işe başlarız. Rahatlayın, keyfinize bakın.”

Frankl el sallayıp içeri girdi, merdivenlerde gözden kayboldu.

“Tatlım, biz biraz işimize baksak, darılır mısın? Kusura bakma, ama bu bittikten sonra bütün hafta sonunu birlikte geçireceğiz.”

Miranda başıyla onayladı. David o anda kızın yüzündeki rahatlamayı kaçırmadı.

“İyi geceler, David.” Kız masadan kalktı, kapıya yürüdü.

“Şimdi salona gidelim diyorum. Siz imzalamam için kâğıtları hazırlarken ben likörleri hazırlarım. Tamam mı?”

David başıyla onayladı. Ayağa kalktı, geniş cam kapılardan salona Frankl’ı takip etti.

Çantasını açarken ellerinin titremesine hâkim olmaya çalışarak kâğıtları çıkardı. Bunu yapar yapmaz bir düğmeye basarak çantanın dibinde saklı teyp kaydını başlattı. Bu hareketi çok defa prova etmiş, şimdi de akıcı bir şekilde yapmıştı. Çantayı yere koydu. Sağ yanında, ceketinin altından çeliği hissetmek onu rahatlatıyordu.

Fazla kalmadı David. Sakin ol. Her şey plana göre işliyor.

Kâğıtları Frankl’in eline verdi, o da mermer masaya koydu, brendi kadehini kaldırdı.

“Başlamadan önce şerefe içmeliyiz. İşbirliğimizin sürekliliğine ve verimli bir ortaklığa.” Frankl brendiyi bir dikişte içti.

“Evet.” David içkisini yavaşça yudumladı. Kafasının ayık, zinde olması gerekiyordu.

“Bu teklifi yapmanıza biraz şaşırdığımı söylemek zorundayım, David. Benim iş yapmayı düşüneneğim son kişiydiniz. Nasıl yapabilirim, bu Güney Amerikada’ki, oldukça şüpheli bir militan grubu. Benimle ilişki kurup bu gruba, yani ülkenin ezeli düşmanlarına silah sağlamamı istemeniz, hemen tutuklanmam anlamına gelebilir ve Bolivya hükümeti bu ilişkiyi keşfederse de ihraç edilirim. Sizin, gördüğünüz gibi olduğunuzdan emin olmak için epey uğraştım gördüğünüz gibi.” Frankl’in gözleri üzerindeydi.

David’in bütün vücudu buz kesti. David sakince, “Ne buldunuz?” dedi.

Frankl uzun süre suskun kaldı. Sonra gülümsedi. "Sizin olduğunuz gibi görüldüğünüzü öğrenmiş oldum. Dürüst bir işadamı. Adamlarım kayıtlarınızda yanlış bir şey bulamadılar."

David rahatladı, sessizce güldü.

Frankl'ın gözlerindeki ifade anında değişirken David'e doğru eğildi. "Ama bu durum beni daha da şüphelendirdi. Sizin gibi bir adam durup dururken neden böyle bir anlaşılmaya girsin?" Frankl başını iki yana salladı. "Korkanım ki ikna olamadım David."

David orada oturmuş Frankl'ı seyrediyordu. Hafızasında bu adamın gözlerinde bu ifadeyi son gördüğü zamana yolculuk etmeye başladı. Gözleri şeytan gibi parlıyorlardı.

"Bu yüzden biraz daha araştırdım. Sonuç olarak biz bu anlaşmayı imzalayınca kendimden söz etmeyerek kendi hükümetimi riske atmış olacağım. Sonra sizin yarı Yahudi olduğunuzu öğrendim. Bu, sorun değil. Geçmişte Yahudilerle çok iş yaptım. Hayır, kendini ortaya koyan kendinizsiniz." Frankl sandalyesinde geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu ve güldü.

"Tanrım, belki sizinle alay etmemeliyim. Sonuçta Nazilerle ilgili deneyiminiz sınırlı, öyle değil mi David?"

David, Frankl'ın ağır ağır söylediği şaşırtıcı sözleri dinlerken vücudu kaskatı kesildi.

Frankl onun kim olduğunu biliyordu. Yapılacak hiçbir şey kalmamıştı. Yıllarca yaptığı uğraşlar boşa gitmişti. Sormak zorundaydı.

"Nasıl?"

"Deneyimli arkadaşlarınız size benim tarafımdan takip edildiğinizi ve evinizin arandığını söylemeliydiler. Bu koşullar altında Rose Delancey'nin Treblinka adlı bir resim yapmış olmasının sizi iyice ele vermesi, biraz aptalca değil mi? Sonunda her şey ortaya çıktı. David Delanski. Güzel Rosa'nın erkek kardeşi. Ondan sonrası kolay oldu. Sizin o fedakâr adamlarınızı ben yıllardır tanıyorum. Ama zekice bir plan olduğunu kabul etmeliyim. Neredeyse başarılı olaktınız."

"Seni piç," David dayanamadı.

Frankl sırtıttı. “Haydi, bırak David. Siz Yahudiler zeki olduğunuzu ve dünyayı yöneteceğinizi sanırsınız. Ama hepiniz çok aptalsınız ve elde etmeyi çok istediğiniz o gücü asla ele geçirmeyecek pisliklersiniz. “

David ayağa kalktı. “Biliyorsun tekne de başkaları da var. Her an...”

Frankl elini kaldırdı. “Elbette. Benim sadık kaptanımdır. Yanımda iki yıl çalıştı. Sonra seninle bağlantısını keşfettim. Şimdi görev başında, yardımına gelemes. Onu sonra yok edeceğim.” Frankl ceketindeki tozu eliyle fırçalar gibi yaptı, omzunu silkti. “Senden de kurtulmaya karar verdim. Temiz ve hiç iz bırakmadan. Treblinka’dan kaçmış olabilirsin ama bu kez kaçış yok.”

David, Frankl’ın hâlâ çaresiz insanları öldürdüğü zamanlardaki gibi olduğunu anladı.

“Peki, beni nasıl yok edeceksin? Bunun için burada olduğuma göre?” Olabildiğince serinkanlı sordu.

Frankl başını salladı. “Evet, haklısın. Adamlarımdan birisi çok önce senin işini görebilirdi ama ben, kırk yıl önce başlamış olduğum işi kendim tamamlamak istedim. Hem senin planını da bozmak istemedim,” Frankl omuz silkti. “Şimdi burada ihtiyacım olan tek şey; güzel, basit bir boğulma. Zavallı zengin ve nüfuzlu işadamları, arkadaşı Santos’un yatında tatil yaparken güverteden denize düştü.”

David’in içinde bir şey patladı adeta. Nefret ve öfke çağlayana açıldı ve beynine akmaya başladı. Ceketinin içine uzandı ve silahı Frankl’a çekti.

“Yeter! Artık bitmek zorunda Frankl! Ben buraya senin Treblinka’da yaptıklarını dünya önünde ödemeni sağlamak için gönderildim. Ama görüyorum ki seni öldürmek bana düşüyor. Treblinka’dan ayrılırken senden öç almaya yemin ettim. Ayağa kalk! Şimdi!”

David silahı gülümseyen, omuz silken ve sonra söylenenleri yapan Frankl’a doğru nişan aldı. Usulca ayağa kalktı.

“Nasıl istersen, David Delanski. Güç sende.”

“Arkanı dön! Yürü!” David haykırdı. Bir eliyle silahı Frankl’ın sırtına bastırarak Frankl’ı salonun kapısına doğru yönlendirdi, güverteye çıkardı. Onu alt katta bir kamaraya kilitlemesi ve yardım istemesi gerektiğini biliyordu. Ama, Frankl’ın babasını öldürdüğü gece, Rosa’ya yaptığı işkencelerden dolayı kardeşinin dehşet içindeki yüzü ve bütün korkunç ayrıntılar beyinde uçuşuyordu.

Güvertenin ucuna geldiler. David, Frankl’ı parmaklığa sıkıştırdı. Adrenalin damarlarına pompalanıyor, başını döndürüp midesini bulandırıyor. Soluk soluğaydı.

“Bu anı uzun zaman bekledim.” David titriyordu. “Yaptıklarının intikamını almaya yemin ettim. Bu annem, babam, Rosa ve diğerleri için. Tanrım beni affet!”

David silahı ateşledi. Ve tekrar ateşledi. Arka arkaya iki boş atış rüzgârı kesip gitti, güvertede yankılandı. David tetiği tekrar tekrar çekti. Ama, patlama yoktu. Sonra daha korkunç bir şey duydu: Bir kahkaha sesi. Histerik, zafer dolu bir kahkaha.

David zaman bulamadan büyük bir el boynunu tuttu, kafasına bir silah dayandı. Kendi boş silahı elinden düştü, güverte boyunca kaydı, Frankl’ı dakikalar önce getirdiği pozisyona getirildi. Frankl’ın vücudunun ağırlığı kendisinininkine bindi. David güverteden düşmemek için parmaklığı sıkıca yakaladı.

“Seni aptal, zavallı adam. Sen duş alırken ben silahını boşaltmıştım. Mermi kalmamıştı. Ama, arkadaşım, bunda var. Bu gece kaderi ölüm olan ben değilim, sensin, David Delanski.”

“Beni öldürmeden önce bir soru sormak istiyorum. Binlerce masum insanı öldürdüğün için hiç pişmanlık duydun mu?”

“Asla. İstersen bir dua oku. Siz Yahudiler genellikle ölmeden önce dua okumak istersiniz.”

Silah ensesine daha çok baskı yapıyordu. David aşağıya baktı, altında mutlak karanlığı gördü.

“Hoşça kal David. Seninle yeniden karşılaşmak ilginç oldu.”

‘Affet beni Rosa, denedim. Benden öncekiler gibi kaybettim.’

David, bunları düşünürken arkasında inanılmaz bir çatırtı duyuldu. Frankl delice çığlık attı, silah elinden düştü. Sonra başka bir çatırtı ve parçalanmış kemik sesi. Frankl inledi, David’in tepesine

düştü, dengesini kaybetti, David'in üzerinden cansız bir şekilde denize düştü.

David de neredeyse onunla düşecekti. Yalnızca dizinden parmaklığa tutunurken, çok az kalan enerjisini güverteye tekrar tırmanmak için harcadı. Yere yığıldı, havayı solumaya çalıştı.

David sonunda yukarıya baktı, ay ışığında oluşan silüeti gördü. Kız, David'in boş silahını tutuyor, donakalmış bir şekilde uzaklara bakıyordu.

David kesik kesik solurken, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," dedi. "Sen iyi misin?"

Silüet başını salladı. "Onu öldürmüş müyümdür? Kafasının arkasına çok sert vurdum."

"Bilmiyorum. Ama öylesine bir vuruştan sonra suyun içinde hiç kimsenin sağ kalacağını sanmam."

"Onu öldürmek istedim, David. Bunu seni kurtarmak için yapmadım, biliyorsun. Kendim ve lan için yaptım."

Kızın konuşmasındaki soğukkanlılık David'i korkuttu. Belli ki kız şoktaydı.

David ayağa kalktı. "Miranda neden kamarana gidip biraz uzanmıyorsun? Burayı en kısa zamanda terk etmeliyiz. Ben kaptanı görmek için gidiyorum."

"Evet. Yorgunum, üşüyorum." Miranda kollarını kaldırdı. "Gel, bana sarıl."

David ona doğru yürüdü, kız şiddetle titremeye başladı. Kızı kollarının arasına aldı.

"Tamam, hepsi geçti artık."

Kız ona baktı. "Evet. Beni eve, Rose'a götür David."

Frankl, suyun derinliklerinde bilincini geri kazanıyordu. Ciğerlerine su dolunca öksürdü, kol ve bacaklarını kımıldatmaya çalıştı. Panikle oluşan bir güçle Frankl yüzeye çıktı.

David kaptan köprüsüne çıkınca kaptanın ağzına bir şey tıkmış ve bir sandalyeye bağlanmış olduğunu gördü. Onu çabucak serbest bıraktı.

“Plan bozuldu. Aylar önceden bizi takip ediyor. Korkarım ki Frankl asla mahkemeye çıkarılamayacak. Ya ölü ya da suda can veriyor.”

“David, elinden geleni yaptın. Bir randevu ayarlanması için öbür tekneyi arayacağım. Hemen gideriz.”

David başını salladı, bir sandalyeye çöktü. Henüz Miranda’nın biraz önce söylediklerini düşünmeye başlamamıştı.

Bir şey Frankl’ın yüzüne sertçe vurdu. Daha ileriye yüzmesine engel olunmak isteniyordu. Dışarı uzandı. Bir pervane parmağını kesti, çığlık attı.

Yatın motorları harekete geçerken derin bir gümbürtü yaklaştı. Frankl hareket etmeye zaman bulamadan pervaneler dönmeye başladı.

Frankl’ın vücudu yüzlerce parçaya bölündü.

3

Rose telefonu kapattı, bir sandalyeye çöktü. Onun sesini tekrar duymanın yarattığı şok en az Miranda'nın güvende olduğu haberini almak kadar sarsıcıydı.

Rose gözlerini kapattı, uzun uzun ve derin derin nefes aldı.

Bunca yıldan sonra David'i tekrar görecekti. Telefonda kısa konuşmuşlar, Rose, Fransa'ya geldiğinde her şeyi anlatacağına söz vermişti. David onu alıp Manş'ı geçerek Fransa'ya getirmesi için özel uçağını Leeds Bradford Havaalanı'na gönderiyordu. Miranda'nın hayatta ve iyi olduğunu söyledi. Ama St. Tropez'de Chloe olmadan hep birlikte buluşup konuşmalarının daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Rose, David'in nasıl olup da Miranda'yı Yunan Adaları'nda bir yatta bulabildiği konusunda düşünecek halde değildi.

Tahminlerde bulunmaya çalışmak yararsızdı ve yirmi dört saat-ten kısa bir süre sonra gerçeği öğrenecekti.

Özel uçak Nice Havaalanı'na indiğinde Rose rujunu tazeledi, gür kızıl saçlarını fırçaladı, kendini inceledi. Miranda sorununun bitmesinden büyük bir rahatlık duyuyordu. Bu arada sıkı bir diyetle epey forma girmişti. Bir yandan da hâlâ David'in kendisini güzel bulmak istemesi gibi bir kaygı duyduğuna şaşırıyordu.

Gümrükten geçtikten sonra onu gördü. David, gri saçlarıyla elbette daha yaşlı görünüyordu.

Ayakları bedenini ona doğru taşıyordu, yakına, daha yakına.

Adam da onu gördü, gözleri aydınlandı.

"Merhaba David."

“Merhaba Rose.”

“Yolculuk iyi miydi?”

“Fena değildi.”

“Yorgun olmalısın.”

“İyiyim.”

Rose onu havaalanı çıkışına, otoparka doğru takip ederken sohbet havadan sudan devam etti.

David bir Mercedes’in kapısını açtı, kadının binmesine yardımcı oldu.

David, “Güzel görünüyorsun. Hiç değişmemişsin,” diyerek dikkatle onu süzdü.

“Sen de iyi görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim.”

David arabaya bindi, motoru çalıştırdı. Sessizlik içinde yol aldılar. Her ikisi de şimdi oldukları yerle yirmi sekiz yıl önce ayrıldıkları yer arasındaki boşluğu nasıl dolduracaklarını bilemiyorlardı. Dile getirmeyi düşündükleri şeyler ya çok hafif ya da bu özel an için çok ağır konulardı. Rose arabadan dışarıya, nefes kesici Akdeniz manzarasına baktı.

On beş dakika sonra David arabayı küçük bir park yerine bıraktı. Aşağıda تنها bir koy vardı.

“Haydi yürüyelim. Miranda’yı görmeden önce bilmen gereken şeyleri anlatacağım.”

Rose başıyla onayladı, arabadan çıktı.

Rüzgârlı kumsalda iki saat geçirdiler. Bu gri mart günü dalgaları sahile savururken onlar aralarındaki mesafeyi koruyarak yan yana yürüdüler. Kadın durdu, dizlerinin üstüne çöktü, başını ellerinin arasına aldı. Adam eğilip ona sarıldı, yatıştırmaya çalıştı.

Rose ve David arabaya döndüklerinde hava kararıyordu.

Rose yalnızca soğuktan değil, öğrendiklerinin şokundan ve heyecandan titriyordu. David arabaya binmesine yardımcı oldu. Kadın donuk bakışlarla önüne bakarak oturdu. Adam arabanın diğer yanına dolaşıp kapıyı açtı, direksiyona oturdu.

“Onun manevi kızım olduğundan haberi olmadığına emin misin? Sence bu yüzden mi kıza öyle davrandı?”

David başını iki yana salladı. “Hayır, Rose. Miranda öz annesinin soyadını kullanmış. Çünkü onu bulmanı istememiş.”

Rose yüzü bembeyaz bir halde David’e döndü.

“Peki, sana öz annesinin soyadını söyledi mi?”

David yine başıyla reddetti. “Hayır. Ama bunun ne önemi var? Nasılsa Miranda’nın bunların hiçbirisiyle kan bağı yok.”

Rose’un gözleri yaşla doldu. “David, işte bu konuda yanılıyor-sun.”

“Rose, aman Tanrım Rose!” Miranda içini çeke çeke ağlayarak annesinin kollarına atıldı. Rose yüreği burkularak onun saçlarını okşadı. Kızı için henüz problemlerin sona ermediğini biliyordu.

Üçü David’in yatında dar merdivenlerden aşağıya, salona indiler. David herkese sert birer içki hazırladıktan sonra, rahat kanepelerden birine oturdu.

“Bu hafta sonu neden Santos’un yatında olduğuma dair hiç fikrin var mı?”

“İş?”

“Sen öyle adlandırabilirsin. Frankl Santos’un asıl ismi Kurt Frankl. Savaş sırasında Polonya’da Yahudiler için bir ölüm kampı olan Treblinka Kampı’nın komutanıydı. Annemi, babamı ve sayısız insanı öldürdü. Rose’a utanç verici şeyler yaptı.” David hikâyesinin tamamını anlatmadan önce biraz durakladı. Bütün bunları yüksek sesle anlatmanın verdiği acı, onun açısından neredeyse dayanılmazdı.

David, Miranda’nın öldürdüğü adamın zalimliklerini anlatırken Miranda, Rose’un elini sıkıca kavradı. Kaçmalarına yardımcı olan Anya’yı, ona Frankl ve diğer Nazi subaylarınca nasıl tecavüz edildiğini anlattı.

David, “Ama Anya, Rose ve ben Treblinka’dan kaçtıktan sonra ölüm-kalım savaşımızın daha bitmediğini anladık,” diyerek içini çekti. “Anya çocuğunu Polonya sınırına yakın bir yerde bir ambar-da doğurdu. Doğumdan sonra çok hastalandı, ama sonunda iyileşti.” David, Rose’a baktı, onun da o dehşet dolu günleri yeniden yaşadığını hissetti.

“Savaş sona erdi ve biz Avusturya’ya gittik. Peggetz’i anımsıyor musun Rose?”

Rose başıyla onayladı. “Evet. Çok kötü bir yer, kötü bir zaman...”

Peggetz Kampı, Avusturya, 1945

Yüzlerce kadın, erkek, çocuk İngiliz ordusunun yönetimindeki yersiz yurtsuz insanların kampına gönderiliyor, hepsi de bunun yurtlarına dönüş yolu olmasını diliyordu.

Asker dolu kamyon konvoyları Lienz çevresindeki dağlık bölgeden geçiyordu.

Rosa ve Anya bitkinlikten kımıldayamaz haldeydi. Anya’nın bebeği Tonia, sırtına sarılı bez içinde kamyonun sarsıntısıyla bir aşığı bir yukarı zıplarken dumaksızın ağlıyordu.

Peggetz Kampı Drau Vadisi’nde uçsuz bucaksız uzanıyordu. Savaşta Alman kışlasıyken bugün her milletten mültecilerle ağzına kadar doluydu.

Binlerce Kazak askeri ve kamp çevresindeki kilometrelerce alanda otlattıkları atları vardı.

David’in yanında ahşap kapılara herkesle birlikte ilerlerken Rosa belirsizlikle, “Treblinka’ya benziyor,” dedi.

“Dur şimdi Rosa. Burada uzun kalmayacağız. İlk fırsatta bir İngiliz görevli bulup yarı İngiliz olduğumuzu söyleyeceğiz. Bize yardımcı olacaklardır.”

Dördü Peggetz’de ilk gecelerini yatakhanelerde yer olmadığı için yıldızların altında geçirdiler.

Ertesi sabah David, Anya ve Rosa’yı genç bir Kazak askeriyle sohbet ederken bırakıp yardım edebilecek birilerini bulmaya gitti.

Üniforması içinde bir İngiliz askeri gördü, ona yaklaştı. “Affedersiniz, bayım.” David aylardır İngilizce konuşmadığı için konuşması pek akıcı değildi. “Kardeşimle benim İngiltere’de bir ailemiz var. Bir an önce oraya gitmek istiyoruz.” David annesinin pasaportunu askere gösterdi. Asker perişan haldeki çocuğun İngilizcesine şaşırdı, pasaportunu inceledi.

“Bunun senin annen olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet, bayım. Büyükanmemle büyükbabamın adresi de ben de var. Buradan İngiltere’ye trenle gitme olanağımız var mı?”

“Korkarım ki bu iş pek de o kadar kolay olmuyor çocuk. Bu kamptan gitmek isteyen yüzlerce insan var. İngiltere’ye gitmek isteyen de çok. Ama Kızılhaç şu barakada. Gidip görevliyle görüşürsen sana yardımcı olabilirler.”

Asker dönüp gitti. David hayal kırıklığına uğramıştı. Annesinin babasıyla kaçtığını, sonra da ailesiyle konuşmadığını biliyordu. Rosa ve kendisini ise hiç bilmiyorlardı. Askerin işaret ettiği barakaya umutsuzca ilerledi. Bankonun arkasında oturan görevliyi görmek isteyenler bir kuyruk oluşturmuştu. Sonunda sıra ona geldi.

“İsim?”

“David Delanski. Ve Rosa Delanski, kardeşim. İngiltere’ye büyükanmem ve büyükbabamızın yanına gitmek istiyoruz.”

“Sahi mi?” Memur kuşkuyla baktı.

David durumlarını dilinin döndüğünce anlattı. Memurun yüzlerce benzeri hikâyeden sertleşmiş yüz ifadesi değişmedi.

“Tamam, bütün yapabileceğim; bu verdiğin isimdeki çift mektup yazmak. Bakalım hikâyeni doğrulayacaklar mı... Kimlik belgeleriniz var mı?”

“Evet. Annemin pasaportu.”

“Başka?”

David boynunda sırtına doğru asılı duran madalyonu anımsadı. Dikkatlice çıkardı.

“İşte. Onu da gönderin. Büyükanmem anneme vermiş.”

“İyi. Yanıt gelmesi zaman alabilir. Posta hâlâ iyi çalışmıyor. Ayrıca halletmemiz gereken pek çok böyle vaka var.”

“Peki ya arkadaşımız Anya? Evi yok, o da İngiltere’ye gelmek istiyor.”

“Arkadaşının tabiyeti ne?”

“Ukraynalı.”

“Ahh. İsmi ne?”

“Anya, şey, soyadını bilmiyorum.”

“Ne yapabilirim bir bakayım. Bu süre içinde kamptan ayrılmayın.” Memur çocuğun odadan çıkışını izledi. O ve kardeşi için az bir şans vardı ama Ukraynalı kız için hiç şans yoktu. Bütün Sovyet vatandaşlarının gerekirse kuvvet kullanılarak ülkelerine geri iade edilmesi yönünde bir emri henüz almışlardı. Binlerce Kazak ve diğer Rus mülteciler birkaç hafta içinde Rusya’ya, bilinmeyen bir karede geri gönderileceklerdi.

David kuyrukta Kızılhaç görevlisini beklerken Lienz Köyü’nden ekmek ve taze süt bulunabileceğini öğrendi. Ama tabi ki fahiş fiyatlarla. Rosa ve Anya’nın yanına geri döndüğünde, onları yine aynı yerde, aynı Kazak askeriyle birlikte oturur buldu.

Rosa, “İngiltere’ye ne zaman gidiyoruz?” diye sordu.

“Henüz değil Rosa, ama yakında gideceğimize söz veriyorum.” David, Rosa’nın kafasında ürkütücü şüpheler uyanmasını istemiyordu.

Rosa kalktı, onu kucakladı. “İyi. Burayı sevmedim.”

“Hayır, ama onlar büyükannemle ve büyükbabamla bağlantı kuruncaya kadar beklemek zorundayız. Sonra gideriz.”

Anya ayağa kalktı. “David, bu Sergei. Çadırının yanında bir çadır yeni boşalmış. Birileri bulmadan hemen gitmeliyiz.”

“Teşekkür ederim, Sergei. Sen kızları çadıra götür, ben yiyecek bir şeyler bulmaya Lienz’e gideceğim.”

Anya Rusçaya çevirdi, Sergei başını salladı.

O gece David ve Sergei bir ateş yaktılar, David’in aldığı sosisleri orada pişirdiler. Güzel ve sıcak bir geceydi. Bazı Kazaklar şarkı söyleyip kadınlarla dans etmeye başladılar. David’i de kemanıyla katılmaya zorladılar. Anya ayağa kalktı, Rosa küçük Tonia’yı tutarken Sergei’yle dans etti. Anya şafak sökünceye kadar çadıra dönmedi, Tonia açlıktan mızıldanıp duruyordu.

“David, Kazaklar arasında bir söylenti var. Rusları ve Ukraynalıları ülkelerine zorla geri gönderecekleri söyleniyor.” Anya kahvaltıdan sonra gelerek, David’in yanına oturmuştu. “Doğru olabilir mi?”

David omuz silkti. “Bilmiyorum, Anya.”

Gözleri korku doluydu. "Ailem komünist rejimden kaçmak için Ukrayna'ya on yıl önce gelmiş. Oraya tekrar geri dönmeye dayanamam. Sergei hepimizin cezalandırılacağını söylüyor."

"Ama neden? Hiçbir şey yapmadın ki."

"Biliyorum David ama Stalin..." Anya bir tutam otu hırsla kopardı. "Her neyse, Kazaklar yann Field Marshal Alexander'la görüşecekler. O zaman her şeyi anlatacaklar herhalde." Anya döndü ve David'in gözlerinin içine baktı. "Rusya'ya geri dönemem. Ölsem daha iyi."

David başını salladı. "Bir sorun çıkarsa buradan hemen ayrılırız," dedi basitçe.

"Teşekkür ederim, David. Ama yine de herhangi bir şey olursa... ben... Tonia'ya bakar mısın?"

"Tabi Anya, ama gereksiz yere endişeleniyorsun."

"Belki!" Anya yüreğindeki büyük korkusuyla güzel Avusturya manzarasına baktı.

Ertesi gün David, Anya'yla birlikte Kazak askerlerinin kamyonlara dolduruluşunu seyretti.

O akşam kamyonlar boş döndü.

Bir sonraki gün kamp görevlisi Major Davies, söylentileri doğruladı.

Stalin, Churcill ve Roosevelt arasında yarından itibaren Rusya'ya zorla iade konusunda anlaşma imzalanmıştı.

Bu duyuru kampı birbirine karıştırdı. Binlerce Rus mültecisi erkek, kadın ve çocuk bu kampta yaşıyordu.

Bazıları, değerli eşyalarını yanlarına alıp neredeyse duygusuz ifadelerle kamptan yürüyerek yola çıktılar.

Sonra kamp meydanında bir platform oluşturuldu. Papaz yarın başlayacak yüklemeden önce dua okuyacaktı.

David itişip kakışan, feryat figan eden kalabalığın içinde Anya'yı görmeye çalıştı. Görünmüyordu.

David anlamadı. Kazakların Almanlarla yan yana savaştıkları için Rusların düşmanları olarak görülmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Ama tabi ki masum kadın ve çocuklar cezalandırılmazlardı herhalde?

David çadıra döndü. Tonia bir battaniyeye sanlı uyuyordu. David üzerine iğnelenmiş bir parça kâğıt gördü.

Aldı, okudu.

'Sevgili David,

Sergei ve ben kamptan ayrılıyoruz. Kalırsak kesinlikle ölürüz. Anlamayabilirsin ama inan bana, bu kesin. İsviçre'ye gideceğiz. Orada sığınma hakkı bulmayı umuyoruz. Oraya canlı varamayabiliriz ve işte bu yüzden lütfen ben onu gelip buluncaya kadar Tonia'ya bak.

Sizi İngiltere'de bulurum.

Teşekkür ederim, benim sevgili arkadaşım.

İyi şanslar, hoşça kal.

Anya.'

Ertesi gün David insanların bağırsı çağrışı, tekme tokat cemselelere dolduruluşlarını şimdi boş duran yatakhanelerden birinin penceresinden seyretti. Silahlar tekrar tekrar patlıyordu. Bu, Treblinka'daki en kötü anıların canlanması gibiydi. Oysa savaşın sona erdiğine saf saf inanmıştı. Ama şimdi anlıyordu ve Anya gittiği için Tann'ya şükrediyordu.

Rosa ve Tonia'yı göğsüne bastırırken, "Tanrı seni korusun," diye fısıldadı.

David tekrar bugüne dönmek için şöyle bir toparlandı. Miranda şok sessizliğinde bakışlarını ona odaklamıştı. Rose'a döndü. "Neden Miles'a ve bana geçmişini anlatmadın? Biliyorum benimle ilgisi çok az, çünkü ben evlatlığım ama tabi ki...?"

"Tatlım," Rose, Miranda'nın elini kavradı. "Affet beni, yanlış bildiğin bir şey var. David, lütfen devam et."

David başını salladı. "Anya gittikten sonra kalan Ruslar da ülkelerine geri gönderildi. İngiltere'den büyükannemle büyükbabamın Rose ve beni kabul ettikleri haberi geldi. Ama Anya'nın çocuğu

Tonia bizimle gelemezdi. Kamptan ayrılmadan önce Tonia'ya annesinin ülkesine geri gönderilmemek için kaçtığını anlatan bir mektup yazdık. Anya'nın gittiği yerde yerleştikten sonra bir gün gelip onu bulmaya söz verdiğini, her ikimizin de onu ne kadar çok sevdiğimizi, aslında onun da bizimle İngiltere'ye gelmesini istediğimizi yazdık. İngiltere'deki ailemizin Londra'daki adresini ve tam isimlerini yazdık. Kızılhaç'tan kız onu anlayacak yaşa geldikten sonra bu mektubun Tonia'ya verilmek üzere dosyasına kaldırılmasını istedik. Böylece Londra'ya ve yeni yaşamımıza adım atmış olduk."

Miranda, "Anya'ya ne oldu?" diye sordu.

David, Rose'un suçlu gibi duran yüzünü inceledi.

"Bilmiyoruz, Miranda. O ve Sergei'nin belki de yakalanmış olduklarını ve Sibirya'daki çalışma kamplarına gönderildiklerini tahmin ettik. Kaçmayı başarabilen çok olmadı."

"Ya Tonia? Bebek?" Yüzü kireç gibi beyazlayan Rose'a baktı. Rose, David'e baktı. Onun daha önce söylediğine nasıl tepki verdiğini anımsadı. David de ona belli belirsiz bir baş işareti yaptı.

"Rose sana bir şeyler anlatacak, Miranda. O zaman bütün bunların seninle ne kadar ilgili olduğunu anlayacaksın. Ben kamaramda olacağım. Gerekirse çağırın."

Rose başını salladı. Kızına baktı. Artık zamanı gelmişti.

"Hayatım, tıpkı son zamanlarda olduğun gibi çok cesur olmanı isterim. Gerçek anneni anlatacağım."

4

Oxenhope, Yorkshire, 1960

Zarfin üzerindeki yazı tuhaftı, tanımadığı bir el yazısıyla yazılmıştı. Rose onu paspasın üzerinden aldı. Büyükannesinin evinden Londra'daki eski ev adresine gönderilmişti. Sonra da diğer bütün postaları gibi eski adresinden buraya Yorkshire'daki yeni adresine gönderilmiş olduğunu gördü.

Mutfaktan Miles'ın ağlama sesini duydu. Mektubu aldı, bir eliyle üç yaşındaki oğlunu kaşıkla beslerken diğer eliyle mektubu açtı.

Mektuptaki İngilizce berbat, bölük pörçük ve yanlış yazılıydı. İlk cümleyi anlaması uzun zaman aldı.

'Sevgili Bayan Delanski...'

Kullanılan isim, çok uzatın zaman önceden birisi olduğunu gösteriyordu ve o isim Rose'u çok eskiye götürdü, adeta titretti.

'İsmim Tonia Rosstoffs. Sizi ya da David Delanski'yi arıyorum. Annem Anya Rosstoffs. Siz onu Peggetz'den biliyorsunuz. Lütfen, çok acil -bunun altı çiziliydi- Sizinle buluşmalıyım. Lütfen gelin, sayfanın tepesindeki adres. Çabuk lütfen.'

Tonia Rosstoffs.'

Rose mektuba daldığı sırada, çocuğun elmasını tutan elinin uzaklaştığını ve Miles'in bu yüzden bağırıldığını fark etti.

Mektubun üstüne baktı. Adres Londra'nın doğusunda bir yer-deydi.

Aç oğlunu doyurmaya koyuldu, sonra altını temizledi, çocuğu mutfağın köşesine kendi yaptığı oyun yerine bıraktı. Miles mutlulukla oyuncak kamyonuyla oynamaya koyulunca Rose mektubu tekrar okumaya başladı.

Tüyleri diken diken oluyordu. İçgüdüsel olarak ilk aklına gelen David'i aramak oldu... Hayır! Bu olanaksızdı. Bu işi kendisi halletmeliydi.

Londra'ya gitmek düşüncesi bile yeterince kötüydü. Ama kendi kaderine terk edilen küçük bebek yüreğini titretti. Bu durum düşünmeye tahammül dahi edemeyeceği bütün anıları geri getirdi.

Diğer yandan o kızın kendisini hemen görmek istediği ortadaydı. Postanın vurduğu damgayı inceledi, mektubun eline ulaşması üç hafta sürmüştü.

Başka seçenek yoktu. Gitmek zorundaydı. O kızı ihmal etmeye vicdanı elvermezdi.

Miles'i yanına alamazdı. Ama, burada Oxenhope'da üç yıldan fazla bir zamandır yaşamasına rağmen hâlâ kimseyi tanıımıyordu da. Çok kapalı bir toplumdur ve dağın tepesinde bir çiftlik evi almış yalnız oturan bir kadın olduğundan köy insanlarının gözü sürekli üzerindeydi.

Yürüyerek köye gitmeye karar verdi. Çocuğun yanında durup birazcık para kazanmak isteyen birilerini bulmak için postaneye danışacaktı.

Köyün merkezindeki bu küçük postanede görevli olan ve aynı zamanda köydeki dedikoduları da çok iyi bilen Bayan Heaton, tam beklediği gibi, isteğini başlangıçta biraz yadırgadı.

"Çocuk bakımı mı dediniz... mmm"

Rose kadının bu çocuğun babasının kim olduğu merakı içinde olduğunu biliyor, sinirlenmemeye çalışarak sabırla bekliyordu.

Çünkü Rose yaşamının sonuna kadar burada yaşamak istiyordu, bu yüzden Bayan Heaton'a gülümsedi.

"Evet. Yarın Londra'ya gitmek zorundayım, Miles'ı yanımda götürmek istemiyorum. Akşama dönmüş olacağım. Gerçekten çok acil."

Bayan Heaton durumu pek de onaylamadığını ima edercesine, "Zavallı küçük şey. Sana bakacak kimse yok mu, hııı?" diye çocukla konuştu. Kederli bir sesle, "Birini bulabilirim herhalde," dedi.

Rose'un yüzüne renk geldi. "Harika, kim?"

Bayan Heaton, "Doreen Thompson. İki aylık bir bebeği var. Bu işi yapabilir. İyi kadındır Doreen. Leah'ya baktığı için sürekli evde olur," diye bilgilendirdi.

"Nerede oturuyor?"

"Yolun karşısında, meydanın ilersinde. Evdedir. Benim gönderdiğimi söyle. Sekiz numara."

"Teşekkür ederim, Bayan Heaton."

Rose, Miles'ın arabasını daracık postanenin içinde döndürdü, kapıya doğru yürüttü. Kapının önündeki dar patikaya çıkıp meydana giden yolun karşısına geçince, "Hoşça kalın," diye seslendi.

Sekiz numara, sıra evlerin sonunda, küçük bahçesinde bir sıra beyaz çocuk bezi asılı küçük bir teras evdi. Rose bahçe kapısını açıp dar geçitten Miles'ın arabasını içeriye iterken tavuklar ürküp gıdıklamaya başladılar.

Kapıyı çaldı. Kucağında bebekle bir kadın mutfak penceresinden baktı.

"Beni postaneden Bayan Heaton gönderdi," diye pencereye doğru seslendi.

Kadının yüzündeki sert ifade kayboldu, kapıyı açtı.

"Bayan Thompson?"

"Evet."

"Şey, Bayan Heaton belki çocuk bakabileceğinizi söyledi. Sizin de bir tane varmış. Merhaba hayatım." Rose parmağını bebeğe uzattı, o da tombul eliyle o parmağı sıkıca yakaladı.

"Ben... bilmem. Ben..."

“Konu şu, Bayan Thompson; acilen Londra’ya gitmek zorundayım, bu kadar uzun yol Miles için çok fazla. Yalnızca bir gün. Saat yedi sıralarında Londra’dan dönmüş olmayı ümit ediyorum. Ama yarınki ilk trene yetişmem gerek. Gerçekten çaresizim, Bayan Thompson. Hem Miles iyi bir bebektir. Sizi üzmez, üzer misin tatlım?”

Miles arabasının etrafında dolanıp duran bir tavukla meşguldü. Onu yakalamak için kolunu iyice uzattı ama tavuk kaçtı.

“Kocama sormalıyım, ama...” Arabasında duran güzel bebeğe bakınca Bayan Thompson yumuşadı. “...Bir defaya mahsus olduktan sonra sorun olmaz eminim.”

“Size bunun karşılığını vereceğim elbette. İki pound yeter mi?”

Bayan Thompson sanki bayılacak gibi baktı. Sonra başıyla reddetti. “Hayır. Onu alamam. Hepsi hepsi bir bebek. Nasılsa Leah’ ya burada olduğuma göre bana fazladan iş çıkarmaz. On penny yeter.”

“Hayır...” Rose cüzdanını bulmak için el çantasını karıştırdı. “İki pound ödemek isterim. Çünkü Miles’ı yarın sabah erkenden getirmek zorundayım. Hem hemen kabul ettiniz, çok makbule geçecek. Buyrun.”

Rose hayretini hâlâ yenemeyen kadına iki buruşuk kâğıt para verdi. “Teşekkkür ederim. Yarın sabah altı gibi burada olurum. Çocuk için gerekli eşyaları da size getiririm. Hoşça kalın.”

Rose, Miles’ın arabasını bahçe kapısından dışarı sürerken kendi kendine gülümsedi ve tepeye doğru uzun yürüyüşüne başladı. Miles’ın Bayan Thompson’ın becerikli anne ellerinde güvende olacağını içgüdüsel olarak biliyordu.

Ertesi gün saat on biri çeyrek geçe tren King’s Cross’da durduğunda Rose kendini neredeyse hasta hissetti. Yanında yalnızca Miles ile dünyadan izole evine kapalı yaşamının kendisi için en iyi yaşam şekli olduğuna yeniden karar verdi. Kalabalık platformdan taksi durağına doğru yürürken, tuvaline tek bir fırça dahi sürememenin verdiği yalnızlık ve korkudan çoğu kez ağladığı günleri unutmuştu.

Taksiye bindi. Sürücüye Tonia'nın mektubundaki adresi verdi. Bu işi bir an önce bitirmek ve Leeds trenine binip huzur dolu yaşamının rahatlığına ve güvenliğine geri dönmek istiyordu.

Taksi Tower Hamlets'de büyük bloklardan birinin önünde durdu.

"Sizin gideceğiniz daire oradaki binada ama ben sizi oraya kadar götüremeyeceğim. Burası iyi bir yer değil, bayan."

Rose bu yerin iyi bir yer olmadığını kendisi de pekâlâ görebiliyordu.

Avludan geçti, kirli gri renkli, harap haldeki küçük balkonlara baktı. Çocuk sesleri yankılanıyor ama çocuklar ortada görünmüyordu.

Adreste belirtilen bloğun giriş kapısını açtı, soğuk taş basamakları tırmanmaya başladı. Soğuk, Rose'un adeta iliklerine kadar işledi. Rose'un bir zamanlardan çok iyi tanıdığı çürümüş çöplerin keskin kokusu her yerdedi.

Dairenin boyası dökülmüş kapısında ayakkabı izleri vardı ve kapının bir kısmı kopuktu.

Rose derin bir nefes aldı, zile bastı. Ama zil çalmadı. Posta kutusuna vurarak ses yaptı.

Yine açan olmadı. Bu kez daha sesli vurdu.

Hâlâ açan yoktu.

Karşı taraftaki dairenin kapısı aralandı, bir çift siyah göz belirdi.

"Gitti."

"Efendim?"

Asyalı kadın Rose'u süzdü, kapıyı biraz daha açtı.

Kadın, "Gitti. Ambulansta. İki hafta. Çok hasta. Belki de şimdi ölmüştür," diye omzunu silktili.

"Hangi hastanede olduğunu biliyor musun?"

"Belki Whitechapel. Çok yakın."

"Çok teşekkür ederim. Giderim."

Rose merdivenlerden inmeye başladı. Whitechapel Hastanesi'nin yerini biliyordu. Taksi tutmaktansa on dakikalık sıkı bir yürüyüşle oraya varabileceğini düşündü. Gittiğinde çok geç olmaması için dua ediyordu.

Danışmaya sordu. Kadın, listeden ismi ararken neredeyse nefesini tutarak bekledi.

“Evet. İşte. Tonia Rosstoff. Sekizinci kısım.”

Kadın Rose’a tarif etti. Hastalık ve dezenfektan kokusu yüzünden kör bir adamın bile ‘hastane’ olduğunu bilebileceği bu yere nefret duyarak soluk yeşil koridorlarda yürüdü.

Rose bankonun arkasındaki hemşireye Tonia’nın hangi yatakta olduğunu sordu.

Hemşire endişeli görünüyordu. “Siz akrabası mısınız?”

“Hayır.”

“Hımm.” Hemşire bir an düşündü. “Tonia’nın hiç yakını olmadı için sizin akrabalarından biri olduğunu ümit etmiştim. Çok hasta. Ne yazık ki buraya çok geç geldi. Daha önce rastlasaydık belki...” Hemşire omzunu silkti.

“İyileşecek mi?”

Hemşire başını iki yana salladı. “Korkarım hayır. Tüberküloz, çok ileri aşamada. Yapabileceğimiz çok az şey var. Zavallı. Biz hemşirelerin hastalarına bağlanmamaları gerekir. Ama Tonia... neyse, ne demek istediğimi şimdi göreceksiniz. O gencecik gözlerde haddinden fazla hüznün var,” diyerek içini çekti. Koğuşa girerken hemşire, “Ve zavallı çocuğu. Hastaneye Tonia’yla birlikte getirildi, yetersiz beslenme sorunu vardı. Şimdi iyi, hastaneden çıkmaya hazır ama annesi ölünce kim bilir ona ne olacak. Ailesi olmadığına göre hastanede tutulur herhalde. Neyse, beni takip et. Korkarım İngilizcesi iyi değil ve kendisi de çok güçsüz,” dedi.

Yataktaki o hasta vücut Rose’un gözlerini yaşarttı. Tonia yatakta küçük kalmıştı. Her tarafı onu hayatta tutmaya yarayan teçhizatla donanmıştı.

Rose yakına yürüyünce onun uyuduğunu gördü. Çok küçük ve aşırı zayıftı. Elmacık kemikleri içeri çökmüş ve beyaz yüzünden dışarı fırlıyordu. Gözlerinin etrafında kocaman siyah halkalar oluşmuştu.

Sarı saçları yastığa dağılmış bir halde orada yatarken ancak on iki yaşında bir çocuk kadar görünüyordu. Oysa Rose onun on sekizinde olduğunu tahmin ediyordu.

Hemşire, "Sizi yalnız bırakıyorum," diye fısıldadı ve sessizce kapıyı kapattı.

Rose yatağın yanındaki rahatsız sandalyeye oturdu.

"Tonia..." diye fısıldadı. "Ben Rosa. Rosa Delanski."

Karşılık yoktu. Rose kızın elini aldı, kavradı. Lehçe birkaç söz söylemeye çalıştı. "Tonia, Tonia, hayatım."

Göz kapakları titreşti, sonra aralandı. Tonia sesleri rüya zannetmiş gibi tavana baktı.

Rose elini yavaşça sıktı.

"Tonia, söylediklerimi anlıyor musun?"

Tonia sanki hareketi büyük bir acıya neden olacakmış gibi çok azıcık döndü. Rose'a baktı, sonra başını salladı.

Rose anadilini kullanmayalı uzun zaman olmuştu, dikkatlice konuşmaya başladı.

"Ben Rosa Delanski. Bana bir mektup yazdın. Gelip seni görmemi istedin."

"Evet." Ses fısıltıdan öte bir şey değildi. "Senin geleceğini hiç düşünmüyordum. Teşekkür ederim."

"Beni neden görmek istedin?"

Rose'un elindeki baskı arttı, Tonia kendini güç bela kaldırdı.

"Bir bebeğim var. Üç aylık. Burada, hastanede. Lütfen ona bakın, ben..." Bu kadar konuşma bile onu tüketmiş görünüyordu. Yastığa geri düştü. "...ölünce."

"Tonia, sana ne oldu? Sormak istediğim bir sürü şey var. Biz Peggetz'den ayrılırken Kızılhaç senin evlatlık verileceğine garanti vermişti ve..."

Tonia sertçe başını iki yana salladı. "Hayır. Yetimhane. Rezalet. Lütfen, yok benim çocuğum orada. Lütfen. Mektup yazdım... do-lapta..." Tonia başını hafifçe eğdi, "...içine bak."

Rose, kızın söylediklerini yaptı. Bir zarftan başka bir şey yoktu.

"Sen gelirsin diye. Senden Miranda'ya bakmanı istiyor. Anne-nin isteği, anladın?"

Tonia'nın zorlukla anlattıkları Rose'un kafasındaki karmaşıklığı gidermeye yetmedi.

"Açabilir miyim?"

Tonia başıyla onayladı.

Mektupdaki İngilizce de kötüydü ama okuyana Tonia'nın eğer kendisi ölürse David ya da Rosa Delanski'den birinin Miranda Rosstoff'u vesayeti altına almasını istediği söyleniyordu.

"Anlıyorsun? Bebeğimi, tıpkı bana yapıldığı gibi, yalnız başına berbat bir yerde bırakmaktansa öldürmeyi tercih ederim. Sevgi yok, yalnızca açlık, gözyaşı, mutsuzluk." Annelik hissinin verdiği son bir güçle konuşurken gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyordu.

Rose'un yüreği parçalandı. Onun yanaklarından da yaşlar süzülüyordu.

"Tonia, neden... neden bizimle daha önce bağlantı kurmadın? Biz bilsek..."

"Sizden daha önce haberim olmadı. Yalnızca on iki ay önce. Hapishanede -ekmek parası için çalmak ve erkeklere bedenimi satmak zorunda kaldım- ve bir görevli bana ailemi sordu. Ailemin olmadığını söyledim. Benim dosyamı buldu. İçinde sizin mektubunuz vardı. Yazdım, yanıt yok. Sizi bulmaya İngiltere'ye geldim. Sonra hamile. Sonra hasta. Bebek olmak, sonra bu."

Tonia kesik kesik soluyordu.

"Şşşşş. Sakin ol, Tonia. Dinlen."

Tonia korku dolu gözlerini kocaman açarak Rose'a dikmişti.

"Hayır. Herhalde yakında ölürüm. Korkuyorum... Tanrım, korkuyorum."

Rose ona eğildi, kızı kollarına aldı. Çekilmekte olan bir avuç canı hissederek bu kırılgan vücudu kucakladı. Saçını okşadı, gözyaşları Tonia'nın başını ıslatıyordu. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Geçmişin etkisi ve yaşamın değersizliği şu anda olduğundan daha açık görünmemişti.

"İşte buradayım, Rosa burada ve bebeğine bakacak, söz veriyorum. Merak etme hayatım."

Tonia kucağından biraz ayrıldı, artık rahatlık okunan gözlerini Rose'a dikti. "Çok geç olmadan geldin, Tanrı'ya şükür. Sen annemi biliyorsun, Miranda'nın ailesi olacak. Şimdi lütfen hemşireyi çağır."

Rose, Tonia'yı yavaşça yastığa bıraktı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet."

Rose kapıya gitti, koridordan koşarak gelen hemşireyi çağırdı.

"İyi mi?" Yüzünde samimi bir ilgi vardı.

"Bilmiyorum. Seni görmek istediğini söyledi."

Hemşire Tonia'nın yatağının yanına gitti, hastasına doğru eğildi.

Tonia sözcükleri zorlukla bulup söyleyerek uzun süre hemşireye bir şeyler fısıldadı. Sonunda hemşire başını salladı ve doğruldu.

"Sanırım bebeği sizin almanıza izin vermem için kendisine söz vermemi istedi. Çünkü bildiği tek aile sizsiniz ve siz onun annesini tanıdınız. Miranda'nın annesi olmanızı istiyor. Ona, doğru anlayıp anlamadığımı onun dilinde sorar mısınız?"

Rose sordu, Tonia başını salladı. "Evet. Yetimhane değil, lütfen, söz."

Hemşirenin gözleri de doldu.

"Söz veriyorum. Neden gidip Miranda'yı şimdi getirmiyorsunuz?"

Tonia'nın yüzünde bir buruk gülümseme oluşuverdi ve hemşire telaşla odadan çıktı.

Rose bir kez daha oturdu, Tonia'nın elini eline aldı. "İşte, şimdi. Anlıyor musun? Üzülmene gerek yok. Miranda şimdi buraya geliyor. Benimle birlikte buradan aynlaceğine yemin ederim. Onu seveceğim ve ona kendi kızım gibi bakacağım. Sen yalnızca iyi olmaya bak."

Hemşire beyaz yün bir kundak getirdi. Tonia, Rose'un onu almasını işaret etti.

Rose, bebek yavaşça kollarına yerleştirilince ağlamaktan kendini alamadı.

Tonia ikisini izlerken, "Güzel, değil mi?" diye fısıldadı.

"Evet. Tıpkı annesi ve büyükannesi gibi."

"Rosa, bırak seni annesi bilerek büyüsün. Doğruyu bilmesi gerekmiyor."

Hemşire üçünü seyrediyordu; yeni annesinin elinde cesurca tutunan minik bebek ve onun parmağını tutan ölüm döşeğindeki anne. Bundan daha iç parçalayıcı bir sahne gördüğünü anımsamıyordu.

Tonia'nın gözleri kapanıyordu.

"Şimdi gitme zamanı. Tonia bitkin düşmüş olmalı."

Rose başını salladı.

"Hoşça kal Tonia. Birkaç saat içinde geri geleceğim, yine konuşabiliriz."

Tonia kollarını bebeğe açtı. Rose, Miranda'yı o kollara yerleştirdi. Tonia sıkıca tuttu.

"Do widzenia, kochana, hoşça kal, hayatım." Tonia yavaşça Miranda'nın başını öptü, sonra onu Rose'a verdi.

"O artık senin Rosa. Sana bütün kalbimle teşekkür ederim."

Hemşire, "Onu sonra tekrar görebilirsin hayatım," dedi.

Rose, Tonia'yı öptü.

"Hoşça kal, Tonia. Sözümü tutacağım, yemin ediyorum. Sen şimdi dinlen."

Tonia başını salladı. Gözleri Rose'u ve bebeği kapıdan çıkınca-ya kadar izledi. Ufak bir öpücük üflledi, sonra tekrar uzandı, gözlerini kapattı.

Rose iki saat sonra hastaneye geri geldiğinde gözyaşları içindeki hemşire keder içinde başını iki yana salladı.

5

Rose gözlerini açtı. Onları bugünden uzaklaşmak ve o kasvetli hastahane odasına gitmek için kapatmıştı. Olayın bütünü hafızasında çok berraktı ve bunca yıldan sonra artık Miranda'ya annesinin ölmeden önce söylediği her şeyi anlatmak istemişti.

Miranda çok durgundu. Rose sonuna kadar devam etmek istedi.

“Seni Tonia'ya söz verdiğim gibi hemen Yorkshire'a eve götüremediğimi söylemek zorundayım. Tonia'ya söz verdiğim gün hem ben hem de o hemşire bu işin bu kadar kolay olmayacağını biliyorduk. Ama annen en azından senin onun çektiklerini çekmeyeceğine inanarak mutlu öldü. Tonia öldükten sonra geçici bir aileye verildin. Seni evlat edinmek için derhal başvurdum ama evli olmadığım için uygun olmadığım düşünüldü. Seni yanıma alabilmek, mahkemelerle ve formalitelerle üç yılımı aldı. O hemşire sözünü tuttu. Seni evlat edinmem o hemşirenin ifadesi ve Tonia'nın mektubu sayesinde oldu. Artık benim olduğumu bilerek seni kollarıma aldığım günü asla unutamam. Ama Tonia'ya karşı tutamadığım bir söz de oldu. Yorkshire'a eve geldiğinde hemen hemen dört yaşındaydın. Konuşabiliyordun ve annenin kim olduğu konusunda kafan karıştı. Tonia senin evlatlık olduğumu bilmeni istemişti ama sana yeni annen olduğumu söylemek zorundaydım. Çünkü sen durmadan bunu soruyordun. Benim de ortadan kaybolacağımdan korkuyordun. Çünkü seni evlatlık almaya çalıştığım yıllarda o aileden bu aileye yer değiştirmiştin. İnan bana Miranda, seni kendi kızım gibi sevdiğime yemin ederim. Ama sen hep Miles'dan sonra geldiğini düşündün. Bazen seni ne kadar sevdiğimi

kanıtlamak için evlatlık edinme sürecinde ne çetin bir mücadele verdiğimi anlatmak istedim.”

“Öyleyse gerçek annem ve anneannemin intikamını aldım. Senin dediklerine bakılırsa Santos -yani Frankl- benim büyükbabam mıydı yani?”

Rose başını yavaşça salladı. “Evet, ama anneannen Anya, başka Nazi subaylarıyla da ilişkiye zorlandı. Buna asla emin olamayız.”

Miranda, Rose’a baktı. “Ölümü hak etti, öyle değil mi?”

“Evet hayatım, evet, evet. Yalnızca bizim için değil, sana yaptıkları için de.”

“Chloe’ya da uzandı. Onun resimlerini çekti. Chloe’yla bağlantı kursaydım ona zarar verebilirdi. Ben... onu çok seviyorum... çok. Âşık olduğum adamı da öldürdü. Son iki yıldır beni kafesteki bir hayvan gibi kilit altında tuttu. Çünkü ben kaçmayı denemiştim. Ben...” Miranda’nın sesi titremeye başladı, konuşmayı sürdüremedi.

“David, Frankl’ın sana neler yaptığını ilk söylediğinde, senin manevi kızım olduğunu bildiği için böyle yaptığını düşünmüştüm. Ama, demek ki bilmiyormuş Miranda. Ayrıca, sana öylesine bir iğrençliği yapması için hiçbir nedeni olamaz. Bunun tek bir açıklaması olabilir: O sapık, şeytan, kötü bir adamdı. Zalimliği Treblinka’da bitmedi, asla da bitecek değildi.”

Miranda suskundu. Sonra, “Korkuyorum Rose, beni hapse atarlar mı?”

“Hayır, hayatım. David ve birlikte çalıştığı organizasyon bunun olmaması için gerekli her şeyi yapıyorlar. Zaten otoritelerdeki bilgiye göre sen o yatta yoktun. David Yunan polisine kaptanın ve kendisinin sabah uyandıklarında Frankl’ı bulamadıklarını bildirdi. Frankl’ın cesedini hâlâ bulamadılar. Bulsalar bile David’in birlikte çalıştığı organizasyon çok nüfuzlu, Amerika’da en üst makamlara kadar uzanan bir güce sahip. Bu konu bundan öteye götürülemez. Frankl’ın ölü olmasından mutluluk duyacak yüzlerce insan var, inan bana.”

“Ama onu canlı istemişlerdi. Böylece iade edilebilir ve mahkemeye çıkarılabilirdi. Onca yıllık planları mahvettim.”

“En iyisinin bu olduğuna inanıyorum. Örneğin benim mahkemeye gidip de kanıt göstermem olası değildi. O adamı yeniden görme düşüncesi bile...” Rose ürperdi.

“Bana çok rezil şeyler yaptı Rose. Ben... sapa bile söyleyemem.” Miranda, Rose’un kolunu kavradı.

“Anlıyorum hayatım. Ben de aynı şeyleri yaşadım. On bir yaşımdan büyük değildim. Yaşayabilmek için bütün o berbat anılarımin üzerine bir sünger çektim ama, acısı hâlâ burada, yüreğimde Miranda, bundan sonra bunun üstesinden gelmek için birbirimize yardım etmek zorundayız. İkimiz de yeniden başlamayı denemeliyiz. Kendimiz için olmasa bile Chloe’nun hatırına.”

“O nasıl?”

Gözleri yeniden yaşarverdi. “Çok güzel.”

“Onu görmek için yanıp tutuşuyorum ama bir yandan da beni unutmuş olmasından çok korkuyorum.”

“Hayatım, seni konuşmadan tek günümüz bile geçmedi. Miranda, ne büyük bir korku ve üzüntü içinde kaldığımı bilemezsin. Kaybolduğun günden bu yana hiç doğru dürüst uykum olmadı. Hele o aklımdan geçirdiklerim...”

Miranda o dehşet günlerin bir özetini, o kederi Rose’un yüzünden okuduğunda, yıllardır yer etmiş güvensizlik, nefret ve korku ağlarını silip götüren bir gün ışığının beynine sızdığını hissetti. Bütün çocukluğu boyunca Rose’un sabır ve sevgiden başka bir yaklaşımı olmadığını, ama, kendi alınganlığı ve kırılganlığının bunu görmesine engel olduğunu artık açıkça anlıyordu.

Miranda yalnızca Chloe’ya değil, kendini sevdiği apaçık ortada olan annesi Rose’a verdiği eziyetten dolayı da büyük bir suçluluk duymaya başladı.

“Sana ve Chloe’ya bu kadar kötü zamanlar yaşatmış olmamın sırf kendi bencilliğimden kaynaklandığını inkâr edemem. Ama, cezamı çektiğime inanıyorum. Ne zengin ne de yakışıklı olmayan bir adama âşık oldum. Onun sayesinde yaşamın gerçek değerlerini anladım. Onu kaybettim ve bir daha kimseye âşık olacağımı

sanmam. Ama biliyorum ki Chloe'ya iyi bir anne olabilirim. Umarım onunla arkadaş da oluruz." Miranda sustu. "Önümüzdeki birkaç ay senin yardımına gereksinimim olacak."

Rose kollarını ona doğru açtı.

"Benim de sana hayatım. Benim de sana."

Ana-kız gece boyu konuştular. Miranda ancak şafak sökmeye başlarken yerinden doğruldu.

"Dün yaşamımın sonuna geldiğimi düşünmüştüm. Oysa sen, bu yaşama devam edebilmem için anlamam gereken, benim kendimle ve geçmişimle ilgili her şeyi görmemi sağladın." Miranda içini çekti. "Korkunç yorgunum."

"Gidip uyu ve üzülme. Artık buradasın. Kâbus bitti."

"Evet. İyi geceler, anne. Seni çok seviyorum."

Miranda salondan çıktı.

Rose uzun süre aynı pozisyonda oturdu. Sonra güverteye çıkıp yeni bir günü müjdeleyen şafağı seyretti.

Onun da aynı Miranda gibi düşünüp kafasında halletmesi gereken çok şey vardı. Duygular zaten içinde hep varolmuş olan yıkıcı, büyük bir güçle yeniden yaşama dönmüş, yeniden yaşanmış, sonra da sönüp bitmişti.

"Frankl'ın kendi büyükbabası olabileceğini nasıl düşündü?" Bir el omzuna yerleşti. Bütün vücudundan bir ürperti gelip geçti. Arkasına dönmedi.

"Beklenebilecek kadar. Onun algılaması, anlaması gereken çok şey var. Yaşadığı deneyimler... çok dayanılmaz görünüyor, tarih kendini tekrar ediyor. Neden Miranda? Neden Tonia'nın kızı?"

"Neden sen? Neden ben?" O el Rose'un omzunu sıvazladı. "Burada 'neden' diye soramayız. Yaşlandıkça kaderimizin biz daha doğmadan önce belirlenmiş olduğuna daha çok inanıyorum." David sustu. "Seni özledim, Rose."

Sesine birden yansıyan duygu yoğunluğu o berrak anıları geri getirdi. Bu, tehlikeliydi. Yönü değiştirilmeliydi. Rose harekete geçti.

"Miranda ve ben ilk fırsatta Yorkshire'daki evimize döneceğiz."

“Lütfen Rose. Biraz daha kal. Miranda’nın kendine gelmesi için biraz daha zamana gereksinimi yok mu? Hem seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

“O neymiş?

“Brett. Senin kendi çocuğunu korumaya çabalaman gibi ben de onu korumaya çalışıyorum. Geçmişe dair hiçbir şey bilmiyorum. Rose, çok kötü bir baba oldum. Sırf kendi yetersizliğimden, kafamın götürmemesinden dolayı onu Tanrı vergisi yeteneğinden, resimden bencilce vazgeçirdim. Ama şimdi bunu halletmek zorundayım. Her şeyi telafi etmeli ve geçmişimin oğluma daha fazla zarar vermemesini sağlamalıyım. Ve sana ihtiyacım var.”

“Nasıl yardım edebilirim?”

“İşte bu, yapmayı planladığım şey...”

6

'Yunan Adaları'ndaki kısa tatili sırasında yatından kaybolduğu bildirilen Sanayici Frankl Santos'un güverteden düştüğü tahmin ediliyor. Şeritler halinde kesilmiş giysi parçalarından yatın pervanelerine kapılmış olabileceğine inanılıyor. İlk haber Santos'un birlikte iş yaptığı yakın arkadaşı ve kaptanın dışında yatta bulunan tek kişi olan Bay David Cooper tarafından yetkililere iletili. Polis suikast şüphesi taşıyor. Bay Santos dünyanın her yerinde şirketlere sahip olmasına rağmen toplum içinde görülmekten hoşlanmıyor, sessiz bir yaşamı tercih ediyordu...'

Brett haberi Kennedy Havaalanı'na gitmek üzere evinden çıkarken duydu. Kafası daha da karıştı. Babası dün akşam onu aramış ve onunla buluşmak üzere Nice'a gelmesini istemişti.

On bir saat sonra Nice Havaalanı'na vardığında babası oradaydı, günlük giysileri ve pahalı gözlüğüyle şık ve rahat görünüyor-du.

"Merhaba, Brett." Babası sırtına bir şaplak attı. "Hemen geldiğin için teşekkürler. Haydi çıkalım, tamam mı? St. Tropez'de Rose ve Miranda'yla buluşacağız."

"Rose ve Miranda? Neden?"

David kiralık Mercedes'ine doğru hızlı hızlı yürüdü. Büyükçe çantasını arka koltuğa attı, ön kapıyı açtı. Motoru çalıştırdı, havaalanından çıktılar.

"Brett, sana durumu özetlemek için iki saatim var. Bunların hiçbirini şimdiye kadar söylememiş olmanın, kötü bir baba olmanın ve senin zaman zaman söylemeye çalıştığın şeyleri hiç dinlememiş olmanın suçluluğunu duyuyorum."

Brett'in ağızı açık kaldı. O sırada David kötü bir sağ dönüşle uğraşıyordu.

"Senin de bilmen gereken pek çok şey olup bitti. Baştan başla-yacağım, dinlemeni öneririm. Sorularını sona sakla. Şok olacak, şaşıracaksın, hatta belki kendini hasta bile hissedebilirsin ama yine de her şeyi anlatmak zorundayım."

Güney Fransa'nın muhteşem kıyılarında yol alırken David, Polonya'dan başlayıp birkaç gün önce yatta olanlara kadar her şeyi anlattı.

"Biliyorum, bir seferde bütün bunları algılamayı, hazmetmeyi bekleyemem. Ama yine de hepsini bir seferde ortaya sermek en iyisiydi. Aklında birçok soru olduğuna eminim, elimden geldiğin-ce hepsini yanıtlamaya çalışacağım."

"Babacığım!" Birdenbire ortaya dökülüveren bütün o geçmişin verdiği hassasiyetle Brett'in sesi çatallandı. "Neden bana anlatmadın? Bilseydim yardımcı olurdum, biliyorsun. Bütün bunları tek başına omuzlamamalıydın. Böyle konuştuğum için kusuruma bak-ma ama bu çok doğal bir şey ve bu geçmiş benim de bir parçam. Beni korumaya çalışmamalıydın. Benim de geçmişimi bilmeye hakkım var."

"Bunu ancak şimdi anlıyorum. Ama sana söylemiş olsaydım asla kaçamazdım. Benim geleceğim, senin geleceğinin de bir par-çası olurdu."

Brett kederle, "İşte asıl konu da bu; o geçmiş, geleceğimizin parçası oldu bile. Senin üzerinde yaşamsal bir etkisi oldu. Tabi be-nim ve annemin de."

"Hepimiz için en doğru olanı yaptığımı sanıyorum. Yanıldıy-sam affet Brett, o kadar kör olduğum için. Nasıl hissetmiş olduğ-u mu anlatmam, ben..."

"Dene baba. Zannettiğinden daha iyi anlayabilirim."

"Tamam." David bir dakika düşündü. "Para kazanmanın benim için neredeyse bir takıntı, bir sabit fikir ve davranış biçimi olduğ-u nu söylesem, ne demek istediğimi anlar mısınız? Bir takıntıydı, çün-kü para kazanmak, insanın duygularına kapılmadan kendini vere-bileceği yoğun bir meşguliyet. Hem öylesine verdim ki kendimi,

geçmişim mirası olan karmaşayı ve nefreti bir kenara atabildim, yalnızca işime yoğunlaştım. Beni incitemezdi, daha fazla yaralanmama neden olamazdı çünkü kontrol benim elimdeydi, kendimi güvende hissetmemi sağladı. Hem çok da başarılı oldum. Duygularıma kapılamazdım. Para, boşluğu doldumuştur.”

Brett kendi kendine, “Zavallı annem,” diye söylendi.

“Evet.” David karısına sevgi gösterememesinin başka nedenleri de olduğunu biliyordu. Ama o nedenler, mezara kadar götüreceği sırlardı, oğlu asla onları anlayamazdı.

“Onu sevdiğin mi?”

“Efendim?” David derin düşünceler içindeydi.

“Onu sevdiğin mi?”

“Evet, Brett. Ve tıpkı senin gibi o da bana ulaşabilmek için çok uğraştı. Bunu başaramaması benim hatamdı.” David daha fazla anlatmak istemiyordu. Konuyu değiştirdi. “Şüphesiz, seni buraya bunları anlatmak için getirdim ama, başka bir neden daha var. Cooper Industries adına çalışmaktan memnun musun?”

Brett omzunu silktilti. “Bu işten hoşlanıyorum.”

“Ben sana karşı dürüst oldum, Brett. Lütfen sen de bana karşı dürüst ol.”

Brett sakince, “Tamam, baba,” dedi. “Beş yıl önce şirkete ilk girdiğimde hiç hoşlanmamıştım. Bana geleceğime dair düşüncelerimi hiç sormamama ve hep senin yolundan gideceğimi düşünmene içerlemiştim. Benim iş alanındaki kapasitem hiçbir zaman senin düzeyinde olmadı ve olmayacak. Çok büyük iş bağlantılarına girmek gibi bir hırsım yok. Ama yıllar geçtikçe bu işi kabullendim. Kendimi işime verdim ve ressam olma hayallerimi de unutmaya çalıştım. Mutlu olup olmadığımı sorarsan, hayır, pek de mutlu değilim, demeliyim. Ama o zaman da yoksullukla cebelleştikleri yaşamlarını benimkiyle değiştirmeye hazır milyonlarca insana karşı utanç duyuyorum.”

“Mmn,” diye düşündü David. “Brett, bu, büyük ölçüde benim hatam. Eğer sen yoksul biri olsaydın kimse senin Fransa’ya gidip yaşamının geri kalan kısmını resim yaparak geçirmene aldırılmazdı.

Yani aslında zengin bir ailenin olması seni destekleyici bir etken olacağına mağdur etti.”

“Son bir şey var. Geçmişinden kopmak istediğin için mi onca yıldır Rose’la görüşmedin?”

Bu, David’in korktuğu soruydu ama yanıtı hazırды.

“Kısmen öyle. Ayrıca, aramızda çok kötü bir tartışma da geçti. Birden patlak verdi, her şeyi yıkıp geçti, ikimiz de özür dileyemeyecek kadar gururumuza tutsak olmuştuk. Çok aptalca gerçekten. Rose halan ve ben senin için bir şey planladık. Onun fikriydi ve ben de olmasını çok istedim.” Arabasını bir mola yerinde durdurdu. Brett’in eline uzandı, sıkıca kavrayarak, “Affet beni, Brett. Hatamı biraz olsun telafi etmeyi ümit ediyorum.”

Brett babasının gözlerindeki yaşları gördü. Başını düşünceli düşünceli salladı.

David arabadan çıkınca o an bozuluverdi ama, babası Brett’in yaşamında ilk kez, gerçek duygularını ondan gizlemiyordu.

“İşte planımız. Ne dersin?” Rose’un gözleri yanıt beklercesine parlıyordu.

Deniz kıyısında oturdukları lokanta boştu. İlk turistler havaların iyileştiği nisan ayına kadar beklenmiyordu. Baba-oğul geldiklerinde Rose masada bir şişe şarapla orada bekliyordu.

Rose’un önerisi karşısında Brett afalladı. Heyecan ve gerginlik içinde göz ucuyla babasının tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

David ona gülümsedi. “Brett, söyledim ya, bu planı tüm kalbimle destekliyorum. Eğer düşündüğümüz gibi gitmezse Cooper Industries’de her zaman yerin hazır.”

Rose, “Asıl istediğinin bu olup olmadığına kendin karar vermenin en doğrusu olduğunu düşündük,” diye devam etti. “Baskı falan olmayacak, doğrudan resim öğrenimine başlamakta önce kendi kendine çalışıp karar verme şansın olacak.”

David, “Sana rehber ve yardımcı olacak en iyi öğretmen de yanında,” diye gülümsedi. “Peki? Ne diyorsun?”

Brett bir babasına bir halasına baktı. Adeta büyülenmişti. Rose birlikte İngiltere’ye gitmeyi ve stüdyosunda birkaç ay çalışmayı

önemişti. Sonra ister resme devam edecek, ister okula yazılacak isterse de Cooper Industries'deki eski pozisyonuna geri dönebilecekti.

"Ben... baba, ben... Peki Cooper Industries'deki işime ne olacak? Öyle birdenbire çıkıp giderek seni zor durumda bırakamam herhalde?"

David, "Biz üstesinden gelebiliriz," diye gülümsedi.

"Peki... evet, Tannım, evet!" Brett güldü.

"Miranda ve ben bir hafta içinde İngiltere'ye geri döneceğiz. Yorkshire'a ve küçük kızı Chloe'ya dönmeden önce biraz birlikte kalalım diyoruz. Ondan sonra istediğin zaman gelebilirsin."

"İşle ilgili toparlamam gereken şeyler var, ama..."

David, Brett'in bu kaygıların bir sözüyle sildi. "Halledilemeyecek hiçbir şey yok."

Brett eliyle masaya vurdu. "Tamam öyleyse. Anlaşma tamam!" Gözleri ıslı ıslıldı, omuzlarından koca bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

David pişmanlıkla, "Bu kadar çok zaman aldığı için affet. Benim kendi oğlumun Tanrı vergisi olan böylesine bir yeteneğini nasıl ihmal edebildiğimi hiç bilemeyeceğim," dedi.

"Dur bir dakika baba. Yıllardır tuvale tek fırça bile sümedim. Artık belki de yapamayacağım."

Rose, "İnan bana Brett, başaracaksın. Neredeyse yirmi yıl hiç resim yapmamıştım. O istek seni asla bırakmıyor," dedi.

Yaşamında ilk kez halasıyla babasını bir arada görmek Brett'e ilginç gelmişti. Aralarında öylesine anlatılmaz bir yakınlık ve sıcaklık vardı ki onları birbirinden yıllarca ayıran sorun ne olursa olsun yalanlanmış oluyordu. Brett çok sevinçliydi. Yaşamında ilk kez kendini bir ailede hissediyordu.

Lokantanın dışında biri içerdeki masalara göz atıyordu.

"Miranda! Buradayız!" David el salladı.

Kız ona çekingen çekingen gülümsedi ve onlara doğru yürüdü. David ayağa kalktı, boş sandalyeyi çekti.

Brett zayıf, koyu renkli saçlı kızı hayretle süzdü. Onun Miranda olduğuna inanamıyordu. David kızın çok kötü zamanlar geçirmiş

olduğunu söylemişti. Ama, bir zamanlar nefret ettiği bu kızın utangaç, hassas hali, içinde bir sempati uyandırdı. “Merhaba, Miranda. Nasıl hissediyorsun?” diye kibarca sordu.

Kız gözlerini ona doğru çevirdi, biraz sinirli baktı. “Ben... daha iyiyim, teşekkür ederim.”

“İyi. Bütün olanlar çok büyük bir şoktu ama şimdi bitti. Ben de sanırım iki haftaya kadar İngiltere’ye yanınıza geliyorum. Kızını görmek için sabırsızlanıyor olmalısın,” diye nazik bir karşılık verdi.

Miranda’nın yüzü aydınlandı, gözlerine ışık geldi. Brett’e bakarken gözleri anlatılmaz bir minnetle doldu.

Basitçe, “Evet,” dedi.

7

Leah uyandı, perdenin aralıklarından güneş parlıyordu. Yataktan kalkarak perdeleri açtı. Güzel bir nisan sabahıydı, kendini iyi hissediyordu.

Hem mutlu olmak için her şeye sahipti. Riskli dönemi atlatmıştı. Üç hafta daha geçmesine rağmen kendini sağlıklı hissediyordu. Jinekoloğu bebeğin iyi olduğunu ve bu kez onu zamanında doğurması konusunda iyimser olmasına engel bulunmadığını söylemişti.

Yataktan kalktığında gelen hafif sancı onu önce biraz endişelendirdi. Sonra, ara sıra gelen sancıların çok normal olduğunu bildiğinden bunun üzerinde durmadı. Zaten sancı da çabucak geçti. Çocuk odası olarak hazırladıkları odaya gidip bakmaya karar verdi. Son dört aydır içinden atamadığı kötü takıntılar yüzünden sanki kötü bir şeyler olacakmış hissiyle o odaya hiç girmemişti. Ama bugün hamileliği konusunda rahattı, iyi duygular taşıyordu.

Bu oda bundan iki yıl önce Leah ilk hamile olduğu zaman hazırlanmıştı. Beşiğin üzerine örtülen çarşaf lar tozlu ydu, çekip aldı. Dolap ise ağzına kadar her çeşit pahalı bebek giysisi ve gereçleriyle doluydu.

Leah karnındaki şişkinliğe, “Ne kadar da şanslı bir bebek olacaksın,” dedi.

Odadan çıktı, duş almaya gitti.

Camekânlı avluya geldiğinde adeta açlıktan ölüyor gibiydi.

Az bir portakal suyu ile ay çöreğinden başladı. Sonra gelen mektuplara göz atarken bir kâse meyveyi iştahla yemeye koyuldu.

Bu sabah üç mektup vardı. İkisi gönüllü kuruluşlardan, üçüncüsü de tanımadığı birindendi.

Açtı. İçindekini görünce dehşete düştü.

Dört yıl önce Milano'da bir bahar defilesinde, üzerinde Carlo'nun yaptığı elbiselerden biriyle çekilen bir fotoğrafıydı bu. Fotoğraf Vogue'un dört yıl önceki nisan sayısından kopanlmıştı.

Fotoğraftaki yüz bıçakla uzunlamasına çizilmişti.

Ondan gözlerini alamıyordu, elleri titremeye başladı.

Zarfın içine baktı. Başka hiçbir şey yoktu.

Carlo.

Onunla olan bağlantısında uzun süredir olağanın dışında bir sessizlik vardı. Kendisi ayrılalı beri işlerinin kötüye gittiği söylentileri kulağına gelse de son iki yıldır kendisinden hiç haber almamıştı.

Bir sancı Leah'yı tekrar endişeye düşürdü. Sinirleri gerildi. Oysa üzülmemesi, sıkılmaması gerekiyordu. Anthony'yi arayıp haber vermesi gerekiyordu. O nasıl davranılacağını bilirdi.

Leah ayağa kalktı, oturma odasındaki telefona doğru gitti.

Başka bir sancıyla bağırdı, iki büküm oldu.

"Hayır! Aman Tanrım, hayır!"

Leah'nın çığlıklarını duyan yardımcı kadın Betty, telaşla geldi. Hanımını yere çömelmiş, acıyla kıvranırken buldu.

"Ambulans çağır, Betty. Ve Anthony'yi. Bebeği düşürüyorum. Hayır!" diye inledi, sonra bayıldı.

8

Leah, Betty'nin getirdiği kahvaltı tepsisine hiç dokunmamıştı. Yatıyordu. Bir hafta önce eve gelmişti ve o günden beri ağzına-doğru düzgün bir şey koymamasına rağmen açlık duymuyordu.

Anthony pek çok güzel Noeller geçirdikleri Woodstock'daki eve gitmelerini önermişti. Leah omzunu silkerek kendisinin burada iyi olduğunu söylemişti.

Anthony, onun Psikiyatrist Dr. Simons'ı görmesi için ısrar ediyordu. Ama Leah birilerinin kendisine bunalımda olduğunu söylemesini istemiyordu. Oysa bunalımda olduğunu pekâlâ biliyordu.

Bir zaman için, beş ay sonra kollarına almayı hayal ettiği o beyaz küçük kundağı düşününce göz pınarından bir damla düştü. O bir katil miydi? Zaman zaman kendisini böyle hissettiği oluyordu, özellikle de bu sonuncuda. Dört ay boyunca cenin minnacık, mkemmek bir insan olana kadar gelişiyor ve o, anne olarak, ona yaşam veremiyordu.

Bu düşüncelerini kimseyle konuşmak istemedi. Anthony aptallık ettiğini söylüyor, Dr. Simons'ın bunu düşük sonrası suçluluk döneminin bir parçası olarak tanımladığını anlatıyordu. Bu duygulara bu şekilde bir isim vermesi güzeldi ama bu yeni isim bu duyguları hafifletmiyor ya da dayanılmasını kolaylaştırmıyordu.

Leah elindeki zarfı isteksizce açtı.

Bu da bir başkasıydı. Bu kez, önceki resimden bir yıl sonra Carlo'nun sonbahar koleksiyonundan alınmış bu resminde yüzü ve vücudu üzerine bıçakla çizikler atılmıştı.

Gözleri yaşla dolarken Leah fotoğrafı iyice buruşturup top yaptı, çöp sepetine fırlattı. Anthony'ye söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama polise ifade vermekle, tehditlerle uğraşacak halde değildi. Şu anda ölse de sorun değildi.

Betty odayı temizledikten sonra bıçakla çizili dergi sayfalarını Anthony'ye getirdi.

"Sanırım bunu görmelisiniz, bayım." Betty kendisine ve diğer hizmetliye çok iyi davranan bu genç kıza çok düşküncü. Onun şimdiki halinden Anthony kadar kaygı duyuyordu.

Anthony kâğıdı aldı, baktı ve içini çekti.

"Aman Tanrım!"

"Kahvaltıdan sonra çöp sepetinde buldum. Kendi meyve bıçağıyla yapmış olabilir, bayım."

"Bunu getirdiğin için teşekkür ederim, Betty."

"Önemli değil. Onun için endişeleniyorum, bayım. O güzel resim, sanki kendisini..."

"Evet, Betty. Teşekkür ederim."

"Tamam, bayım. Hanımefendi birkaç dakikaya kadar aşağıya inmiş olur."

Betty odadan çıktı.

Anthony kâğıdı katladı, cebine soktu. Şimdi bununla uğraşılacak zaman değildi. Belki birlikte Woodstock'taki evde biraz dinlendikten sonra ona sorardı.

Leah oturma odasına geldi. Zayıf ve solgundu ama Donna Karan yün pantolonuyla çok güzel görünüyordu.

"Ahh." Adam yanına gitti, yanağından öptü. "Her zaman olduğu gibi büyüleyicisin. Gitmeye hazır mısın, sevgilim?"

Leah sessizce başını salladı.

"Gel öyleyse. Uçağı kaçırmak istemeyiz, değil mi?"

Leah başıyla onayladı.

"Tatlım, söz veriyorum, bu tatil sana iyi gelecek. O evi çok seviyorsun. İstersen kapıdan bile çıkmayız. Bana birazcık gülümseyebilecek misin, sevgilim?"

Leah denedi ama, çok kötü bir denemeydi.

Anthony, "Seni hasta," diye takıldı ona. "Tamam, haydi gidelim."

Onu odadan çıkardı. Beş dakika sonra arabadaydılar, havaalanının yolunu tutmuşlardı.

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

Anthony portakal suyu, kahve ve ay çöreğinden oluşan kahvaltı tepsisini yatağın ayakucuna koydu.

"Tamam," boğuk bir ses geldi.

"Perdeleri açayım mı? Çok güzel bir gün."

"İstiyorsan aç."

Anthony çabaları boşa gitmiş hissiyle içini çekti. Eve geldiklerinde Leah ayrı odada yatmak isteyince çok incinmişti. Ama bu isteğine boyun eğdi. Bir yandan da Leah'nın birkaç günlük dinlenme ve rahatlamadan sonra aptallık ettiğini anlaması, kendi yatak odalarına dönmesi için dua ediyordu.

Aslında asıl sorun bu değildi. Her gün ona bir sürü güzel şey yapmayı, birçok güzel yere ve onun sevdiğini bildiği lokantalara gitmeyi öneriyor ama çok az karşılık alıyordu. Leah'nın hiçbir şeye hevesi yoktu.

Anthony artık neredeyse kansını fiziksel olarak sarsmak, kendi kendisinin en kötü düşmanı haline gelmeye başladığını gösterek bundan sıyrılıp kurtulması için uyarmak istiyordu. Ama kız ondan kilometrelerce uzakta gibiydi. Şimdi de yatağını paylaşmayı reddediyordu. Bu, sonun başlangıcıydı, biliyordu.

Adam kendi kendine durmadan bunun yalnızca bir bunalım olduğunu söylüyordu. Leah'da oluşan bu değişiklik bir gün geçecekti. Bu, Leah'nın ona karşı duygularının değişmeye başlamasından kaynaklanmıyordu. Kendini bunlara inandırmaya çalışıyordu. Ama kızın ona karşı soğukluğunun devam ettiği her gün, bu inançlara tutunmasını zorlaştırıyordu.

Anthony pes etmemesi gerektiğini biliyordu. Aksi halde onu tamamen kaybedecekti.

Derin bir nefes aldı, kızın soğukluğunu önemsememeye çalıştı ve perdeleri açtı.

“İşte. Şu güzelliğe bak.”

Güneş pencerelerden içeriye dolarken Anthony gelip yatağa oturdu. “Bugün yapmak istediğin bir şey var mı tatlım?”

Leah yavaşça doğrulup oturdu. Harikulade saçlarını yüzünden kaldırdı, gözlerini kısarak güneşe doğru baktı.

Anthony uzun zamandır onun kendisine böyle baktığını görmemişti. Onu kollarına almak ve sevişmek arzusunu bastırdı. En son sevişmelerinin üzerinden beş ay geçmişti. Çünkü Leah hamileyken bebeğe zarar vermelerinden korkuyordu. Son düşüğün ardından hastaneden eve döndüğünden beri birlikte olmak için harcadığı bütün çabalar buruk bir suratla geri çevrilmiş, sanki çabaları tersi sonuç vermişti. Şimdi ise sevişmek için yanıp tutuşuyordu.

Kız, “Hayır, özel bir şey yok,” diye omzunu silktilti.

Anthony gözlerini kızın dantelle örtülü göğüslerinin kışkırtıcı görüntüsünden uzaklaştırmak için büyük bir çaba sarf etti. Kendini sevgisiz, çekici olmayan, kötü ve yaşlı bir adam gibi hissetti.

“Woodstock’a gidip senin o çok sevdiğin butikten biraz alışveriş yaparız, sonra da Woodstock Inn’de öğle yemeği yeriz diye, düşünmüştüm. Ne dersin?”

“Ben burada kalmayı tercih ederim aslında. Ama eğer sen gitmek istiyorsan, öyleyse...”

Sanki Anthony’nin içinde bir şey koptu.

“Hayır! Tamam Leah. Sen burada kal ve kendin için üzül! Tanrım! Yirmi dört yaşındasın! Çoğu kadının hayal bile edemediği her şeye sahipsin ve...” Anthony kızın gözlerine bakınca duruverdi. Oradaki ifade değişmemişti. Kendinde olmadan bir elini saçından gezdirdi ve ayağa kalktı.

“Bak, üzgünüm. Ne hissettiğini anlamak için elimden geleni yapıyorum ama... Dışarıya yürüyüşe gidiyorum. Fazla sürmez.”

Leah, Anthony’nin odadan çıkını izledi. Onun az önce söylediğine karşılık bir şeyler hissetmeliydi ama hissedemedi. Sanki hiçbir şey gerçek değilmişcesine onun tepki vermesini engelleyen aynı sızı verici duygusuzluk vardı.

Kapının çarpılışını işitti, üzülmesi gerektiğini düşündü.

Anthony sert adımlarla dışarıya fırlayarak bahçedeki araba girişine doğru yürüdü. Çocuk istediği için kendine kızıyordu. Baştan beri Leah'yı çılgınca sevmiştir. Bir bebeğin aşklarını pekiştireceğine inansa da Anthony yalnızca Leah'nın kendinden yaşlı bir adamla evlendiği için mağdur olmamasıyla ilgileniyordu. Kendini iyi bir baba olma konusunda kanıtlamıştı. Asıl hazin olan Leah'nın kendisini aynı yolda kanıtlayamamış olmasıydı.

Leah'nın hatırına son hamileliğin başarılı bitmesi için dua etmişti. Ama sonuç başarısız olunca aynı nedenle üzüntü duymuştu.

Leah'nın doktoru Leah'daki kişilik değişiminin nedenlerini tekrar tekrar açıklamış, kızın kendi başına önleyemeyeceği bir ruh hali olduğunu belirtmişti. Anthony'den sabırlı ve anlayışlı olmasını rica etmişti. Ama o da bir insandı. Aralarının bozuluşu ilk düşüktü bu yana yavaş yavaş ve hissedilir ölçüde artmıştı. Anthony bir zamanlar evlendiği o capcanlı, mutlu kızı özlüyordu.

Anthony bazen Leah'nın sıkılmış olduğunu ve bu yüzden enerjisini bebek yapmaya yöneltmiş olabileceğini de düşünüyordu. Onun zeki, sorgulayıcı beyni bir işadama karısının günlük rutinden daha fazlasına gereksinim duyabilirdi. Özellikle de evlenmeden önceki yoğun yaşamından sonra. Leah'ya mankenliğe dönmek ya da kendini daha verimli ortaya koyabileceği başka bir işe yönelmek isteyip istemediğini defalarca sormuş ama hep olumsuz yanıt almıştı. Başının üzerindeki, yaprak dökmeyen ağaçlardan gelen guguk kuşlarını dinleyerek ağaçlı yola girdiğinde Anthony, bir kez daha Leah'nın kendisiyle evlenmeye neden aniden karar verdiğini düşünmeye başladı. O sırada kendisiyle aynı fikri paylaştığı için çok sevinmiş, üzerinde derin düşünmemişti. Ama şimdi ilişkileri gözlerinin önünde bozulmaya başladığı sırada Leah'ya kendisini gerçekten sevip sevmediğini sormak zorundaydı.

Anthony ürktü. Leah'yı kaybetmek, hiç kaldıramayacağı bir kâbustu. Kontrolleri dışındaki bir kuvvet onları ayırıyordu ve Anthony tekrar nasıl bir araya gelebileceklerini bilemiyordu.

Gezintiden sonra terasta birlikte oturdular. Anthony defalarca özür diledi. Leah da daha hoşnut olabilmek çaba gösterdi.

Anthony ayağa kalkarak yanına gitti. “Neden güzel ve romantik bir yemeğe gitmiyoruz? Geçen hafta aldığım Christian Dior elbiseni giyebilirsin. Mmn..., sevgilim?” Kolunu boynuna doladı, yavaşça yanağından öptü.

Leah kolundan kurtulmaya uğraştı ve başını olumsuzca iki yana salladı. “Dışarı gidemeyecek kadar yorgunum. Sen istiyorsan git. Ben uzanacağım.”

Kız gözden kayboldu.

Mayıs gecesi sıcaklığına rağmen Anthony titredi. İçini çekti, sorunları aklından uzaklaştırmak için New York Times’ın bir sayısını aldı.

Sayfa on dörtteki bir fotoğraf dikkatini çekti. Manken Maria Malgasa’nın, yıldız olduğu zamanlardaki, üzerinde Carlo Porselli giysilerinden birinin olduğu büyüleyici bir pozuydu bu.

Anthony altındaki paragrafı okudu.

“Yetmişlerin ortalarında dünyanın en çok kazanan mankeni olarak tanınan Maria Malgasa, Vanity Fair dergisi çekimleri için bulunduğu Milano’daki otel odasında boğulmuş olarak bulundu. Bir görevli New York’a dönmek üzere binmesi gereken uçağa gelmesinden şüphelenerek cesedine ulaştı. Uzun süredir sevgilisi olan Carlo Porselli polise, sorgulamalarda yardımcı oluyor. Detaylar hâlâ bilinmiyor ancak, cinsel ilişki sırasında boğulmuş olabileceğine dair kanıtlar olduğuna inanılıyor. Bayan Malgasa’nın cesedi, bugün patalojistlerin asıl ölüm nedenini araştıracağı New York’a götürülecek.”

Daha sonra Anthony, Leah’ya bu yazıyı gösterdi.

“Sen tanıyordun, değil mi?”

Leah fotoğrafa bakarak başını salladı. Anthony, onun yüzünün beyaza dönüşünü gördü.

“Aman Tanrım! Anthony, ben de postadan üzeri bıçaklanmış resimlerimi alıyorum!”

“Biliyorum, sevgilim. Betty çöp kutusundan bulduğu resimlerden birini getirdi. Biz o kesikleri senin yaptığını zannetmiştik.”

Leah başını iki yana salladı. “Fotoğraflarda ben hep Carlo’nun defilelerinde ve hep Carlo’nun giysilerini giyiyorum. Gönderildiği yer Milano. Bunu bana o yapıyorsa, onun... Maria’ya... yapmış olabileceğini düşünmüyor musun?” Leah o sözcükleri söyleyemedi.

“Bilmiyorum. Tek bildiğim, şimdi polisi arayacağız.”

“Lütfen, lütfen inanın bana. Maria’yı hemen yemekten sonra bıraktım. Yorgun olduğunu ve geceyi erken bitirmek istediğini söylemişti.” Carlo bankonun diğer yanındaki polis memuruna dik dik bakarken elini darmadağın saçında gezdirdi.

“Ama Bay Porselli, Bayan Malgasa’nın çarşaflarında sizin sperminize rastlandı. Parmak izleriniz, vücudunda ve odanın her yerinde. Oda hizmetçisi de Bayan Malgasa’nın öldürüldüğü öğleden sonra çarşafını yeni değiştirdiğini söylüyor.”

“Ama size anlattım!” Carlo sinirle yumruğunu masaya indirdi. “Maria’yla ben o akşam yemekten önce seviştik, sonra değil. Otelin asansörünün önünde onunla vedalaştım ve evime yalnız döndüm.”

“Ne yazık ki otel lobisindeki hiç kimse bunu doğrulamıyor. Kapı görevlisi size benzeyen siyah saçlı bir adamın tarifini verdi ve o kişinin Bayan Malgasa’yla birlikte yukarı çıktığını söyledi. Hem de sizin oradan ayrıldığınızı belirttiğiniz andan on beş dakika sonra. Sonra aynı adamın sabah dört buçukta otelden ayrıldığını da görmüş.”

Carlo derin bir iç geçirdi. “Bilmiyorum, o adamın kim olduğunu bilmiyorum. Ben değildim. Ben Maria’ya âşıktım! O, benim en iyi modelimdi! Neden onu öldürmek isteyeyim ki? Ben kimseye şiddet uygulamadım, öyle değil mi? Yıllardır birlikte çalıştığım mankenlere sorun.”

“Sorduk, Bay Porselli.” Memur bankonun üzerine beyaz plastik bir torba attı. “Şunlara bir bakın.”

Carlo, Leah’nın üzeri bıçakla çizgi halinde kesilmiş fotoğraflarını çıkardı.

“Hayret! Bunlar zırva! Bunlar saçmal!”

“Biz de öyle düşündük, bize bunları postayla gönderen Bayan Van Schiele de. Sonuncusunda Milano postasının damgası var.”

Carlo konuşmak için ağzını açtı, ama kendini tuttu. Memurun ona bakışından iki suçu da kendisinin işlediğine inanıldığını anladı.

“O da sizin bir sonraki kurbanınız mı, Bay Porselli?”

Carlo göz pınarlarında kendine acımanın ve öfkenin gözyaşlarının birikmeye başladığını hissetti. Kendisi, Carlo Porselli, büyük modacı, birini öldürmekle suçlanıyor ve Milano polisinin nezaret-hanesinde, bu domuz ağlında alikonuyordu.

“Söylediklerimi düşünmeniz için sizi bir süre yalnız bırakacağım. Sizi bu şekilde suçlamak için yeterince kanıtımız var.”

Memur hücrenin kapısına doğru giderken Carlo, “Arkadaşlarım bunu duyarsa o zaman görceksiniz!” diye bağırdı.

Memur gülümsedi. “Sanıyorum, zannettiğiniz kadar çok arkadaşınız yok. İyi geceler.”

Hücrenin kapısı çarpıldı.

Carlo başını ellerinin arasına koydu, ağlamaya başladı.

Linate Havaalanı’ndan Heathrow’a iki saatlik uçuş zamanında tamamlandı. Yolcular pasaport kontrolüne, gümrük kontrolüne girdiler ve sonunda tertemiz mayıs havasına çıktılar.

Adam taksi kuyruğunda beklerken bir gazete aldı. Taksi havaalanından süratle uzaklaşırken okuduğu haber başlığı adamı gülümsetti. Carlo Porselli, Maria Malgasa’yı öldürme suçundan tutuklanmıştı.

Bunu o planlamıştı. Carlo’ya Leah’yı kendisinden çalışını, sonra onu kendine gönüllü hizmet eden bir fahişeye döndürmesini ve kızın da kendisine karşı aşağılık biri gibi davranışını bu şekilde ödetmişti.

Maria ve diğerleri bu adamın ihtiyacını geçici sürelerle karşılamışlardı. Şimdi ise sıra her zaman kendisine ait olan o kadına gelmişti. Ona uyarılar göndermişti. Şimdi bekleyecekti. O kadının sonunda kendisine geleceğini biliyordu.

Taksinin King’s Cross istasyonuna varması bir saat sürdü. Trene bindi ve kuzeye doğru uzun yolculuğuna çıktı.

10

Taksi çiftlik evine doğru tepeyi tırmanırken Rose, sabırsızlıkla ceketinin düğmeleriyle oynayıp duran Miranda'ya bakınca içinden ağlamak geldi. Miranda, Rose'un elini yakaladı.

"Ya beni anımsamazsa? Çok farklı görünüyorum."

Rose aslında içinde duymadığı bir güveni telkin etmeye çalışarak, "Anımsayacak," diye tekrarladı.

Brett iki kadını eve gönderdi, kendisi de taksiciye parasını ödeyip bavulların taşınmasına yardım etti.

Rose'un elini hâlâ sıkı sıkıya tutan Miranda giriş kapısına doğru yürüdü.

Kapı daha Rose anahtarı sokmadan açıldı.

Arkasında Bayan Thompson belirdi.

"Her şey yolunda mı, Doreen? Chloe?" Elinden geldiğince soğukkanlı sordu.

Bayan Thompson, "Chloe iyi," dedi. "İşte bak, tatlım. Annenin bugün geleceğini söylemiştim sana, değil mi?"

Bayan Thompson'ın arkasından yedi yaşında, utangaç güzel bir kız çocuğu görüldü. Kapı eşiğinde durmuş, iki kadına heyecanla bakıyordu. Rose bir an büyük bir korkuyla Chloe'nun kendi kollarına koşacağını düşündü.

Küçük kız ağırbaşlı bir tavırla, "Merhaba anneanneciğim," diyerek gülümsedi.

Sonra bakışlarını kıınılamadan durmuş kendisine bakan Miranda'ya çevirdi.

"Merhaba anneciğim," dedi ve kollarını ona uzattı.

Miranda gözyaşlarını tutamayarak Chloe'yu, kollarına aldı ve bir daha asla bırakmayacakmış gibi sıkıca kucakladı.

İki yaşlı kadın bu görüntüyü izlerken gözleri doldu. Rose omzunda bir el hissetti. Döndü, Brett'in de gözleri dolmuştu. Hepsi birlikte Miranda'nın çocuğunu oturma odasına götürüşünü seyrettiler.

"Hayatım, bebeğim," diyerek ağlamaya devam ediyordu. "Annen eve döndü artık, annen evde."

Brett, evin çatısına yuva yapmış ardıc kuşlarının sesleriyle uyandı. Alacakaranlıkta gözlerini kısarak saate baktı. Saat sabahın altısıydı. Yataktan fırladı, eski bir tişörtle kot giydi, sessizce merdivenlerden aşağıya doğru süzülerek stüdyosuna gitti. Odaya girince yüzüne bir gülümseme yayıldı. Rose, bir zamanlar ambar olan bu yeri kendisi için stüdyoya çevirmişti. Brett, her tarafı kendi emeği olan resimlerle dolu stüdyoda, boyaların mest eden kokusunu içine çekerek bir an durdu.

Üç aylık yoğun bir çalışmanın sonunda dokuz resimle bu noktaya gelmişti. Stüdyonun her yanını kaplayan resimleri iyiydi ama henüz olgunlaşmamışlardı. Rose onu çok teşvik etmiş, devam etmesi gerektiğini, en sonunda kendi tarzının oluşacağını söylemişti. İşlenmesi, üzerinde çalışılması ve ortaya çıkması için özgür bırakılması gereken bir yeteneği olduğunu anlatmıştı.

Brett artık o noktaya geldiğini biliyordu.

İlk başladığı yıllarda bir nesneyi ya da manzarayı ele alıyor ve onun güzelliğini vurgulamaya çalışıyordu. Ama resme tekrar başladığından beri tuvalde bir şeyler söylemek, resmine bir anlam vermek ister gibi hissediyordu sanki. Yeni bitirdiği resimde, cennete uzanan güzel bir genç kız vardı. Resmin üst yarısı büyüleyici renklerle doluydu; gök maviydi, güneş parlıyordu ve kızın başının etrafı çiçeklenme döneminin doruğundaki elma ağaçlarıyla sarılıydı. Brett romantik ekspresyonizmi her şeyiyle ortaya koyuyordu. Ama resmin alt yanında çok daha koyu renkler kullanmıştı. Kızı ayak bileklerinden yakalayan erkek elleri vardı. Kızın altındaki zemin soğuk ve karanlıktı. Ellerden biri kızın böğrüne kadar uzanmıştı.

Brett bakışını bir an resimde yoğunlaştırdı. “Zincirler içindeki kadın,” diye mırıldandı.

Rose’u bugün buraya resmini göstermeye getirebilirdi artık. Burada yaşamanın ayrı bir zevki de bir şişe şarap eşliğinde yapılan ve gece geç vakitlere kadar süren uzun sohbetlerdi. Rose, ona Royal College’deki günlerini anlatırdı. Rose’un dev katalog koleksiyonunda her resme saatler harcar, Freud, Bacon ve Sutherland ile Rose’un ellilerdeki çağdaşlarının eserlerini tartışırlardı.

Ama Brett yeni resmine bakınca artık harekete geçme zamanının geldiğini görüyordu. New York’a babasının işine dönmesi için hiç nedeni kalmamıştı. Genç ressamlarla dolu bir enstitüye devam etmek, onlarla birlikte kendini geliştirmek istiyordu. Rose halası Royal College’e devam etmesini istiyordu. Ama o, nereye gitmek istediğini biliyordu. Büyükbabasının yaşamış olduğu ve sanatını geliştirdiği Paris’e gitmek istiyordu. Bu şehir, sanki onu çağırıyordu. Geceleri rüyalarına öylesine capcanlı giriyordu ki sabah uyanıldığında yeni günün gerçeğini sorguluyordu.

Kendi geleceğini Rose’la konuşmanın zamanının geldiğine karar verdi. Ona Sorbonne’da öğrenim görmek istediğini söyledi. Daha sonra bir palet ve fırça alıp çalışmaya koyuldu. Yeni resmindeki son rötuşları yapıyordu. Çalışırken her zaman olduğu gibi Leah’yı düşünmeye başladı.

Carlo’nun Maria Malgasa’yı öldürme suçundan tutuklandığını büyük bir dehşet ve bir parça da haz duyarak okudu. Brett sık sık Leah’nın gazetelerdeki duyurudan sonra neden Carlo ile evlenmediğini düşünürdü. Aralarında bir anlaşmazlık çıkmış olabileceğini düşünmüştü. Oysa şimdi, bu son olaydan sonra bir şüphe beynini kemirmeye başladı. O gün Leah’yla yüzleşmeye gittiğinde çok sarhoş ve öfkeliydi. Onun konuşmasına bile doğru dürüst fırsat vermemişti. Ya doğruyu söylemişse? Sonunda o adam başka bir mankeni öldürmekten hapse giriyordu.

Brett içini çekti. Kendine eziyet etmesinin bir anlamı yoktu. Leah’nın başka bir adamla mutlu bir evliliği vardı. Onların ilişkisi, niyetlendikleri gibi ilerlememişti. Yaşamının geri kalan kısmını asla

kendisinin olmayacak bir kadını hayal etmekle geçirmek, onun kaderydi.

Brett, son beş yıldır kadınlara karşı hiçbir ilgi duymamasını babasının tuhaf karşıladığının farkındaydı. Ama Rose onun neler hissettiğini anlıyordu. Ona sık sık gençken bir adamı nasıl sevdiğini ve içinde bulundukları koşulların onların birlikteliğini nasıl olanaksızlaştırdığını anlatıyordu.

Brett acıktığını hissettiği için fırçasını bıraktı. Stüdyosunun kapısını açtı, hole yürüdü, mektuplara bakmak için durdu.

Miranda ve Chloe mutfakta kahvaltı yapıyorlardı. Brett'i görünce Chloe'nun gözleri parladı.

"Merhaba Brett amca. Başka resimler de yapıyor musun?"

Brett başını salladı ve Miranda'ya daktilo ile yazılı bir zarf verdi.

"Evet, Chloe. İki tanesi sana Miranda," diye gülümsedi.

"Teşekkürler, Brett."

Brett sık sık kahvaltıda hep beraber bir masanın etrafına oturduklarında 'bunu önceden görmüştüm' hissine kapılıyordu. Bayan Thompson etrafta koşuşturuyor, Brett de burada geçirdiği ilk tatili anımsıyordu. Çok zaman olmuş, köprülerin altından çok sular geçmişti.

Rose mutfağa geldi.

"Herkes günaydın," dedi ama bitkin görünüyordu.

Brett nazikçe, "İyi uyudunuz mu?" diye sordu.

"Hayır. Sabahın üçünde New York'taki sergi için duyduğum panikle uyandım. O saatten beri stüdyomdayım."

Brett onu rahatlatmak isteyerek, "İnan Rose, orada daha önce hiç sergin olmadığını biliyorum ama çalışmaların olağanüstü, gerçekten," dedi.

"Teşekkürler, hayatım, iki aydan daha az bir zaman kaldı ve benim daha tamamlanacak dört resmim var."

Miranda şefkatle, "Sana destek vermek için biz de orada olacağız anne," dedi.

“Yanımda olacağınızı biliyorum, tatlım. Çok sinirli davranıyorsam kusura bakmayın. Ama o sergi benim için yeni bir başarı şansı.”

“Başaracaksın, inan. Bu sabah Leedz’e gitmek için arabayı alabilir miyim? Chloe’ya seyahat için bir iki şey almak istiyorum.”

“Elbette, tatlım.” Rose, Miranda’ya baktı. “Sen iyi misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“Evet. İyiyim. Gel, Chloe. Haydi gidip giyinelim, kızım.”

“Tamam anneciğim.”

İkisi odadan ayrıldılar.

Rose içini çekti. “Miranda beni endişelendiriyor Brett. Bir, iyi bir kötü. New York’a yapacağı seyahat, ona iyi gelir umarım. Gerçi ben ona pek zaman ayıramayacağım. Chloe ile ikisinin benimle bir ay bile kalamayacak olmaları çok yazık. Ama Chloe’nun okula başlayabilmesi için dönmeleri gerekiyor.”

“Çok iyi zaman geçireceklerine eminim. Babamın evi muhteşem ve çok merkezi bir yerde. Babam siz oradayken işten sonraki bazı zamanlarında Miranda’yla Chloe’yu gezdireceğini söyledi.”

“İyi olur.”

Brett doğruldu. “Çalışmaya dönsem iyi olacak. Daha sonra stüdyoma gelir misin, Rose? Sana bir şey göstermek ve seninle biraz konuşmak istiyorum.”

“Tabi ki.”

Rose, esneyerek masada oturmaya devam etti.

New York’a gittikten sonra tekrar eve döneceğinden şüphe ediyordu.

Miranda, Bradford’da yanında sabırsızlıkla bekleyen Chloe ile birlikte bankadaki kuyrukta bekliyordu. Elindeki önceden üzerine adresini yazıp hazırladığı zarfa baktıkça kalp atışları hızlanıyordu. Sırası gelince beş yüz poundluk çeki uzattı. Hepsi ellilik olsun istedi, parayı aldı ve bankadaki küçük masalardan birine oturdu.

Bir dosya kâğıdına parayı dikkatle saran Miranda’yı seyreden Chloe, “Ne yapıyorsun anne?” diye sordu.

“Bir mektup hazırlıyorum tatlım. Ama bu bir sır. Kimseye söylememeliyiz.”

“Kime gönderiyorsun?”

“O da sır. Haydi gidip dondurma yiyelim.”

Miranda, Chloe’nun küçük elinden tuttu. Bankanın dışında mektubu posta kutusuna attı. Daha sonra beraber dondurmacıya doğru yürüdüler.

12

Leah güzelim güneşli bahçede hırçın bir tavırla kuru gülleri bu-
dayarak dolaşıyordu.

Saatine baktı. Onu on geçiyordu. Önünde koca bir gün vardı.
Anthony eve dönünce yemekte gergin bir konuşmanın uzayıp gi-
deceği bir akşam...

Kendi hissettiklerine kendisi de inanamıyordu. Ölü, hissiz, her
şeye tamamen ilgisizdi

Polis görüşmeye geldiğinde, onlara kendisine postayla gönde-
rilen bıçakla kesilmiş resimleri gösterirken bile gerçekten hiçbir
şey hissetmedi. Sanki kendisi dışardan bir seyirciydi ve uzaktan
kendi yaşamını seyrediyordu. Carlo'nun özellikle Maria'nın otel
odasındaki parmak izlerinin ciddi kanıt kabul edilmesiyle tutuklan-
dığı haberi de Leah'ya bir şey hissettirmedi. Polis dava sırasında
Leah'nın da tanıklığının istenebileceğini söyledi. Ama o şimdi bu-
nu düşünmek dahi istemiyordu.

Anthony'yi artık sevmediğine emindi. Yine de onu tek sözcü-
ğüyle bile nasıl incittiğini görmek, içini sızlatıyordu.

Woodstock'daki evden döndüklerinden beri, yani üç aydan
fazla bir zamandır, aynı yatağı paylaşmıyorlardı.

Onunla seks yapma düşüncesi bile itici geliyor, yalnızca kendi
yetersizliklerini ve üç bebeğinin ölümünü anımsatıyordu. Dene-
meye devam etmenin yararsız olduğunu biliyordu. Ve sonunda
vazgeçti.

Sık sık Anthony'nin başka bir aşk yaşayıp yaşamadığını düşü-
nüyordu. Başka bir kadınla rahatlamaya çalışması çok doğaldı.

Ama o eve hiç geç gelmiyor ve bir iş gezisine gittiği zaman kendisini sürekli anyordu.

Bazı bakımlardan onun başka bir kadınla olmasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Böylece daha az suçluluk duyardı. Adamın tıpkı Woodstock'ta bir kez olduğu gibi biraz öfkelenmesini diliyordu. Oysa o, kızın geri çekilişini uysalca kabullenmişti.

Terapiyi tekrar tekrar reddetti. O, hasta değildi. Yalnızca mutsuzdu.

Anthony yeni bir bebeği denemelerini önerdi. Leah açıkça reddedince evlat edinmeyi önerdi. Oysa evlat edinmek, Leah için yetersizliğinin herkesin önünde teyid edilmesi anlamına gelecekti.

Kız böylece her günü yatacağı zamanı bekleyerek geçiriyor, yatağa girip uyuyunca da o güzel rüyayı görüyordu. Hep aynı rüya: Küçük, yumuşak ve kendisine bağımlı bir bebek kollarında ve Brett ikisine gururla ve sevgiyle bakıyor.

Öyle zamanlar oluyordu ki onu haftalarca düşünmüyordu. Sonra bu rüyayı görüyor ve ertesi gününü onun için neler hissettiğini, yaşadıkları aşkın ne mükemmel olduğunu düşünerek geçiriyordu. Bu düşünceler aklına, düşükten beri uzak kaldığı seksi getiriyordu. Sonra suçlulukla Anthony'yi ve bunları bilse ne yapacağını düşünüyordu.

Leah'nın bir rüyası daha vardı; çocukluğundan beri gördüğü bir rüya: Kırılarda kendisini koşamayacak hale gelinceye kadar kovalayan karanlık biri... ve Megan'ın kendisini uyaran sesi tekrar tekrar çınlardı kulaklarında...

Leah şöyle bir silkindi, kendine gelmeye çalıştı. İçgüdüsel olarak zamanını boşa harcadığını, yaşamının kötüye gittiğini ve düzeltmek için de hiç çaba harcamadığını biliyordu.

Sanki tutsaktı ve onu kurtaracağını bildiği bir olayın gerçekleşmesini bekliyordu.

İşte o olay gerçekleşinceye kadar yaşam sürmeliydi.

Leah yere düşmüş soluk gülleri topladı ve evin yolunu tuttu.

Telefon çalıyordu. Açtı.

"Merhaba."

"Alo Leah. Ben annen. Ben..."

Hattın diğ er ucunda boğuk bir ses vardı.

“Anneciğim? İ yi misin? Bir şey mi var?”

“Ben... ben  zg n m. Baban. Bildiğ in gibi kalça ameliyatından sonra iyileşiyordu ama, dün gece hastaneden aradılar. Kalp krizi geçirmiş Leah, hem de epey kötü bir kriz. Kurtulup kurtulamayacağına bilemiyorlar. Leah, çok korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Anne, dinle beni. İngiltere’ye ilk u ağ a yetişirim. Heathrow’dan Leedz’e u arım. Babam Airedale Hastanesi’nde mi?”

“Evet.”

“Seni en kısa zamanda orada bulurum. Anne, beni bekle, babama da söyle. Geliyorum.”

“Teşekkür ederim, Leah. Ben... sana ihtiya ımız var.”

“Sakin ol anneciğim. Leedz’e varış saatim kesinleşince seni ararım.”

Leah telefonu kapattı ve hemen British Airways rezervasyonu aradı. Londra’ya öğlen uçan Concorde’da en arkadan bir yer aldı. Akşam on buçukta uçaktan indiğ inde Leedz u ağ ını kaçırmış olacaktı. Bir araba kiralamak ve gece Yorkshire’a doğru yola çıkmak zorundaydı.

Valizine bir şeyler koymak için üst kata  ıktı. Daha sonra şağ ıya indi, Anthony’ye not yazdı:

“İngiltere’de aile krizi. Babam kalp krizi geçirdi. Gidince ararım. L.”

Malcolm, kızı havaalanına götürdü, u ağ ı için son anons yapılırken pasaport kontrolünden koşarak geçti.

Uçak kalkarken çok heyecanlandı. O g   neredeyse nefesini kesecekti. İçinde derin bir acı vardı. Ama bir şey daha vardı.

Aylardır ilk kez kendisine ihtiyaç duyulmuştu.

Leah, Airedale Hastanesi’ne sabah dörtte vardı. Hemşire onu yoğ n bakım ünitesine götürdü. Doreen Thompson bekleme odasında gözlerini boşluğ a dikmiş oturuyordu. Leah annesinin son

gördüğünden beri ne kadar yaşlandığını görünce dudaklarını ısırıdı. Saçları gri tutamlarla dolmuş, yüzü yorgun ve bitkindi.

Leah kollarını ona doladı. Uzun süre birbirlerine sarıldılar. Bayan Thompson sessizce ağlıyordu.

“Geldiğin için teşekkürler Leah. Konuşacak kimse yoktu. Çıldıracaktım.”

“Nasıl?”

Bayan Thompson omzunu silkti. “Aynı durumda olduğunu söylüyorlar; ne daha iyi ne daha kötü. Korkunç görünüyor. Çok solgun... her tarafına bir şeyler takılı. Bazen gözlerini açıyor ama konuşamıyor.”

“Gidip göreyim.”

“Benim de gelmemi ister misin?”

Leah başını iki yana salladı. “Burada kal, biraz dinlenmeye çalış.”

Leah sessiz koridorda yavaş yavaş yürüdü. Gece yansı olmasına rağmen sevdiklerini bekleyen başka akrabalar gördü. Yoğun bakım bölümünde ziyaret saatleri sınırlanmamıştı.

Hemşire babasının yattığı odayı işaret etti. Leah derin bir nefes aldı ve girdi.

O taptığı babasının bu kadar zayıf ve durgun haline kendini hazırlamak için yetersiz bir çaba göstererek durdu. Vücuduna serumlar, monitörler bağlı, sırtüstü ve dümdüz yatıyordu.

“Babacığım. Babacığım,” diye fısıldadı tatlı bir sesle. “Ben Leah.” Sağ yanına doğru eğildi, böylece gözünü açınca kendisini görebilirdi. Ama babası gözlerini açmadı.

Leah yatağının yanındaki sandalyeye çöktü. Yıllardır kullandığı Steroit ve diğer ilaçlardan biçimsizleşmiş kemikli zayıf ellerine uzandı. Zavallı vücudu çok ıstırap çekmiş ama Leah ondan hiç şikâyet duymamıştı. Babası sadece kırk sekizindeydi ama altmış beşinde görünüyordu.

“Babacığım, Leah şimdi burada. En kısa zamanda iyileşmeni istiyorum. Sonra annemle ben seni eve götürürüz ve eskiden olduğu gibi güzel bir aile oluruz.” Onları görmeye geldiği zamanları düşündükçe gözyaşları Leah’nın yüzünden süzölmeye başladı.

Bencil davranarak kendi sorunlarına dalmıştı. Şimdi belki de çok geç kalmıştı.

“Baba, ben küçük bir kızken anımsıyor musun, beni kırlarda yürümeye çıkarırdın, üstümüzde uçan çeşitli kuşların isimlerini söylerdin? Ve benim okuldaki ilk günümü, ağladığımı ve içeri girmek istemediğimi? Bana bütün gün beni dışarda bekleyebileceğini, hoşlanmazsam yanına dönebileceğimi ve eve götürmek için orada olacağını söylemiştin. Tabi ben bir kere içeri girdikten sonra her şey yoluna girmişti ama sen, çıkış saatine kadar orada beklemiştin. Ben hep bütün gün orada bekleyip beklemediğini merak etmiştim.” Babasının gözleri açılır gibi oldu. Hatta yüzünde hafif bir gülümseme belirince Leah gözyaşları içinde gülümsedi.

Leah orada iki saat oturdu. Sonra annesinin yanına gitti. Onu bekleme yerinde biraz daha iyi buldu.

“Doktorlar kısa bir kontrol yapacaklar. Neden kantine gidip biraz kahvaltı yapmıyoruz? Yolculuktan sonra çok acıkmışsındır.”

Leah'nın şu anda düşüneceği son şey midesiydi ama yemeye gereksinimi vardı.

Kantinde bir telaşla vardiya değişimi oluyordu. Leah ve annesi kendilerine birer tepsi kahvaltı almayı başardılar.

“Doktorlar tam olarak tehlikeyi atlatıp atlatmadığını söylediler mi?”

Bayan Thompson omzunu silkti. “Henüz söylemediler. Her şeyden önce ateşi yüksek, zaten önceki ameliyattan dolayı da zayıf. O ameliyat zayıf düşürdü Leah. Kalp krizi onun zavallı kalbine çok fazla. Kalp krizinin ne derecede kötü etkileri olduğunu henüz bilmiyorlar. Ben pek dua edemem ama son birkaç gündür ediyorum. Ben ve baban... yani o benim tanıdığım tek erkek. Onunla evlendiğimde on yedi yaşındaydım. Yirmi beş yıl. Bazen ona karşı kızgın davrandığım oldu, biliyorum. Ama o benim iki gözüm, Leah. Onsuz yaşayamam.”

Annesi hıçkırırken Leah onun elini kavradı, kendi gözlerini çabucak sildi. Kız metanetle, “Neyse, ağlayacak zaman yok,” dedi. “Şimdi babam için güçlü olmak zorundayız. Onun kurtulacağına inan. Kurtulmak zorunda,” dedi basitçe.

Leah ve annesi, sonraki iki günü, adamın başucunda sürekli nöbet tutarak geçirdiler. Onunla konuştular, ona kitap okudular, elini tuttular ve alnını okşadılar. Hemşireler eve dönüp biraz uymalarını söylüyorlardı ama ne anne ne de kızı duymuyorlardı bile. Bayan Thompson kararlılıkla, "Bizim hep burada olduğumuzu bilsin istiyoruz," dedi.

Leah, Amerika'dan gelişinin üçüncü sabahında doktor ikisini de odasına çağırdı.

"İyi haber. Bu sabah Bay Thompson'ı yoğun bakımdan çıkarıyoruz. İyileşeceğini düşünüyoruz."

Bayan Thompson, "Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür," diyerek ağlamaya başladı.

"Ama üç hafta kadar daha hastanede kalacak, sonra da titiz bir bakıma gereksinimi olacak. Şimdi tehlikeyi atlattığını biliyoruz, evinize gidip biraz dinlenmenizi öneririm. İki hasta daha istemeyiz, değil mi?"

"Teşekkür ederim doktor, teşekkür ederim." Leah annesini koridora çıkardı. Babasının odasına baktılar. Bir hemşire monitörü göğsünden alıyordu.

Yatağa yürüdüler. Babasının gözleri açık ve canlıydı.

Sessiz bir, merhaba dedi.

"Eve gidip biraz uyuyacağız hayatım. Kendimizi senin dönüşüne hazırlayacağız." Bayan Thompson kaşlarını kaldırdı, Leah annesinin o olağan nükteli tarzını duyunca sevindi.

Bayan Thompson kocasına eğildi, alnından öptü. "Bunu bana bir daha yaparsan Yorkshire pudinglerinden bir daha asla yapmam."

Bay Thompson gülümsedi, başıyla onayladı. Yine sessiz bir "Sonra görüşürüz," dedi.

Ana-kız bir umutla hastaneden çıktılar, Leah'nın kiralık Escort'unda Oxenhope'a yol aldılar. Günün geri kalan kısmında bebekler gibi uyudular.

13

Bay Thompson hastaneden çıkmadan önce Leah doktoruyla görüşmek için bir randevu aldı.

Doktor Leah'ya yer gösterdi, o da masanın önündeki bir sandalyeye oturdu.

"Babam nasıl doktor?"

"İyi bir gelişme gösteriyor, Leah. Dediğim gibi bir süre özenli bir bakıma gereksinimi olacak. Biz de destek verebiliriz bu konuda. Örneğin bölge hemşiresi gün aşırı kontrole gelecek. Ama korkarım ki asıl iş annenin omuzlarında olacak."

"İşte ben de bunun için kaygılanıyorum. Babama yirmi yıldır o bakıyor. Birkaç gün daha kalabilirim ama sonuçta evime, Amerika'ya döneceğim. Ben bir hemşire tutmayı düşündüm ama evimiz küçük, ayrıca annem bu işi başkasına yaptırmakta istemez. Bu yüzden bir fikrim var. Onları birkaç haftalığına bir huzur ve bakım-evine göndersem, ne dersiniz? Böylece annem babamla birlikte olacak ama yapılması gerekenler için yirmi dört saat bakım desteği göreceğinden kendisi de biraz dinlenme fırsatı bulacak. En az babam kadar dinlenmeye gereksinimi var. Birkaç özel bakımevini aradım ve Skipton'da bir tane buldum. Broşürüne bakılırsa çok güzel ve karı-kocaları kabul ediyor. Huzurevinden çok otele benziyor. Anneme büyük rahatlık olur, ben de onlar için endişelenmekten kurtulurum."

"Bence bu çok iyi bir fikir. Ama çok pahalıdır."

"Bu sorun değil. Ben yalnızca sizce bunun iyi bir fikir olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Kesinlikle. İkisi için de."

“İyi o zaman, bu iş halloldu. Anneme bunu siz söyler misiniz doktor? Ben söylersem parayı düşünecek ve bana harcatmak istemeyecek.”

Doktor, “Elbette,” diyerek anlayışla gülümsedi.

“Şimdi, ikiniz, gidin ve hiçbir şeye kafanızı takmayın. Babacığım annemi biraz rahatlatmaya çalış, olur mu?”

“Elimden geleni yapacağım evlat.”

Bay Thompson, onları hastaneden yirmi kilometre mesafedeki bakımevine götürecek ambulansa yerleştirildi.

“Hoşça kal anne. İyiye dinlen. Bunun için gidiyorsun.”

“Evet Leah, ama aslında ben ve baban evde de kalabilirdik.”

“Sus annel!” Leah onu sıkıca kucakladı. “Eve döndüğünüzde sizi ziyarete geleceğim.”

“Eğer görürsen Chloe’ya onu çok özleyeceğimi ve çok yakında döneceğimi söyle.”

“Peki anne.” Ambulansın kapıları kapanırken Leah ikisine de öpücük yolladı. Arabanın hastaneden çıkışını seyretti ve yavaş yavaş kendi arabasına doğru yürüdü.

Bungalova döndüğünde içi sıkılmaya başladı. Son iki hafta babasına üzölmekle, annesine destek olmakla geçmişti. Kendi sorunlarını düşünmeye fırsatı olmamıştı. Ama şimdi ev sessiz ve boş olduğu için Anthony ve sorunlu evliliğı tekrar aklını kurcalamaya başladı. Burada olanları haber vermek için onu birkaç kez aramıştı. Elbette ki istediğı kadar kalabileceğini, istediğı an yanına İngiltere’ye gelebileceğini söylemiş, her zamanki gibi çok iyi karşılamıştı. Leah biraz toparlanmak için bir hafta kadar daha kalmak istediğini söyleyince de Anthony yine hiçbir şey sormadan kabul etmişti. Şu anda kafasını toparlamak, düşüncelerini berraklaştırmak için kendi kendine kalmaya gereksinimi vardı.

Evin içinde gezindi, bulaşıklıktaki kapları yerlerine kaldırdı, zaten düzgün olan kanepede örtülerini düzelitti. Sonunda oturdu, derin bir iç geçirdi. Bu, belki de son iki haftanın acısıydı. Ama bugün hiç de öyle kendini dinleyip derin düşüncelere dalabileceğı bir gün değildi.

Arabasının anahtarlarını kaptı. Nereye gitmek istediğini biliyordu.

Tarihi Papaz Evi son gördüğünden daha bakımlıydı. Bir hediye-lik eşya dükkânıyla, sergiler için bir alandan oluşan ilave bir bölüm yapılmıştı.

İçeriye ziyarete gelenler muazzam bir kuyruk oluşturunuyordu ama Leah önünde, video kameralarla donanmış yüksek sesle sohbet eden Amerikalı ünlü birilerini dinleyerek, gün ışığında mutlulukla bekledi. Son üç yılını bu gibi insanların arasında geçirmiş olduğunu düşünmek tuhaf geldi. Ülkelerinin dışında çok yabancı görünüyorlardı.

Tarihi Papaz Evi'nin içi tam anımsadığı gibiydi. Daha genç bir kızken çok sevdiği bu atmosferi içine sindirerek yavaş yavaş gezmeye başladı. Buraya son geldiğinde... yoksa bugün gelmesinin nedeni bu muydu? Çok mutlu ve aynı ölçüde de acı veren anıları tazelemek için mi gelmişti?

Kaldırım taşı döşeli caddede yürürken kafasında bu konuyu ölçüp tarttı. Bu arada hardal tohumlu banyo sabunu almak için ezca-neye girdi.

Stirrup Cafe'de durdu. Lanet! Anılarını tazeleyecekse bunu tam yapmalıydı.

Leah girip pencere kenarında bir masaya oturdu. Böylece gelip geçeni seyredebilirdi. Kendine bir shepherd's pie ısmarladı.

Tam kahvesinden bir yudum alacakken pencerenin dışına baktı ve caddede yürüyen kızıl saçlı uzun boylu tanıdık birini gördü. Hayır, kesinlikle hayal görüyordu! Annesi onun Yorkshire'a halasını ziyarete geldiğinden söz etmemişti. Ona benzeyen biri olmalıydı. O da kendisine bakıyordu sanki ama sonra yürümeye devam etti, gözden kayboldu.

Bu belki de yaşadığı en büyük hayal kırıklığıydı. Derin düşünceler içinde kahvesini höpürdetti.

Leah, kapı açılırken çalan zil sesini duydu ama bakmadı.

"Sendin. Başlangıçta emin değildim, ama..."

Önünde duruyor, heyecanla gülümsüyordu.

“Merhaba Brett.”

“Ben... merhaba.”

“Burada ne yapıyorsun?”

Brett şaşkın şaşkın, “Çiftlik evinde Rose’la birlikte oturuyorum. Annen söz etmedi mi?” dedi.

“Hayır. Ama son zamanlarda kafası başka şeylerle çok meşguldü.”

“Evet. Babanın haberini alınca çok üzüldüm. Rose söyledi. Ama iyileşiyor, değil mi?”

Leah gülümsedi. “Evet. Çok iyi, bir süreliğine uzağa gittiler.”

Brett tereddüt etti. Sonra, “Oturmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu.

Leah soğukkanlılıkla omzunu silkti. “Tabi.”

Brett sandalyesinin yanına, yere iki ekmek bulunan torbayı bıraktı. “Rose şu caddedeki fırının ekmeğini çok seviyor. Haworth’a ona ekmek almaya geliyorum.” Brett şu anda dünyanın bu köşesi onun eviyken neden özür dilediğini merak etmeye başladı.

“Açlıktan ölüyorum. Sen yiyor musun?”

“Evet.”

“Sen ne yersen ben de onu yiyeceğim.” Brett garsonun gözünün içine baktı.

Garson hazır vaziyette, “Evet?” dedi.

Leah kızardı. “Bir shepherd’s pie daha lütfen.”

“Ben de aynısı.”

Leah, Brett’e baktı ve anında onun da anımsadığını anladı.

“Ne kadar daha İngiltere’desin?” diye sordu.

“Bir hafta daha. Bungalovda kalıyorum. Yani artık babanın yanında çalışmıyorsun?”

“Hayır. Buraya gelip birkaç ay resim çalışmam onun önerisiydi. Sonra, hâlâ istediğime karar veririm resim öğrenimi için bir okula başvuracaktım. Aslında bu sabah iyi bir haber aldım.” Brett kotonun cebini karıştırdı, buruşuk bir kâğıt çıkardı. “Paris’teki Sorbonne School’a gönderdiğim resimler kabul edildi. On güne kadar benimle görüşmek istiyorlar. Tanrım, Leah. Orada okumayı çok istiyorum. Büyükbabam da orada okumuş, biliyorsun.”

Garson yiyeceklerle geldi.

“Hayır, bilmiyordum. Ama senin adına heyecanlandım. Seni son gördüğümde babanın senin işi bırakmana asla razı olmayacağına çok emindin, doğrusu inanamıyorum.”

“Bana tam destek veriyor, Leah.” Çatalını alıp yemeye başlarken içini çekti. “Geçen yıl bizim ailede çok şeyler oldu. Anlatması çok zor. Kısacası babam bugüne kadarki yaşam tarzını da belirleyen geçmişe dair bütün yaralarını saklamış. Çok zor zamanlar geçirdi ve bu deneyim onu tamamen değiştirdi. O artık farklı bir adam. Ben de öyle.

“Leah çiftlik evine gel, birlikte bir şey içeriz. Rose seni görmeyi ister, eminim. İlk Amerika sergisi için Miranda ve Chloe ile birlikte üç haftalığına New York’talar.”

“Sahi mi? Miranda nasıl? Esrarengiz kayboluştan sonra ortaya çıktı demek?”

“Evet, aynı babam gibi, o da farklı artık. Bugünlerde çok iyi geçiniyoruz. Çok tatlı, o küçük kız da çok sevimli.”

Leah yanıtlamadı. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Brett, Miranda’nın ne kadar harika olduğunu söyleyerek onu kırıyordu, çok kınıyordu.

“Gitmeliyim Brett.”

“Tabi. Bak, Leah. Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Seni son gördüğümde birinci sınıf bir geri zekâlı gibi davranmıştım. Bu gece akşam yemeğinde bana katılır mısın?”

“Bu gece olmaz.”

“Ya!” Brett hayal kırıklığına uğradı. “Yarın öyleyse?”

“Tamam.” Kendini tutamadan yanıt ağzından çıkıvermişti.

“Steeton Hall’a gideriz. Rose oranın yemeklerinin olağanüstü olduğunu söylüyor. Saat sekizde seni alırım.”

“İyi. Görüşürüz öyleyse, Brett.” Cüzdanından biraz para çıkardı, masaya koydu. “Hoşça kal.”

Brett onun kafeden çıkışını seyretti. On dakika sonra elleri cebinde High Street’de yürüyordu.

Leah, Leah. O buradaydı. On beş dakikadan da az bir zaman önce onunla konuşmuştu.

Brett tarihi Papaz Evi'nin arkasındaki kırlara, onu ilk öptüğü yere yöneldi. Hoş kokulu kırlara gömüldü. Güneş hâlâ tepedeydi. Gözlerini kapattı.

Bitmiş miydi? Bitmediğini seziyordu.

Her şeyi yeniden başlatmak... Brett korktu. O kadar yıl boyunca bastırıldığı duygularını özgür bırakmanın verdiği acı.

Babası yüreğini kilitlemiş ve anahtarını da fırlatıp atmıştı. Böylesi daha güvenliydi. Ne sürprizler ne de acılar olmazdı böylece. Ama Brett bir yandan da bu tarz yaşamı dümdüz, renksiz ve kara-kalem resimlerinden birinde olduğu gibi renklerin nefes alan güzelliğinden yoksun buluyordu.

Onu hâlâ seviyordu.

Geçmiş geçmişti. O, bir gelecek istiyordu.

Ertesi akşam Leah'ya Brett'le New York'ta ilk buluştuğu günü anımsattı. Leah, yanında getirdiği bütün giysileri denemiş ama bir türlü ne giyeceğine karar verememişti. Oysa normalde gardırobunu açar, hemen bir şey seçiverirdi.

Kendini yine toy bir genç kız gibi hissetmişti. Anthony'yle yemeğe çıkarken böyle bir sorunu hiç yaşamadığını düşündü.

Ama işte Brett onu hep böyle hissettiriyordu: Sıkılgan ve asabi.

Bungalovda uykusuz bir gece geçirdi. Bunun hem bungalovda ilk kez yalnız kalmaktan hem de yarın Brett'le buluşacak olmasından kaynaklandığını düşündü.

Kırların üzerinde şafak sökerken birkaç kez Anthony'yi aramayı aklından geçirdi ama aramadı. O sesindeki suçluluğu fark edebilirdi.

Kendi kendine, Tanrı aşkına Leah, eski bir arkadaşla yemeğe gidiyorsun, hepsi bu diyordu.

Oysa yüreği öyle demiyordu.

Brett, Oxenhope köyüne arabayla geldi. Yeni yerleşim bölgesine girdi ve bungalov görüldü, bir endişe dalgası da hemen ardından geldi.

Leah dün sanki buluşmaları onu hiç etkilememiş gibi çok serinkanlı görünüyordu. Kendisi ise çok cesaretli davranmış ve çok

konuşmuştu. Dün öyle bir ruh haline girmişti ki ekmeği Hawthorth'da bir yerde unuttuğunu söyleyince Rosa onu neredeyse öldürecekti.

Girişe doğru yaklaştıkça vücudundaki bütün sinirler alarmdaydı. Motoru durdurdu.

Haydi Brett. O evli bir kadın. Bu yalnızca, geçmişte yaşanan tatsız bir davranış için özür dileyeceği hoş bir yemek olacaktı.

İkisi de duyarlı, olgun yetişkinlerdi artık.

Oysa kalbi tam tersini söylüyordu.

“Merhaba. Çok güzel görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim, Brett.”

Kapı önünde içeri girip girmeyeceğinden ve Leah'nın doğru dan mı yemeğe gitmek istediğinden emin olamadan duruyordu. Sonra buna kendisinin karar vermesi gerektiğini düşündü.

“Hemen gidelim mi? Güzel bir yol, yemekten önce bir şeyler içeriz.”

“Bu iyi. Ben anahtarlarımı bulana kadar içeri gelebilirsin.”

Brett içeri girdi. Leah oturma odasına doğru gözden kayboldu, sonra sevinçle geri döndü.

“Anahtarları çiçek saksısına koyuyorum, böylece kaybetmiyorum. Ama sonra da nereye koyduğumu anımsayamıyorum,” diyerek güldü. “Yarım saattir onları arıyorum.”

Kapıyı kapattı, arabaya yürüdüler.

Steeton'a yirmi dakikadan kısa bir zamanda vardılar. Rose, Range Rover'ını orada olduğu sürede işini görsün diye vermişti. Leah bu eski arabanın deri ve petrolden oluşan kokusundan hoşlandı.

Yolculuk süresince kısa bir sohbet etmeyi başardılar, sonra Steeton Hall'e girip barda rahat bir yere oturdular. Brett kendisine bir Leah'ya da beyaz şarap ısmarladı.

“Bugünlerde içiyorsun öyleyse?”

“Yalnızca özel günlerde.”

Brett, “Onurlandırdınız bayan,” dedi. Bu arada bu nükteli ifadesine katılacak mı yoksa yemeğe kadar bekleyecek mi diye merak etti.

“Evet, mankenliği neden bıraktın?”

“Bıktım. Arkadaşıım Jenny’nin ölüümü sabrımı taşıran son damla oldu.”

“Üzgünüm Leah, bilmiyordum.”

Brett, Range Rover’ı park yerinden çıkardı, dönüş yoluna çıktılar. Utancını gizlemek için karanlığı kullanarak, “Bak, sana sormalıyım. Beni affeder misin... yeniden başlayabilir miyiz?”

“Evet, Brett. Eminim tekrar arkadaş olabiliriz. O hata, çok zaman önceydi.”

Brett’in istediği yanıt, bu değildi.

Brett arabayı bungalova doğru sürerken sessizliğe gömüldüler.

Brett motoru durdururken Leah, “Yemek için teşekkürler,” dedi.

“Hiç sorun değil. Bunca zamandan sonra her şeyi sana anlatınca üzerimden ne büyük bir yükün kalktığını anlatamam.”

“Öyle olduğuna sevindim.”

Leah kapıyı açtı.

“İyi geceler, Brett.”

“İyi geceler, Leah.”

Kız arabanın kapısını kapattı, bungalova doğru yürüdü. Anahatar için çantasını karıştırdı. Motorun sesini duydu.

Kapıyı açtı, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Bir rahatlama ve karşılığını bulamayan bir beklenti duygusu içinde kendini çok güçsüz hissetti, yere çöktü. Tanrım, onu içeriye davet etmeyi öyle çok istemişti ki, ama... Hayır, bu ilişki New York’ta bitmişti. O adam onun geçmişıydi, geleceği değil.

Güçlölkle doğruldu, ayakkabılarını çıkarıp attı, mutfağa yöneldi.

Çaydanlığı doldurdu, sessizliği doldurmak için radyoyu açtı. Kendi kendini tutmaktaki başarısından büyük bir gurur duyarak masaya oturdu.

Kendine bir fincan kahve yaptı, oturma odasına gitti.

Penceredeki silüeti görünce kahve fincanını yere düşüp parçalandı, içindeki kaynar kahve de etrafa saçıldı.

Elini ağzına götürerek bağırmmamak için bütün gücünü sarf etti.

“Benim Leah! Brett! Girebilir miyim! Arabam çalışmıyor!”

14

Ertesi sabah Leah, Brett'in kollarında, ona kapıyı açtığı anda içeri almasının kaçınılmazlığını düşündü.

İkisi de buna engel olacak kadar güçlü değildi.

Denediler. Brett eve yürümek için ısrar etti. Daha sonra karar verilecek anı uzaklaştırmak için ardı ardına kahve içtiler.

Artık dayanma gücünü yitirmiş ve vücudunun her parçası arzuyla nefes alan Leah en sonunda ayağa kalktı, Brett'e eve kadar koca yolu yürümek yerine kanepede uyumasını önerdi. Kendisi de diğer odada yatacağı.

Genç adam rahatsızlık verdiği için üst üste özürler diledi, Leah'nın verdiği örtüleri teşekkür ederek aldı ve yarın sabah ilk iş olarak en yakın tamir servisini arayacağına söz verdi.

Leah dönüp odadan çıkarken, "İyi geceler öyleyse," dedi.

Adam kızın elini yakaladı. "Seni seviyorum, Leah. Seni her zaman sevdim."

Sonra kızı kendine çekti, tıpkı geçen yıllarda defalarca hayal ettiği gibi öptü.

Yerde seviştiler. Kısa bir süre bile birbirlerinden ayrılamadan yatak odasını buldular.

Kız bu güzel vücudu yüreğinin derinliklerinde gizlediği büyük bir özlemle doya doya seyretti.

O, istediği her şeydi, hem geçmişte hem de şimdi: anlamlarını neredeyse unuttuğu sözcükler; hassas, sevecen ve tutkulu. Kız kendisini bile şaşırtan hatta korkutan bir tarzla karşılık verdi. Vücudunun her noktasını keşfetmek, dokunmak, okşamak istedi.

Yıllarca bastırılan duygular hayata döndü.

“Ah Tanrım, Leah. Ah Tanrım!” Adam gözlerinde yaşlarla kızı baktı. “Sendin, ilk yazdan beri hep sen oldun. Ve bir daha asla bir başkası olmayacak, biliyorum. Bunu derinden hissediyorum. Bitanem, aşkım.”

Kız suçluluk ve üzüntü duymadan, onun tarafından sevilmenin katışıksız hazzıyla bir kez daha mest olmuş uzanıyordu.

Yatağa girince tekrar seviştiler. Leah karanlıkta onun elini buldu.

“Gitmek zorundayım, biliyorsun.”

Adam şimdi verdiğinden daha fazlasını bekleyemezdi. “Biliyorum.” O da kızın elini sıktı. “Öyleyse kalan zamanı tümüyle bizim yapalım.”

Leah günlerin nasıl da çabucak geçtiğini anlayamadı.

İkisi de birlikte geçirdikleri her saniyenin değerini bildiklerinden her anlarını, aşkla doldurdular. Leah geleceğe dair düşüncelerini bir yana bıraktı ve Brett’le geçirdiği zamanın bedelini daha sonra ödemesi gerektiğine karar verdi.

Brett ertesi sabah gelip utanarak Range Rover’ın hâlâ bungalovun önünde bozuk olduğunu söyler söylemez Rose elbette ki hemen anladı. Brett’in gözlerindeki mutluluk hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Halası mutlu oldu. Yeğenine yaptığı şeyin sonuçları hakkında öğüt vermeye kalkmadı. Bunun farkında olduğunu ve hepsine razı olduğunu biliyordu.

Leah, Brett’le birlikte geçmişe doğru romantik bir yolculuğa çıktıklarından bu yana oluşan geçici bir suçluluk sızısı duyuyordu. El ele tarihi Papaz Evi’ne gittiler, Haworth kırlarına çıktılar, ilk öpüştükleri yerde öpüştüler, çiftlik evinin yakınındaki kırlara uzandılar, tutuşan mavi göğün altında seviştiler. Bungalovdaki aşk gecelerine dönmeden önce, gece Haworth’a gittiler, barlarda, lokantalarda yiyip içen turistlere katıldılar.

Her şey eskisi gibiydi. Ve o karaltı tıpkı eskiden olduğu gibi bugün de onları izliyordu.

Dört gün, üç gün, iki gün... Leah, New York'a uçmadan önceki sabah Brett'in yanında uyandı. Telaşla banyoya koşturdu.

Brett onu mutfak masasında gözlerini boşluğa dikmiş, solgun ve berbat bir durumda buldu.

"Ne oldu, Leah?" Neden böyle gözüktüğünü bilmek istiyordu.

"Hiçbir şey," diye karşılık verdi.

"Hasta görünüyorsun."

"Kendimi çok iyi hissetmiyorum. Dün gece yediğimiz o acılı şeyden olmuş olmalı."

Brett ona gerçeği kabul ettirmek konusunda kendisini çaresiz hissediyordu. Yanına oturdu.

"Yarın Amerika'ya döneceğin için mi?"

Böylece, ikisinin de geçen altı rüya gün içinde düşünmemeye çalıştıkları şeyi dile getirmiş oldu.

Konuşma kesildi, Leah gözyaşlarına boğuldu. Brett ne yapacağından, ne söyleyeceğinden emin olamadan onu yalnız bıraktı.

"Üzgünüm." Leah bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi. Gerçeği olduğu gibi kabullenmeli ve güçlü olmalıydı.

Duş alırken yaptıklarının bütün sonuçları bir bir onu vurmaya başladı. Yarın kocasına dönmek zorundaydı. Brett'e olan duyguları yüzünden okunurken olağandışı hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydı. Anthony aptal bir adam değildi. Kesinlikle tahmin ederdi? Anthony'nin nasıl her zaman aşk ve ilgiyle yaklaştığını düşününce Leah'yı bir utanç dalgası sardı. Ona, onun gözünden uzaklaştığı anda bir aşk yaşayarak, onu aldatarak karşılık vermişti.

Banyoda yerde çıplak, başı ellerinin arasında oturuyordu. Brett kalmasını istese -ki henüz sormamıştı- kalır mıydı?

Tanrım, bilmiyordu. Yorkshire'ın evliliğinin son durumunu tartacak zaman ve mekânı vereceğini düşünürken, her şey mantıklı düşünmenin ötesinde daha karmaşık hale gelmişti.

Brett'i sevdiğine dair hiçbir şüphesi yoktu ama o zaman da Anthony'nin kendisine bakan sevgili yüzünü görüyordu. Bir kapı çalışı, düşüncelerini böldü.

"İyi misin, Leah?"

“Evet. Şimdi geliyorum.”

Leah kapıyı açtı. Doğru Brett’in kollarına atıldı, beş dakika sonra da yatağa.

Birlikte geçirilecek son gece en ince detaylarına kadar planlandı. Bungalovda şampanya, sonra Old Haworth Hall’da akşam yemeği.

Bir felaketti. Leah’nın yarı hazır valizi geceyi daha başlamadan berbat etmeye yeterliydi. Brett, Sorbonne’daki görüşmeye gitmek için Paris’e yer ayırttı. Böylece Heathrow’a birlikte gideceklerdi. Leah’nın kiralık arabasıyla yarın sabah beşte yola çıkacaklardı. Bu yüzden de Rose’la vedalaşma, son dakika öğütleri öğleden sonra erken saatlerde yapıldı.

Lokantada ikisi de yemeklerine dokunmadılar ve yeni tamir gören Range Rover’la bungalova suskun son yolculuklarını yaptılar.

Leah kahve yaptı, derin düşünceler içinde oturma odasında oturdular.

‘Onunla geçireceğim son gece.’

‘Ondan ayrılacağım düşüncesine nasıl dayanabilirim?’

Kız, “Yatmalıyız. Yarına erken başlayacağız,” diye mırıldandı.

“Leah, ben...”

“Susss,” Leah parmağını onun dudağına koydu. “Hiçbir şey söyleme.” Onu yatak odasına götürdü, son kez seviştiler. İkisinin de dile getiremedikleri duyguları yansıtan bu fiziksel harekette hem bir ümitsizlik hem de sevecenlik vardı. Ama ikisi de bunu yaşadıkları sürece unutmayacaklarını biliyorlardı.

Uyumadılar. Dörtte kalktılar, bungalovu son kez kontrol ettiler. Leah ön kapıyı kapattı, anahtarları posta kutusuna koydu ve kiralık arabaya yerleştiler.

Leeds Bradford Havaalanı sabahın yedisinde kasvetli bir yerdi. Neyse ki Heathrow’a kalkan servise zamanında binebildiler.

Bir saat sonra Leah’nın on buçukta New York’a uçacak olan Concorde için kontrole doğru ilerlediler. Leah valizlerinin bant üzerinde kayboluşunu seyretti. Valizlerini bir dahaki görüşünde Anthony’dan de dakikalarca uzakta olacaktı.

Brett’in yüzü kireç gibi bembeyaz, gözleri kan çanağıydı.

“Kahve?”

Leah kaçınılmazı ertelemenin kendisine daha çok acı verdiğini bilerek başını hayır anlamında iki yana salladı.

“Sanırım gitsem iyi olacak. Kalkış anonsu neredeyse yapılır.”

Brett kendini kontrol etmeye çalışarak, “Tamam.” dedi. Boğazında düğümlenen şey gözyaşlarına dönüşmek üzereydi.

Kızın yanında yürüdü. Pasaport kontrol noktasına kadar olan mesafe şaşırtıcı derecede kısaydı.

Kız kendisini yutup alacak ve belki de sonsuza kadar uzaklaştıracak ayrılma noktasına belki de yarım metre uzaklıkta durdu.

“Hoşça kal Brett.”

Gözleri yerdeydi.

Artık tutamayacaktı. Gözyaşları yüzüne inmeye başladı, kimin gördüğü umurunda bile değildi.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Kız döndü, bankoya doğru yürüdü.

Adam ise durmuş onu seyrediyordu. Sanki yaşam ağır çekime alınmış gibi, Leah’nın biletini güvenlikteki kıza verdiğini gördü.

“Hayır!”

Brett bunun kendi sesi olduğunu çok sonra fark edebildi. Kız bankoyu geçti, neredeyse kaybolmak üzereydi.

İşte o an harekete geçti. “Leah! Hayır!” Şaşkın haldeki güvenlik görevlisini geçip ona doğru koştu ve Leah’nın elini yakaladı.

Titremesine engel olamayarak durdu, kızı kendisine çevirdi.

“Gidemezsin, bunu bana yapamazsın. Beni sevdiğini biliyorum. Lütfen, lütfen Leah. Bizim kaderimiz beraber. Bunu kabul et!” Kızı neredeyse silkeledi. “Beni seviyorsun Leah, beni seviyorsun.”

Kız gözlerinde yaşlarla ona baktı.

İyi ya da kötü o anda geleceğini seçti.

“Evet, seni seviyorum.”

İki saat sonra Air France’ın A300 uçuş numaralı uçağı Paris’e doğru havalandığında Brett yanındaki güzel kadına gülümsüyordu.

“Pişman olmayacaksın sevgilim, söz veriyorum.”

Leah ona gülümsedi. Sonra döndü, pencereden dışarı baktı. Başını yavaşça iki yana salladı.

15

Anthony ahizeyi yavaşça yerine koydu. Tepesindeki avize, gözlerindeki yaşlarla bakınca sanki daha da parlak görünüyordu.

Kendini adeta sürükleyerek oturma odasına gitti, büyük bir bardak brendi koydu.

O geri gelmiyordu.

Bu düşünce beyninde üst üste tekrarlandı, ama yine de beyni bunu olabilecek makul bir olay gibi kaydedemiyordu. Birkaç saat içinde havaalanına gidip İngiltere'den dönen karısını karşılamayacak mıydı? Onu eve getirecek ve hayat eskisi gibi devam edecekti.

Hayır. Leah bir daha asla bu dört duvarın içinde olmayacaktı. Başka bir adama âşık olmuş ve onu terk etmişti.

Bu olay hemen her gün arkadaşlarının, komşularının, dünyada birçok insanın başına geliyordu. Ve şimdi de onun başına gelmişti.

Anthony kendisini fiziksel bir darbe almış gibi hissediyordu. Bacakları artık kaslardan oluşan titrek iki sopadan başka bir şey değildi. Brendi bardağını yakaladı. Bacakları kendisini tamamen terk etmeden önce bir kez daha doldurdu.

Çökercesine oturdu, o sırada krem rengi kanepeye biraz brendi döküldü.

Faberge marka saat, şömüne rafında her zamanki tik taklarıyla çalışıyordu.

Sessizlik. Leah'nın ona mirası, tek can yoldaşı.

Duyduğu perişanlık iliklerine işliyordu. İlk karısı çok hastalandığında bile böyle hissetmemişti. Yaşamın o kadından sıyrılıp gidişini seyrederken onu kaybetmeyi de kabullenmişti.

O bir şoktu. Leah'nın uzakta olduğu sürece gelmeyeceğini bir kez olsun düşünmemişti. Anthony geriye bakınca bu olayın sürpriz olmadığını fark etti. Uzun süredir çok mutsuzdu. Şimdi ise bu mutsuzluğun kendisini artık sevmemesinden kaynaklandığını anlıyordu.

O uzaktayken, ona kendisine nasıl zarar verdiğini anlatmanın yollarını düşünüp durmuştu. Telefonda burada olduğundan çok daha canlı konuşuyordu. Bu yüzden Anthony onun kendisine önceki Leah olarak dönmesi için istediği kadar zamanı seve seve vermişti.

Ama, başkasına âşık olduğu için sesinin o kadar mutlu geldiğini şimdi anlıyordu.

Çektiği acı, tarifsizdi. Leah başka bir adamla sevişirken ve bir yıldan uzun zamandır kendisine yaşatmadığı o zevki yaşarken gözünün önüne geliverince kendini korkunç kötü hissetti.

Onunla evlendiğinde kendisi gibi daha yaşlı bir adama bağlanamayacak kadar genç olduğunu anlamalıydı. Brett onunla aynı yaşıyordu. Güçlü ve formundaydı. Onunla çocuk yapma konusunda Leah'nın hiç sorun yaşamayacağına emindi.

Yine de başka hiçbir erkeğin Leah'yı kendisinden daha çok seveceğine inanmıyordu.

Onu her şeyiyle, bencillikten arınmış olarak ve herkesin yapabileceğinin ötesinde sevmişti.

Anthony ağlıyordu.

“Mutlu musun, sevgilim?”

Leah, Brett’in kollarında hiçbir kaygı ve şüphe duymadan, ‘evet’ diyebilmeyi diliyordu.

Başını hafifçe salladı. Dünyanın en romantik şehrinde yıllardır âşık olduğu adamla geleceğini planlarken o berbat keder hissin-den kendini alamıyordu.

Yorkshire’da Brett’le birlikte bulduğu özgürlük ve sevinç, Heathrow Havaalanı’ndan Anthony’yı arayınca uçup gitmişti.

Anthony’nin sesi, kırılganlığını ve perişanlığını yansıtıyordu. Ama dönmesi için yalvarmadı. Onu sevdiğini, hep seveceğini ve onun mutluluğuna engel olmayacağını söyledi.

Leah bağırıp çağırmasını tercih ederdi. Böylece bu kadar suçlu hissetmezdi. Şimdi, Brett’le her seviştiğinde kendisine gözyaşlarıyla bakan Anthony gözünün önüne geliyordu.

Leah, Brett’i öperek Sorbonne’daki görüşmesine uğurladı. Görüşme öğleye kadar sürdüğü için o da Montaigne Bulvarı’nda bulunan moda salonlarındaki eski arkadaşlarını ziyaret etti. Valizi büyük bir olasılıkla hâlâ JFK Havaalanı’ndaydı ve yanında bir tek üzerindeki giysisi vardı. Modacılar onu samimiyetle karşılıyor, özel odalarında ağırılıyorlardı. Belki de Paris’e yerleşeceğini söylediğinde ise mesleğine dönmesini ve onlarla birlikte çalışmasını rica ediyorlardı. Bu iş için artık çok geçkin olduğunu söyleyerek onlara karşı çıkınca onlar da gülerek karşılıyor ve bugünlerde yirmi beş yaşın hiçbir şey olmadığını söyleyip o yaşlarda mankenleri gösteriyorlardı. Bak Jerry’ye, Christie’ye, Marie’e!

Bunları duyunca memnuniyetinin yerini bir rahatsızlık aldı, kafası karıştı. Eskiden yapmış olduklarını düşününce içi sıkıldı. Bir kafeye girip oturdu ve citron presse ile brie baguette aldı.

Leah o akşam Brett'le birlikte o günkü görüşmeyi kutladı. Brett, Sorbonne'a kabul edilmişti. Maxim's'de yemek yediler. Brett birkaç yıl Paris'te kalmak konusunda neler hissettiğini sordu. Leah ise bu gecenin bu tür bir planı düşünmek için uygun olmadığını ama burada yaşayabileceğini söyledi. Brett aşırı mutluydu, onun mutluluğunu kendi şüpheleriyle bozmak istemedi.

Modacıardan gelen teklif bir bakıma cazipti. Çünkü Brett okurken bir şeyler yapmalıydı. Ama Leah yapmayı daha çok tercih edeceği başka şeyler olduğunu düşünüyordu.

Bunu söyleyince Brett'in yüzü aydınlandı.

"Bu harika Leah. Ben Sorbonne'dayken sen de çalışıyor olacaksın. Son birkaç yıldır bahçeyle uğraşmaktan başka bir şey yapmadığın için sıkıldığını söylüyordun. Yani bu konuyu düşünecek misin?"

Leah başıyla onayladı. "Sanırım."

Brett onun mankenlikle ve Jenny'nin ölümüyle ilgili duygularını derinlemesine bilmiyordu. Leah bunu ondan bekleyemeyeceğinin farkındaydı.

Leah, Brett'i öptü, otelin rahat yatağından kalktı. Banyoya gitti, duşu açtı.

Onlar Yorkshire'a dönmeden ve yeni yaşamlarına başlamadan önce Paris'te bir günleri kalmıştı.

Leah, anılarının olduğu yere varınca belki gelecek hakkında daha olumlu ve kendini daha güvende hissedebilirdi.

Sıcak su hem vücuduna hem de ruhuna iyi geliyordu.

Bu, doğru bir karardı. Doğru olmak zorundaydı. Anthony'yi bırakmanın acısı ve suçluluğu zamanla azalınca Brett'le yaptıklarının değerini daha iyi bilecekti.

Düşün Leah, geçen yıl ne kadar mutsuz olduğunu düşün.

Sonra Anthony gözünde berraklaştı, yumuşak sesini duydu ve mutsuzluğunu anımsayamadı.

17

“Yani Rose, biz Paris’e gidinceye kadar önümüzdeki birkaç hafta eve bir misafir kabul edebilir misin, onu merak ediyorum.”

Brett çiftlik evindeki mutfakta durmuş yere bakıyordu. Çok utanıyordu.

Rose içini çekti. “Şimdi nerede?”

“Ailesinin yanında, haberi veriyor. Dün huzurevinden geldiler. O da hemen söyleyip halletmesinin daha iyi olacağını düşündü. Gelecek üç haftalık bir zaman için bir yer kiralayabilirdik ama tam turistlerin olduğu bir zaman, her yer çok dolu.”

Rose yavaşça başını sallayarak. “Leah elbette burada kalabilir. Herhalde fazladan bir yatak yapmama gerek yok, değil mi?” dedi ve gözünü kırptı.

Brett kızardı. “Hayır.”

“Tamam, sen ve Leah burada kendi kendinize olacaksınız öyleyse. Çünkü Miranda, Chloe ve ben bir haftaya kadar Amerika’ya uçuyoruz. Evde kimse olmayacak. Doreen Thompson’ın bütün bunlara ne diyeceğini Tanrı bilir. Leah kocasına söyledi değil mi? Yanında birkaç adamla gelip buraları dağıtmaya kalkmasın?”

“Hayır. Belli ki çok makul karşıladı. Zaten uzun süre devam ettiremezlerdi, zannetmiyorum.”

Rose, Brett’in ışıldayan gözlerine baktı, onun için seviniyordu. “Leah seninle Paris’e gelmeyi kabul etti mi?”

“Henüz ciddi olarak konuşmadık bunu. Ben birkaç haftaya kadar Paris’e gidip okul başlamadan önce ev falan kiralayacağım. Ben ev bulur bulmaz Leah da gelecek.”

Rose'un yüzü ciddileşti. "Leah bütün bunları yaptığına göre seni gerçekten çok seviyor olmalı. Kocasıyla ilişkisi çok iyi olmasa bile senin için her şeyi bırakıyor. Onu bir daha bırakma, Brett."

"Asla Rose. Ona karşı neler hissettiğimi sen biliyorsun. Bana bir şans daha verdiği için çok şanslıyım. Özgür kaldığı anda onunla evlenmek istiyorum."

"İyi." Rose gülümsedi. "Bugün öğleden sonra Leedz'e gidip Amerika için bir şeyler almam gerekiyor, istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkürler. Leah gelinceye kadar stüdyomda olacağım. Beş günlük dinlenmeden sonra parmaklarım kaşınıyor, çalışmak istiyorum."

Brett, Rose'a doğru yürüdü ve kollarını ona doladı. "Teşekkür ederim, Rose. Anlayacağını biliyordum." Onu öptü ve odadan çıktı.

Rose onun gidişini seyretti. Hiçbir şeyin idealist yeğenini sevdiği kadınla mutlu olmaktan alıkoymamasını ümit etti.

Kendisinin alıkonulduğu gibi.

"Leah! Senin Amerika'ya kocanın yanına dönmüş olduğunu sanıyordum! Burada ne yapıyorsun?"

Bayan Thompson, Leah'yı içeri alırken çok mutluydu.

"Şimdi anlatacağım. Önce siz ikiniz anlatın." Leah oturma odasına doğru annesini takip etti, babasını kucakladı. "İkiniz de gençleşmiş görünüyorsunuz, inanın." İkisi de bu kadar mutluyken onlara böylesine kötü bir haberi vermek zorunda olmanın sıkıntısıyla babasının elini kavradı. Bir fincan çayı yavaş yavaş içti, huzurevinin güzelliklerini anlatan annesini dinledi.

"İşte böyle. Biz sana kendimizden söz ettik. Şimdi söyle bakalım, neden buradasın?"

Leah derin bir nefes aldı ve denileni yaptı. İkisinin yüzündeki şok karşısında ağlamak istedi.

"Üzgünüm." Söylemeyi düşünebildiği tek şey bu oldu.

Uzun bir sessizlikten sonra Bayan Thompson konuştu. "Kötü bir hata yapmadığından emin misin? Anthony o kadar iyi ve kibar bir adam ki. Sana her zaman çok iyi davrandı."

Leah kulaklarını kapatmak istedi. Annesi haklıydı ama duymaya tahammül edemeyecekti.

“Geçen yıl mutsuzdum anne. Ve Brett...” Leah elleriyle oynuyordu. “Onu seviyorum.”

“Daha önce seni bıraktı, Leah. Yine yapabilir. O genç adamda hiç sorumluluk duygusu yok. Akıllı beş karış havada, tıpkı halası gibi.”

“Beni bırakmayacak anne. Değişti, yetişkin biri oldu. Artık bir oğlan çocuğu değil. Bir erkek.”

Bayan Thompson, “O genç adamı dokuz yıl önce ilk gördüğümde sorun yaratmaktan başka hiçbir işe yaramayacağını anlamıştım,” diye söylendi. “Peki, ikiniz nerede oturacaksınız?”

“Brett biz eylülde Paris’e gidinceye kadar çiftlik evinde kalmamız için Rose’dan izin alacak.”

“Paris, öyle mi? Peki, Brett resimle uğraşırken sen ne yapacaksın?”

“İki modaevinden teklif aldım.”

Bayan Thompson’ın gözleri parladı. “Kimdi o, çok önce değil, hani bana yaşadığın sürece bir daha podyuma çıkamayacağını söyleyen?”

“Biliyorum anne ama her şey değişti.” Leah annesinin bu konu üzerinde durmasından dolayı sinirlenmişti. Bunu gizleyemediği bir tonla, “Bunca yıldır hiçbir şey yapmamaktan sıkıldım, kendimi aptal gibi hissettim. Her neyse, daha karar vermedim,” dedi.

“Anthony’dan sonra bir öğrenciyle yaşamaman sana birazcık zor geleceğini düşünmüyor musun? Sonuçta Brett’in ne olacağı ortada. Gece gündüz çalışacak. Sana ne kadar zaman ayıracak ki?”

Annesi Leah’nın son birkaç gündür kendinde gizleyip de dile getirmediği her korkuyu dile getiriyordu.

“Yeter! Neyse, benim yalnızca bir erkeğe bağımlı olmakla sınırlanmamış bir yaşama gereksinimim var. İşte Anthony ve benim sorunumuz buydu.”

“Bunu biliyorsan, başka bir adamın peşinden gideceğine, kesinlikle geri dönüp kocanla sorunlarınızı çözümlemeye çalışmalısın, öyle değil mi?”

Leah'nın kafası iyice bozulmaya başlamıştı. Bunun zor olduğunu biliyordu ve fazla dayanamayacaktı.

“Bak, gitmek zorundayım. Yarınn sizi görmeye gelirim. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için gerçekten üzgünüm.”

Hemen ardından, “Sen ne düşünüyorsun baba?” diyerek ümitsizce babasına baktı. Babası bir an kızına dikkatlice baktı, sonra omzunu silkti.

“Önemli olan senin mutluluğun. Mutlu musun, hayatım?”

Sandalyesinde sessizce oturan babasına döndü.

Leah, “Evet baba,” dedi babasının gözlerinin içine bakarak. “Çok.”

18

Rose, Miranda ve Chloe, Amerika'ya gitmeden önce Leah ve Brett'le mutfaktaki büyük masada neşeli bir yemekte bir araya geldiler.

"Amerika'da fırtına koparacak olan Rose Delancey'nin şerefine içmeyi önerebilir miyim? Rose'a." Brett kadehini kaldırdı.

Miranda, Chloe ve Leah da hep bir ağızdan, "Rose'a," diye bağırdılar.

Rose, "Övgülerine teşekkür ederim Brett hayatım. Leah'ya ve sana, Paris'teki yeni yaşamınıza. Umarım bir gün oralara gelip senin resimlerini görme fırsatım olur. Dikkat et! Sakın benden daha ünlü olayım deme!" diyerek güldü.

Leah ayağa kalktı. "Ben de hepinize beni burada bu kadar sıcak karşıladığınız, konuk ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Size çok minnettarım."

Leah çekingen bir gülümsemeyle onu izleyen Miranda'ya, "Şimdi bulaşığa hep birlikte girişelim mi, ne dersiniz?" diye sordu.

Miranda başını olur dercesine salladı. "Tamam anne, siz oturma odasına geçseniz. Eminim Brett'le konuşacaklarınız vardır. Leah ve ben yıkanız, değil mi?"

Leah başını salladı. "Sen yıka, biz kurulayalım."

"Ben sana yardım ederim Leah teyze."

"Tamam Chloe."

Leah lavaboya eğilmiş siyah saçlara bakınca Miranda'ya esmerliğin yakıştığını, yeni kişiliğine uyduğunu düşündü. Daha ince-likli, daha derin ve çok daha ilginçti. Leah, Miranda'da bir hü- zün seziyor ve Brett'in onu çok daha kolay geçinilebilen biri olarak

görmesinin nedenini anlayabiliyordu. Miranda, Leah iki hafta önce bu eve taşındığından beri, şimdiye kadar çok az konuşmuş olsalar da, ona çok nazik davranıyordu.

Küçük kız bir tabağı dikkatle kurularken Leah sordu. "Amerika'ya gitmek için sabırsızlanıyor musun, Chloe?"

"Evet. Mickey Mouse'u görebileceğim," diye başını salladı.

Miranda, "Tabi Chloe, eğer iyi bir kız olursan David amca bizi götüreceğini söyledi," dedi ve Chloe görünmeden Leah'ya göz kırptı.

"Benim tulumumu beğendin mi Leah teyze? Doreen teyze bugün onu bana armağan etti."

Leah, "Çok şık Chloe," diye gülümsedi. Bugün Doreen ile Chloe arasında çok dokunaklı bir vedalaşma olmuştu. Küçük kız Bayan Thompson'a kendi annesinden ya da Rose'dan daha bağlı görünüyordu, aslında bu, şaşırtıcı değildi.

Bulaşık bitince Miranda kurulama havlusunu yerine astı. "Chloe neden yukarı gidip pijamalarını giymiyorsun? Anne şimdi gelecek."

"Tamam. Gelip bana hikâye anlatır mısın Leah teyze?"

"Tabi."

Chloe'nun gözleri parladı, mutfaktan hoplaya zıplaya çıkıp gitti.

"Chloe seni gerçekten seviyor, Leah. Annen de çok iyi. Chloe dünyayı kendi küçük dünyasından ibaret sanıyor."

"Sevimli, küçük bir kız o Miranda. Onunla gurur duyuyor olmalısın."

Miranda gülümsedi. "Tabi duyuyorum. Leah, ben..." Çekingen bir tavırla yıkadığı kahve fincanıyla oynuyordu. "Eğer siz Brett'le Paris'e gitmeden önce sizi görme şansım olmazsa on altıncı yaş günümde, o gece söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Çok kıskançlık etmiştim ve... söylediklerim yalandı. Brett'le ben öpüşmeden öte çok az şey yapmıştık, Brett'i zorlamıştım. Seni sevdiğini öğrenince ondan nefret etmiştim. Çok üzgünüm. Ben olmasam çok daha önce birlikte olacaktınız."

Leah mutfak masasına oturdu. “Miranda, lütfen bunu unut. Tamam, o zaman perişan olmuştum, özellikle de Brett’in Chloe’nun babası olduğunu zannedince...”

Miranda’nın yüzü karardı. “Değildi. Yani değil. Yemin ediyorum Leah.”

“Sen bu konuda uzun süre hiç konuşmayınca ben de öyle düşünmüştüm.”

Miranda yavaşça başını salladı, Leah’ya baktı. Leah bir an için Miranda’nın olanlar hakkında konuşmaya gereksinim duyduğunu gözlerinden okudu, ama o bakış geçip gidiverdi.

“Sen ve Brett birlikte olduğunuz için çok seviniyorum. Ben artık aynı kişi değilim. O zamanki davranışlarımı şimdi çok iğrenç buluyorum. Bir gün arkadaş olabileceğimizi umuyordum.”

“Ben bunu çok isterim Miranda.” Leah gülümsedi. “New York’ta harika zaman geçireceksiniz. Muhteşem bir yer, eminim çok seveceksin. Sen dönünce ve ben de Paris’e gitmeden önce belki Haworth’a bir öğle yemeğine gideriz. Şimdi yukarı gidip Chloe’yu görsek iyi olacak.”

“Evet. Teşekkür ederim, Leah.”

Miranda gözleri boşlukta mutfakta oturdu. Çocukluğundan beri onu hiç bırakmayan anılarını silip atmaya çalışırken gözleri doldu.

“İyi misin sevgilim?” Brett, Leah’nın yüzüne burnuyla hafifçe dokundu. “Bu gece biraz durgun görünüyorsun.”

Leah gözlerini karanlığa dikti. Az önce sevişmişlerdi ve bir kez daha tutkusunu ve heyecanını yitiriyordu. Son birkaç hafta duygularını Brett’e belli etmemek için elinden geleni yaptı.

“Evet, iyiyim. Biraz yorgunum, hepsi o. Son zamanlarda pek iyi uyuyamıyorum.”

“Uzun bir gün oldu. Rose, Miranda ve Chloe’yu havaalanına götürmek için beşte kalktık. Şu sıralarda New York’a varacaklar. Geçen yıl bu zamanlar ben de orada yaşıyordum, inanamıyorum. Yaşam bazen tuhaf, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

Brett karanlıkta içini çekti. "Dün akşam mutfak masasında oturup hepimizin ne kadar değiştiğini düşündüm. Her birimizin yani, ama tekrar burada birlikteyiz. Sanki ilk yaz hepimizi, hepimizin yaşamlarını ve geleceklerini etkilemiş gibi. Sanki bir kaderdi o."

Leah sessizce, "Öyleydi," dedi.

Brett, "İyi geceler sevgilim," diyerek onu öperek sıkıca sarıldı.

Leah gözlerini kapattı.

Ve işte yine geldi. Artık her gece o rüyayı görüyordu; hep aynı rüyayı. Ama ilk kez bu gece onun yüzünü gördü.

"Haaayınır!"

Fırlayıp oturdu, lambanın düğmesine uzandı.

"Sevgilim, ne oldu?" Brett panik içinde doğruldu.

Kız onu öylesine yakından hissediyordu ki nefes alıp verişini hâlâ duyuyordu.

"Affedersin. Ben...bir kâbus gördüm."

"Yapma tatlım. Son zamanlara çok kâbus görmeye başladın. Gel. Ben senin yanındayım."

Kızı yavaşça kollarında salladı, saçını okşadı.

Her an onun aşkıyla yaşarken bile onu uykularından alıkoyanı, on bir yaşından beri rüyalarına giren o adamdan kendisini kimse-nin koruyamayacağını çok iyi biliyordu.

Kader... Megan... şeytan... korku, şafak sökünceye kadar onu rahat bırakmadılar.

Buraya kendi isteğiyle geri dönmüştü. Kaderinin kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. Onun payına düşenin yerine getirilmesi ise yakındı.

Bunu seziyordu.

19

“Yalnız kalabileceğine emin misin sevgilim? Bu kocaman evde seni yapayalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum.”

Brett’in valizleri koridorda hazırды. İkisi oturma odasında oturmuş taksi bekliyorlardı.

Leah kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Tabi kalabilirim. Yalnız hissedersen babamla annem yakındalar. Hem Miranda ve Chloe da yakında dönecekler.”

Brett kızı yakınına çekti. “Yarın ev aramaya başlayacağım. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir şeyler bulabileceğimi hesap ediyorum. Sen büyük bir olasılıkla hafta sonuna Paris’e uçuyor olacaksın.”

“Evet.”

“Anthony’dan boşanmak için Rose’un avukatıyla görüşeceğine söz veriyor musun? Ne kadar geciktirirsen özgürlüğün o kadar gecikir.”

“Evet, söz veriyorum.”

Brett kızın çenesini yukarı kaldırdı, dudaklarından öptü. “Seni ne kadar özleyeceğim, bilemezsin.”

Leah, “Ben de,” diye karşılık verdi.

Tepeye tırmanan bir araba gördüler.

Brett ayağa kalktı. “Peki sevgilim, işte bu kadar.”

Leah koridora doğru onu takip etti, bir valiz aldı.

Brett giriş kapısını açtı, taksi şoförü valizleri onlardan aldı, bagaja yerleştirdi.

“Seni seviyorum, sevgilim. Dikkat et, otele varınca seni aram.”

Brett kızı kucakladı.

“Hoşça kal Brett.”

“Hoşça kal Leah.”

Taksinin tepeden yokuş aşağı inişini seyretti, kayboluncaya kadar el salladı.

Döndü, eve girdi.

Yalnız olmanın tuhaf bir ürkütücülüğü vardı. Leah ailesinin yanına gitmeyi düşündü, sonra vazgeçti.

Kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitti. Çorba ve ekmek yeterliydi.

Saate baktı. Altı buçuk. Yalnız başına bütün bir gece...

Rose'un o ıssız evi her nasılsa böyle sımsıcak, rahat bir mekâna dönüştürmesine hayranlık duyarak oturma odasına gitti.

Derin kanepelerden birine gömüldü, uzaktan kumandayı aldı, televizyonu açtı. Kanaldan kanala geçti, hoşuna giden bir şey bulamayınca kapattı.

Sehpada bir yığın dergi vardı. Onları kucağına koydu, belli bir şey aramadan sayfaları çevirdi.

Saat yediye on vardı. Yalnız olmaya hiç alışık olmadığını bir kez daha hissederek korkuya kapıldı. Daha gençken kendini saatlerce oyalabilirdi. Anthony'nin evinde yalnız geçirdiği günlerin ise belli bir düzeni, sıkı bir programı vardı. Çoğu zaman kafası başka hiçbir şeyi fark etmeyecek durumda olduğu düşük sonrası zamanlarında kaybettiği bebeklerle meşgul olurdu.

Birdenbire artık kim olduğunu hiç bilmediği düşüncesiyle sarsıldı.

Yaşamı korkunç bir düzensizlik içindeydi ve o daha gençken sahip olduğu duyarlı, kendinden emin kız hiç farkına bile varamadan elinden kayıp gitmişti.

Ya o parasıyla dünyayı daha yaşanılır bir yer yapma katkılarına katılım rüyası ne olacaktı? Kendi sorunlarıyla yüzleştiği anda bundan vazgeçmişti.

Kanepeden kalktı, beceriksizce yürüyerek çeşitli içkilerle donanmış bara gitti. Bir şişe cin aldı ve şişeye bakarak düşünceye daldı.

İçmeye kendi karar vermişti, içmek istiyordu.

Ölçülü olmayan bir miktar cin koydu, biraz tonik ekledi.

Acılık boğazına inince suratını buruşturmaktan kendini alamadı. Biraz daha tonik ekledi, sonra tekrar gidip oturdu.

Erkekler. On beş yaşından beri yaşamına yön veriyorlardı. Önce Brett, Carlo, sonra Anthony. Bu kadar başarılı bir kariyere sahip olmasına rağmen, bütün yaşamı, farklı zamanlarda hayatına giren farklı erkeklerin etrafında yoğunlaşıyordu. 'Ama dünya böyle!' diye düşündü. Karşılaştığı bütün başarılı ve kendini kariyerine adanmış kızların hepsi yalnızca özel yaşamları, aşkları planladıkları gibi sürdüğü koşulda mutlu olabilmişlerdi.

Neden kadınlar her ikisine de aynı anda sahip olamazdı? Oysa erkekler olabiliyordu.

Eğer kadınlar ikisine aynı anda sahipse bu kez sürekli her ikisinden birini yitirme tedirginliğiyle yaşıyorlardı. Dengeyi korumak olanaksız görünüyor, bunu başaranlar ise kendilerini tüketiyorlardı.

Leah kendi hayatında birinin yolunda olduğunu fark etti, bu yeterli olmamıştı. Bebeklerini beklerken bir sürü zaman harcamıştı. Bu durumda ise çocuk sahibi olmayı yaşamının en önemli şeyi gibi algılamaya başlamıştı.

Leah kalktı, tekrar cin koydu.

Kadın olduğuna birdenbire çok içерledi. Kadın hormonlarıyla kadının özgürlüğü pek rahat kaynaşmıyordu. Vücudu ve duyguları bir erkek ve bebek istiyor, akli ise kendine, yalnızca kendine ait bir şey olan kariyeri istiyordu.

Evet, Leah. Hangi erkeği istiyorsun?

Bunu bilinçli olarak ilk kez düşününce ürperdi. Kusuru hemen cinde buldu.

Bilmiyordu. Brett kibardı, cömertti ve onu aşırı seviyordu. Ama pek... Leah doğru ifadeyi aradı... biraz fazla idealistti, olgunlaşmamıştı. Bu, hayaller açısından iyi bir şey, ama gerçek için kötüydü. O Anthony'nin ayakları yere basan olgunluğuna alıştı.

Leah gözyaşlarına boğuldu. Jenny'nin öldüğü geceden beri böyle ağlamamıştı.

Şimdiye kadar hayatıyla ilgili kararları hep olayların akışına bırakmış neredeyse hiçbir müdahalede bulunmamıştı. Aslında en az ölen arkadaşı kadar başkalarının ve kendi kadınca zayıflıklarınca yönlendiriliyordu. Arzu ettiğinden çok azını alabilmiş olan Anthony için ağladı. Son iki yıl boyunca kendi sorunlarına gömülmüş mızımız, bencil bir kadın olup çıkmıştı. Bu durum Anthony için herhalde bir cehennemdi. Ağlıyordu, çünkü yaşam çok zor ve güzel, acımasız ve mükemmeldi. Bu gece ilk kez kendini çok açık görebiliyordu.

Leah şişedeki cinin yarısını bitirdi, ama sarhoş olmadı. Yaşamına dair bu şaşırtıcı berraklık şu anda her şeye değerdi.

Ve rüyalar... Onlar mutsuzluklarının aynasıydı; bir şeylerin yolunda olmadığını ona söyleyen şeylerdi. Bir rahatlama oluverdi içinde. İşte açıklaması buydu...

En fazla beş gün. Kendini çözümleyeceği beş gün. Bir nedenle ona sunulan çölün ortasında bir vaha.

Yarın fiziksel olarak rahatsızlık duyabileceğini bilerek üst kata çıktı ama zihnen hoşuna giden bir özgürlük duyuyordu.

Yanıtları şimdi bulabileceğini biliyordu.

Aylardır ilk kez huzur içinde örtünün altına sokuldu, rüyasız bir uykuya daldı.

Adam dışarı sızan ışığı gördü.

Ambarda bir yerde bir baykuş öttü.

Hayır, bu gece olmazdı. Çok riskliydi. Diğerleri gideli on gün olmuştu ama Brett geri dönebilirdi.

Bunun doğru zaman olmadığını biliyordu.

Bekleyebilirdi.

20

Anthony rahatsız uykusundan ısrarla çalan kapı ziliyle uyandı. Çalar saatine baktı. Altı buçuk. Pazar sabahı bu saatte ondan kim, ne istiyordu?

"Tamam, tamam, geliyorum," diye söylendi. Betty de parlak pembe saten sabahlığıyla kapıya yönelmişti.

"Tamam Betty. Ben bakarım."

Betty omzunu silkti, koridorda kayboldu.

Anthony kapı deliğinden baktı, tanıdık üniforma içinde bir polis gördü. Yanında bir dedektif duruyordu. Adam delikten kimliğini gösterdi. Anthony başını salladı, alarm sistemini kapattı, kapıyı açtı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Dedektif Cunnigham, FBI. Sizi sabahın bu saatinde rahatsız ettiğim için üzgünüm bayım ama Bayan Van Schiele evde mi?"

"Hayır, korkarım, o şey..." Anthony o sözcüğü söyleyemedi. "Tatilde."

"Üzgünüm bayım ama tam olarak nereye gittiğini sorabilir miyim?"

"İngiltere. Yorkshire. Ailesini ziyaret için."

Cunnigham'ın kaşları çatıldı. "Bu durumda bayım, girsek iyi olacak."

"İyi, değil mi?"

"Bildiğimiz kadarıyla şu anda iyi."

Anthony onları oturma odasına aldı.

"Karımla tam olarak ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Bunları bayım."

Dedektif çantasından naylon bir zarf çıkardı. Anthony'nin eline verdi.

Anthony zarfı aldı, içine baktı. Amerikan Vogue, Vanity Fair ve İngilizce baskılı Harpers and Queen'in bazı eski sayılarıydı bunlar.

Dedektife şaşkın şaşkın baktı. "Anlamıyorum."

"Oturabilir miyiz, Bay Van Schiele?"

Cunnigham kanepenin yanında bir yere oturdu, polis memuru da karşısındaki sandalyeye geçti.

"Eşiniz son zamanlarda o tuhaf mektuplardan bir daha aldı mı?"

Anthony holde Leah'yı bekleyen açılmamış postaları düşünerek başını iki yana salladı.

"Hayır, sanmam. Gerçi o gittiğinden beri gelen postaları açmadım. Ama her neyse, Carlo Porselli, mahkemesi yapıncaya kadar İtalya'da bir hücreye kapatıldı nasılsa."

Cunnigham başını salladı. "Ne yazık ki bizim asıl sorunumuz da bu. Biz o kesik dergi sayfalarını Bay Porselli'nin gönderdiğine inanmıyoruz." Cunnigham dergi sayfalarını Anthony'ye doğru salladı. "Bunları ve yanındaki bazı şeyleri başka bir araştırma sırasında bulduk."

Anthony, "Ben... Affedersiniz. Kafam çok karıştı. Açıklayabilir misiniz?" dedi.

"Birkaç gün önce polis New York'ta bir apartman dairesine çağrıldı. Üst kattaki daireden çok kötü kokular geldiği için şüphelenmişler. Polis kapıyı kırdı, döşemenin altında bir fahişenin ko-kuşmuş cesedini buldu. Biz cesedin üç ay kadar orada olduğunu tahmin ediyoruz. Tecavüz edilmiş ve boğulmuş. Olay yerinde ben de incelemede bulundum. Aynı dairede bir odada karınızın yüzlerce fotoğrafı, duvarlara asılıydı. Hepsi bıçakla çizilmiş ve kesilmiş haldeydi. Ayrıca yine eşinizin şerit şerit kesilmiş karakalem bir resmi de bulundu. Bunları da bulduk." Cunnigham dergilerden birini aldı, daha önce işaretlenmiş bir sayfayı açtı. "Bunların dördünde de bir sayfa koparılıp alınmış. Başlangıçta önem vermedik, ama bu dergilerin aynı sayılarından istedik ve bir bağlantı gördük. Her dergide koparılmış olan fotoğraf karınıza ait Bay Van Schiele,

Bize beş ay önce vermiş olduğunuz bıçakla parçalanmış fotoğrafları incelediğimizde onların o koparılmış sayfalar olduklarını anladık.”

Cuningham, Anthony'nin solan yüzüne sessizce baktı. “Bu adamın karınıza fotoğrafları gönderen adam olduğuna hiç şüphe yok. Ayrıca Maria Malgasa'nın katili olarak yanlış bir adamın tutuklu olduğuna da artık eminiz. Döşemenin altında bulunan kadın, Malgasa ile aynı biçimde öldürülmüş. Adli tıp da Malgasa'nın öldürüldüğü otel odasında tanımlanamayan parmak izleri olduğunu doğruladı. Bu parmak izleri yalnızca New York'ta bulunan kadınla ilgili olarak değil aynı zamanda üç yıl önce İngiltere'de öldürülen bir kadının katilinin tanımına da uyuyor. Başka bir bağlantı daha var. New York'ta cesedin bulunduğu daireyi kiralamış olan adamın Malgasa'nın ölümü sırasında Milano'da olduğu da biliniyor. Tanınan bir fotoğrafçı.

Üç yıl önce İngiltere'den New York'a gitmiş. Üstelik İngiltere'de bulunduğunu söylediğim ceset bulunmadan bir gün önce.”

Anthony daha fazla dayanamadı. “Kim bu adam?”

“Miles Delancey. Moda fotoğrafçısı. Ne yazık ki kayıp. Milano'da Maria Malgasa ile yaptığı çekimden beri New York'taki dairesine dönmemiş. Doğru İngiltere'ye uçtuğuna inanıyoruz. Gelecek kurbanının karınız olduğundan hemen hemen eminiz.”

21

“Tatlım, bu öğleden sonra telefon çaldı. İlk çaldığında uykudan uyandım, ben yetişene kadar durdu. Tekrar çalınca da açmaya çalıştım, ama ne yazık ki düşürdüm.” Bay Thompson sandalyesinin yanında yerde duran ve kesintisiz bip sesi veren ahizeyi işaret etti.

Bayan Thompson onu yerden aldı, yerine yerleştirdi. Kaşlarını kaldırdı. “Kim olabilir acaba? Leah’ı çiftlik evinde daha yeni bırakıp geldim, o olamaz. Boş ver. Acilse tekrar deneyeceklerine eminim.”

Bay Thompson bir kez daha zayıf vücudunun yetersizliğini hissederek başını salladı.

Bayan Thompson, “Gidip senin yemeğini yapacağım hayatım. En sevdiğin yemek; Yorkshire pudingi ve haşlama et,” diyerek kocasına gülümsedi.

Adam uzakta bir araba sesiyle uyandı. Sesi uzaklaşırken dikkatle dinledi. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu, ama ambar karanlıktı. El fenerini buldu, saatine tuttu. Saat ona on vardı.

O kadını rüyasında görmüştü. Pantolonunun içindeki sertliği hissetti. Ereksiyon olmuştu.

Daha fazla bekleyemeyecekti.

Bu gece planlarını gerçekleştirmeliydi. Evi dört gündür sürekli gözetliyordu. Annesinden başka hiç kimse ziyarete gelmemişti. Kız şimdi yalnızdı, kimse gelmeden harekete geçmeliydi.

Bir saat daha geçtikten sonra kıza gidebilirdi.

Ereksiyon olmuş aletini yavaşça okşarken kıza yapacaklarının düşüncesiyle haz duymaya başladı.

Bir kere onu sevmiş, ona tapmıştı. O, çok mükemmeldi. Bir erkeğin fiziksel olarak dokunamayacağı kadar mükemmel.

Ama o, kendisini evinden kovmuş, sokağa atmıştı. Tehdit etmiş, ona bir pislik gibi davranmıştı.

Üç hafta önce Brett'le ikisini kırlarda sevişirken seyretmişti.

Şimdi artık onun da diğerlerinden farklı bir yanı olmadığına emindi.

O kız, kendisine aitti. Hep öyle olmuştu.

Şimdi vakit gelmişti.

Ambarın ucuna gitti, etrafını dolandı. Üst katın ışıkları söndürülmüştü.

Camı ya da kapıyı kırmaya gerek yoktu. Sonuçta bu ev, kendi eviydi, anahtarı vardı.

Dışarda ışık yoktu. Ambarın dışında sessizce duvara sürünerek ilerledi. Yarım ay, onun bir gölge gibi ilerlemesini kolaylaştırıyordu. Süratle ön kapıya koştu, anahtarını kilide soktu, yavaşça açtı.

Hol karanlıktı. Kapıyı kapattı, arkasında durdu, merdivenlerin yerini çıkarmaya çalıştı.

Gözleri karanlığa alışınca uzun sabahlığı içinde merdivenlerden inen kızı gördü. Tekrar kuytuya çekildi, gülümsedi.

Kız ona geliyordu.

Onun omuzlarına dökülmüş uzun, koyu renk saçlarıyla merdivenlerden inişini seyrederken penisi tekrar kabarmaya başladı.

Kız basamaklardan inmeyi tamamlayıp holden geçti.

Miles harekete geçti. Kızı yakalar yakalamaz bir eliyle ağzını kapattı, diğer eliyle onu sımsıkı yakaladı ve koridor boyunca oturma odasına kadar sürükledi.

Kız kendisine saldıran adamdan kurtulmak için çabaladı, ama onun hayvani gücü karşısında çaresizdi.

Kızı yüzükoyun yere fırlattı.

“Kim olduğumu biliyorsun. Sen de benim geleceğimi biliyordun, değil mi?”

“Miles, ben...”

“Kapa çenen! Başka bir ses ya da hareket yaparsan, seni öldürürüm.”

Kızın konuşmaması, beklediği anı mahvetmemesi adam için çok büyük önem taşıyordu.

Pantolonunu çıkardı ve organını okşamaya başladı.

Yere abandı ve tek eliyle, kızın sabahlığını yırttı. Diğer eliyle kızın bağırmasını engellemek için ağzını kapattı. Onun biçimli bacakları ayın soğuk ışığında parlıyordu.

Evet, kıza şimdi uzandığı pozisyonda sahip olacaktı.

Vahşice kızın göğüslerini ısırarak onun içine girdi. Göğüsleri zannettiğinden daha dolgundu.

Hayvani hareketlerine devam ederken kız sıkıca kapatılmış ağzından kedi yavrusuna benzer sesler çıkarıyor, ama canavarlaşan adam artık hiçbir şey duymuyordu. Bir süre sonra kızın bayıldığını ve ona hiç bir şekilde karşı koymadığını bile fark etmemişti. Ellerini kızın ince boynuna yerleştirdi, sıkmaya başladı. Vücudunun bütün ağırlığını vererek sıktı.

“Seni orospu! Sen bunu küçük bir kız olduğun zamanlardan beri istiyorsun. Hep benim oldun, her zaman. Senin çok mükemmel, çok saf olduğunu sandım ama sen o piçle birlikte oluyorsun...!”

Meninin geldiğini hissetti. Kızın boynundaki ellerini daha fazla sıkmaya başladı.

“Aargh! Tanrım!”

Kızın üstüne son bir kez abandı ve sonunda durdu.

Ellerini kızın boynundan çekmeden önce onu yüzüstü çevirdi ve kalbi hızla çarparken hareketsiz vücudun üstünde bir süre uzandı.

Her zaman olduğu gibi kızgınlığı geçmişti. Ardından suçluluk duyacaktı. Buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmalıydı. Rose’un Range Rover’ını alabilirdi.

Kadın anahtarları oturma odasının yanındaki çalışma odasında saklardı.

Miles sendeleyerek kalktı, el yordamıyla pantolonunu buldu, çabucak giyindi. Anahtarın olduğu odaya gitti, arabanın anahtarlarını her zamanki yerinde buldu. Cebine koydu, kapıya döndü.

Küçük bir karaltı orada duruyordu. Bir el kapının yan tarafındaki düğmeye uzandı.

Miles gözlerini kırıştırdı.

Küçük kız, yerde yatana baktı.

Bir çığlık attı.

“Anneciğim!”

Mavi gözler adama döndü.

“Anneme ne yaptın?”

22

Küçük kız Miles'ın önünden koşarak geçti, yerde yatan annesinin yanına diz çöktü. Onu sarstı, hiçbir karşılık alamayınca yürekleri sızlatan bir sesle bağırmaya başladı. Miles orada donup kalmıştı. Anlamamıştı... o...

"Chloe, ne oluyor?"

Miles kapı eşiğinde duran Leah'yı görmek için arkasına döndü. Kız onunla göz göze gelince eliyle ağzını kapattı. Sonra adamın arkasına, yere baktı.

Miles düşüncelerini toparlamaya çalışarak başını iki yana salladı. Sahip olduğu kadının Leah olduğunu sanmıştı. Oysa yerdeki ceset, o değildi.

"Chloe, Leah'ya gel. Haydi. Annen iyi olacak. Leah'ya gel."

Adamın siyah gözleri garip bir parlıttı yayıyordu. Saçı uzamıştı, dağınık ve yağlıydı. Yüzü kir pas içinde olan adamın, etrafa yaydığı pis koku dayanılacak gibi değildi.

Ama bunlar o gözlerdi. Kız onlardaki çılgınlığı gördü.

Adamın kafası karışmıştı. Tıpkı kâbuslarındaki gibi buraya kendisi için gelmişti. Ama Chloe buradaydı ve bütün bunlar da kâbus değildi. Düşündüğü tek şey, Chloe'yu almak, evden çıkıp bu adamdan bir an önce uzaklaşmaktı. Maalesef, Miranda için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bunu Miles dengesini bulmadan yapmak zorundaydı.

"Chloe, gel hayatım." Yerde yatan ve siyah saçları yüzünü örten çıplak vücuda bakamıyor, Chloe'ya işaret ediyordu.

"Haydi mutfağa gidip bir şeyler içelim tatlım." Gözlerini Miles'dan ayırmıyordu.

Chloe'yu çok yavaşça odadan çıkardı, dönüp mutfığa yürüdü. Kapıyı çarparak kapattı, kilitledi. Histerik bir şekilde küçük kızla konuşmaya çalıştı.

“Şimdi Chloe. Leah teyzenin bütün söylediklerini yapmanı ve iyi bir kız gibi davranmanı istiyorum. Bütün gücümüzle köye koşup annen için yardım isteyeceğiz, tamam mı?”

Chloe başını salladı.

Leah ayağa kalktı, Chloe'yu mutfaktan arka kapıya çıkardı. Titreyen elleriyle kapıyı açtı, Chloe'yu elinden yakaladı ve geceye doğru koşmaya başladı.

Miles gözünü yerde duran cesede dikmiş hareketsiz duruyordu. Kıza yürüdü, diz çöktü. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Kızın yüzündeki saçı arkaya atarak onu ters çevirdi.

Güzelim mavi gözler cansızdı ve ona bakıyordu.

Kızı kendine çekip göğsüne bastırınca ulur gibi bir ses çıkardı.

“Haaayır! Lütfen, Hayır!”

Bu cansız beden, her ihtiyacı olduğunda ona yardım eden tek kişi, güvendiği tek kadın Miranda olamazdı.

Tüm hayatı boyunca onu sadece bu kadın anlamıştı. Çocukluğunda onu yatağına götürür, kötü rüyalar gördüğünde onu rahatlatırdı. Hareketsiz bedeni kollarında salladı, öldüreceği hedefi şaşırtan o koyu saçlarını okşadı. Yüzü yaşlarla ıslanıyordu. Adam onu yaşama döndürmek istercesine öptü.

Dışarda telaşlı bir hareket dikkatini çekti. Miranda'nın cesedini yere bırakıp doğruldu. Aşağılara doğru kaçan iki kişiyi gördü.

Birden nefretle doldu. Bu, o kaçanın hatasıydı. Miranda'nın ölümüne o neden olmuştu. Onu mutlaka cezalandırılmalıydı.

Ayağa kalktı ve ön kapıya koştu.

“Haydi tatlım. Yapabilirsin. Devam et.”

Leah'nın kalbi delice çarpıyor, Chloe'yu arkasından sürüklüyordu.

“Lütfen, durabilir miyiz Leah teyze? Daha fazla koşamayacağım.”

“Koşmalısın Chloe, annen için koşmalısın.”

Leah ne yapması gerektiğini belirlemeye çalışıyordu. Köye, annesiyle babasına gidip onlardan yardım isteyecekti. En önemlisi o adamdan uzaklaşmalıydı. Deliydi, ikisini de öldürebilirdi.

“Ah!” Ayakkabılarından biri ayağından çıkıp da çakıl taşına basınca Chloe çığlık attı. Durdu, ayakkabısını almak için geri döndü. O anda tepeden aşağıya iki far korkunç bir hızla üzerlerine gelmeye başladı.

“Çabuk! Çimenlere doğru!” Leah kırlara doğru sola döndü. Bu kirliliği geçip köye, su deposunun oraya varmalıydı. Arabanın onlara o yöne doğru takip etmesi olanaksızdı.

Arabanın yavaşladığını, sonra dönüp üzerlerine doğru geldiğini gördü.

“Aman Tanrım! Aaa hayır!”

Chloe sesinin en yüksek tonuyla bağıırıyordu. Leah'nın bütün düşünebildiği ailesine, güvenliğe, yardıma ulaşmaktı.

“Lütfen, bizi yakalamasına izin verme, lütfen Tanrım, yardım et bize!”

Chloe'yu sürüklemeye devam etti, su deposuna doğru yöneldi. Araba gittikçe yaklaşıyor, kız arabanın farlarını neredeyse ensesinde hissediyordu.

Saklanacak hiçbir yer, örtünecek hiçbir şey yoktu, Chloe'nun bacakları kendininkilere yetişemiyordu.

Aniden Leah'nın aklına bir şey geldi. Onun istediği Chloe değildi, kendisiydi.

Arkasına baktı. Araba beş yüz metreden daha yakındı. Kaçış yoktu. Yakalarsa ikisini de öldürürdü.

En azından Chloe'ya bir şans vermeliydi.

Vücudunun artık bitmek üzere olan son enerjisiyle Chloe, hızla yokuş aşağı fırlatarak kendinden uzaklaştırdı. Bir yandan da küçük kızın yaralanmadan kurtulması için dua ediyordu. Arkasını tekrar kontrol edince, arabanın durmadığını, avına doğru geldiğini gördü.

Sonra koşmaya, tıpkı rüyalarındaki gibi yaşamı için koşmaya devam etti.

İki yüz metre kadar ötede alçak bir duvar gördü ve ilk kez bir ümit belirdi içinde. Artık arabayla takip edemezdi, onun da koşması gerekiyordu. Göğsünde bir ağrı duymaya başlamıştı. Duvara doğru koşarken bir yandan da dua ediyordu.

Artık iyice yakındaydı. Kız arkasına bakamıyordu.

Duvara ulaştı, tırmanıp üstüne çıktı. Su deposu dik yamacın eteğinde, Oxenhope'un ışıkları ise diğer yanda göz kırpyordu.

Duvardan atladı, ayak bileğinin sızısından bağırdı, herhalde kırılmıştı.

"Hayır lütfen, beni yarı yolda bırakma, öleceğim, öleceğim."

Poposundan destek aldı, ayağa kalktı, bileğindeki sızıdan başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

"Devam etmeliyim, devam etmeliyim." Araba arkasında acı bir frenle durunca gözlerinden yaşlar sel gibi akmaya başladı. Sonra kapının açıldığını duydu. Bütün gücüyle topallayarak ilerlerken gökyüzüne yansıyan mavi flaşları gördü ve bir kez daha acıdan bayılmamayı diledi.

"İyi yapmıyorsun Leah. Sana geliyorum. Çok yakınım, aramızda yalnızca santimetreler kaldı. Vazgeç artık."

"Hayır! Hayır!"

Bir tümseğe takılıp uçtu, baş aşağı yere düştü.

Yuvarlandığı yerden kimıldamaya çalıştı, yapamadı.

Yattığı yerde beklemeye başladı.

Şimdi kaçış yoktu.

Arkasında nefesini duyuyordu. Gözlerini kapattı, bir dua okudu. Bir çalı hışırdadı, adam yanına diz çöktü.

Eller boynuna dolandı ve sıkmaya başladı. Daha fazla mücadele edemeyecekti.

Bu, kaderiydi.

Nefesini verdiğini hissediyordu.

Sonra bir silah sesi duyuldu.

Boynunun etrafındaki baskı birden durdu. Leah kimıldamayı bir kez daha denemesi gerektiğini düşündü, ama yapamadı.

"Ayağa kalk, eller havaya, sana dokunulmayacak!"

Leah, oksijen yetersizliğinden sersemlemiş halde kirlarda yan-
kılanan bu erkek sesini duyunca hayal gördüğünü sandı.

Adamsa dizlerinin üstünde yukarı, çınlayan sesin geldiği yere
bakıyordu.

O ses, "Teslim ol, zarar vermeyeceğiz," diye tekrarladı. "Kız-
dan uzaklaş."

Kırları aydınlatan bir ışık üzerine dönünce Miles gözlerini kır-
pıstırdı.

"Asla, asla. O, benim!"

Elleri tekrar kızın boynuna gitti.

"Ah Tanrım hayır, lütfen hayır!"

Bir silah sesi daha duyuldu. Miles sıçradı, acıyla bağırırdı. Le-
ah'dan ayrıldı, bacaklarını kımıldatmadan yere serildi.

"Haydi! Haydi! Kalk!" Miles ayağa kalktı, kan pantolonunu ta-
mamen ıslatmıştı. Leah'yı çekiştirdi, kollarını ona doladı, onu du-
vara doğru sürükledi.

"Bırak kızı gitsin, Miles."

Nefesinin iğrenç kokusu Leah'nın yüzüne geliyordu.

"Seni yanımda tutarsam ateş etmeyecekler, anlıyor musun?"

İkisi o halde duvara kadar geldiler, duvarın üstüne çıktılar, son-
ra kendilerini diğer tarafa yuvarladılar.

"Arabaya bineceğiz ve onu sen kullanacaksın."

"Ben... ben yapamam. Bileğim."

Kızı arabaya sürükledi. Şoför kapısını açtı, kızı içeriye yerleştir-
di. Kendisi de kızın üstünden diğer koltuğa geçti.

"Yürü! Yürü!"

Leah el yordamıyla anahtarı marşa soktu. Araba çalışmaya baş-
ladı. Ayağını çekinerek debriyaya koydu ve bileği zora gelince
acıyla bağırırdı.

"Kapa çenenil! Seni aptal orospul! Sür! Aşağıya doğru. O piçler-
den uzağa!"

Leah ayağını gaza bastı. Araba ileriye fırladı. Miles bacağındaki
kanın durup durmadığına bakmak için pantolonunu çıkarmaya uğ-
raşıyordu.

“Su rezervuarına doğru gidiyoruz Miles. Oysa yola çıkmak için geri dönmek zorundayız.” Eteğinde kocaman su havuzunun ışıldadığı dimdik yokuş, kızı dehşete düşürdü.

“Hayır! Aşağıya sür, rezervuardan sonra kestirmeye gireceğiz.”

“Ama Miles, çok dik, biz...”

“Sür dedim!” diye gürledi.

“Tamam, tamam.”

Onları takip eden arabanın farlarını dikiz aynasından görebiliyordu.

“Daha hızlı! Daha hızlı! Yetişiyorlar!”

“Yapamam! Parçalanacağız!”

“Tanrı aşkına!”

Miles kızın ayağını gazdan çekti, kendi ayağını koydu. Elleri direksiyona gitti.

“Dur! Lütfen dur! Rezervuara uçacağız!”

Ama Miles dinlemiyordu. Araba son süratle tepeden iniyor, su gitgide yaklaşıyordu.

Leah dipte kesinlikle ölüm olduğunu biliyordu.

“Ah Tanrım, ah Tanrım!” diye ağlamaya başladı. Ayağını kaldırdı, bütün ağırlığıyla kapıya baskı yapmaya başladı.

Yapabileceği tek bir şey vardı. Fark ettirmeden el yordamıyla kapı kolunu buldu.

Bütün gücüyle çekti, kapı açıldı.

Arabadan dışarıya fırladı, yere yuvarlandı.

Yalnızca birkaç yüz metre ötede bir patlama oldu. Arabanın tekerleğine ateş açılmıştı.

Tüm gücüyle kafasını kaldırmaya uğraştı ve üst üste taklalar atan, sonra portakal rengi alevlerden bir ateş topuna dönüşüp suya uçan arabayı seyretti.

Ve ardından hemen bayıldı.

23

Tabut mezara indirilirken Rose'un yüzü kireç gibiydi. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Miles'dan geriye gömülecek bir şey yoktu. Polis rezervuarın suyunda yüzen giysi parçaları bulmuş, sudan alınan numunelerde Miles'ın kanına rastlanmıştı.

Papaz, kız kardeşini ve diğerlerini vahşice öldüren bir adama nasıl dua edebilirdi ki?

Papaz vekili tekdüze bir sesle Miranda'nın ruhuna dua okurken Rose fenalaştı.

Diğerleri mezara çiçekler bırakıp uzaklaşmaya başladılar.

Brett, "Gel, Rose. Gidelim," diyerek omzuna kolunu sardı.

Kadın başını 'hayır' anlamında salladı. "Hayır, Brett. Ben biraz daha kalmak istiyorum. Ben gelinceye kadar evde konuklarla meşgul olur musun?"

"Tabi." Brett omuz silkti, o da perişandı. "Çok fazla kalma."

"Kalmam."

Rose uzaklaşanları seyretti. Araba sesleri dindi. Şimdi bu sakin eylül öğleden sonrasında tek duyduğu ses, ağaçlarda cıvılayan kuşlardı.

Mezara doğru yürüdü, diz çöktü.

"Miranda, hayatım. Beni duyup duymadığını bilmiyorum. Duyabiliyorsan söyleyeceklerime iyice kulak vermeni istiyorum. Senin neden orada yattığını birisine anlatmalıyım. Anlaman ve beni affetmen için dua edeceğim."

Rose yüzündeki yaşları sildi, derin bir nefes aldı.

24

Ekim 1946, Londra

Soğuk ve gri bir kasım sabahı büyük beyaz bir gemi puslu bir nehir ağzına doğru süzüldü ve nhtıma demir attı.

Bir saat sonra yolcular karaya çıkmaya başladılar. Aralarında zayıf ve genç bir adam bir elinde eski bir keman kutusunu sıkıca kavrarken diğer eliyle cılız, solgun yüzlü bir kızın elinden sıkı sıkı tutuyordu. Kız iskelenin ahşap zemininde bir tahtaya takılıp düşecek gibi olunca, genç adam onu kollarına aldı, öylece taşımaya başladı.

Yeşil üniformalı kadınlar, çok farklı yerlerden gelen bu yolcu grubunu bekliyorlardı. Bu kadınlardan biri kıızı, genç adamın kollarından almayı denedi, delikanlı kıızı sıkı sıkı tutuyordu, gözleri korkuyla dolmuştu.

“İngilizce biliyor musunuz?”

“Evet. Ama çok uzun zamandan beri konuşmadım. Kusura bakmayın.”

Kadın sinirli sinirli baktı. “İsimleriniz ne?”

“David ve Rosa Delanski. Büyükbaba ve büyükannemiz bizi karşılayacak.”

Kadın daktiloyla yazılı uzun listeye göz attı.

Listedekini okuyunca yüzünde bir şaşkınlık belirdi. “Evet, işte. Bayan Brown sizi King’s Cross’da karşılayacak. Şuradaki otobüse binin.” Arkasında bir yeri gösterdi. “Kız iyi mi?”

“Evet. Deniz tuttu. Bremer-Haven’dan beri kötü.”

Kadın kuyrukta bir sonraki kişiye geçerken kendinden emin bir sesle, “Deniz tutması. Biraz dinlenme ve sıcak bir içecek geç,” dedi.

David, Rosa’yı otobüse taşıdı, minnet duygularıyla otobüsteki yerini aldı. Yeşil üniformalı başka bir kadın onlara çay ve bisküvi verdi.

David onları başını sallayarak aldı, göz açıp kapayıncaya kadar yutuverdi. Rosa’yı bisküviden azıcık yemesi için zorladı ama kız yalnızca çayını yudumladı.

Aynı kadın on dakika sonra içinde kazak ve hırkalar olan bir kutuyla geri geldi.

“İkiniz birer tane alın. Üşütmenizi istemeyiz, değil mi?”

David, Treblinka’daki son günlerinde ayaklarını dört gün boyunca hissedemediğini anımsayarak başını iki yana salladı. Oraya kıyasla bu soğuk hiçbir şey değildi.

Yine de Rosa’ya epey büyük gelen bir kazağı giydirdi. Kız onun omzuna sokuldu, hemen uykuya daldı.

Otobüs hareket ederken David camdan dışarıya baktı. Bilmediği bir ülkede bilmediği akrabalarına gittiği için bir gerginlik olmasına rağmen yeni bir yaşama başlama şansına sahip olmaktan minnet duyuyordu. Peggetz’deki kampta, aileleri ve yoksulluktan hiçbir kaçış umutları olmayan ve kendi kaderlerine terk edilenleri görmüştü. İntihar edenleri, kız ve erkek kardeşlerinden ayrılarak çocuk yurtlarına verilenleri görmüştü.

Hiçbir yer, o dehşetli, korkunç kamptan daha kötü olamazdı.

David bir tek Tonia’yı, o bebeği orada bırakmak zorunda olduğu için pişmandı. Ailesi yoktu ve David de büyükannesiyile büyük-babasından onu da yanlarına almalarını asla isteyemezdi. Ama Kızılhaç görevlisi Tonia’ya bakılacağını, bir aile bulunur bulunmaz da evlatlık verileceğini temin etmişti.

Hiçbir şey onu Kızılhaç’a büyükannesinden mektup gelmesi kadar şaşırtamazdı. Çünkü günler haftalara, haftalar aylara dönmeye başlayınca asla bir yanıt gelmeyeceğine emin olmuştu. Ama sonunda Kızılhaç görevlisi David’i barakasına çağırmış, büyükannesinin

Londra'ya geldiklerinde onları eve kabul etmekten mutlu olacaklarını yazdığını söylemişti. Ayrıca en kısa zamanda bir gemiden bir yer ayarlamaları için biraz para da koymuştu.

David otobüs A12 otobanında Londra'ya yaklaştıkça daha yoğun yapılaşan alanları seyrediyordu. Doğu tarafı hâlâ savaş sırasındaki bomba hasarlarını yansıtıyordu. Ortalarından bölünmüş, moloz yığınınna dönmüş binalar, etrafı çitlerle çevrili düzgün sıra evler arasında yer yer çöp, moloz yığınları öbeklenmiş kocaman boş alanlar, sanki dünyaya ibret olmak için duruyorlardı.

Şehrin merkezine yaklaştıkça David, yıllarca sürecektir olan Londra'nın yeniden inşa çalışmaları kapsamındaki büyük inşaatları gördü.

Otobüs büyük, heybetli bir binanın önünde durdu.

“King's Cross, bayanlar baylar. Wigesly'deki kampa gidecek olanlar arabada kalsınlar. David ve Rosa Delanski, lütfen öne gelin. Büyükanneniz bekliyor.”

David, Rosa'yı uyandırdı ve onu koltuklar arasından ön kapıya kadar neredeyse iterek yürümesini sağladı.

Dik basamaklardan indi, sonra Rosa'ya yardım etmek için geri döndü.

“David? Rosa?”

Güzel giyimli küçük bir kadın orada duruyordu.

David gözyaşlarına boğuldu, büyükannesinin kollarına atıldı.

25

Muhteşem Bentley, Londra'nın caddelerinde yol alırken Rosa bile dikkat kesilmişti.

İkisine de kollarını saran Bayan Victoria Brown aralarında oturuyordu. Biraz gergin ve tetikte gibiydi.

"Bu senin kemanın mı David?"

Genç adam gururla başını salladı. "Stradivarius. Size göstereyim."

David kutuyu açtı, enstrümana saygıyla dokundu. "Ludwig."

Bayan Brown hayranlıkla, "Çok güzel," dedi. "Eminim çok pahalıdır. Onu sigortalattırmak için değeri belirlensin diye New Bond Caddesi'nde Sotheby's'e götürmeliyiz."

Araba parkın sınırında güzel beyaz bir evin önünde dururken büyükanne pencereden endişeyle bakıyordu. Ev tıpkı David'e annesinin yıllar önce anlattığı gibiydi.

Büyükanne, "Eve geldik," dedi. Evin kapısına doğru basamakları çıkarken kadın ikisinin de ellerinden tuttu.

Tertemiz beyaz üniforması içinde bir hizmetçi kapıyı açtı.

"İyi günler, hanımefendi." Hizmetçi, hanımının iki yanında peşişan haldeki çocukları görünce suratındaki şaşkınlığı gizleyemedi.

"Helen, bu iki küçük, hemen banyo yapmak istiyorlar. Pembe ve mavi odalarda giysileri duruyor. Banyo yapıp, giydirdikten ve kanınlarını doyurduktan sonra onları resim atölyeme getirir misin?"

"Tabi hanımefendi. Gelin çocuklar."

Rosa bu hoş, kibar ve annesine benzeyen hanımdan ayrılmaktan hiç hoşlanmadı.

"Helen'la git Rosa. Seni incitmez."

Bayan Victoria, torunlarının merdivenlerden çıkışını seyretti. Yüreği parçalandı. Ne yaşadıklarını tam olarak bilemiyordu, ama gözlerindeki korku, çektikleri eziyetin en tartışmasız kanıtıydı.

Kızılhaç'tan mektup aldığı anda gurur ve kederle sarsılmıştı.

Zarftan çıkan ve kızı Adele'e on sekizinci yaş gününde verdiği o madalyon, onu ağlatmıştı.

Sonra Adele'in kocası Jacob'la birlikte Treblinka'da gaz odalarında can verdiğini, ama iki çocuklarının hayatta olduğunu okumuştı. Victoria ve kocası belli ki bu iki öksüz ve yetim çocukların bilinen tek akrabalarıydılar. Victoria, bir adamı ailesini terk edecek kadar çok seven ve sonra da onunla birlikte ölüme giden güzel kızı için uzun süre yas tutarak, ağlamıştı.

Kızına büyük bir hayranlık duymuş ve kendisi de gençken kalbinin sesini dinleyecek cesareti gösteremediği için pişmanlık duymuştu. Şimdi neredeyse altmış yaşındaydı ve kırk yıldır nefret ettiği aksi, bağnaz bir adamla yaşıyordu.

Victoria ve bütün Britanya ulusu Almanların Yahudilere yaptıklarıyla dolu haberleri dehşetle dinlerken Robert Lord Brown'ın kılı bile kıpırdamamıştı.

Robert, Yahudi karşıtı, Alman karşıtı, her şey karşıtı Britanyalı bir adamdı. Hindistan'daki yılları onu dışarda yaşayan Britanyalıların en bağnazlarından biri yapmıştı. Çok dar görüşlüydü, fikirlerindeki sabitlik küstahlığa varıyordu.

Beatrice, Paris'ten arayıp Adele'in kaybolduğunu ve bu durumda asla dönmeyeceğinin açık olduğunu söylediğinde Robert, kızını kafasından ve yaşamından bıçakla kesilmiş gibi çıkarıp atmıştı. Arkadaşlarına da kızının Arc de Triomphe'ye yakın bir yerde trajik bir araba kazasında öldüğünü söylemişti. Hatta göstermelik cenaze töreninin yapılacağı hafta Somerset'deki evine gitmekte ısrar etmişti.

Victoria ona kızını aramasına yardımcı olması için yalvarmış, ama o saldırgan bir tavırla evinde Adele isminin bir daha anılmamasını emretmişti. O artık ölüydü.

Victoria bunun, adamın kızına aşırı bağlı olmasından ve bu yüzden Adele'in ihanetini hazmedemediğinden ileri geldiğini

anlıyordu. Aslında bu adamın dünyada sevdiği tek kişinin Adele olduğunu da düşünüyordu.

İşte geçmişte kalan bu büyük sevgiye dayanarak iki ay önce Adele'in iki çocuğunu eve almalarını rica etti. Robert, kızının bir Yahudiyle evlendiğini okuyunca patlamaya hazır bir bombaya dönmüştü. O zaman mektubu ateşe atmış ve karısına bu konuyu bir daha açmamasını söylemişti. Yanıt tamamen ve kesinlikle 'hayır'dı.

Odadan çıkarken, "Bırak tıpkı Yahudi anneleri gibi o cehennemde çürüsünler," diye homurdandı.

Victoria kocasının bu inanılmaz insaniyetsizliğinin karşısında hemen kendisini toparlayarak oturup Avusturya'daki kampa, Kızıl-haç yetkilisine bir mektup yazdı.

Çocukların en kısa zamanda kendisine gelmelerini söyledi. Elbette ki büyükanne ve büyükbabalarının yanında bannabilirlerdi. Zarfın içine İngiltere'ye geçmeleri için para da koydu.

Şimdi ise Victoria, resim atölyesinde oturmuş kocasına onun isteğine karşı geldiğini nasıl açıklayacağını çözmeye çalışıyordu.

Adam, kendisinden kızını inkâr etmesini istiyordu. Adele'den kendisine hiçbir şey kalmamış olacaktı.

Victoria içini çekti. Kısa bir süre bile olsa sevilmek -belli ki Adele sevilmişti- hiç sevilmemekten iyiydi.

"Gelin çocuklar, oturun."

Çocuklar hayranlıkla dehşet arası bir duyguyla tepelerindeki ışıltılı kristal avizeye ve kartonpiyerle süslü tavana bakarken Victoria, menuniyetle onları izledi. Banyodan sonra neredeyse tanınmayacak kadar farklı görünüyorlardı. Rosa, Adele'in eski bir elbisesini giymişti, Victoria bir an için nefesi kesilir gibi hissetti. Rosa, Adele olabilirdi. Elbise onun için biraz çocuk işi kaçmıştı ve modası çoktan geçmişti.

Yüreği sevgi doldu.

"Şimdi size çok önemli bir şey söylemek istiyorum. Daha sonra büyükbabanızla görüşeceksiniz. Adı Robert. Ben... henüz ona sizin

geldiğinizi söylemedim, çünkü... sürpriz yapmak istedim. Ona karşı dikkatli olmalısınız.”

David nazikçe, “Tabi,” diye yanıtladı.

Çok yakışıklı bir genç adamdı o.

“Kaç yaşındasın David?”

David bunu düşünmesi gerekiyordu.

“On yedi.”

“Neredeyse yetişkin bir erkek olmuşsun!” Victoria kocasının David’i sevdiğini, Sandhurst’a kayıt ettirdiğini ve sonra da kendi izinden gelişini izlediğini hayal etti.

“Peki sen Rosa?”

Rosa, David’e yardım istercesine baktı.

“Sanırım on dört.”

‘Ve çok yetersiz beslenmiş!’ diye düşündü Victoria. Rosa’nın ağabeyine gülümseyişine, ellerini onun ellerinde tutuşuna baktı. Belli ki birbirlerine çok yakındılar. “Şimdi sizden istediğim ailenize neler olduğunu başından itibaren bir bir anlatmanız.”

Böylece David, Adele’in Jacob’la Paris’te tanışmasıyla başlayan hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Tam annesiyle babasını anlattığı şekilde aktarmaya özen gösterdi. Rosa’nın da araya girmeleriyle David, Victoria’ya, akıcı olmayan ama her yeni cümlede biraz iyileşen İngilizcesiyle, Varşova’daki gettoyu, sonra Treblinka’yı anlattı. Frankl’ın gaddarlıklarını söylemedi. Bunları hiç kimseye söylebileceğini sanmıyordu.

Buna rağmen büyükannenin gözlerinde yaşlar belirdi.

“Biz İngiltere’de bu gibi şeyleri duyduk tabi. Ama hepsinin kesinlikle doğru ve hatta daha da kötü olduğunu bilmek çok başka, çok acı.”

Victoria kocasının bu hikâyeleri duyunca yumuşayabileceğini düşündü. Bu trajik kurbanlara yalnızca bir hortlak merhamet duymazdı.

Boş, yararsız yaşamının sıkıntısıyla yarı deli halde geçen o yıllardan sonra Victoria birden bir görev hissiyle doldu; David ve Rosa’nın duyduğu acıları azaltmalı, onlara elinden geldiğince çok sevgi ve ilgi göstermeliydi.

“Sizin ektiklerinizi telafi edemem ya da anne ve babanızı geri getiremem, biliyorum. Ama size söz veriyorum; yaşıadıklarınızı unutmanız için elimden gelen her şeyi yapacağım. Birazdan yukarıya, odalarınıza gitmenizi istiyorum. Robert geldiğinde onunla yalnız konuşmalıyım. Plan yapmamız gerek.” David, sen de geleceğin için ne yapmak istediğine karar vermelisin.”

Rosa çekinerek “David... keman çalar, iyi,” dedi.

“Rosa’nın da resme büyük bir yeteneğı var. Sizin için resim yapabilir, değil mi Rosa?”

Rosa hevesle başını salladı.

Victoria sakince, “Çok isterim Rosa, tatlım,” dedi. “Helen’den kâğıt, kalem iste. Eminim sana bu iş için ayıracak bir yerimiz vardır.”

İki çocuk görkemli merdivenleri çıktılar, halı kaplı koridordan çok şık döşenmiş ve yan yana olan odalarına gittiler.

Rosa biraz gergin, odasına giden David’i takip etti.

“Ne var hayatım?”

Kız ona koştu.

“David, bu gece seninle uyumama izin verir misin? Yalnız başıma uyumak istemiyorum.”

David başını salladı. “Herkes yattıktan sonra sessizce gelirsin, ama korkacak hiçbir şey yok.” Kızın yumuşak kızıl saçlarını okşadı. “Artık güvendeyiz.”

“Söylediğine inanamıyorum Robert! Tanrı aşkına! Bunlar senin torunların, senin kanın, senin canın!” Victoria çaresizlik içinde elleleriyle oynuyordu. “En azından seni görmeleri için getirmeme izin ver.”

İri yapılı, saçları dökülmüş adam ellerini şömine rafının üzerine koydu, başını iki yana salladı.

“Hayır, Victoria. Sana dört ay önce onları evimde istemediğimi söylemiştim. Oysa sen benim isteklerime karşı geldin. Seni de onlarla birlikte kapının önüne koymam gerek.”

“Lütfen Robert! Onları görsen, neler yaşadıklarını bir dinlesen... Rosa tıpkı Ade-”

Robert, "O ismi benim evimde ağzına alma!" diye gürleyerek, Victoria'nın sözünü tamamlamasına engel oldu.

Victoria sandalyeye çöktü. Hiç ümit yoktu.

"Öyleyse ne yapmamı istiyorsun? Onları almayı reddedersek yabancı suçlular gibi ülke dışına çıkarılacaklar ve Polonya'da yersiz insanların kamplarına konulacaklar. Zaten çok çekmişler. Bunları herhangi iki çocuk için bile düşündüğüne inanmam ki bunlar senin kanından."

"Onlar benim kendi kanımdan değil! Kızım öldü. Yirmi yıl önce öldü o. Bu Yahudiler sahtekâr belli ki. Yarın sabah evimden gitmelerini istiyorum."

Victoria dinlerken adeta midesinin ağzına geldiğini hissetti. Hasta, zalim ve en kötüsü kalpsiz bir adamdı. İngiliz savaş şehitleri için şehitler anıtında saygı duruşunda bulunuyor, ama kendi torunlarını evine almayıp sokağa atıyordu. Çünkü onlar yarı Yahudiydi.

İçinde bir şey koptu. Bu küstahlık, insafsızlık ve katı ön yargılara yeterince tahammül etmişti. Öfke ve nefreti damarlarında duyuyordu. Daha fazla dayanamazdı. Torunlarıyla birlikte en kısa zamanda buradan gidecekti.

Rosa elinde resmi, loş merdivenlerden aşağıya süzüldü. Son iki saatini özene bezene bunu yapmakla geçirmiş ve onu yeni annesi olacağını umduğu hanıma vermek istemişti.

Resim atölyesinin kapısının önünde durdu. Büyükannesiyle bir adamın seslerini duyabiliyordu.

"Peki, Robert. Yapmak üzere olduğun o şeyden sonra umarım kendi başına yaşamayı becerirsin. Eğer o iki çocuk Polonya'daki kampa gönderilirlerse bir daha yaşama şansları kalmaz. Orada ölmeleri için gerekli her şey var. Bu gibi yerlerdeki yoksulluk ve açlık belgelendi. Sana lütfen bir kez daha soruyorum, lütfen tekrar dinle."

Odada sessizlik vardı. Dışarda Rosa'nın benzi solmuş, kalbi dışarı fırlayacak gibi çarpıyordu.

"Hayır Victoria, asla. Yarın sabah gitmelerini istiyorum, yoksa polisi çağırıp ülkeden attıracağım."

Rosa döndü, merdivenleri uçarcasına çıktı.

Victoria kocasını öfkeyle süzdü.

“Tamam, eğer böyle düşünüyorsan bu evi onlarla birlikte terk edeceğim. En kısa zamanda gideceğiz.” Kadın asaletle doğruldu, kapıya doğru yürüdü ve durdu.

“Senden hiçbir zaman hoşlanmamıştım, Robert. Ama şimdi senden nefret ediyorum. Sen aşağılık adamın tekisin. Avukatım seninle bağlantı kuracaktır. Hoşça kal.”

Kadın kapıyı kapatarak kararlı adımlarla, üst kattaki odasına çıktı.

Bir saat sonra bu adamla aynı çatı altında bir an bile duramayacağı hissettiğinden bu gece bir otelde kalmaya karar verdi. Eşyalarını aceleyle bir valize doldurdu. David'in kapısını yavaşça çaldı.

Karşılık veren yoktu. Tekrar denedi ve kapıyı açtı. Oda boştu.

Rosa'nın odasını da denedi, yine yanıt yoktu. İçeriye baktı, o-
ranın da boş olduğunu gördü. Balkon penceresi açıktı, dondurucu
rüzgâr içeriye doluyordu.

Yatakta bir resim duruyordu.

Victoria aldı. Kızı Adele'in en güzel resmiydi bu.

Üzerinde, '*Büyükanneme sevgiler, Rosa.*' yazılıydı.

Victoria yatağa çöktü, ağlamaya başladı.

26

David ve Rosa, Londra'daki ilk gecelerini Hyde Park'da çitlerin dibinde birbirlerine sokulup yatarak geçirdiler.

David hiç bu kadar yalın bir ümitsizlik duymamıştı. Bu duruma düşmüşlerdi, çünkü, en sonunda bir sığınak bulduklarına inanmak aptallıktı.

Rosa resim atölyesinin kapısında duyduklarını anlatınca David kaybedecek hiç zaman olmadığını biliyordu. Ülke dışına çıkarılıp Polonya'da esirliklerinin devamı olacak o kampa, yani dünyadaki cehenneme geri dönmek seçeneği David'in göze alamayacağı bir riskti. Rosa dönüş yoluna bile dayanamazdı. Isıran soğuğa karşı kendine sokulmuş uyuyuşunu seyretti.

Rosa'nın şimdiye kadar zaten kimsenin dayanamayacağı zorlu bir yaşam deneyimi olmuştu. Öylesine acı ve ıstırap çekmişti ki rahatlığın, sevginin ve güvenliğin ne olduğunu hiç bilmemişti.

David ona bakınca verdiği sözü hatırladı. Annesine ona bakacağına söz vermişti ve bakacaktı.

Her ikisine de bir yaşam kurmak için bir yol bulmalıydı. Şimdi artık güvенеbileceği tek kişinin kendisi olduğuna kesinlikle emindi.

Dikkatlice keman kutusunu açtı, elleri soğuktan hemen hemen hissizdi. Cebinde kalan demir paraları çıkardı.

Dört tane kalmıştı. Alman ve Polonya paralarının bir karışımı olan bir para birimiydi bu. Bunları bu ülkede kullanamayacağını biliyordu; çok şüphe çekerdı.

Öyleyse kemanını satmalıydı. Seçeneği yoktu. Stradivarius çok değerliydi. İyi bir fiyat alabilirse yiyecek ve kalacak yer için yeterdi, böylece bir şansları olurdu.

David bunca zamandır onu elinde tutmayı başardıktan sonra, şimdi diğer bütün seçenekleri kaybettiği için suçluluk duyuyordu.

David şafak sökünce Rosa'yı uyandırdı. Büyük bir kavşağı geçip Oxford Street denilen bir yola girdiler.

“Çok açım David. Bir şeyler yiyecek paramız kaldı mı?”

David başını iki yana salladı. “Hayır Rosa, ama öğleye kadar olacak.”

“Nasıl?”

“Sakin üzülme. Haydi gel şuraya doğru gidelim. Bir tür metro. Orası daha sıcaktır.”

Oxford Citrus metro istasyonunda basamaklardan indiler. İstasyonda, köşede bir bank vardı. David, Rosa'yı oraya yönlendirdi, oturdular.

“Ne yapacağız David? Ya polis gelirse?”

“Bizi bulmamalarını sağlayacağız tatlım.”

İstasyonun diğer yanındaki saate baktı. Sekize on vardı.

Ayağa kalktı, bilet gişesine gitti.

“Affedersiniz.” Uykulu gişe görevlisine sordu. “Suddeby's'e nasıl gidebilirim, söyler misiniz? Sanırım Bomb Caddesi'nde bir antika eşya dükkânı.”

Görevli alaylı güldü. “New Bond Caddesi'deki Sotheby's demek istiyorsunuz. Evet. Buradan hiç uzak değil. Hemen bu yolun ilersinde.”

David görevlinin tarifini dinledi. “Teşekkür ederim bayım.” David, Rosa'ya döndü, kolunu kaldırdı. “Gel Rosa. Kahvaltı bulacağız.”

“Girin, girin.” Adam, David ve Rosa'yı değerli ve güzel nesnelerle tıklım tıklım dolu olan küçük bir odaya aldı.

“İsmim Bay Slamon. Yardımcım sizin ender bir enstrümanı satmak istediğinizi söyledi. Görebilir miyim?”

David başını salladı ve kutuyu adamın önündeki bankoya koydu. Enstrümanı çıkardı, adamın eline verdi.

Slamon enstrümanın ön kısmındaki hassas çama dokununca gözleri parladı. Arkasını çevirdi, tek çizik bile görülmeyen akça-ağaçtan sırtı inceledi. Kemandaki işçilik mükemmeldi. Heyecanı daha da artarken etiketini kontrol etti. At kılından yaya uzandı. Bu arada, üç telin kopuk olduğunu fark etti.

“Güzel, çok güzel. Nereden aldınız?”

“Annem ve babam bana onuncu yaş günümde aldılar. Varşova’daydık.”

“Böylesine bir hazineyi sana alan bir ailen olduğu için çok şanslı bir genç adamsın. Sana kemanın bir ismi olup olmadığını söylediler mi?”

“Evet. Ludwig.”

Slamon karşısında duran genç adamı dikkatle inceledi. Kemanı bir yerden çalan birinin, ismini bilmesi olasılığı çok düşüktü.

“Elbette ki biz bunun hakiki olup olmadığını kontrol edeceğiz ki birkaç gün alır...”

David, “Hayır!” dedi. “Şimdi satmak istiyorum.”

Slamon öksürdü. “Anlıyorum. Şey, enstrümanın size ait olduğuna dair herhangi bir kanıt gösterebilir misiniz? Yani Sotheby’s asla çalınmış şeyleri almaz.”

David’in gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu, kemanı Slamon’un elinden kaptı.

“Öyle hissediyorsanız ben de kemanımı başka bir yere götürürüm.”

“Şimdi, şimdi, sakın ol. Özür dilerim, ama savaştan bu yana buraya her tür insan geliyor ve asla kendilerine ait olamayacak türde şeyleri satmaya çalışıyorlar.”

Rosa alçak sesle, “Çal David,” dedi. “Böylece ikna olacaktır.”

David hırsız olmadığını kanıtlamak zorunda kalmaktan çok incinmişti, ama kardeşinin gözlerindeki açlığı görünce başını salladı.

“Tamam. Senin için çalacağım.”

Kemanı büyük bir sevgiyle çenesinin altına yerleştirdi, yayı kaldırdı ve çalmaya başladı.

Slamon sonunda ikna olmuştu. Enstrümanla onu çalan arasındaki o tanıdık ilişki ancak uzun yıllar içinde oluşan ve çok az müzisyende görülebilen hassas bir ilişkiydi. Genç adam kemanı mükemmel çalıyordu. Ve ses, bu büyük ustanın elinden çıkan nadir ve güzel bir sestir.

“Teşekkür ederim. Çok güzeldi. Sizden şüphe ettiğim için özür dilerim. Yine de buradaki meslektaşımın ikinci bir görüş almak zorundayım, ama sizi duyduktan sonra bunun gerçek olduğuna ikna oldum. Enstrümanı alabilir miyim lütfen?”

David aleti adama uzattı, ama gözlerinde şüphe vardı.

“İsterseniz benimle gelebilirsiniz ya da siz beklerken yardımcıma çayla biraz bisküvi getirmesini söyleyebilirim?”

Rosa’nın gözleri ışıldadı.

“Burada bekleriz,” dedi istemeyerek.

Yarım saat sonra Slamon gülümseyerek geri döndü.

“Meslektaşım benimle aynı fikirde. Gerçekten, 1730’da Stradivarius tarafından yapılmış Ludwig.” Slamon masasına oturdu. “Şimdi, her çarşamba müzayede yapıyoruz ve Sotheby’s yüzde on komisyon alıyor tabi. Hesabıma göre bu...”

“Lütfen bayım. Size söyledim, parayı bugün istiyorum.”

“Anlıyorum. Yapabileceğim tek şey, bir alıcı buluncaya kadar size bir miktar peşin vermek olabilir. Aslında bir beyefendi var, ilgileneneğine eminim. Size iki yüz pound verebileceğimi söyleyebilirim, yanında da kalan kısmının keman satılır satılmaz verileceğine dair bir belge veririz, desem?”

“Kaça satacaksınız?”

Slamon parmaklarını masaya vurarak tıkrıclattı. “Mmn. Bir bakalım. Başlangıç olarak bin iki yüz pound bir fiyat koyacağımızı hesaplıyorum, yani bu sizin alacağınız en düşük fiyat olur. Ama, bunun kadar ender bir parça için fiyat başlangıç fiyatının iki ya da üç katına kadar çıkabilir.”

“Affedersiniz bayım, ama bu Polonya parası zlotys ile ne kadar eder?”

“Bunu hemen hesaplayamam. Fransız frankını söylesem? Şey, zlotyse oradan çevirebilir misiniz?”

David başını salladı.

Slamon bazı hesaplar yaptı, onları David'e aktardı.

David aklında çabucak hesap etti. Gözleri parladı. Bu miktar bir servetti. Rosa ile ikisinin yıllarca yaşamasına yeterdi.

"Tamam. İki yüz poundu alacağım, ama onu en kısa zamanda satmanızı diliyorum."

"İyi. Şimdi çeki yazarım...?"

David başını iki yana salladı. "Nakit lütfen."

Slamon omzunu silkti. "Tamam. Biraz daha uzun sürer ama. Biraz daha çay?"

Bir saat sonra Rosa ve David ıslak bir kasım güneşine çıktılar.

Rosa'yı etrafında çevirdi, sıkıca kucakladı.

"Gördün mü? Sana David'in bu işi halledeceğini söylemiştim. Tamam, haydi gidip bir kafe bulalım ve şimdiye kadar gördüğün en güzel kahvaltıyı yapalım!"

Sonraki iki geceyi Bayswater Road'un hemen yakınında küçük bir otelde geçirdiler. David kendine bir takım elbise aldı, kiralık yer bulmak için emlakçilerle görüştü.

Gittiği ilk acentede bir form doldurmasını istediler.

Tepeye ismini yazması gerekiyordu.

David hemen düşündü. Belki polise yakalanırlar diye gerçek ismini yazmak istemedi. O kafedeki adam, polislere ne diyordu? Co...Coo...Coopers! İşte buydu.

Yeni ismini dikdörtgenin içine yazdı ve gülümsedi. David Cooper. Kulağa iyi geliyordu ve oldukça da İngiliz. David ve Rosa Delanski şu andan itibaren ölüydüler.

Kalacak bir yer arayan genç bir erkek ve kız kardeşin şüphe uyandırabileceğini düşünerek emlak bürosundaki sekretere kendisi ve karısı için küçük bir daire aradıklarını söyledi.

Sekreterden gidip görmeleri için iki alınca sonra bir Londra haritası aldı ve otobüse atladı.

İlk gittiği, Nothing Hill denilen yerdeki daire küçük ve döküktü, sahibi ise oldukça meraklı biriydi.

İkincisine gelince; kaldıkları Bayswater Road'daki otelden çok daha iyi görünüyordu.

Tek sorun çift kişilik yatağı olan tek bir yatak odasının bulunmasıydı.

David, Rosa'nın yalnız yatmaktan ne kadar nefret ettiğini aklından geçirerek sorun değil diye düşündü. Rosa isterse her zaman oturma odasındaki kanepede uyuyabilirdi.

Daire en üst kattaydı, sahibi ise başka bir yerde oturuyordu. Küçük, ama çok temizdi. Onlara iyi bir başlangıç için yeterliydi.

David bunu tutup hemen taşınabileceğini söyledi. Ev sahibine referans verme sorununu ise altı aylık peşin ödeyerek halletti. Savaş sonrası ekonomik durgunluk döneminin çetin koşulları altında böylesine toplu bir para, herkesi yumuşatabilirdi.

Rosa, evi çok sevdi. Evin içinde dans ederek dolaştı. David, karısı gibi davranması gerektiğini söyleyince çok komiğine gitti.

Sonra yiyecek bir şeyler araştırmaya gittiler. Vesikayla yiyecek temini Londra'da hâlâ devam ettiği için, David ve Rosa, toptancılardan el altından aldıkları malları yine gizliden satan dükkân sahiplerine avuç dolusu para ayırmak zorunda kaldılar.

Ama bu para Rosa'nın pişirdiği kızarmış piliç ve annesinin bir zamanlar yaptığı patates yemeğine değdi. Bu enfes yemeğin üzerine bir şişe de şarap devirdiler, ikisininde kanınları doymuş şaraptan sarhoş olmuşlardı.

"Bay ve Bayan David Cooper'ın şerefine!"

"Ve sanırım bundan sonra Rosa olmalısın. Daha bir İngilizce, uygun." David aslında 'daha az İbranice' demek istedi ama bunu dile getirmedi.

Rosa gülmekten katılıyordu.

Gece yarısı rahat çift kişilik yatağa girdiler. Rosa hemen uyudu, ama David'in hiç uykusu yoktu.

Vücuduna dokunan Rosa'nın poposu, o yumuşak teni, David'e haz veriyordu, bunu inkâr edemezdi.

Kardeşiyle ilgili böyle şeyler hissettiği için utanç ve suçluluk duyarak öbür tarafa döndü.

Ama böyle hissetmekten kendini alamıyordu. Rosa güzel ve yeni gelişen vücudunun henüz farkında değildi. Ağabeyinde bıraktığı etkiyi hiç bilmeden tıpkı evde her zaman yaptığı gibi tamamen masumca onun önünde çıplak dolaşabiliyordu. Bazı açılardan çocuk, bazı açılardan da yetişkindi. David gün ve gecenin her saatinde onun üzerine fantaziler kurarken buluyordu kendisini.

Bu, hiç iyi değildi. Artık onunla aynı yatakta yatamazdı, kendine dahi güvenemeyeceği bir noktaya gelmeye başlamıştı.

Örtüleri üzerinden çekti, kendini rahatlamak için önce banyoya, oradan da kanepeye yatmaya gidecekti. Tam o sırada küçük bir el onu tekrar yatağa çekti.

“Nereye gidiyorsun David?”

“Banyoya tatlım. Sonra gidip kanepede yatacağım. Uyuyamıyorum, seni de rahatsız etmek istemiyorum.”

Kız sakince, “Hayır David. Gitme,” dedi.

“Gitmeliyim.”

Kızın parmakları sırtının ortasında bir çizgi çizdi.

“Gel ve bana sarıl David.” Sesi kısıktı, olgun bir kadınıninkine benziyordu.

David tekrar uzandı, kız onun kollarına sokuldu. David dudağını ısırırdı. Kızın çıplak vücudu o kadar yakındı ki yanında böyle durmak insanı kendinden geçiren bir işkence gibiydi.

Kız doğruldu, başını avuçlarına dayadı, David’e baktı.

“Seni seviyorum David. Seni seviyorum.”

Kız eğildi, dudaklarından öptü, diliyle ağzının içine daldı.

David durmak istedi, bunun yanlış olduğunu söylemek istedi. Ama, kızın öpüşü onu kendinden geçirmiş, mantıklı düşünmesini olanaksızlaştırmıştı.

Kızın elleri vücudunda yukandan aşağıya doğru inerken artık dayanamadı, inledi. Yeni gelişen göğüslere uzandı.

“Anlıyorum, David. Bırak da sana yardım edeyim, sonra uyuysun. Seni seviyorum.”

David boşalincaya kadar kız onu okşamayı sürdürdü.

Her şey bitince arkasına döndü, utancından ağladı. Rosa'nın şimdi yaptığı şey onu korkutmuştu. Kızın kolları ona tekrar dolandı.

“Ağlama David. İki kişi birbirini sevdiği zaman bu normal. Ve biz de birbirimizi seviyoruz, öyle değil mi?”

David bir an kardeşinin doğal olanın ne olduğunu bilmediğini dehşetle gördü. Ama kızın dudaklarını bir kez daha dudaklarında hissedince yapabildiği tek şeyi yaptı. Kendini bırakmaktı ve onu sevdi, tıpkı onun da kendisini sevmek istediği gibi.

David ve Rosa etrafa karşı karı koca olarak yaşamayı iki yıl sürdürdü. Ludwig iki bin beş yüz pounda satıldı, artık ekonomik açıdan güvendeydiler. David hiç böylesine yalın bir mutluluk tatmamıştı. Birbirlerinin her şeyiydiler. İki kişinin bundan daha mutlu olabilmesi David'e olanaksız görünüyordu. Arkadaşları, Londra'da tanıdıkları hiç kimseleri yoktu. Ama David hiç eksiklik duymuyordu. Onun Rosa'sı vardı. Aşkı, kız kardeşi ve büyük yeteneği. Güle oynaya Londra'yı keşfederek, küçücük evlerinin güvenliğine sığınarak günün yirmi dört saatini birlikte geçiriyorlardı. O kadar çok dehşet, acı ve belirsizlikten sonra birliktelikleri ve küçük yuvaları onlar için kutsal bir değer haline gelmişti. İkisi de ilişkilerinin yanlışını, doğrusunu tartışmıyordu. Bu konu, o kadar acı vericiydi ki David o düşünceyi kafasının uzak bir köşesine attı. Bazen Rosa'nın kız kardeşi değil de karısı olduğunu hayal eder ve bu yüzden de artık dışarıya karşı rol yapmaları gerekmediğini düşünürdü. Onunla hemen evlenebilirdi.

Bir konuda çok ısrarlıydı. Rosa'yı bir kliniğe yazdırdı, böylece bebekleri olmaması için korunabilirlerdi. David bebeğin korkunç bir hata olacağını biliyordu.

David kanepeye uzanır, ona armağan ettiği tuvale Rosa'nın ağabeyinin ve bulabildiği her şeyin resmini yapışını mutlulukla seyrederdi.

Kızın resimleri, o her zamanki saf reprezentasyonel yaklaşımın ürünleri olmaktan yavaş yavaş çıkmaya başladı.

Bazen fırçayı fırlatır, suratı asık, çaresizlik içinde kendisini yatağa atardı.

“David, aklıma bir şey geliyor, anlatmak istiyorum, ama bir türlü yapamıyorum.”

David, Rosa’yı götürebildiği kadar çok galeriye ve sergiye götürüyordu. National Gallery’ye, Tate’e gittiler, Cork Street’de dolaşıp Redfem Gallery’de Georges Roualt’ın Miserre serilerini incelediler. Ama, Rosa’yı en çok etkileyen, Hannover Gallery’de Graham Sutherland’ın çalışmalarıydı. The Thorn Cross’u saatlerce seyretti.

“Bu çok... Zalimce.” Rosa, David’e döndü. “Eve gidip resim yapmak istiyorum.”

Ertesi hafta David, Rosa’nın yeni bitirdiği resmi incelemek istedi. Görünce irkildi. Çünkü resmin karanlık ve kasvetli bir yanı vardı. Garip açılı engellerin arkasından bakan eğri büğrü suratlar, gözler...

“Rosa, buna ne ad verdin?”

Kız önemsiz bir şeyden bahseder gibi gibi, “Treblinka,” diye yanıtladı.

David, Rosa’nın bir başlangıç yapmasının zamanı diye düşündü. Yeteneğinin desteklenmesi gerekiyordu.

Bu, David’i korkuttu. Rosa’nın resim öğrenimi görürken başkalarıyla tanışması, bir yerlere gitmesi, ondan saatlerce uzak kalması düşüncesiydi onu korkutan. Ama zaten çok yakında David bir iş bulmak zorundaydı, özellikle de Rosa’nın öğrenimini karşılayacaksa.

O gece yemekte bu konuyu tartıştılar.

“David, beni gerçekten Royal College’e kabul edeceklerini düşünüyor musun?”

“Çalışmalarını gördükten sonra seni kabul edeceklerine eminim.”

Ertesi gün David bir taksi tuttu, Rosa’nın resimlerinden dördünü arka koltuğa yerleştirdi.

“Exhibition Row lütfen, şoför bey.”

Taksi Royal College of Art’ın geniş girişinde durdu ve David resimleri içeriye taşıdı.

Resepsiyonist şaşkın, “Evet Bay Cooper, okulumuzda bu işler zannettiğiniz şekilde olmuyor,” dedi. “Bir başvuru formu doldurmanız gerekiyor ve...”

“Birisinden bunlara bakmasını isteyebilir misiniz, lütfen ve onun kardeşimin yeteneği olup olmadığı konusunda ne düşündüğünü bize bildirebilir misiniz?” David bir kâğıda ismini ve adresini yazdı.

“Size iyi günler.” David şaşkın haldeki kadına başını salladı. Burada birisinin Rosa’nın sahip olduğuna inandığı yeteneği keşfedeceğinden en ufak bir şüphe duymadan binadan çıktı.

Haklıydı. On gün sonra Rosa bir mektup aldı. Gelecek pazartesi okula gelmesi isteniyordu. Kolejde iki gün resim yapacak, görüşmelere alınacaktı.

Bir gece önce heyecanı doruğa ulaştı.

“En iyi notlarla geçeceksin, inan bana.” David onu nazıkçe yanığında öptü.

Üç ay sonra, Eylül 1948’de Rosa Kraliyet Resim Koleji’nde öğrenime başladı. Yalnızca on yedi yaşında olmasına rağmen okul onun yeteneğini görmüş ve kaydını kabul etmişti.

Onsuz geçen ilk gün dayanılmazdı. David tek başına ne yapacağını bilmeden boş ve sessiz evde dolaşıp durdu. Onsuz kendini kimsesiz hissetti.

Ama yapması ve planlaması gereken şeyler vardı. Kendi geleceğini düşünmesinin zamanıydı. Hâlâ gelecek birkaç yıl için gelişmelerine yetecek kadar paraları vardı, ama Rosa’nın koleji bunun büyük kısmını götürecekti.

David bir kurşunkalem buldu, mutfak masasına oturdu. Yapabileceğini düşündüğü işlerin bir listesini yaptı, sonra hepsinin üstünü sırayla çizdi.

Listedekilerin hiçbiri en azından kendisine cazip gelmemişti. Kendisinin patronu olmak istiyor, yalnızca gökyüzünün sınır olacağı kendi işini kurmak istiyordu. Kendi yaşlılarından öyle farklıydı ki monoton bir büro ortamına hiç uyum sağlayamayacağını biliyordu.

Elleri ceplerinde evin içinde volta atmaya devam etti.

Saat üç buçukta, artık vazgeçmişti. Kapı çaldığında kendine bir fincan çay yapmıştı.

David kapıyı açtı. Gelen ev sahibiydi.

“Buyrun Bay Chesney. Size kirayı ödeyeceğim.”

“Teşekkür ederim, Bay Cooper. Kiracılarımla ödemedelerini zamanında yapmaları beni memnun eder,” diyerek başını salladı.

David adamın eline zarfı verirken, “Çok kiracınız var mı?” diye sordu.

“Evet. Yirmi beş kadar. Yedi tane evim var. Savaşta sonra ucuza aldım ve yeniledim. Hayatımda yaptığım en iyi iş. Hoşça kalın Bay Cooper.” Bay Chesney elini şapkasına götürerek selam verdi, merdivenlerden aşağıya inerek gözden kayboldu.

David kapıyı kapattı, çayını içmek için masaya döndü. Bay Chesney'nin söylediklerini düşündü. Adam farkında olmadan kendisine bir fikir vermişti.

David ertesi gün bazı emlak bürolarını dolaştı. Ortalama bir teras evin fiyatının ucuzluğu karşısında hayretler içinde kaldı. Sordduğu evlerin plan ve kesit gibi detaylarını eve getirdi, oturdu, rakamlar üzerinde çalıştı.

Yaptığı hesapları kontrol etti, hata yapmadığına emin olmak için tekrar kontrol etti.

Hata yapmamıştı. Eğer başlangıç yatırımını yapıp, riski göze alırsa, kazanılacak para mükemmeldi. Her gün daha çok sayıda genç insanın gelişmek, kendine yer edinmek için tercih ettiği, gelişmekte olan bu piyasadan biraz çekiniyordu. Onların çoğunun ev alacak ya da kiralayacak parası yoktu. Oysa David daireler alabilecek durumdaydı.

David daha detaylı hesaplar ve projeksiyonlar yaptı. Sonra projesini finanse etmesine yardımcı olacak bir banka bulmak için şehir merkezine gitti. Hepsi de ‘hayır’ dediler. David hevesi kırılmış eve geldi, ama henüz vazgeçmeye niyeti yoktu.

Bir karar vermek zorunda olduğunu biliyordu. Bu işi yapmasının tek yolu; Rosa'yla ikisine altı ay yetecek parayı ayırıp Stradivarius'un satışından gelen paranın geri kalan kısmını çekmekti. Bu

parayla ya iki küçük ya da bir büyük müstakil ev alabiliyor ve bölmelere ayırabiliyordu.

Bir şişe şampanyayla eve gitti ve okuldaki ilk haftasının sevinci içindeki güzel kardeşi Rosa ile kararnı kutladı. Ama, ona oynayacağı kumardan hiç söz etmedi.

“Bize.” David bardağını kaldırdı. “Gelecek yüzyılın işadamına ve en büyük ressamına.”

Sonraki üç yıl içinde David'in işi büyük bir hızla gelişti. David ellilerin başlarında talebin arzı geçtiğini gördü. Makul fiyatlara kaliteli ev bölmeleri, daireler yapma konusunda saygın bir isim yaptı. Dünyanın her yerinde kiracıları vardı. Üstelik hepsi de memnundu.

1951'de David, Londra'da on beş müstakil evin sahibiydi. Şehir merkezinde savaşa bombalanmış ve şimdi boş duran arsalarla göz dikti. Onları ucuza alıp ofis blokları yapmaya yöneldi. Şimdi artık bankalar ona kredi vermek için yarışıyorlardı.

Her şey mükemmeldi. Tek bir şey dışında.

Rosa. Kolejdeki ilk yılında hemen hemen hiçbir şey değişmedi. David gündüz kendi işinde yoğun çalışıyor, akşamları da her zaman olduğu gibi birlikte oluyorlardı. İkinci yıl Rosa eve geç gelmeye başladı. Gece yarısından sonra eve geliyor, diğer öğrencilerle ve yer sahibi Muriel'le ve Bacon ve Freud gibi sanatçılarla birlikte içtiği Dean Street'deki Colony Room'da olanları heyecanla anlatıyordu.

Royal College'den başkalarıyla birlikte Borough Polytechnic'de akşam kurslarına başladı.

"David, Bomberg'in teknikleri çok heyecan verici. Yapay ve karma olan her şeyi reddediyor. Bana çok şey öğretiyor."

David sabırla dinledi, doğru yerlerde başını salladı, gülümsedi. Rosa'nın yeteneğini geliştirmesinden memnundu ve artık onun ağabeyine ayıracak çok az zamanı ve enerjisi olduğuna üzülmemeye çalışıyordu.

Ama üçüncü yıl David onu hiç göremez oldu. Rosa bunun nedeni olarak kolejdeki çalışmalarının yoğunluğunu gösteriyor, bitirmesi gereken resimler için geç vakitlere kaldığını söylüyordu. Ama çoğunlukla nefesi alkol kokuyor, bazen de sabahın erken saatlerine kadar dönmüyordu.

David ne yapabiliirdi? Onun yanında olamazdı, aralarındaki gizli yakınlığın fark edileceğinden emindi.

Okulun son dönemi Rose sıkça eve gelmemeye başladı.

David sık sık başka bir adam olabileceğini düşünüyordu. Eğer varsa bunu nasıl anlayabiliirdi? Onu durdurmaya ne hakkı vardı? Onun erkek kardeşiydi.

Ona olan aşkı azalmadı, Rose'un kendisinden her gün daha fazla uzaklaşmasının acısı ise yatışmadı. Ama o, genç bir kızdı. Normal bir yaşam istiyordu, onu engellememeliydi.

Oysa kız hâlâ onunla yatıyordu, ara sıra sevişiyorlardı. Ama bu sevişmeler eskisi gibi değildi. O bağlılık ve şefkat yoktu artık. Rose'un Royal College'den mezuniyetinden bir sonraki gece David onu yemeğe götürdü. Rose, Redfern Gallery'de ilk sergisini yeni açmıştı, heyecandan içi içine sığmıyordu.

"İnanabiliyor musun, David? Ben, bir sergi açıyorum! Ve hepsi senin sayende."

"Hayır Rose. Bu, senin bana büyük armağanın. Seni kutluyorum," diyerek kıza bir zarf verdi.

Kız heyecanla, "Açabilir miyim?" dedi. David onun sürprizleri ne kadar çok sevdiğini bilerek başını salladı.

İçindekini okuyunca kızın yüzü asıldı.

"Sorun ne?"

"David, üzgünüm."

David'i bir titreme aldı.

"Neden? Ne demek istiyorsun? Chelsea'da yeni bir daireye taşınmaktan hoşlanırsın sanmıştım. O ev bizim Rose. Kendi evimize sahip olduk."

Rose masada karşısında oturan David'e baktı. Sonra önüne bakmaya başladı.

“Ben... ben bu konuda daha önce seninle konuşmayı istemiş-tim. David.”

“Ne? Tanrı aşkına, söyle Rose.”

“Artık birlikte yaşamasak daha iyi olacak diye düşünüyorum. Okuldan bir arkadaşım, var. Onun dairesinde uygun bir oda var.”

David donakaldı. “Neden Rose? Tanrı aşkına, neden?”

Kız doğrudan gözlerinin içine baktı. “Neden olduğunu biliyor-sun, David. Bu, yanlış. Yapmakta olduğumuz şey, yanlış.” Gözleri yaşlarla doldu.

“Ama Rose, biz birbirimizi sevdikten sonra hiçbir şey sorun de-ğil. Sen ilk gece demiştin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum. Ama, o zaman çocuktum. Daha iyisini bilmiyordum.”

“Ama, senin hâlâ beni sevdiğini biliyorum Rose ve...”

Rose yanaklarından yaşlar süzülerek masadan kalktı.

“Hayır, lütfen David. Dinleyemem. Affedersin David. Gerçek-ten üzgünüm.”

Kız lokantadan koşarak çıktı, gecenin karanlığına daldı.

Ne o akşam ne de ertesi akşam eve gelmedi. İki hafta sonra Roddy kızın eşyalarını almaya gelince David onun bir daha gelme-yeceğini anladı.

David, Rose'dan kaçamadığını hissediyordu. Sonraki dört yıl ismi büyüdükçe, okuduğu her gazete, her dedikodu sütunu güzel, genç Rose Delancey ile doluydu. David soyadındaki kurnazca de-ğişikliği fark etti.

Sanat eleştirmenleri onun güçlü, bireysel çalışmalarını övüyor-lardı. Sunday Times'dan John Russell tarzındaki Bacon benzerliğini vurguluyordu. Savaş yıllarındaki yaşamının izleri, tüm resimlerin-de görülüyordu.

1955'te yirmi dört yaşındaki Rose Delancey, Londra'nın guru-ruydu. Beaux Arts Gallery'de sergilenen resimleri büyük bir ilgi gördü. Her şeye sahipti; güzellik, yetenek, zekâ ve gizemli bir geçmiş.

Eş adayları etrafında dolanıyor, her hafta başka bir erkekle gö-rülüyordu.

David bir sabah gazetenin birinde çok yakışıklı bir Fransız kon-
tu olan Jean de Plessey'in son birkaç haftadır Bayan Delancey ile
sürekli görülmeye başlandığını okudu. Bir teklif ve yaz evliliği
üzerine söylentiler vardı.

David daha fazla okumaya dayanamadı. Her zaman olduğu gi-
bi günün geri kalan kısmını duygularını, artık onu hızla milyonerli-
ğe doğru götüren işine; kendi imparatorluğuna yoğunlaştırmakla
geçirdi.

İki ay sonra bir gece telefon çaldı.

"David Cooper."

"Merhaba David. Ben Rose."

Olduğu yerde kaskatı kesilmişti. Yalnızca sesini duymak bile
kıskançlığını kabartmaya yetmişti.

"Merhaba Rose."

"Ben... ben bu gece gelip seni görebilir miyim? Meşgul mü-
sün?"

David önünde dağlar gibi yığılı dosya ve kâğıtlara baktı. "Ha-
yır, hiç değilim. Gel."

"Yarım saate kadar orada olurum."

Anımsadığından daha iyi görünüyordu; daha ince, birazcık da-
ha uzun ve olağanüstü güzel. Odadan içeri yürüyüşündeki o hava
baş döndürücüydü. David, Londra'da her erkeğin neden onun
ayaklarına kapanmaya hazır olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Kız çantasından bir sigara, bir çakmak çıkardı, sigarayı yaktı.
Manzaraya bakmak için pencerenin önünde durdu, David onun
artık ne kadar kültürlü biri olduğunu düşündü.

"Bir içki ister misin?"

"Evet. Campari var mı?"

"Hayır. Korkarım ki yalnızca şarap ve bira var."

"Şarap olabilir."

David mutfakta iki bardağa şarap doldurduktan sonra bir bü-
yük yudum da şişeden içerek oturma odasına geri döndü. Kız
üzerindeki siyah Chanel elbiseyle, bacaklarını kıskırtırcasına üst üs-
te atmış kanepede oturuyordu.

"Teşekkürler." Bardağı aldı.

“Beni neden görmek istedin?”

“Ben... son birkaç yıldır seninle görüşmediğim için özür dilemek istiyorum. Ben... yapamadım.”

Kız ona baktı, David gözlerinde hâlâ âşk olduğunu görüyordu.

“Anlıyor musun, David?”

“Evet Rose.”

“Seni aramadım. Çünkü seni unuttum. Böylesine kesin bir aranın en doğrusu olduğunu düşünmüştüm.”

“Evet.” Gözyaşlarını tutarken yalnızca tek heceli yanıtlara gücü yetiyordu.

Rose içini çekti. “Hatalıydım, yaptığımız da hatalıydı, David. Ben büyüdükçe farkına varmaya başladım. Çünkü başka biri yoktu. Birbirimize çok bağlıydık, o kadar acıyı paylaştık. Birlikteliğimizin nedenini görebiliyorum, ama bu, yaptığımızın doğru olduğu anlamına gelmez.”

“Hayır.”

“Her neyse, seni düşünüme davet etmeye geldim.”

David sanki birisi yüzüne kezzap atmış gibi hissetti. Boğuluyormuş, nefes alamıyormuş gibiydi. Rose... onun Rose’u başkasıyla evleniyordu.

Onu orada görmeye dayanamazdı.

“Amerika’da olabilirim. Bir hafta içinde yola çıkıyorum ve altı aya kadar dönmem. İşimi orada büyütmeyi düşünüyorum. Ama davetin için teşekkürler.” David kendi kendini kontrol edebildiği için gurur duydu. Şimdi gitmesini istiyordu, böylece acısını yalnız başına yaşayabilirdi.

“Belki de dönmüş olursun. Daha kesin bir tarih koymadık.”

“Bakalım. Herhalde şu Fransız delikanlıyla evleniyorsun?”

Rose yüzünde tek bir duygu belirtisi göstermeden başını salladı. “Evet. Jean de Plessey.”

“Resme devam edeceksin, değil mi?”

“Öyle düşünüyorum, ama doğruyu söylemek gerekirse, kendimi biraz uzak hissediyorum. Son birkaç yıl harika geçti tabi, ama kendimi seri üretimde gibi hissetmeye başladım. Biraz ara verebilirim.”

David kardeşindeki o tükenişi hissetti.

“Tabi, son birkaç yıldır çok yoğun bir genç hanımydın. Başarını tebrik etmeliyim.”

“Teşekkür ederim. Hepsi senin sayende; sen Royal College’e gitmemi sağladın,” diyerek gülümsedi. “Ve birazcık da babam elbette, ondan bana geçen yetenek sayesinde oldu. Bayan Brown, yani büyükbabamız üç ay önce benim sergime geldi, sana bunu da söylemek istiyordum. Bir fotoğrafımı görmüş. Kocasını eve almayı reddettiği gece, evi terk etmeye karar vermiş. Bunu bize söylemeye geldiğinde de biz çoktan gitmişiz. Büyükbabadan ayrılmış, ama evi elinde tutmayı başarmış. Senden haber almayı çok istiyor. David. Çok yalnız. Gidip onu ziyaret eder misin?”

David omuz silkti. “Belki, ama geçmişe dönmemeyi tercih ederim.”

“Anlıyorum.” Rose duvara baktı. “Treblinka’yı asmışsın. O resimden nefret ediyorum. Niye astın ki?”

David ikisinin kendi kabuklarında yaşadığı o güzel günleri; yaşamının en mutlu günlerini anımsattığı için, diye yanıt verebilirdi.

Onun yerine omzunu silkti. “Onu beğeniyorum, hepsi bu.”

Rose gergin bir şekilde saatine baktı. “Gitmeliyim, David. Saat sekiz buçukta Jean’le buluşacağım.” Ayağa kalktı. “Seni tekrar görmek güzeldi.”

Rose kapıya yürüdü, David onu takip etti.

Kız eli kapının kolunda geriye döndü.

“Hoşça kal David,” diyerek çok hafifçe yanağından öptü.

O dokunuş David’i tekrar aşk ve ihtirasla doldurdu, kızı kendisine çekti, sarıldı.

Kız kurtulmaya çabaladı. “Hayır David! Dur! Yapma! Lütfen.”

Kızı sarstı. “Beni hâlâ seviyorsun Rose, biliyorum seviyorsun. Gözlerinden anlıyorum. Söyle, seni kahrolası!”

Kız omuzlarına vurdu ve başını vahşice sallamaya başladı. “Hayır! Hayır! Sevmiyorum, sevmiyorum, bırak gideyim, David, lütfen! Bu, yanlış!”

Bir eliyle çenesini tuttu, dudaklarını kızın ağzına dayadı. Kız hâlâ çırpınıyordu. Girişi buluncaya kadar diliyle dudaklarının her köşesinde dolandı.

Kızın ılık ağzı sigara ve şarap tadı bırakıyordu, diliyle onun dili-
ni bulmaya çalıştı.

Sonunda buldu ve kız çırpınmaktan vazgeçti. Tıpkı vücudunun istediği gibi kendini onun kollarına bıraktı.

Kızın dudaklarını bıraktı ve yüzüne baktı. Kız yüzünde sicim gibi yaşlarla onun gözlerinin içine bakıyordu.

“Beni hâlâ seviyorsun, değil mi Rose?”

“Ah Tannım, David. Evet, seni hâlâ seviyorum.” Yanaklarından durmaksızın inen yaşlarla başını iki yana salladı. “Seni hâlâ seviyorum,” kız tekrar bağırdı. “Seni hâlâ seviyorum, Seni hâlâ seviyorum...”

Rose gökyüzünün karardığını fark etti. Saatine baktı. İki saatten fazla zamandır Miranda'nın mezarı başında oturuyordu. Elinin teriyle gözyaşlarını sildi.

"İşte böyle Miranda. David'e kendi isteğimle ve ona karşı koymayacağımı bilerek geri döndüm. O gece seviştik, bir hafta sonra David, Amerika'ya gitti. O dönünceye kadar onu beklemem için bana söz verdirdi. Tanrım, son birkaç yıl olanlar kafamı allak bullak etmişti, kendimi yorgun hissediyordum..."

Jean'ı görmeye devam ettim, ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Yaşamım boyunca sevdiğim tek adam, David'di.

Beş ay sonra hamile olduğumu öğrendim. Neden Jean'la evlenip bebeği ondan olmuş gibi göstermedin diyebilirsin?"

Rose sustu. "Jean'la hiç sevişmemiştim. Hayatımda David'den başkasıyla olmamıştım. Bunu yapamamıştım, anlıyor musun?"

Tabi ki düğünü iptal ettim. İşte Yorkshire'a gelmeye karar verişim de o zaman oldu. Londra'da kalsam ve çocuğu orada doğursam basının maskarası olacaktım. Bu kadarına dayanamazdım...

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Yirmi dört yaşında hem benden hem de ruhen tamamen tükenmiştim. Bir daha asla başka bir erkeği sevmeyeceğimi biliyordum, ama sevdiğim adam da asla benim olamazdı...

Ben öğrendiğimde kürtaj için çok geç olmuştu, tıpkı senin gibi...

David'i bir daha asla görmeyeceğimi de biliyordum. Ondan çocuğum olduğunu kesinlikle bilmemeliydi...

Miles, David'in çocuğu..."

Rose bu gerçeği ilk defa yüksek sesle söylüyordu.

“İşte orada bu yüzden yatıyorsun. Çünkü ben, kardeşime âşık olmaktan kendimi alamayacak kadar zayıftım. Talihi daha doğuştan kötü bir çocuk doğurdum. İyi biri olması için dua ettim, her hareketini izledim, ama hiçbir şey fark edemedim. Miles çok zeki-ydi. Bana her zaman büyüleyici geldi...

Ama, aşktan gözüm kör olmuştu. Nasıl bir insan yetiştirdiğimi çok önce görebilmeliydim. Ben bir canavar yetiştirdim...

Yani Miles'ı suçlamamalısın,” Rose fısıldadı. “Onun bir canavar olması kimsenin suçu değil, yalnızca benim hatam. Ah Miranda. Yaptıklarına çok çok üzgünüm. Lütfen, beni duyuyorsan, affet, lütfen beni affet.”

Rose tekrar hıçkırdı. Dalı Miranda'nın mezarının üstüne uzanan ağaca konmuş bir sıra kuşu gördü, onları seyretti. Rüzgâr dalları hışırdattı, kuşlar cıvıdamaya başladılar, sonra yaşam sevinci veren bir koroya dönuştüler.

Hava neredeyse karanlıktı.

Rose gülümsedi.

“Teşekkür ederim Miranda,” diye fısıldadı. “Şimdi artık bitti, öyle değil mi?”

“Hayır, Rose. Daha yeni başlıyor.”

Bir erkek sesiyle sıçradı.

Döndü, David arkasında duruyordu. Kadını omuzlarından yavaşça tuttu, kalkmasına yardım etti.

“Benimle gel, Rose.”

Kadın baktı. Ait olduğu yerdı, artık karşı koyamayacağı yerdı baktığı.

“Evet.”

Adam onu dudaklarından yavaşça öptü.

Ufukta iki küçük nokta oluncaya kadar, kollarını birbirlerine sar-mış patikadan yavaş yavaş ilerlemeye başladılar.

Sonsöz

Paris, 1992

“Hanımefendiler, beyefendiler. Hepiniz hoş geldiniz. Bu akşam buraya, Ritz’e, Grand Ballroom’daki defileye geldiğiniz için bütün kalbimle teşekkür ederim. Müdürümüze bu görkemli salonu ücretsiz kullanmamıza izin verdiği için teşekkür etmek isterim.

Çoğunuzun da bildiğine eminim ki Van Schiele Vakfı’nın kuruluşu yıllar öncesine dayanıyor. Bir gönüllü kuruluşu, ama bir farkla; insanlık sorunları arasında hiçbir ayırım yapmıyor.

Sorunlar çok farklı biçimlerde karşımıza çıkabilir; sorun AIDS’ten ölen genç bir adam ya da aldığı ücretle asgari koşullarda bile geçinemeyen bir asker emeklisi olabilir.

Geçen üç yılda, ulusal ölçekteki afetler sonucu olsun, bireysel olsun bin ihtiyaç sahibine yardım sağladık.

Ama bu gece, yararlı çalışmalarını sürdürmesi için Holocaust Vakfı’na yardım ediyoruz. Altı milyon kişinin ölümünün unutulmaması ve tarihe bir daha böyle bir lekenin sürülmemesini sağlamak üzere seçilmiş bir grup erkek ve kadından oluşuyor. Aynı zamanda bu olayın kurbanlarına ve yakınlarını kaybetmiş akrabalarına da çeşitli yardımlarda bulunuyorlar.

Bu, yalnızca geçmişte kalan bir çılgınlık değil. Bugün Berlin duvarı yıkılıyor. Nazizim, Almanya sokaklarında tekrar boy gösteriyor. Hepimizin böyle bir organizasyona destek vermesi gerektiğine inanıyorum.”

İzleyicilerden yürekten bir alkış yükseldi.

“Şimdi, Holocaust Vakfı’nın başkanı, hepinizin tanıdığı David Cooper’ı huzurlarınıza çağıracağım. Ama önce organizasyonumuzun başkan yardımcısı, kocam Bay Anthony Van Schiele’den birkaç söz.”

Anthony kürsüye, Leah’nın yanına geldi. Onu öptü, elini sıktı. Kız onu dinlemek için yerine geçti.

“İyi akşamlar bayanlar, baylar. Bu gece bizimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. İlk kurulduğunda, evimizin bir odasında faaliyete başlayan bir organizasyonu, karım çok başarılı bir şekilde yönetiyor. Şimdi New York’taki büyük merkez binamızın bütün bir katını kaplayacak kadar büyüdü, benim büromdan daha büyük bürosu var.”

Gülüşme sesleri ve artan alkış sesleri duyuldu.

İzleyiciler susuncaya kadar bekledi.

“Size teşekkür etmekten başka bir sözüm yok. David Cooper’ı davet ediyorum.”

David konuşmasına başlayınca Leah ve kocası platformdan indiler.

Kocasına merakla, “Burada mı?” diye sordu.

Anthony başını salladı. “Burada. Moskova’dan gelen uçağı tehirlidi, hepsi bu.”

“Brett’i bulup söylemeliyim.”

Anthony tekrar başını salladı.

Yıldız mankenlerle dolu geceye katılanlar, Carlo’nun yeni koleksiyonunun en seçkin örnekleri için neredeyse elli bin pound harcadılar. Mahkeme öncesi tutuklu kaldığı günlerden sonra daha mütevazı ve sevecen bir adam olan Carlo, Leah’yı samimiyetle kucakladı. Geçmişte kalan kötü davranışı için ondan uzun süre önce özür dilemişti. Leah da onun çektiklerini düşünerek ve bir süre tutuklu kalmasından biraz da kendisini sorumlu tuttuğu için bu özürü memnuniyetle kabul etti.

Rose, David, Brett, karısı Cecile, Chloe, Anthony ve Leah masaya oturmuş sohbet ediyorlar, nefis yemeğin tadını çıkarıyorlardı.

Leah mutlulukla etrafındakilere baktı. Yaşamında bu kadar derin izleri olan bu insanların bir araya gelmiş olmasının garipliğini düşündü.

Rose, sekiz yıl önceki trajediden sonra çiftlik evinin acı hatıralarından uzaklaşmak ve New York'a gitmek için Yorkshire'dan ayrıldı. O günden sonra da David'le birlikte, onun dubleksinde kaldı, bir daha hiç geri dönmedi. Leah bu gece bu erkek ve kız kardeşlerin ne kadar mutlu göründüklerini düşündü.

Chloe, Bayan Thompson'la Yorkshire'da kalmayı tercih etti. Okul tatillerinde New York'a, Rose'un yanına geliyordu. Leah, Chloe'nun anne ve babası ile birlikte olmasından memnundu. Kendi yoğun çalışma temposu yüzünden Yorkshire'a ziyaretleri düzensizdi.

Kırda yaşadığı o korkunç gecede bir anlamda, bilincini geri kazandı ve kendini Anthony'nin kollarında buldu. Ona baktı ve Brett'e asla duymadığı derin bir aşkla onu sevdiğini anladı. Anthony ertesi gün onu New York'a götürdü, bir süre Woodstock'taki evlerine çekildiler. Ne karşılıklı şikâyet ne de tartışma oldu. Brett hayaleti de aklından silinip gitti. Anthony bunu sezmişti. Leah kendisine bir şans daha verilmesinden mutluydu. Yorkshire'daki o gecenin şokunu atlatması aylar sürdü. Anthony'nin aşkı ve anlayışıyla bunu başarabildi. Son sekiz yıl boyunca ilişkileri güçlendi. Hâlâ bebekleri yoktu, ama evlatlık arıyorlardı. Hem yarının ne getireceğini kim bilebilirdi ki? Şu anda Anthony ve vakıf, Leah'ya ihtiyaç duyduğu mutluluğun tümünü veriyordu.

Leah masada karşıda oturan Brett'e baktı. Onun da sonunda mutluluğu bulduğunu görmek güzeldi. Karısı belli ki Brett'e hayrandı ve Brett bir ressam olarak yeni yükselişe geçiyordu. Leah, ona yazacak ve Anthony'ye dönmek için neden onu terk ettiğini anlatacak cesareti ancak on sekiz ay sonra buldu. Brett ise mektubu yanıtlamadı. Ancak, Brett'in her şeyi olgunlukla karşılayıp on sekiz ay önce onu bürosundan araması Leah'ya sürpriz oldu.

"Leah, sizin vakfın yardımına ihtiyacım var," dedi. Sonra hikâyeyi anlattı.

Bu işle ilgili büyük çaba harcadı, bürokrasi, formaliteler uzun zaman ve uğraşı gerektirdi.

Sonunda onu buldular.

O, sonunda yanlarındaydı.

Brett heyecandan yerinde duramıyordu.

Brett, "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, ama Anthony gördü."

Brett uzanarak Leah'nın ellerini tuttu. "Teşekkür ederim Leah. Her şey için. Bunun benim için ne demek olduğunu bilemezsin. Ve şimdi anlıyorum ki biz geçmiştik, gelecek değil, öyle değil mi?"

"Evet." Leah ona gülümsedi. Artık arkadaş olabileceklerini anlamıştı.

Leah yerinden kalktı. "David, Rose, Chloe. Benimle gelir misiniz? Sizi bekleyen biri var."

Leah masadan ayrıldı. Diğerleri yüzlerinde bir şaşkınlıkla onu takip edip salondan çıktılar.

Leah onlara koridorda yol göstererek bir kapıyı çaldı.

Silik bir ses karşılık verdi.

Leah kapıyı açtı, içeriye girdi. David yine onu takip etti.

David tekerlekli sandalyede oturan zayıf hanıma bakakaldı. Bu yüz çok tanıdıktı, ama bir türlü çıkartamıyordu.

Kadın konuştu. "Merhaba David."

Gözlerinde yaşlarla ona koştı, sarıldı, doya doya öptü. Rose da David'e katıldığında Chloe ilgiyle onları seyrediyordu.

"Anya, Anya... Senin öldüğünü sanıyordum. Aman Tanrım!.."

Leah sessizce kapıyı kapattı, onları yalnız bıraktı.

Dışarda Anthony bekliyordu. Adam Leah'nın gözlerindeki yaşları gördü.

"Sevgilim, bu senin için." Leah'nın eline ağır, kare şeklinde, kahverengi kâğıtla sarılmış bir paket verdi. Leah ambalajı yırttı ve gördüğü şey karşısında donakaldı.

"Bunu Brett'ten istedim. Sen on beş yaşındayken Brett'in senin için yaptığı bir karakalem çalışması esas alındı. Ama, Brett para kabul etmedi. Anya'nın bulunuşuna katkılarından dolayı bunu bir

teşekkür olarak kabul etmeni söyledi. Adı, Saklı Güzellik. Brett'le bana göre bu mükemmel bir isim."

"Bunu kabul edemem."

"Evet, kabul edebilirsin sevgilim. Bu gece buradaki birçok kişi de benimle aynı fikirde. Brett babasının hatırı için Anya'nın izinin sürülmesine, bulunmasına büyük önem veriyordu. Geçmiş bugüne getirmenin David'in Rose ile birlikte çektiklerinden artık kurtulmasına yardımcı olabileceğini düşündü. Birlikte çok eziyet çektiler ve şimdi o üçü için yaşam sanki bir döngüyü tamamlayıp eski noktasına geldi. Anya'yı Rusya'dan alıp buraya getirerek harika bir şey yapmış oldun. Seni seviyorum Leah."

Kızın yüzünü kendisinininkine doğru kaldırdı, dudaklarından nazikçe öptü.

İçerde bir flaş patladı.

"Şimdi değil Chloe. Büyükanenin resmini sonra çekersin."

On altı yaşındaki sevimli kız Rose'a gülümsedi.

"Affedersin büyükanne."

Rose irkildi.

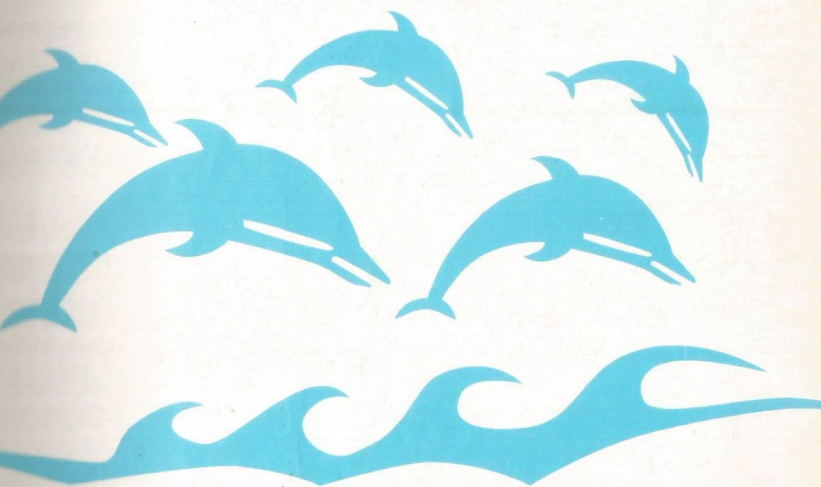
O bakışı çok önceden anımsıyordu.

...BİTTİ...

ARION

YAYINEVİ

ARION

Leah dünyanın en ünlü top modeli olsa bile mütevazı geçmişini unutmaz. Geleceği kurarken bu geçmişin ağır yükleri hayatının akışını değiştirecektir...

Genç Leah Thompson'ın, Yorkshire'ın taşrasında geçen hayatı, Rose, Miranda ve Miles'dan oluşan Delancey Ailesi tarafından yönlendiriliyordu. Fakat onlardan hiçbiri, Leah'nın kaderinin bu denli duygu yüklü gelişmelere sahne olacağını bilmiyordu.

Leah süper zenginliğin dünyasında, Milano'dan New York'a ihtişam ve ihtirasın göz kamaştırıcılığı arasında lüks içindeki hayatını sürdürürken, savaş zamanında Avrupa'nın gettolarında başlayan, onun mukadderatının da yazılı olduğu geçmişinden gelen bir hikâyenin içine çekilir.

"Muhteşem bir yetenek!" **COMPANY**

"Gerçekten değerli, sürükleyici bir hikâye!"
DAILY EXPRESS

"Jackie Collins'ten daha iyi!"
DAILY TELEGRAPH

"Bu gerçekten çok iyi yazılmış sayfalar sizi gecenin dördüne kadar 'sadece bir sayfa daha' dedirtecek kadar sürükleyici."

GIRL ABOUT TOWN

Sansasyonel bir başarı kazanan ilk kitabı "Sevgililer ve Oyuncular" ile yaptığı çıkışı, "Saklı Güzellik" ve "Sahte Melek" adlı kitaplarıyla da devam ettiren, oyunculuk eğitimi almış olan Lucinda Edmonds, İngiltere'nin en başarılı genç kuşak yazarlarından biridir. Kitapları birçok dile çevrilmiş ve büyük bir satış başarısı kazanmıştır.

